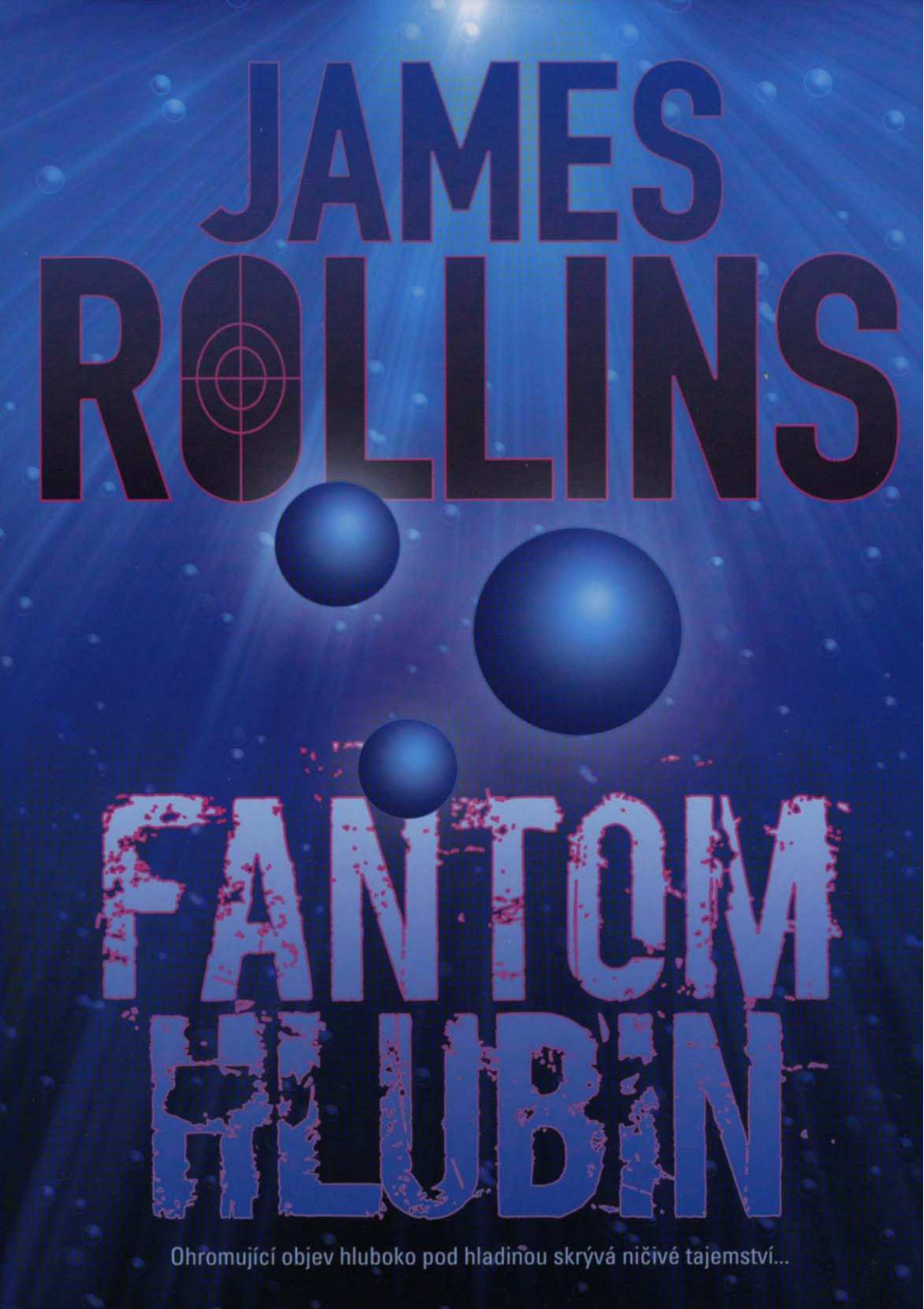

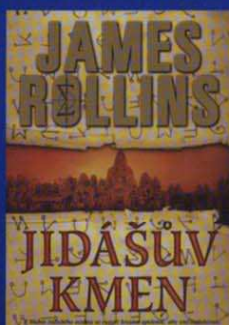
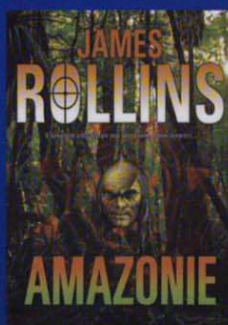
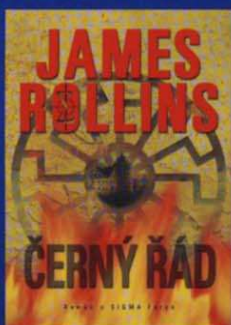
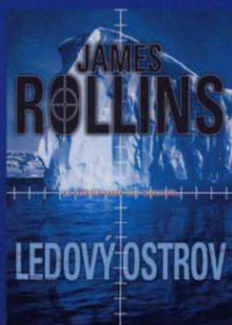
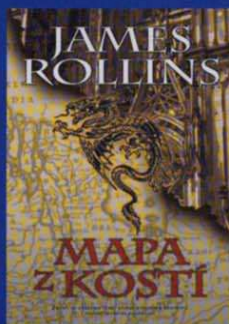
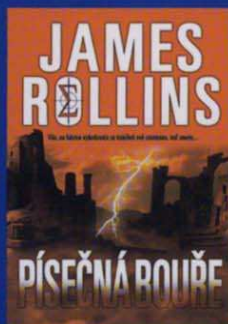
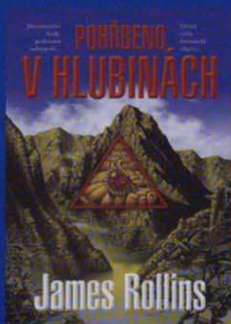
The background of the entire cover is a deep blue with a grid-like pattern. Bright blue rays emanate from the top center, creating a sense of depth and light. Several blue spheres of varying sizes are scattered throughout the scene, some appearing to float in the space.

JAMES ROLLINS

FANTOM HLUBIN

Ohromující objev hluboko pod hladinou skrývá ničivé tajemství...

Nakladatelství BB/art již vydalo:

ISBN 978-80-7381-481-6

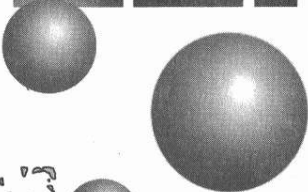
9 788073 814816

Cena 249 Kč

Nakladatelství BB/art
e-mail: bart@bart.cz
www.bart.cz

FANTOM HUBIN

JAMES ROLLINS

FANTOM HLUBIN

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2001 by Jim Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu Deep Fathom

(Published by HarperTorch in 2001)

přeložil © 2009 Zdík Dušek

Redakce textu: Tomáš Toula

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2009 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381481-6

Stevovi a Judy Preyovým...
učitelům, přátelům a zakladatelům Spacerů

Poděkování

Žádný člověk nežije ve vzduchoprázdnu a o spisovateli to platí dvojnásob. S úpravami tohoto románu mi pomáhalo spoustu dobrých lidí a přátel. Především bych chtěl ocenit svou editorku Lyssu Keuschovou a agenta Russe Galena.

Za neocenitelné služby při vyhledávání vědeckých, technických a historických informací potřebných k psaní bych rád poděkoval: Stephenu R. Fischerovi, Ph.D., odborníkovi v oboru pólýnských jazyků, Dr. Charlesi Plummerovi z CSUS za jeho znalosti z oblasti geologie, Veře Rubínové, autorce článků o astronomii, Dr. Philu Nuyttenovi z Nuytco Research Ltd. a členům společnosti Zegrahm Deep Sea Voyages za podrobnosti o dynamice ponorek, Laurel Mooreové, knihovnici v Oceánografickém ústavu Woods Hole, jež mi pomohla s hlubokomořskou biologií, a Davidu Childressovi, autorovi knihy *Dávná Mikronésie*, jež se mi stala vynikající příručkou. Konečně musím také poděkovat dvěma kolegům spisovatelům, jejichž díla inspirovala můj příběh: plukovníku Jamesi Churchwardovi, autoru *Knih Zlatého věku*, a Charlesi Berlitzovi, autoru *Dračího trojúhelníku*.

Samozřejmě nesmím zapomenout na skupinu spolupracovníků, kteří rozebrali a vylepšili první verzi rukopisu: Chris Crowe, Michael Gallowglas, Lee Garrett, Dennis Grayson, Penny Hillová, Debra Nelsonová, Chris Koehler, Dave Meek, Chris Smith, Jane O'Rivaová, Steve a Judy Preyovi, Caroline Williamsová – a za kritickou analýzu a desetileté přátelství děkuji Carolyn McCrayové.

Mé zvláštní poděkování patří Stevu Wintersovi z Web Stew za jeho obratnost při práci s internetem a Donu Wagnerovi za horlivou a neutuchající podporu.

PROLOG

Den zatmění

úterý, 24. července

1

Před zatměním

8.14 pacifického standardního času (PST)

San Francisco, Kalifornie

Ráno před zatměním spěchala Doreen McCloudová z prodejny Starbucks s novinami *Chronicle* zastrčenými pod paží. V deset hodin měla domluvenou schůzku na opačné straně města a zbývala necelá hodina, aby dojela do své kanceláře nedaleko Embarcadera. Svírala svoji kávu, chvěla se v ranním chladu a svižně kráčela ke stanici metra u Marketu a Castra.

Při pohledu na oblohu se zamračila. Noční závoj mlhy se ještě nestačil rozptýlit a slunce vypadalo jen jako matně zářící kotouč. Zatmění mělo nastat těsně po čtvrté hodině odpolední – šlo o první zatmění slunce v novém tisíciletí. Byla by škoda, kdyby výhled kazila mlha. Ze záplavy mediálních zpráv věděla, že se nadcházející událost chystá oslavit celé město. San Francisco si nemohlo nechat ujít tak slibnou příležitost bez obvyklých fanfár.

Doreen nad tím humbukem zavrtěla hlavou. Proč by měla tak bláznit kvůli chvíli šera, když v San Francisku stejně věčně zastiňuje slunce mlžný opar? Dokonce ani nepůjde o úplné zatmění.

Povzdychla si, odsunula podobné myšlenky stranou a přitáhla si šátek těsněji ke krku. V hlavě se jí honily podstatnější starosti. Jestli se jí podaří dojednat účet v Delta Bank, partnerství ve firmě má jisté. S touto nadějnou vyhlídkou přešla Market Street ke stanici podzemní dráhy.

Na stanici dorazila přesně ve chvíli, kdy přijížděla další souprava. Projela kartu čtecím zařízením, seběhla po schodech na nástupiště a počkala, až souprava zastaví. Spokojeně si pomyslela, že schůzku krásně stihne, a zvedla kelímek s kávou k ústům.

Kdosi jí prudce škubl loktem a odtrhl jí kávu od rtů. Kelímek opsal ve vzduchu oblouk zviditelněný hnědou tekutinou a dopadl na zem. Doreen zalapala po dechu a otočila se čelem k útočníkovi.

Jednalo se o postarší ženu v roztrhaném oblečení a s rozedranou

přikrývkou, která se podívala na Doreen očima, jež hleděly jinam než do přítomnosti. Doreen ta žena připomněla matku na nemocniční posteli: čpěl z ní pach moči a léků, měla ochablé rysy tváře a stejně prázdné oči. Alzheimerova nemoc.

Ustoupila o krok dozadu a loktem reflexivně přitiskla kabelku k tělu. Stařena, zjevně bez domova, ji ale podle všeho nijak bezprostředně neohrožovala. Doreen očekávala obvyklou žádost o pár drobných.

Žena na ni místo toho dál zírala prázdným pohledem.

Doreen ustoupila o další krok a její zlostí a obavou pronikla jiskřička smutku. Ostatní cestující se postupně odvraceli. Tak to ve městě chodí. *Nikoho si moc neprohlížej.* Pokusila se o totéž, ale nedokázala to. Snad kvůli nečekané vzpomínce na dávno zesnulou matku, možná jednoduše ze soucitu stařenu oslovila: „Mohu vám nějak pomoci?“

Žena se pohnula. Doreen si ve splývajících hadrech kolem ženiných kolen všimla zpola vyhladovělého štěněte teriéra, které se drželo těsně u své paní. Doreen na tom vychrtlém tvorečkovi mohla spočítat všechna žebra.

Bezdomovkyni Doreenin pohled neušel. „Alík ví,“ pronesla chraptivě hlasem, který zdrsněl věkem a životem na ulici. „On dobře ví.“

Doreen přikývla, jako kdyby to dávalo smysl. Mentálně narušení jedinci by se neměli provokovat. To se naučila ze zkušeností se svou matkou. „O tom nepochybuji.“

„Říká mi různé věci, víte?“

Doreen znovu přikývla a najednou si připadala pošetile. Dveře soupravy se za ní se zasyčením otevřely. Jestli nechce zmeškat odjezd, musí si pospíšet.

Už se začala odvracet, když zpod rozedrané přikrývky vyrazila vrásčitá paže a kostnaté prsty se sevřely Doreen kolem zápěstí. Doreen se stařeně instinktivně pokusila vyškubnout, ale k jejímu překvapení se žena držela pevně.

Přistoupila k Doreen blíž. „Alík je hodný pes.“ V koutcích úst se jí objevily kapky slin. „On ví. Je to hodný pes.“

Doreen se konečně vymanila z ženina sevření. „Já... už musím jít.“

Stařena nic nenamítala a schovala svou paži opět pod vrstvy hadrů.

Doreen zacouvala do otevřených dveří soupravy a nespouštěla ze ženy oči. Stařena osaměla a zdálo se, že se stáhla zpátky do svých hadrů a mučivých snů. Doreen si všimla, jak na ni upřeně hledí to štěně. Když se dveře soupravy zavíraly, ještě zaslechla, jak si bezdomovkyně mumlá pro sebe: „Alík ví. On ví, že dneska všichni zemřeme.“

13.55 PST (11.55 místního času)

Aleuty, Aljaška

Ráno před zatměním Jimmy Pomautuk zkušeně a opatrně stoupal do ledového svahu. Jeho pes Nanuk klusal několik kroků před ním. Velký malamut znal cestu dobře, ale jako dobře vycvičený, věrný společník neustále dával pozor na svého pána.

Jimmy se namáhavě vlekl za starým psem a vedl trojici anglických turistů – dva muže a jednu ženu – k vrcholu Glacial Pointu na ostrově Fox, odkud se nabízel velkolepý výhled po okolí. Na toto místo chodili i jeho eskymáctí předkové, aby zde uctívali Velkou kosatku, vyřezávali dřevěné totemy a obřadně házeli kameny z útesů do moře. Jako první ho sem přivedl jeho pradědeček. Od té chvíle uplynulo skoro třicet let.

Nyní se vrchol nacházel na bezpočtu turistických map a u mol malebné vesnice Port Royson vykládaly lodě na nejrůznějších zábavních plavbách davě turistů.

Kromě starobylého přístavu představovaly druhé velké lákadlo ostrova útesy Glacial Pointu. Za jasného dne jako dnes je odtud vidět celý řetězec Aleutských ostrovů, táhnoucích se v nekonečném oblouku do dálky. Jimmyho předkové tento výhled považovali za neocenitelný, ovšem moderní svět ho ocenil na čtyřicet dolarů za hlavu mimo sezónu a šedesát dolarů během teplejších měsíců.

„Jak je to ještě ksakru daleko?“ ozval se za ním hlas. „Mrzne mi tu zadek.“

Jimmy se otočil. Varoval trojici svých svěřenců, že se poblíž vrcholů ochladí. Všichni měli na sobě stejné zimní bundy, rukavice a vysoké boty. Na jejich nákladném oblečení nebylo vidět sebemenší známky dřívějšího užívání. Ze zad ženiny bundy se dokonce ještě pořád houpala cenovka z obchodu.

Jimmy ukázal směrem, kterým právě zmizel pes, a kývl. „Hned za tímhle hřebenem. Pět minut cesty. Je tam vytápěná chata.“

Kverulant se podíval na hodinky a zabručel.

Jimmy obrátil oči v sloup a pokračoval ve výstupu. Kdyby za svou práci nedostal zapláceno, byl by v pokušení je všechny shodit z útesů. Jako oběť bohům předků. Místo toho ale dál stoupal po stezce vzhůru, až dospěli na vrchol.

Slyšel, jak trojice turistů za ním zalapala po dechu. Zdejší výhled měl podobný účinek na většinu lidí. Jimmy se k nim obrátil, aby jim přednesl obvyklý proslov o významu tohoto místa, ale zjistil, že jeho společníci

nevěnují pozornost ani tak velkolepému výhledu, jako spíše horečným pokusům zahalit si každý čtvereční centimetr kůže před nepříliš silným větrem.

„Je tu děsná kosa,“ zareptal druhý muž. „Doufám, že mi nepraskne čočka ve foťáku. Dost by mě naštvalo, kdybych se dovlekl až sem, a nepořídil jedinou fotku.“

Jimmy mimoděk sevřel ruce v pěst. Přinutil se promluvit vyrovnaným hlasem. „Chata je támhle mezi těmi černými borovicemi. Co kdybyste šli všichni dovnitř? Na zatmění si ještě počkáme.“

„Díky bohu,“ pronesla žena a opřela se o muže, který si stěžoval jako první. „Pospěšme si, Reggie.“

Nyní byla řada na Jimmym, aby následoval svoje společníky. Trio Angličanů pospíchalo k pichlavým jehličnanům v chráněném dolíku. K Jimmymu se připojil Nanuk a šťouchl ho nosem do ruky, aby si vysloužil podrbání za ušima.

„Hodný kluk, Nanuku,“ zabručel Jimmy. Před sebou zahlédl na modré obloze sloup kouře. Aspoň že jeho syn odvedl svoji povinnost a zatopil uhlím v kamnech, ještě než vyrazil na pevninu, aby s kamarády oslavil nadcházející zatmění.

Při myšlence na jediného syna se v něm na okamžik vzedmula vlna melancholie. Netušil, kde se v něm tak náhle vzala. Potřásl hlavou. Tohle místo na něj mělo takový účinek. Třeba to způsobují bohové předků, pomyslel si zpola vážně.

Pokračoval k teplu chaty a najednou toužil po úniku před chladem se stejnou naléhavostí jako ti turisté. Očima přešel z dýmu ke slunečnímu kotouči blízko východního horizontu. Zatmění. Jeho předkové je popisovali jako velrybu, která požírá slunce. Mělo k němu dojít během několika příštích hodin.

Nanuk po jeho boku náhle hluboce, hrdelně zavrčel a Jimmy se na něj podíval. Malamut hleděl ke slunci. Jimmy zamračeně sledoval psí pohled.

Útesy byly holé s výjimkou dřevěného totemu: makety, vztyčené zde kvůli turistům, vyrobené strojově kdesi v Indonésii a dopravené sem. Dokonce ani takové dřevo nerostlo ve zdejších končinách.

Nanuk nepřestával vrčet.

Jimmy netušil, co jeho psa tak zneklidnilo. „Tiše, chlapče.“

Nanuk se poslušně posadil, ale pořád se celý chvěl.

Jimmy se přimhouřenýma očima rozhlédl po prázdném moři a mimoděk odříkal starou modlitbu, již ho naučil dědeček. Překvapilo ho, že si vůbec pamatuje slova, a neuměl by vysvětlit, proč cítil nutkavou potřebu je právě

nyní pronášet. Na Aljašce se člověk, který chtěl přežít, musel naučit respektovat přírodu i vlastní instinkty – a Jimmy svým instinktům důvěřoval.

Jako kdyby mu u ramene stál dědeček a společně vyhlíželi na moře. Dědeček měl pro podobné okamžiky svoji průpovídku. „Něco je ve vzduchu.“

16.05 PST (10.05 místního času)

Hagatna, ostrov Guam

Ráno před zatměním Jeffrey Hessmire proklínal svou smůlu a pospíchal chodbami guvernérova sídla. První část summitu byla přerušena kvůli snídani a obědu v jednom. Hodnostáři Spojených států amerických a Čínské lidové republiky se znovu sejdou až po zhlédnutí očekávaného zatmění.

V přestávce měl Jeffrey jakožto služebně mladší poradce přepsat poznámky ministra zahraničních věcí z ranního jednání, rozmnožit je a rozdat členům americké delegace. Zatímco si tedy ostatní poradci budou dávat do nosu na rautu v zahradním altánu a navazovat kontakty s výše postavenými členy prezidentova týmu, on si bude hrát na stenografa.

Znovu proklel svoji smůlu. Co vlastně všichni tady, uprostřed Tichého oceánu, dělají? To dřív zamrzne peklo, než se obě pacifické mocnosti dohodnou na jaderném paktu. Ani jedna země nebyla ochotná ustoupit, a to zejména ve dvou kritických bodech. Prezident odmítal přestat s přípravou nového nejmodernějšího raketového obranného systému, který měl chránit i Tchaj-wan, a čínský premiér na oplátku pohřbil jakýkoliv pokus o snížení počtu mezikontinentálních jaderných hlavic. Celotýdenní schůzka na nejvyšší úrovni tak zatím jen ještě zvýšila napětí.

Jediným světlým bodem byl onen okamžik během prvního dne, kdy prezident Bishop přijal od čínského premiéra darem jadeitovou sochu dávného čínského bojovníka na válečném koni v životní velikosti, jež představovala přesnou repliku jedné ze slavných terakotových soch z města Sianu. Novináři pak dost dlouho pořizovali snímky obou hlav států u krásné postavy jezdce. Jednalo se o den plný příslibů, jež se však zatím nepodařilo naplnit.

Jeffrey vešel do sektoru kanceláří přidělených jeho delegaci a mávl svým oprávněním ke vstupu na pracovníka bezpečnosti, který chladně přikývl. Došel ke svému stolu a zhroutil se do křesla. Takovou jednotvárnou práci sice nesnášel, ale odvede ji co nejlépe.

Opatrně položil ručně psané poznámky vedle klávesnice a pustil se do

jejich přepisování. Prsty mu poletovaly po klávesnici a během práce ho opouštěla zlost. Toto nahlédnutí do politického zákulisí ho začalo zajímat. Zdálo se, že prezident je ve skutečnosti ochotný učinit v případě Tchaj-wanu ústupek, ale pokouší se od čínské vlády získat co možná nejlepší nabídku a trvá na moratoriu jakéhokoliv budoucího rozšiřování jaderného arzenálu a na čínské účasti v systému kontroly jaderných raket, který omezoval export nukleárních technologií. Ministr zahraničí Elliot se podle všeho domníval, že toho lze obratným vyjednáváním dosáhnout. Čína nechtěla válčit kvůli Tchaj-wanu. Válkou by utrpěli všichni.

Jeffreyho ministrový poznámky tak zaujaly, že si ani nevšiml příchodu dalšího člověka, dokud se za ním neozvalo tiché zakašlání. Otočil se v křesle a spatřil za sebou vysokého muže se stříbrnými vlasy, oblečeného do košile a kravaty, zatímco sako měl neformálně přehozené přes loket. „Tak co si o tom myslíte, pane Hessmire?“

Jeffrey se vymrštil tak rychle, až křeslo odjelo dozadu a zarazilo se o sousední stůl. „P-pane prezidente.“

„Klid, pane Hessmire.“ Prezident Spojených států, Daniel R. Bishop, se naklonil nad Jeffreyův stůl a začel se do nedokončeného přepisu ministrových poznámek. „Co si myslíte o Tomových názorech?“

„O poznámkách ministra zahraničí? Pana Elliota?“

Prezident se narovnal a unaveně se na Jeffreyho usmál. „Ano. Studujete v Georgetownu mezinárodní právo, že ano?“

Jeffrey zamrkal. Nemyslel si, že ho prezident Bishop pozná od stovek dalších poradců a stážistů, kteří pracovali v útrobách Bílého domu. „Ano, pane prezidente. Končím příští rok.“

„Prý jste nejlepší v ročníku a specializujete se na Asii. Takže co říkáte našemu summitu? Myslíte si, že se nám podaří na Číňanech vyhádát nějakou smlouvu?“

Jeffrey si olízl rty a nedokázal se podívat do ocelově modrých očí válečného hrdiny, státníka a vůdce svobodného světa Daniela Bishopa. Promluvil tak mumlavě, že mu bylo sotva rozumět.

„Mluvte hlasitěji, chlapče. Já vám hlavu neutrhnu. Jenom chci znát váš skutečný názor. Proč si myslíte, že jsem požádal Torna, aby vám přidělil tenhle úkol?“

Jeffreyho toto odhalení ohromilo natolik, že ze sebe nedokázal vypravit ani hlásku.

„Dýchejte, pane Hessmire.“

Jeffrey poslechl prezidentovo doporučení. Zhluboka se nadechl, odkašlal si a pokoušel se utřídit si myšlenky. Pomalu promluvil: „Já...

myslím si, že pan ministr Elliot má pravdu v tom, že se kontinentální Čína snaží ekonomicky integrovat Tchaj-wan.“ Vzhledl a odmlčel se, aby se znovu nadechl. „Studoval jsem převzetí Hongkongu a Macau. Zdá se, že Čína využívá tyto regiony jako zkušebny propojení tržní ekonomiky s komunistickou státní strukturou. Někteří dokonce naznačují, že tyto experimenty jsou přípravou čínského pokusu o vyjednání opětné integrace Tchaj-wanu, aby jimi dokázali, že takové spojení může přinést užitek všem.“

„A co rostoucí jaderný arzenál Číny?“

Jeffrey se v zápalu debaty rozehřál a mluvil teď o něco rychleji. „Technologii jaderných střel opsali od nás, ovšem momentální průmyslová infrastruktura Číny silně zaostává za schopnostmi tyto nejnovější technologie využít. V mnoha ohledech jde stále především o zemědělský stát, nevhodný pro rychlý rozvoj jaderných zbraní.“

„Takže jak zní vaše hodnocení?“

„Číňané si dobře pamatují, jak překotné zbrojení přivedlo na mizinu Sovětský svaz, a nebudou se chtít dopustit stejné chyby. V příštím desetiletí Čína především potřebuje posílit vlastní technologickou infrastrukturu, chce-li si uchovat naděje na to, že zůstane světovou velmocí. Nemůže si dovolit pokusy přechcávat Spojené státy v počtu jaderných zbraních.“

„Přechcávat?“

Jeffrey vykulil oči a zbrunátněl. „Omlouvám se...“

Prezident zvedl raku. „To nic, vaše upřímnost se mi líbí.“

Jeffrey si najednou připadal jako blázen. Co to tu vykládá za nesmysly? Jak ho mohlo napadnout, že jeho názory stojí za prezidentův čas?

Prezident Bishop se narovnal a oblékl si sako. „Myslím, že máte pravdu, pane Hessmire. Ani jedna z našich zemí nechce financovat novou studenou válku.“

„Ne, pane,“ zamumlal Jeffrey tiše.

„Snad se nám to podaří vyřešit, než vzájemně příliš zahořkneme, ale bude to vyžadovat obratnost.“ Prezident vykročil ke dveřím. „Dokončete svoji práci, pane Hessmire, a připojte se k nám. Neměl byste zmeškat první sluneční zatmění tohoto tisíciletí.“

Jeffrey zjistil, že má příliš dřevěný jazyk, než aby odpověděl, a v dalším okamžiku prezident vyšel z místnosti. Neohrabaně nahmatl křeslo a klesl na něj. Prezident Bishop mu naslouchal... a souhlasil s ním!

Jeffrey poděkoval hvězdám za svoje štěstí, narovnal ramena a pustil se s obnoveným zápalem do práce.

Na dnešní den určitě nezapomene.

2

Během zatmění

16.44 PST

San Francisco, Kalifornie

Doreen McCloudová se dívala z balkonu kancelářské budovy na sanfranciský záliv. Odtud dohlédla až k přístavním hrázím a viděla dokonce i davy lidí shromážděných na Ghirardelli Square, kde probíhala oslava. Lidé ale neudrželi její pozornost nadlouho. Místo toho zvedla oči k obloze, aby si vychutnala pohled, jaký se naskytne člověku jednou za život.

Nad modrými vodami viselo černé slunce, jehož koróna jasně zářila kolem měsíčního stínu.

Doreen přes speciální brýle, které si na zatmění koupila, sledovala, jak z okraje slunečního kotouče tryskají ohnivé proudy. Sluneční ohňostroj. Astronomičtí odborníci CNN předvíдали skutečně velkolepé zatmění díky tomu, že k němu docházelo v čas neobvyklé sluneční aktivity. Jejich předpovědi se do puntíku vyplnily.

Z úst ostatních právníků a sekretářek kolem sebe slyšela obdivné výdechy.

Od slunečního povrchu vyrazil dlouhý plamenný jazyk. Z rádia hrajícího v místnosti za nimi se ozvalo zapraskání statické elektřiny, jež potvrdilo další z očekávání astronomů. Stanice CNN varovala, že sluneční aktivita může mít krátkodobé rušivé vlivy způsobené bombardováním horních vrstev atmosféry slunečním větrem.

Doreen obdivovala černé slunce a jeho odraz ve vlnách zálivu. Pro tuhle chvíli stálo za to žít!

„Cítili jste to taky?“ zeptala se jedna ze sekretářek s mírným znepokojením.

Pak to Doreen postřehla – chvěla se jí země pod nohama. Všechny obestřelo mrtvé ticho. V rádiu ostře zapraskala další dávka statické elektřiny. Začaly rachotit květináče.

„Zemětřesení!“ vykřikl někdo zbytečně.

Po tolika letech v San Francisku otřesy půdy nepředstavovaly důvod k přehnané panice. Přesto se ale všichni podvědomě obávali toho, že jednou přijde opravdu velké zemětřesení.

„Všichni dovnitř,“ přikázal vedoucí firmy.

Zaměstnanci se vydali k otevřeným dveřím. Doreen se ještě zdržela a rozhlédla se po obloze nad zálivem. Černé slunce viselo nad vodami jako nějaká díra v nebi.

Vzpomněla si na další předpověď z dnešního dne. Vybavila si tu starou bezdomovkyni v roztrhaných hadrech – a jejího psa.

Dneska všichni zemřeme.

Ustoupila od zábradlí balkonu ke dveřím. Balkon se jí pod nohama začal divoce kývat. Tohle nebude žádné slabé zemětřesení.

„Rychle!“ přikazoval její šéf. „Všichni do bezpečí!“

Doreen utekla do vnitřních kanceláří, ale ve svém srdci dobře věděla, že v nich žádné bezpečí nenalezne. *Všichni zemřou.*

16.44 PST (14.44 místního času)

Aleuty, Aljaška

Jimmy Pomautuk hleděl na zatmění z útesů Glacial Pointu a Nanuk mu neklidně přecházel po boku. Nalevo od nich na sebe užasle pokřikovala trojice Angličanů. Na zimu už vzrušením dávno zapomněli. Do jejich obdivných vzdechů znělo cvakání a bzučení fotoaparátů.

„Viděli jste ten výšleh?“

„Kristepane! To budou parádní snímky!“

Jimmy si s povzdychem sedl na chladný kámen. Opřel se o dřevěný totem a vyhlížel na černé slunce nad Tichým oceánem. Zešeřilo se a podivně tlumené světlo způsobilo, že ostrov vypadal jako kulisa z neskutečného, snového světa. Dokonce i hladina moře se blyštěla namodrale stříbrným leskem.

Nanuk znovu tiše zavrčel. Celé dopoledne se choval divně. Určitě nechápe, co se děje se slunečním svitem. „To jenom hladový velrybí duch požírá slunce,“ uklidňoval psa šeptem. Natáhl se po Nanukovi, ale pes byl pryč.

Jimmy se zamračil a ohlédl se přes rameno. Malamut rozechvěle stál o pár kroků dál. Nedíval se na slunce nad Pacifikem, ale k severu.

„Můj bože!“ Jimmy vstal a sledoval psův pohled.

Celý severní obzor, potemnělý od slunečního zatmění, osvětlovaly vlny a víry modré a červené záře, jež stoupala od horizontu vysoko na oblohu.

Jimmy věděl, na co se dívá – na severní polární záři. Za celý život ji ještě neviděl takhle silnou. Světla tančila a zmítala se v jednotlivých vlnách jako zářící moře na obloze.

Ozval se jeden z Angličanů, kterému neunikl Jimmyho překvapený výkřik. „Já myslel, že polární záře není v téhle roční době vidět.“

„To taky není,“ potvrdil Jimmy tiše.

Angličanka, Eileen, přistoupila k Jimmymu s fotoaparátem před obličejem. „Je krásná. Skoro ještě hezčí než to zatmění.“

„Určitě ji vyvolává sluneční aktivita,“ poznamenal její společník. „Bombarduje horní vrstvy atmosféry částicemi s vysokou energií.“

Jimmy zůstal potichu. Pro Eskymáky bylo zjevení polární záře plně předzvěstí a významů. Polární záře v létě věstila katastrofu.

Totem se pod Jimmyho dlaní zachvěl, jako kdyby slyšel jeho myšlenky. Nanuk zavyl – něco takového nikdy nedělal.

„Nechvěje se země?“ zeptala se Eileen a konečně spustila ruku s fotoaparátem. Po tváři se jí rozlil výraz mírného znepokojení.

V odpověď se celý ostrov zatřásl. Eileen padla s tlumeným výkřikem na kolena a ruce. Oba Angličané jí přispěchali na pomoc.

Jimmy se udržel na nohou a prsty pevně svíral dřevěný totem.

„Co budeme dělat?“ vyjekla žena.

„To bude dobré,“ uklidňoval ji její přítel. „Přejde to.“

Jimmy zíral na ostrovy, koupající se v nezemském světle. *Ach, bože.* Zaseptal děkovnou modlitbu za to, že jeho syn ráno odjel na pevninu.

Nejvzdálenější Aleutské ostrovy se potápěly do Tichého oceánu jako gigantické mořské příšery navracející se do podmořských doupat. Mořští bohové konečně přišli, aby si vzali ostrovy zpátky do své moci.

16.44 PST (10.44 místního času)

Hagatna, ostrov Guam

Jeffrey Hessmire hleděl s posvátnou úctou ze zahradního altánu guvernérova sídla na úplné zatmění slunce. Během šestadvaceti let svého života už viděl zatmění částečná, ale úplné ještě nikdy. Ostrov Guam byl vybrán pro tento summit právě proto, že na něm bude jako na jediném americkém území slunce zcela zakryto.

Jeffreyho uchvátila možnost být u tak vzácné události. Dokončil přepisování a množení poznámek ministra zahraničních věcí dost brzy na to, aby stihl konec sluneční podívané.

Měl nasazené laciné černé brýle a stál s ostatními americkými delegáty

u západního vstupu do zahrad. Číňané se shromáždili na opačné straně altánu. Obě skupiny se příliš nemísily, jako kdyby je stále odděloval Tichý oceán.

Jeffrey nedbal na napětí panující kolem něj a sledoval, jak sluneční koróna vysílá ohnivé jazyky kolem černého měsíce. Několik plamenů tryskalo daleko do temného nebe.

U ramene mu promluvil něčí hlas. „Úžasná podívaná, vidíte?“

Jeffrey se otočil a zjistil, že za ním opět stojí prezident Bishop. „Pane prezidente!“ Sáhl po brýlích, aby je sundal.

„Jen si je nechte a užívejte si ten pohled. K dalšímu úplnému zatmění dojde až za dvě desetiletí.“

„A-ano, pane.“

Jeffrey se pomalu obrátil zpátky ke slunci.

Prezident s pohledem upřeným na oblohu tiše promluvil: „Pro Číňany zatmění představuje varování, že se chystá nějaká osudová změna – k lepšímu nebo k horšímu.“

„Určitě bude k lepšímu,“ odpověděl Jeffrey. „Pro oba naše národy.“

Prezident Bishop mu poklepal na rameno. „Optimismus mládí. Měl bych vás nechat, abyste si promluvil s viceprezidentem.“ Větu zakončil posměšným odfrknutím.

Jeffrey jeho nechut' chápal. Viceprezident Lawrence Nafe měl vlastní názory na to, jak by se měli chovat k jedné z posledních komunistických bašt ve světě. Navenek sice podporoval Bishopovy diplomatické pokusy o vyřešení situace s Čínou, ale v zákulisí doporučoval agresivnější postup.

„Podaří se vám sjednat smlouvu,“ řekl Jeffrey. „Tím jsem si jistý.“

„Zase ten zatracený optimismus.“ Prezident už se začal odvracet a kývl na ministra zahraničí, který mu právě dával znamení. S unaveným povzdechem znovu poklepal Jeffreyemu na rameno. „Zdá se, že nastal čas na další pokus o překonání rozporů mezi našimi zeměmi.“

V okamžiku, kdy prezident Bishop vykročil, se jim pod nohama začala chvět země.

Jeffrey cítil, jak prezidentovo sevření zesílilo. Oba muži měli co dělat, aby se udrželi na nohou. „Zemětřesení!“ zaječel Jeffrey.

Všude kolem se ozývaly zvuky tříštěného skla. Jeffrey vzhlédl a zaštitil si obličej paží. Okna guvernérova sídla se vysypala. Řada členů delegace, ti, kteří stáli nejbližší stěn, ležela na zemi s řeznými ranami od padajících střepů.

Jeffrey si pomyslel, že by jim měl jít na pomoc, ale bál se opustit prezidenta. Číňané na opačné straně altánu už prchali do budovy, aby v ní

našli úkryt.

„Pane prezidente, musíme vás dopravit do bezpečí,“ řekl Jeffrey.

Chvění země zesílilo. Ledová socha labutě s dlouhým krkem se překotila.

Ministr zahraničí v doprovodu dvou statných agentů tajné služby si k nim prorazil cestu vyděšeným davem a ihned chytil prezidenta za loket. Musel křičet, aby ho přes hučení a rachot slyšeli. „Pojď, Dane, musíme do Air Force One. Jestli se tenhle ostrov rozpadne, chci, abys už byl pryč.“

Bishop se mu vymanil ze sevření. „Nemůžu přece opustit...“

Někde na východě se ozvala hlasitá exploze, která přehlušila veškerou konverzaci. K nebi se vznesla ohnivá koule.

Jeffrey promluvil jako první. „Pane, musíte jít.“

Na prezidentově tváři se zračily obavy a starosti. Jeffrey věděl, že Bishop sloužil ve Vietnamu a nepatří k těm, kteří utíkají před nebezpečím.

„Musíš,“ dodal Tom Elliot. „Nemůžeš riskovat svůj život, Dane. Ten přepych jsi ztratil, když jsi složil prezidentskou přísahu.“

Prezident se sklonil pod tíhou jejich argumentu. Chvění sílilo a ve stěnách guvernérova sídla se objevily první trhliny.

„Dobře, tak pojďme,“ řekl napjatě. „Ale připadám si jako zbabělec.“

„Zařídil jsem odvoz limuzínou od zadního východu,“ oznámil Elliot. Když prezident vyrazil s oběma agenty, otočil se ministr zahraničí k Jeffreymu. „Zůstaňte s Bishopem a dopravte ho na palubu letadla.“

„Co... co budete dělat vy?“

Tom o krok ustoupil. „Shromáždím tolik lidí z naší delegace, kolik budu moci, a odvezu je na letiště.“ Než se odvrátil, ještě vrhl na Jeffreyho přísný pohled. „Zajistěte, aby letadlo vzlétlo, jakmile se objeví sebemenší možnost, že by tu prezident mohl uvíznout. Nečekejte na nás.“

Jeffrey přikývl a na nic nečekal.

Když dohonil prezidenta, zaslechl, jak si Bishop s očima upřenýma na zatmění slunce mumlá: „Vypadá to, že Číňané měli pravdu.“

3

Následky

18.45 PST

San Francisco, Kalifornie

Blížil se večer a Doreen McCloudová kráčela po rozbitém asfaltu k Russian Hillu. Zvěsti hovořily o tamějším táboře uprchlíků zřízeném Armádou spásy. Modlila se, aby to byla pravda. Měla hlad a žízeň a chvěla se zimou. Věčná mlha zálivu se pomalu sunula přes zpustošené město. Zemětřesení konečně skončilo, až na občasné opožděné záchvěvy, ale zkáza už byla vykonána.

Doreen se rozechvěle a vyčerpaně ohlédla přes rameno, aby se podívala na místo, kde kdysi stávalo krásné město a zářilo nad vodami zálivu. Pohled doprovázel pach kouře a sazí. Mlhu zespodu osvětlovaly požáry, vytvářející načervenalou gloriolu destrukce. San Francisco bylo srovnáno se zemí. Město křížovaly obrovské pukliny, jako kdyby sem dopadla rána gigantického kladiva.

Stále houkaly poplašné sirény, ale nic už se nedalo zachránit. Jen hrstka budov zůstala nepoškozená. Většina se jich zřítíla nebo stála se zhroucenými průčelími, jež odhalovala poničené místnosti uvnitř.

Doreen otupěla z pohledu na bezpočet těl, která míjela cestou do kopce. Krvácela z rány na hlavě, ale jinak vyvázla téměř bez zranění. Srdce jí ale pukalo nad rodinami shromážděnými kolem rozbořených domů a nehybných těl. Všichni, které míjela, s ní měli jedno společné: pohled umrtený bolestí a šokem.

Na dalším kopci vyšlehl záblesk světla – nejednalo se o oheň, ale o jasnou, bílou záři. Vzedmula se v ní naděje. To je určitě ten tábor Armády spásy. Pokračovala s kručícím žaludkem spěšně kupředu.

Prosím...

Stoupala a šplhala vzhůru. Obešla převrácený autobus a narazila na zdroj jasného světla. Skupina špinavých mužů umazaných od popela se prohrabovala rozvalinami železářství. Zrovna měli otevřenou bednu se

svítilnami a rozdávali je mezi sebou.

Padala noc a nějaké světlo bylo nezbytné.

Doreen se k nim kulhavě vydala. Třeba jí taky dají jednu baterku.

Dva z mužů se podívali jejím směrem. Otevřela ústa, aby je požádala o pomoc, ale vtom spatřila krutost v jejich očích.

Zastavila se. Uvědomila si, že všichni muži na sobě mají stejné oblečení. Na zádech měli našitá čísla pod nápisem KALIFORNSKÁ VĚZEŇSKÁ SLUŽBA. Trestanci. Po tvářích mužů se rozlil široký úsměv.

Otočila se k útěku, ale zjistila, že jeden z uprchlých zločinců stojí hned za ní. Pokusila se ho udeřit, ale odrazil její ránu a vlepil jí facku, po které klesla na kolena.

Bolest a šok ji oslepily, ale Doreen slyšela, jak se k ní zezadu blíží další. „Ne,“ zasténala a schoulila se do klubíčka.

„Nech ji,“ vyštěkl jeden z trestanců. „Nemáme čas. Musíme vypadnout z tohoto zatraceného města, než se sem přizene Národní garda.“

Odpovědí mu bylo nespokojené bručení, ale Doreen slyšela, jak se útočníci šourají pryč. Dala se do pláče. Byla vyděšená, ale zároveň se jí ulevilo.

Vůdce zločinců se zastavil těsně před ní.

Zvedla usazenou tvář, aby mu poděkovala za slitování. Místo toho ale zjistila, že hledí do hlavně pistole. Vůdce vykřikl k rabovanému obchodu: „Vemte dost munice! A nezapomeňte na vaříče a butan!“ Stiskl spoušť, aniž by se na ni podíval.

Doreen zaslechla prásknutí výstřelu, cítila, jak její tělo odletělo dozadu, a v dalším okamžiku ji obklopila černota.

20.15 PST (18.15 místního času)

Aleuty, Aljaška

Blížila se noc. Jimmy Pomautuk se držel totému zobrazujícího bohy předků jako klíště. Totem kdysi hrdě stál na vrcholu Glacial Pointu, ale nyní se houpal na vlnách moře a Jimmy ho svíral pažemi. Snažil se zůstat nad vodou, ale vlny ho neustále shazovaly z jeho vratké pozice na totému.

Před několika hodinami vydobyl dřevo z betonové základny, zatímco hladina na útesech stále stoupala. Ostrov se potápěl překvapivě hladce, takže měl Jimmy dost času, aby sekyrou donesenou z chaty vyprostil totem z jeho ukotvení. Jakmile oceán dostoupal k vrcholu, spustil dřevo na vodu. Trojice anglických turistů už dávno utekla po stezce zpátky k Port Roysonu. Jimmy se je pokoušel zadržet, ale v panice ho neposlouchali.

Sám pak skočil z útesu a doplaval k totemu splývajícímu po hladině. Zůstal s ním jen jeho pes Nanuk, který pobíhal sem a tam na okraji skály a váhal, co by měl udělat. Jimmy svého věrného psa nemohl zachránit. Věděl, že bude mít sám se sebou dost starostí.

S těžkým srdcem se vytáhl na totem a začal pádlovat ke vzdálené pevnině. Nanukovo štěkání se rozléhalo nad vodou, dokud celý ostrov nezmizel pod hladinou.

Opět zaslechl štěkání, jako kdyby ho dostihla vlastní provinilost. Nejednalo se ale o žádného ducha. Otočil se a spatřil, jak se k němu něco se šplícháním blíží. Zahlédl záblesky černého a bílého kožichu.

Mísila se v něm radost s obavami. Starý pes se odmítal vzdát bez boje, a jakkoliv se Jimmy nutil uvažovat prakticky, bylo mu jasné, že musí udělat, co je v jeho silách, aby ho zachránil. „Pojď, Nanuku!“ vykřikl navzdory jektajícím zubům. „Pohni sem tím svým mokrým zadkem.“

Promodralé rty mu zvlnil úsměv, když mu pes zaštěkal v odpověď.

Vtom uviděl, jak se za jeho psem cosi vynořuje z vln. Dlouhá černá ploutev, na žraloka příliš vysoká. *Velryba. Dravá kosatka.*

Jimmymu se sevřely útroby. Natáhl k psovi ruku, ale k ničemu to nebylo. Ploutev se potopila. Jimmy zadržel dech a modlil se, aby staří bohové ušetřili život jeho věrného společníka.

Náhle kolem psa prudce zavířila hladina. Nanuk vycítil svůj osud a zavyl. V další chvíli malamut zmizel pod vodou. Po hladině se rozšířila krvavá pěna. Na chvilku se objevila černá ploutev a opět se ponořila.

Jimmy se nehybně nechal unášet na svém umělém kmeni a prsty svíral zobrazení starých bohů: Medvěda, Orla a Kosatky. Nad mořem se rozhostilo ticho. Oceán se rychle uklidnil a zastřel všechny stopy po krutém útoku.

Jimmy vnímal, jak mu po promrzlých tvářích stékají horké slzy. V zármutku se opřel čelem o dřevo.

Náhle se změnila samotná povaha světla. Jimmy zvedl hlavu. Temná obloha zářila nepřírozenou červení. Otočil se a vlevo spatřil zdroj světla. Záchranná světlice vysoko na obloze. A v její jasné záři si všiml šalupy pobřežní hlídky, která si prořezávala cestu vlnami.

Zvedl se do sedu, zamával a vykřikl: „Pomoc!“ Snažil se udržet rovnováhu na rozkývaném totemu.

Odpovědělo mu krátké houknutí sirény a vzápětí k němu dolehla tlumená slova z megafonu. „Vidíme vás! Zůstaňte na místě!“

Jimmy spustil paži a přitiskl se ke dřevu. Ulehčené vydechl. Vtom to ucítil. Přítomnost něčeho velkého. Otočil hlavu a zahleděl se před sebe.

Přímo před totemem se z moře vynořila jiná hřbetní ploutev, jejíž přední okraj se zkusmo otřel o totem.

Jimmy pomalu vytáhl nohy z vody.

Pak se vlevo od něj objevila další ploutev... a další. Začalo kolem něj pomalu kroužit hejno kosatek. Jimmy věděl, že k němu loď nikdy nemůže doplout včas. Nemýlil se. Něco narazilo zespodu do totému, vyhodilo ho metr do vzduchu, a Jimmy vyletěl ze svého místa, ačkoliv se zoufale pokoušel zachytit dřevěných rytin.

Dopadl do vody a potopil se. Byla mu už taková zima, že sotva vnímal, jak je moře studené. Otevřel pod hladinou oči a nedbal na pálení od soli. Snažil se nehýbat, i když jeho prochládlé plíce křičely po kyslíku. V záři světlice Jimmy viděl, jak kolem něj stále krouží velké, zlověstné stíny. Nechal se pasivně vynést k hladině.

Jeden ze stínů se přiblížil. Na okamžik se Jimmy zahleděl do černého oka velkého jako lidská pěst. Pak se vynořil nad hladinu. Zaklonil hlavu a prudce se nadechl.

Šalupa pobřežní hlídky mířila plnou rychlostí přímo k němu. Posádka určitě viděla útok kosatek.

Jimmy zavřel oči. Jsou příliš daleko.

Něco ho chytilo za nohu. Necítil bolest, jen sevření. Měl příliš promrzlé končetiny na to, aby vnímal zuby prořezávající se kůží. Přešel po něm kužel světla z lodi a jeho tělo bylo strženo do hlubin, kde ho pohltili božové předků.

22.56 PST (18.56 místního času)

Na palubě Boeingu 747-200B ve výšce 10 000 metrů, cestou z ostrova Guam

V konferenční místnosti na palubě Air Force One Jeffrey Hessmire sledoval, jak prezident reaguje na celosvětovou krizi. Kolem stolu byli shromážděni jeho poradci. „Chci stručný souhrn, Tome. O jak silné zemětřesení šlo?“ Ministr zahraničních věcí Elliot s levou paží v pásce seděl po prezidentově pravici. Jeffrey mu neušla určitá skelnost jeho pohledu způsobená morfinem podaným proti bolesti. Přesto však Elliot dokázal zůstat pozoruhodně bdělý a bystrý. Zdravou rukou se prohrábl stohem papírů na stole. „Na jednoznačné odpovědi je příliš brzy, ale zdá se, že bylo postiženo celé Tichomoří. Chodí nám hlášení z Nového Zélandu na jihu i z Aljašky na severu, stejně jako z Japonska a Číny na východě a z celého západního pobřeží Střední a Jižní Ameriky.“

„A co Spojené státy? Nějaké další informace?“

Tom se zachmuřil. „Zprávy jsou dost chaotické. V San Francisku stále dochází k otřesům. Los Angeles je v plamenech.“ Podíval se na jeden list papíru a zdálo se, že se mu ani nechce říkat, co je na něm napsáno. „Celý řetěz Aleutských ostrovů u Aljašky zmizel.“

Kolem stolu se ozvalo ohromené mumlání.

„Je to možné?“ zeptal se prezident.

„Máme to potvrzeno satelitními snímky,“ odpověděl Tom tiše. „Taky konečně dostáváme zprávy z Havaje.“ Vzhlédl od své hromady papírů. „Tsunami zasáhlo ostrov čtyřicet minut po zemětřesení. Honolulu je stále pod vodou. Hotely na Waikiki popadaly jako kostky domina.“

Jak seznam katastrof pokračoval, prezidentovi z tváře vyprchala veškerá barva a jeho ústa se změnila v tenkou čárku. Jeffrey ještě nikdy neviděl, že by prezident vypadal tak staře. „Tolik mrtvých...,“ hlesl Bishop tiše.

Tom dokončil hlášení podrobnostmi o výbuchu sopky nedaleko od Seattlu. Město pokrývá metrová vrstva popele.

„Ohnivý prstenec,“ zašeptal si Jeffrey pro sebe, ale jeho poznámka nezůstala nepovšimnuta.

Prezident Bishop se k němu otočil. „Co jste říkal, pane Hessmire?“

Jeffrey si uvědomil, že se na něj náhle dívají oči všech přítomných. „Okraji Tichomoří se někdy říká Ohnivý prstenec... Kvůli silné geologické aktivitě – zemětřesením, sopečným výbuchům...“

Prezident přikývl a obrátil se zpátky k Tomovi. „Ano, ale proč teď? Proč tak náhle? Co způsobilo takovou geologickou explozi po celém Pacifiku?“

Tom zavrtěl hlavou. „Ještě jsme nezačali zkoumat příčiny. Nejdřív musíme vyhrabat zemi ze sutin. Na rozkaz viceprezidenta bylo svoláno jednání kabinetu i nejvyššího velení armády. Záchrané služby jsou v plné pohotovosti a očekávají naše instrukce.“

„Pak se tedy dejme do práce, pánové,“ začal prezident. „Musíme...“

Letadlo se pod nimi otřásl. Několik mužů kolem stolu náraz vyhodil z křesel na podlahu. Prezident se udržel na svém místě.

„Co to sakra bylo?“ zaklel Tom.

Z reproduktoru se ozval kapitánův hlas, jako kdyby slyšel ministrovu otázku. „Omlouvám se za to menší trhnutí, ale narazili jsme na nějakou neočekávanou turbulenci. Možná... možná to s námi ještě bude trochu házet. Zapněte si, prosím, bezpečnostní pásy.“

Jeffrey slyšel v pilotově hlase falešnou veselost. Za těmi slovy zůstávaly ve vzduchu viset obavy. Prezident přimhouřenýma očima pohlédl na Torna.

„Podívám se, co se děje.“ Tom si začal odepínat bezpečnostní pás.

Prezident mu položil ruku na zraněnou paži a zadržel ho. Místo toho se obrátil k Jeffreymu a pokynul jednomu členovi ochranky. „Vy mladí máte jistější nohy než my starci.“

Jeffrey si rozepnul pás. „Jistě.“ Vstal a připojil se k agentovi u dveří.

Společně opustili konferenční místnost a vydali se k přídě letounu, kolem prezidentových soukromých místností, ke kokpitu Boeingu 747. Vtom Jeffrey zahlédl postranním okénkem jakýsi oslnivý záblesk.

„Co to...“ stačil říct jen, než se letadlo prudce naklonilo.

Jeffrey narazil do přepážky na levé straně letadla a zhroutil se k zemi. Cítil, jak mu prasklo v bubíncích. Za dveřmi kokpitu slyšel hlasité výkřiky posádky. Neunikla mu panika v jejich hlasech.

Vytáhl se nahoru a přitiskl tvář k okénku. „Ach, můj bože...“

23.18 PST (2.18 místního času)

Kontrolní věž, letecká základna Andrews, Maryland

Seržant Mitch Clemens strhl červené sluchátko z konzole nad radarovými obrazovkami. Zasunul do přístroje klíč pro šifrované spojení s velitelem základny. Vzhledem k vyhlášené pohotovosti se velitel okamžitě ohlásil.

„Ano?“

„Pane, máme problém.“

„Jaký?“

Mitch Clemens zíral na monitor, na značku letadla s nápisem VC-25 A. Na čele se mu perlil studený pot. Tečka normálně svítila jasně žlutě. Nyní ale blikala. Červeně.

Seržantovi se zachvěl hlas. „Přišli jsme o Air Force One.“

1. kapitola

Nautilus

24. července, 15.35

75 mil severozápadně od ostrova Wake, střední Tichomoří

Jack Kirkland zatmění propásl.

Na místo, kde se vznášel, nedopadaly žádné sluneční paprsky. Obklopovala ho tma oceánské propastné hlubiny. Jediné světlo pocházelo ze dvou xenonových reflektorů umístěných na přídi malé ponorky pro jednoho člověka. Jeho nový miláček, *Nautilus 2000*, zrovna podstupoval první hlubokomořskou zkušební plavbu. Třímetrová titanová miniponorka připomínala tvarem tlusté torpédo s akrylovou kopulí na horní straně. Ke spodku měla připevněný kryt z nerezové oceli, který chránil baterie, motor, elektrické vedení a světla.

Jasná záře lamp před ním prorážela kužely viditelnosti do vzdálenosti přibližně třiceti metrů. Jack si pohrával s ovládáním a natáčel pátravě světlomety sem a tam. Koutkem oka sledoval analogový hloubkoměr. Blížil se k hloubce pěti set metrů. Každou chvíli dospěje ke dnu příkopu. Data sonaru na počítačové obrazovce jeho odhad potvrzovala. Zbývají sotva dva sáhy – necelé čtyři metry. Odmšky mezi pípnutími sonaru se stále zmenšovaly.

Jackova hlava a ramena vyčnívaly do akrylové kopule trupu, který mu poskytoval panoramatický rozhled po okolí. Kabina by pro většinu lidí byla dostatečně rozměrná, ale na Jackových více než sto osmdesát centimetrů sotva stačila. Jako kdyby se člověk potápěl v kabrioletu, pomyslel si. Akorát že řídíte prsty u nohou.

Dva nožní pedály v hlavním trupu neovládaly jen rychlost, ale také manévrovaly čtyřmi motory, z nichž každý měl výkon jedné koňské síly. Jack zkušeně povolil stisk pravého pedálu a naopak přimáčkl více pedál levý. Plavidlo se hladce naklonilo doleva. Světla opsala oblouk. Jack před sebou spatřil mořské dno, jež se vynořilo z nekonečného šera.

Zpomalil a rozhlížel se po přírodní říši divů, do níž právě vstupoval – po

hlubokomořské oáze.

Pod ním se na dně údolí horského hřebene ve středním Tichomoří rozkládala pole bradatic. *Riftia pachyptila*. Shluky třímetrových trubic s krvavě červenými červy připomínaly mimozemské keře, které se jemně pohupovaly v proudu, jako kdyby na Jacka mávaly. Po stranách na obou svazích viděl ležet schránku na schránce mlže s otevřenými lasturami a s vějířovitými listy filtrujícími mořskou vodu. Mezi nimi se procházeli jasné červení krabi na dlouhých, vytáhlých končetinách.

Jackovu pozornost přilákal nějaký pohyb vepředu. Kolem ponorky hadovitě proplul tlustý úhoř bez očí, jehož zuby se leskly ve světle xenonových lamp. Následovalo hejno zvědavých rybek, vedených velkou hnědou světélkující rybou. Živočich připlul přímo k průhledné kopuli jako nějaký hlubokomořský chrlič, zírající na podivného vetřelce uvnitř. Podél boků mu blikala bioluminiscenční světélka, jimiž signalizoval, že hodlá bránit svoje teritorium.

Světly hýřili i další místní obyvatelé. Po bambusovitých korálích pod Jackem probíhaly růžové pulzy. Kolem ponorky se blyštily bledě zelené jiskřičky tvorů tak drobných a průsvitných, že ani nebyli pořádně vidět.

Ten pohled Jackovi připomněl hejno světlušek z dětství, jež prožil v Tennessee. Vzhledem k tomu, že mládí strávil ve vnitrozemí, okamžitě si oceán zamiloval – imponovala mu jeho obrovská rozloha, nekonečná moď a nevyzpytatelná vrtkavost.

Kolem kopule zavířila další světla.

„Neuvěřitelné,“ zahučel si pro sebe a usmál se od ucha k uchu. I po tak dlouhé době si moře neustále nachází nové a nové způsoby, jak ho pře- kvapit.

Ve sluchátku mu zapraskalo. „Co jsi říkal, Jacku?“

Jack se zamračil a tiše proklel hrdelní mikrofon přilepený pod jeho hltanem. Ani pět set metrů pod hladinou nemohl plně odstínit svět na povrchu. „To nic, Liso,“ odpověděl. „Jen jsem obdivoval výhled.“

„Jak si vede nová ponorka?“

„Dokonale. Přijímáš data z biosenzorů?“ zeptal se Jack a dotkl se sponky na ušním lalůčku. Laserový spektrometr vestavěný do sponky neustále monitoroval hladinu plynů v jeho krvi.

Doktorka Lisa Cummingsová obdržela grant Národní vědecké nadace ke studiu fyziologických účinků pobytu ve velkých hloubkách. „Dýchání, teplota, tlak v kabině, zásoby kyslíku, zátěž, filtry oxidu uhličitého, všechno se zdá být v pořádku. Vidíš nějaké známky seismické aktivity?“

„Ne. Všude je klid.“

Před dvěma hodinami, když Jack zahájil sestup s *Nautilem*, geolog

Charlie Mollier hlásil podivný seismický úkaz – jakési harmonické vibrace šířící se podmořským pohořím. Z bezpečnostních důvodů navrhoval, aby se Jack vrátil na hladinu. „Pojď s námi sledovat zatmění,“ lákal ho prostřednictvím vysílačky svým jamajským přízvukem. „Je to skvělý, člověče. Potopit se můžeš až zítra.“

Jack odmítl. Zatmění ho nijak nezajímalo. Jestli se otřesy zhorší, může se vždycky vynořit později. Během dlouhého sestupu ale podivné vibrace odezněly a Charlieho hlas ve vysílačce nakonec ztratil na ustaranosti.

Jack se lehce dotkl mikrofonu. „Takže už jste si tam nahoře přestali dělat starosti?“

Po krátké odmlce se ozvalo neochotné „ano“.

Jack si představil, jak plavovlasá doktorka obrací oči v sloup. „Díky, Liso. Končím spojení. Je čas na trochu soukromí.“ Strhl si sponku biosenzoru z ucha.

Bylo to jeho malé vítězství. Zbytek systému bude posílat údaje ohledně prostředí v ponorce, ale nikoliv jeho osobní informace. Tím se aspoň trochu izoloval od světa nad hladinou – a to se Jackovi na potápění líbilo ze všeho nejvíc. Izolovanost, klid a ticho. Tady existoval jen přítomný okamžik. V hlubinách nad ním ztrácely moc děsy z minulosti.

Z reproduktorů se ozývaly podivné zvuky propastné hlubiny, které se odrážely ozvěnou od stěn stísněného prostoru kabiny: sbor tajemných tepů, švitoření a vysokofrekvenčního skřípání. Jako kdyby poslouchal nahrávku z jiné planety.

Kolem něj se rozkládal svět, smrtící pro obyvatele povrchu: nekonečná temnota, drtivý tlak, dusivá voda. Život se tu ale přesto nějakým způsobem naučil prospívat, nikoliv na základě slunečního světla, ale vyživován jedovatými oblaky sirovodíku unikajícího z horkých prúdů zvaných „černí kuřáci“.

Jack se právě k jednomu z nich přiblížil. Jednalo se o třicet metrů vysoký komín chrlící tmavá mračna vroucí vody bohaté na minerální látky. Když ho Jack mýjel, rozvířil svými motory bílé oblaky bakterií, jež za ním připomínaly menší tajfun. Tyto organismy představovaly základnu zdejšího života – fungovaly jako mikroskopické továrny, jež mění sirovodík v energii.

Jack se komínu vyhnul širokým obloukem. Přesto však sledoval, jak údaje o venkovní teplotě prudce stoupají. Samotné komíny dosahovaly teplot přes 370 °C, dost na to, aby se ve svém plavidle okamžitě uvařil.

„Jacku?“ ozval se mu ve sluchátku ustaraný lékařčin hlas. Zřejmě si

všimla změny teploty.

„To je jenom kuřák. Není se čeho bát,“ odpověděl.

Stiskl nožní pedály a vzdálil se od komína, aby se vzápětí ponořil ke dnu údolí. I když ho zdejší život fascinoval, měl důležitější úkol, než jen obdivovat výhled.

Během uplynulého roku hledal se svým týmem na palubě *Deep Fathomu* vrak *Kochi Maru*, japonské nákladní lodi, která se ztratila za druhé světové války. Z lodních dokumentů se dozvěděli, že plavidlo vezlo velký náklad zlatých cihel jakožto válečné kořisti. Po prostudování navigačních map a údajů o počasí Jack zúžil pátrání na deset čtverečních námořních mil v oblasti horského hřbetu v centru Pacifiku. Byla to jen spekulace, která po roce hledání zatím nevydala žádné plody – až do včerejška, kdy jejich sonar zaznamenal podezřelý stín na oceánském dně.

K němu se právě Jack dnes vydal. Podíval se na palubní počítač, který mu ukazoval sonarová data z lodi daleko nad ním. Ať už ten stín tvořilo cokoli, chybělo k němu jen asi sto metrů. Zapnul vlastní boční sonar, aby monitoroval nerovný terén, nad nímž se vznášel.

Ze šera se vynořil skalní hřeben. Jack změnil tlak na pedály a obloukem se překážce vyhnul. Bujný podmořský život postupně řídł – oázu nechával za sebou. Dno před ním se změnilo v rozlehlou plochu prázdných naplavenin, jež jeho motory zvedaly v hustých vírech. *Jako kdybych vjel na prašnou polní cestu.*

Objevil se před ním další hřeben, jakýsi pahorek, který mu bránil v dalším postupu. Jack zastavil a uvolnil trochu zátěže, aby vystoupal přes vrchol. Přitom ale jeho ponorku zachytil slabý proud a pohnul s ní kupředu. Jack bojoval s proudem motory a vyrovnal plavidlo. *Co to sakra je?* Pomaličku se vydal kupředu, k vrcholu hřebene.

„Jacku,“ zašeptala mu v uchu Lisa, „míjíš další kuřák? Vidím tu zase vyšší teplotu.“

„Ne, ale nevím, co... No to mě podrž!“ Ponorka se právě přenesla přes vrchol a Jack spatřil, co se nacházelo na druhé straně.

„Co je, Jacku?“ Lisin hlas se chvěl obavami. „Jsi v pořádku?“

Za hřebenem se otvíralo další údolí, ale tady nebyla žádná oáza života. Před Jackem se naopak rozkládala pustá, pekelná krajina. Dno křižovaly zářící pukliny, z nichž se valila rozžhavená, temně rudá láva, která rychle chladla. Ve výhledu mu bránily drobné bublinky. Jack bojoval s termálním proudem, který se ho pokoušel strhnout kupředu. Z reproduktoru hydrofonu se ozvalo vytrvalé hučení.

„Můj bože...“

„Jacku, co jsi našel? Teplota pořád prudce stoupá.“

To by Jack poznal i bez přístrojů. Vnitřek plavidla se s každým nádechem oteploval. „Otvírá se tu nový průduch.“

Ve sluchátku se ozval druhý hlas – tentokrát geologa Charlieho. „Opatrně, Jacku, pořád ze dna snímám seismické vlny. Ta oblast zdaleka není stabilní.“

„Ještě tu zůstanu.“

„Neměl bys riskovat.“

Jack ho přerušil: „Našel jsem *Kochi Maru*.“

„Cože?“

„Je tady..., ale nevím, jak dlouho tu vydrží.“ Ponorka se vznášela nad vrcholem hřebene a Jack vyhlížel z akrylové kopule. Na protější straně žhnoucího údolí ležel vrak dlouhého trauleru s trupem rozlomeným na dvě části. Jackovi v matné záři oplácela pohled okna kormidelný. Na přídi se skvěla černá japonská písmena. To jméno Jack dobře znal: KOCHI MARU. Jarní vítr.

Nyní už se ale k vraku nehodilo.

Kolem trupu se vzdouvala roztavená hornina, vytvářející rychle tuhnoucí stružky a kaluže magmatu. Přední polovina lodi ležela přímo nad jedním z průduchů. Jack sledoval, jak se ocelová loď začíná nořit do žhavé lávy.

„Je přímo uprostřed toho pekla,“ hlásil Jack. „Jdu se podívat z větší blízkosti.“

„Jacku...“ To byla opět Lisa a Jack poznal, že ho má sto chutí vybídnout k okamžitému návratu. Pak ale zaváhala. Zнала ho až příliš dobře. Dlouze si povzdychla. „Hlavně sleduj vnější teplotu. Titan není odolný proti extrémním teplotám. Zejména spoje...“

„To chápu. Žádné zbytečné riskování.“ Jack stiskl oba nožní pedály. Ponorka rychle vyrazila od hřebene a současně stoupala výš. Cestou k vraku sledoval, jak kolem stále roste teplota.

Dvacet čtyři... třicet osm... čtyřicet tři...

Jackovi vyrazil na čele pot a zvlhly mu dlaně. Kdyby se měl oslabit a prolomit nějaký spoj, drtivá tíha vodních mas by ho zabila za necelou sekundu.

Vystoupal výš, dokud teplota opět neklesla pod čtyřicet stupňů. Zrychlil a zamířil přes údolí. Brzy už se vznášel přímo nad vrakem. Naklonil plavidlo ke straně a kroužil kolem potopené lodi.

Vyhlédl ze své kopule a rozeznal, že rozbitá zád' spočívá dobrých padesát metrů od přídě. Prázdná dutina zádě byla odvrácená od průduchů.

Na mořském dně ležely zpola zabořené bedny se dřevem zčernalým po desetiletích strávených pod vodou.

„Jak to vypadá, Jacku?“ ptala se Lisa.

Jack přimhouřil oči a díval se po vysypaném nákladu. „Žádná krása, to si piš.“

Po významné odmlce Lisa řekla: „Takže...?“

„Já nevím. Vzal jsem si hypotéku na loď a na starý rodinný ranč, abych měl peníze na tuhle výpravu. Nemůžu z ní vyjít s prázdnýma rukama...“

„To vím, jenže ani všechno zlato na světě nestojí za obětování života.“

S tím se nemohl hádat. Ten starý statek ale měl moc rád: zvlněné zelené kopce, nabílené ploty. Zdědil stoakrový ranč poté, co jeho otec zemřel na rakovinu slinivky. Tehdy Jackovi bylo dvacet jedna. Dluhy ho přiměly, aby opustil studia na univerzitě v Tennessee a vstoupil do ozbrojených sil. Ačkoliv mohl ranč prodat a dostudovat, odmítl. Ta půda patřila jeho rodině po pět generací – ve skutečnosti k tomu ale měl ještě osobnější důvod. Když otec zemřel, matka už byla dávno mrtvá: podlehla komplikacím po obyčejné operaci slepého střeva, když byl Jack ještě chlapec, a nezanechala po sobě žádné jiné děti. Jack si ji sotva pamatoval, znal ji jen z pár fotografií rozvěšených po stěnách a z pár vzpomínek spojených se statkem. Nehodlal je postoupit nějaké bance.

Lisa přerušila jeho zamyšlení. „Můžu ještě zkusit prodloužit svůj grant a získat nějaké další finance.“ Vyzkoušet *Nautilus* a jeho jedinečný biosenzorický systém mohli právě díky vládním penězům.

„To nebude stačit,“ zabručel Jack. Potají doufal, že z úspěšného vyzvednutí lodního pokladu získá dostatečné prostředky, aby mohl zaplatit všechny dluhy a ještě mu zbylo dost na celoživotní financování dalších honů za poklady.

Pokud tedy údaje o nákladu *Kochi Maru* nelhaly...

Jack nedbal na opatrnost a následoval hlas svého srdce. Dupl na oba pedály. Ponorka se vydala po úzké spirále k roztříštěnému trupu *Kochi Maru*. Rychlý průzkum nemůže uškodit.

Teplota znovu začala stoupat: 43... 49... 54...

Přestal ji sledovat.

„Jacku..., ty údaje...“

„Já vím. Jenom se zblízka mrknu na tu loď. Nic mi nehrozí.“

„Aspoň si zase zapni tu biomonitorovací sponku, abych tě mohla sledovat.“

Jack si otřel pot z očí a vzdychl. „Dobře, mami.“ Přiložil biosenzor k lalůčku. „Už jsi spokojená?“

„Tetelím se blahem. A teď se hlavně nezabij.“

Jack v jejích lehkomyšlných slovech slyšel obavy. „Vychlad’ mi v lednici pivo.“

„Provedu.“

Jack navedl ponorku za lodní zád’ a pomalu se vydal k otevřenému trupu. Vedle mohutných trámů vypadala jeho ponorka jako trpaslík. Život se uchytil dokonce i zde. Starý vrak, pokrytý pramínky rzi, se stal umělým útesem vhodným pro slávky a korály.

Otočil plavidlo a namířil světla do nákladového prostoru. Pohlédl na teploměr. *Padesát devět stupňů*. Ve stínu lodního trupu už aspoň teplota nestoupala tak rychle. Zpoza temného vraku sálala načervenalá záře, jako kdyby opodál vycházelo podmořské slunce. Jack nedbal na horko a na to, že mu po zádech pod neoprénovou kombinézou stékají potůčky potu.

Pozvedl nos ponorky a posvítíl si xenonovými reflektory přímo do nitra japonské lodi. Z dutiny na něj zíraly dvě velké oči.

Rozbušilo se mu srdce. „Co to ksakru...?“

V další chvíli se obluda vyřítila proti němu. Mořský had se vynořil ze svého umělého doupěte a vyrazil proti Jackovi s ústy otevřenými v bezhlesém vzteklém zařvání.

Jack zalapal po dechu a popadl ovládání hydraulických, titanových ramen ponorky. Zamával jimi, aby se pokusil bránit, ale ve svém šoku s nimi spíše jen nemotorně trhal.

Tvor se mu na poslední chvíli vyhnul a mihl se kolem ponorky. Jack sledoval, jak okolo proplouvá dlouhé tělo se stříbrnými šupinami jako nějaký šlachovitý vlak. Obluda musela měřit aspoň dvacet pět metrů. Ponorka se rozhoupala a roztočila.

Jack se ohlédl a sledoval, jak živočich prchá a po několika švihnutích ocasem mizí v půlnočních vodách. Už poznal, co to je. Vzácné zvíře, ale nikoliv had. Nečekané setkání živočicha bezpochyby vyděsilo stejně jako jeho. Jack polkl a vydechl. „Sakra!“ zaklel a stabilizoval ponorku, která se stále kymácela. „Kdo to tvrdil, že žádné mořské příšery neexistují?“

V uchu mu trochu zapraskala statická elektřina. „Mořské příšery?“ zopakovala Lisa.

„Hlístoun,“ vysvětlil.

„Bože, skoro se ti zdvojnásobil tep! Určitější...“

Lékařku přerušil jiný hlas. Robert Bonaczek, mořský biolog. „Hlístoun? *Regalecus glesne*?“ zeptal se. „Víš to jistě?“

„Jo, a pořádný macek. Určitě měřil aspoň pětadvacet metrů.“

„Pořídil jsi nějaký snímek?“

Jack se zarděl. Vzpomněl si na svou paniku. Jako bývalý příslušník armádních jednotek SEAL dobře věděl, že se při útoku hlubokomořského tvora nezachoval nijak hrdinně. Otřel si vlhké čelo. „Ne... ehm, neměl jsem na to dost času.“

„Škoda. Ví se toho o nich strašně málo. Nikdo si ani nemyslel, že se vyskytují i takhle hluboko.“

„No, tenhle si to tady rozhodně užíval. Udělal si brloh v nákladovém prostoru té lodi.“ Jack vyrazil s ponorkou opět kupředu a konečně si posvítil do nitra japonského plavidla. Všude ležely rozbité bedny. *Kochi Maru* jimi byla naložená až po okraj. Jack si všiml i hnízda té obludy. Měla útulné místočko skoro u zadní stěny. Opatrně navedl ponorku do otvoru.

V uchu mu zapraskala statická elektřina. „Jacku, já... nevím, *příš...*“ Jack poznal geologův hlas, ale spojení blokovaly stěny trupu. Zdálo se, že ultramoderní podmořská vysílačka si nedokáže poradit se sedmicentimetrovou ocelí.

Jack se dotkl hrdelního mikrofonu. „Zopakujte to.“

V odpověď ale slyšel jen praskání.

Zamračil se a spustil nohy z pedálů. Měl v úmyslu držet se dál od stěn. Pak zahlédl jasný lesk odněkud z hlubších částí nákladového prostoru. Jemně navedl ponorku kupředu a dolů. Jeho reflektory nyní ozařovaly podlahu.

Mezi bednami u vzdálenější stěny se mu naskytl pohled, nad kterým mimoděk hvízdal. Máchnutí živočicha ocasu při vyplouvání z hnízda uvolnilo několik cihel, zčernalých vrstvou řas, z vrcholu impozantní hromady a pod nimi se objevily jasnější cihly.

Zlato, zářící v xenonových lampách jasněji než karibské slunce.

Jack se ještě přiblížil a nemohl ani uvěřit svému štěstí. Jakmile se dostal na dosah, položil ruce na ovládání vnějších hydraulických ramen. Po dlouhém tréninku s nimi uměl zacházet docela dobře. Natáhl klepeta levého ramene do plné délky pěti metrů. Uchopil jednu z černých cihel a pozvedl ji ke světlu. Druhým ramenem opatrně přešel po povrchu.

„Zlato.“ Nedalo se o tom pochybovat. Zazubil se a pravým ramenem uchopil jinou cihlu. Poklepal si na mikrofon. Musí to oznámit ostatním na hladině. Ozvalo se ostré zapraskání statické elektřiny. Zapomněl na to, že trup lodi odstiňuje signál. Pomalu vycouval, opatrně, aby se nezachytil v troskách, a mezitím si v duchu procházel různé plány na vyzvednutí nákladu. Celou loď nahoru nedostanou. Budou muset k ponorce připojit rypadlo a několikrát se sem vrátit.

Ponorka se konečně vynořila z vraku a ocitla se na otevřeném

prostranství. Do ucha se mu okamžitě začalo ozývat hlasité ječení. „Vypadni tam odtud, chlape! Hned! Jacku, okamžitě zmizni!“ Byl to Charlie. Pořádně vydešený.

„Co se děje?“ vykřikl Jack v odpověď. Podíval se na vnější teplotu. Vystoupala skoro o pětadvacet stupňů. Ve vzrušení z objevu zlata si nevšiml, jak se okolní voda ohřívá. „A sakra!“

„Seismická aktivita se stupňuje, Jacku. A vychází to přímo od tvé pozice. Pohni zadkem! Sedíš v zatraceném epicentru!“

Ke slovu přišel Jackův armádní výcvik. Dobře věděl, kdy je třeba poslouchat rozkazy. Otočil ponorku vzhůru a pryč od průdchů, směrem k chladnější vodě. Přidal plyn a hnal *Nautilus* maximální rychlostí čtyř uzlů. Otočil se dozadu. „K čertu.“

Příd' *Kochi Maru* už se zpola roztekla do magmového jezírka. Sít' lávových puklin se rozšířila a zhoustla. Nejzlověstnější pohled ale skýtalo samotné dno, které se hrozivě vzdouvalo jako bublina připravená prasknout.

Jack tiskl oba pedály k podlaze a namířil špici ponorky k vzdálené hladině. Odhodil veškerou zátěž. Motory kvílely, jak z nich ždímal nejvyšší možný výkon.

„Sakra, sakra, sakra...“, opakoval jako nepřetržitou mantru.

„Jacku, něco se děje. Údaje jsou...“

Slyšel to zlomek vteřiny předtím, než to ucítil. Kolosální dunění z hydrofonů připomínající bouři, která se valí pohořím. V další chvíli ponorku zachytil okraj rázové vlny a roztočil ji.

Jack se udeřil hlavou o akrylovou kopuli. Přitom letmo zahlédl oceánské dno.

Pod ním se otvírala plamenná jizva, z níž tryskalo žhavé magma. Přímou pod ním vznikala nová sopka. Letěl vzhůru jako šíp, neovladatelně rotoval a moře kolem něj začalo vířit. Do plavidla narážely bubliny velké jako celá ponorka a bombardovaly ho jako obří pěsti.

Snažil se ovládat motory, aby alespoň přibližně zachovával potřebný směr pohybu, ale vlny s ním pohazovaly a třásly. V ústech ucítil chuť krve. Pokoušel se spojit s *Deep Fathomem*, ale jedinou odpovědí na jeho křik bylo šumění statické elektřiny.

Po dobu, která mu připadala jako věčnost, stoupal s proudem bublin k hladině a zápasil s ovládáním ponorky. Musel pryč ze sopečného výtrysku. Vtom dostal nápad. Má-li plavec přežít v dravém příboji, musí s ním přestat zápasit.

Zvedl nohu z pravého pedálu a zabíral jen levými motory. Místo aby se

snažil zastavit otáčení, roztočil plavidlo ještě rychleji. Odstředivé síly ho brzy přitiskly k levoboku. Přesto ale dál používal jen motory na levé straně. „No tak..., no tak...“

Vtom do podvozku *Nautilu* narazila jedna z oněch obřích bublin. Rotující plavidlo se otočilo nosem vzhůru a vystřelilo z proudu bublin jako plochý kámen skákající žabky.

Otáčení zpomalovalo a Jack znovu klesl do sedadla. Brzy se mu podařilo pedály zbrzdit rotaci úplně. Ulehčeně vydechl a zamířil k hladině. Všiml si, že půlnoční temnota už se změnila v mírné svítání. Zaklonil hlavu a nad sebou spatřil matnou záři vzdáleného slunce.

Šuměním k němu pronikl Lisin hlas. „Jacku..., odpověz..., slyšíš nás?“

Jack si znovu připevnil mikrofon k hrdlu. Během divoké plavby mu spadl. „Tady je všechno v pořádku,“ pravil chraptivě.

„Jacku!“ Úleva v Lisině hlase byla jako sprcha svěží, chladivé vody. „Kde jsi?“

Podíval se na hloubkoměr. *Sedmdesát metrů*. Nedokázal uvěřit rychlosti svého výstupu. Měl štěstí, že se potápěl v neprodyšně uzavřeném plavidle se stálým tlakem jedné atmosféry. Jinak už by byl po smrti způsobené příliš rychlou dekompresí. „Vynořím se zhruba za tři minuty.“

Při pohledu na kompas se zamračil. Střelka se protáčela dokola, jako kdyby měla pořád ještě závrat'. Poklepal na přístroj, ale střelka se nepřestávala točit. Vzdal to a dotkl se mikrofonu. „Rozbil se mi kompas. Nevím, jak jsem od vás daleko, ale jakmile budu nahoře, spustím maják GPS, abyste mě mohli najít.“

„A co ty? Jsi v pořádku?“

„Jenom trochu pomlácený.“

Ozval se Charlie. „Na člověka, který právě přežil sopečnou erupci přímo pod zadkem máš zatracenou kliku, kamaráde. Kéž bych ji býval mohl vidět.“

Jack se usmál. Výhled na zrod podmořského vulkánů byl rozhodně toužebným snem každého geologa. Přejel si po modřině na temeni a zamrkal. „Věř mi, Charlie, že bych si taky přál, abys tu byl místo mě.“

Vody kolem Jacka změnila barvu z tmavě nachové ke světlejší akvamarínové. „Už se blížím k hladině,“ řekl.

„A co *Kochi Maru*?“ promluvil nový, nadějeplný hlas. Jacka překvapilo, že slyší profesora George Kleina, historika a zeměpisce na palubě *Deep Fathomu*, který ovšem jenom zřídka opouštěl rozsáhlou palubní knihovnu.

Jack potlačil zasténání. „Promiňte, profesore. Je pryč... i se zlatem.“

George nakonec zklamaně odpověděl: „Stejně si nemůžeme být jistí, jestli dokumenty o plavbě *Kochi Maru* nelhaly. Za války Japonci často falšovali zprávy, aby zamaskovali skutečné transporty zlata.“

Jack si představil vysokou hromadu cihel. „Nelhaly,“ řekl sklesle.

Znovu se ozval Charlie. „Poslechni, Jacku, zdá se, že jsi nebyl postižený jenom ty. Chodí sem zprávy z celého světa. K zemětřesením a erupcím došlo po celém Pacifiku, od jednoho pobřeží k druhému.“

Jack se zamračil. Co je mu po tom? Od okamžiku, kdy před dvanácti lety ukázal světu záda, se příliš nezajímal o zbytek planety. Záleželo jen na této jediné, konkrétní erupci. Nepřipravila ho jenom o obrovské bohatství, ale možná dokonce i o loď. „Končím spojení,“ ohlásil a povzdychl si. „Za minutu budu na hladině.“

Sledoval, jak se vody projasňují. Brzy už se kopule jeho ponorky vynořila z vody a do očí se mu palčivě zabodly paprsky odpoledního slunce. Zastínil si oči. Na západ od něj vřela a bublala mořská voda, která tak označovala polohu podmořského vulkánu. Na jihovýchodě si všiml černé tečky. *Deep Fathom*.

Zapnul nouzový majáček s lokátorem GPS a opřel se, aby počkal. Když se rozhlížel po hladině, zahlédl jakýsi lesk. Zvědavě se opět narovnal a natáhl se po ovládání venkovních hydraulických ramen. Pozvedl je a díval se, jak z nich odkapává voda.

Trhl sebou, až se znovu uhodil do hlavy. „To nemůže být...“

Sluneční svit se odrážel od dvou velkých zlatých cihel, sevřených v titanových kleštích. Úplně zapomněl, že je držel těsně předtím, než opustil vrak *Kochi Maru*. Drsná plavba k povrchu obě cihly očistila, ale naštěstí je nevytrhla ze sevření ramen.

Uznale hvízdal. „Najednou všechno vypadá o trochu líp.“

Z vysílačky se opět ozval Georgeův hlas. „Jacku, máme tvůj signál.“

„Skvělé!“ odpověděl Jack radostně. „Můžete začít chladit šampaňské!“

George jeho reakce jednoznačně zmátla. „Ehm... dobře..., ale asi bys měl vědět, že jsme právě přijali hovor přes Globalstar.“

Jack rázem vystřízlivěl – v historikově hlase slyšel nevyslovené napětí. „Kdo volal?“

Dlouhá odmlka. „Admirál Mark Houston.“

Jack měl pocit, jako kdyby ho někdo uhodil pěstí do žaludku. Jeho bývalý velitel u námořnictva. „C-cože? Proč?“ Doufal, že to jméno už nikdy neuslyší. Uzavřel ho do spodních přihrádek paměti, spolu s podstatnou částí své minulosti.

„Poslal nám souřadnice asi čtyři sta námořních mil odsud a nařídil

nám...”

Jack sevřel ruce v pěst a skočil Georgeovi do řeči. „Nařídil? Povězte mu, ať si ten svůj rozkaz strčí do...”

Ted’ ho zase přerušil George. „Zřítelo se letadlo a admirál dává dohromady záchrannou operaci.“

Jack se kousl do rtu. Námořnictvo mělo právo vyžádat si jeho pomoc. *Deep Fathom* byl registrován jako záchranná loď. Přesto se ale Jackovi rozechvěly ruce.

Mysl mu zaplavily staré vzpomínky a emoce. Pamatoval si, s jakým úžasem hleděl na raketoplán *Atlantis* třpytící se ve floridském slunci a s jakou hrdostí přijal zprávu, že bude prvním členem námořní jednotky SEAL, který s ním poletí. Příjemné vzpomínky ale ihned zastínilo něco jiného: plameny, palčivá bolest..., ruka v rukavici, která se po něm natahovala, ječící hlasy..., to, jak klouzal a řítit se dolů..., nekonečný pád.

Když teď seděl v *Nautilu*, měl dojem, že stále ještě padá.

„Slyšel jsi mě, Jacku?“

Jack se celý chvěl a nedokázal se ani pořádně nadechnout, natož odpovědět.

„Jacku, to letadlo, které se zřítelo... Jde o Air Force One.“

2. kapitola

Draci z Okinawy

25. července, 6.30

Město Naha, ostrov Okinawa, Japonsko

Karen Graceová se krčila v uličce za popelnicí a snažila se vyhnout vojenské hlídce. Jakmile se schovala, zahlédla dva ozbrojené vojáky s baterkami v ruce. Jeden z nich se zastavil, aby si zapálil cigaretu. Karen zatajila dech a modlila se, ať odejdou. Ve světle sirky si všimla insignií na mužově rukávu: NÁMOŘNICTVO SPOJENÝCH STÁTŮ.

Po včerejších zemětřeseních bylo po všech japonských prefekturách, včetně jižního souostroví Rjúkjú, k němuž patřil i ostrov Okinawa, vyhlášeno stanné právo. Město a okolí sužovaly tlupy lupičů, kteří drancovali, co se dalo. Představitelé ostrova, zděšení rozsahem destrukce a chaosu, požádali místní americké vojenské základny o pomoc při odstraňování škod, záchraně lidí a ochraně poškozeného města.

Pro Nahu platil od setmění do rozbřesku zákaz vycházení a Karen tento nový zákon porušila. Slunce mělo vyjít až za půl hodiny.

Pohněte se..., jděte dál, vybízela v duchu vojáky.

Jeden z mužů se otočil a namířil svítilnu do uličky, jako kdyby ji slyšel. Karen ztuhla a zavřela oči. Bála se, že ji prozradí sebemenší pohyb. Měla na sobě černé sako a černé kalhoty, ale přála si, aby ji bývalo napadlo zakrýt si plavé vlasy. Připadalo jí, že si jí vojáci musí všimnout. Konečně světlo pohaslo.

Karen otevřela oči. Ozvěnou se k ní doneslo zamumlání následované výbuchem smíchu. Nějaký drsný žert. Vojáci pokračovali v obchůzce. S úlevou se opřela o kovovou popelnici.

Z hlubšího stínu na ni zašeptal hlas: „Jsou pryč?“

Karen vstala z kleku. „Jo, ale bylo to jen o fous.“

„Tohle bychom neměly dělat,“ zasykla její spoléčnice a vylezla ze stínu.

Karen pomohla Mijuki Nakanové na nohy. Její přítelkyně tiše zaklela – naprosto přesvědčivě, vzhledem k tomu, že angličtina byla jejím druhým

jazykem. Po dočasném odchodu z místa profesorky na japonské univerzitě Mijuki dva roky pracovala v internetové firmě v Palo Altu a naučila se anglicky. Tato drobná žena ale zjevně nebyla ve svém živlu, když se hrabala zpod hromady starých novin a shnilé zeleniny. Jen zřídka opouštěla svou neposkvrněně čistou počítačovou pracovnu na univerzitě a jen málokdy byla viděna bez svého naškrobeného a nažehleného bílého pláště.

Tohle ráno ale bylo jiné.

Mijuki na sobě měla tmavě červenou blůzu a černé džíny, oboje nyní pokryté četnými skvrnami. Ebenové vlasy si stáhla do konzervativního ohonu. Sejmula si z blůzy špenátový list a znechuceně ho odhodila. „Kdybys nebyla moje nejlepší kamarádka...“

„Já vím..., a postě se ti omlouvám.“ Karen se odvrátila. „Ale, Mijuki, nemusela jsi přece chodit se mnou.“

„To jsem tě měla nechat, aby ses toulala městem sama a setkala ses s buhvíjakými darebáky? Něco takového by nebylo bezpečné.“

Karen přikývla. Toto poslední tvrzení nepřehánělo. Zpustošeným městem se nesl zvuk sirén a pátrací reflektory dočasných táborů připomínaly na noční obloze majáky. I když byl vyhlášen zákaz vycházení, všude kolem se ozývaly výkřiky a střelba. Karen nečekala, že najde hlavní město ostrova v takovém stavu chaosu.

Mijuki si nepřestávala stěžovat na nelehkou situaci. „Kdo ví, jaké lidi potkáme? Obchodníky s bílým masem? Pašeráky drog?“

„Je to jenom jeden z místních rybářů. Samo se za něj zaručil.“

„Ty důvěřuješ slovu toho senilního správce?“

Karen obrátila oči v sloup. Mijuki by svými starostmi vyleptala díru do kalené oceli. „Samo není vůbec senilní. Když říká, že nás tenhle rybář odveze k Drakům, pak mu věřím.“ Poodhrnula cíp saka, aby odhalila ramenní pouzdro z černé kůže. „A kromě toho mám tohle.“ V pouzdře se hrdě skvěla automatická pistole ráže 9 mm.

Mijuki vykulila oči a z tváře jí vyprchala barva. „Nošení zbraně je proti japonským zákonům. Kde jsi ji...“

„V takových dobách děvče potřebuje něco na svou ochranu.“ Karen se odplížila k ústí uličky a rozhlédla se na obě strany. „Vzduch je čistý.“

Mijuki se k ní připojila a držela se v jejím stínu.

„Pojď.“ Karen vyrazila. Cítila současně vzrušení i úzkost. Pohlédla k obloze. Do skutečného rozbřesku chyběla pořád přibližně hodina. Docházel jim čas. Bez ohledu na zákaz vycházení rozhodně nechtěla zmeškat schůzku. Jednalo se o příležitost, jaká se vyskytne jednou za život.

Před třemi lety přicestovala z Britské Kolumbie až na Rjúkjúskou

univerzitu, aby dokončila dizertační práci o mikroneských kulturách a hledala vodítka k původu i postupu šíření raných Polynésanů. Při zdejších studiích se k ní donesly zvěsti o Dracích z Okinawy, o dvou podmořských pyramidách objevených v roce 1991 kousek od břehů ostrova profesorem geologie Kimurou Masakim, který tyto pyramidy přirovnal k těm, jež se nacházejí na starých mayských nalezištích ve Střední Americe.

Karen tomu moc nevěřila – dokud neviděla fotografie: dvě stupňovité pyramidy s plochými vrcholy, které se zvedaly dvacet metrů nad okolní písečné dno. Okamžitě jimi byla uchválena. Existovala snad nějaká dávná souvislost mezi Mayi a Polynésany? Během posledního desetiletí docházelo ke stále dalším objevům ponořených staveb u sousedních ostrovů, a to až na Tchaj-wanu daleko na jihu. Brzy už se nedala oddělit fakta od fikce a přírodní útvary od umělých struktur.

Nyní se po souostroví Rjúkjú mezi rybáři rozšířila nejnovější zpráva: *Draci povstali z moře!*

Ať už to byla pravda nebo ne, Karen si nemohla nechat ujít příležitost prozkoumat pyramidy jako první. Místní rybář, který měl převážet lékařské zásoby a další pomoc na vzdálenější ostrovy, se nabídl, že ji k pyramidám dopraví. Měl ale v úmyslu vyplout za svítání, ať už s ní nebo bez ní. Proto musela Karen časně ráno dojet na kole z univerzity k předměstí Nahy a poté si hrát na schovávanou s policií a vojenskými hlídkami.

Rychle postupovala ulicí. Měla dobrý pocit z toho, že je opět v pohybu. Ranní mořský vánek si pohrával s jejími rozpuštěnými plavými vlasy. Prsty si odhrnula neposlušné prameny z tváře. Kdyby je někdo chytil, oběma by hrozilo vyloučení z univerzity. Tedy, Mijuki možná ne, pomyslela si Karen. Její přítelkyně patřila ke zdejším nejvydávanějším a nejznámějším profesorům. Získala vyznamenání po celém světě a byla první ženou oceněnou Nobelovou cenou v oboru počítačových věd. Proto Karen nijak zvlášť neprotestovala, když se Mijuki rozhodla jít na tuto výpravu s ní. Kdyby je chytili, Mijukina popularita by mohla zmírnit zákonné důsledky i pro Karen.

Nebo v to alespoň doufala.

Podívala se na hodinky. Budou to mít jen tak tak. Ještě že byly relativně prázdné ulice. Tato část města přežila zemětřesení bez větších škod: rozbitá okna, popraskané základy domů a několik vyhořelých budov. Ve srovnání se čtvrtěmi, které se změnily v hromady cihlových sutin s pokroucenými kovy, šlo o skrovné poškození.

„Nikdy to nemůžeme stihnout včas,“ řekla Mijuki a povytáhla si batoh s fotografickým vybavením o něco výš. Karen si sice dala do kapsy

jednorázový aparát Kodak, ale Mijuki trvala na tom, že si musejí vzít plnou výzbroj: digitální i polaroidové fotoaparáty, videokameru a dokonce i maličký počítač do dlaně. Všechno v reklamní tašce s logem časopisu *Time*.

Karen převzala brašnu od své kamarádky a hodila si ji přes rameno. „Ale ano, stihneme.“ Přidala do kroku.

Mijuki, která byla o hlavu menší, musela klusat, aby jí stačila.

Pospíchaly na konec ulice. Záliv se nacházel pouze o sto metrů dál. Karen vyhlédla zpoza rohu. Nikde nikdo. Pokračovala dál a Mijuki běžela za ní. Mořská vůně sílila: sůl a řasy. Brzy už spatřily světlá odrážející se od vod zálivu. Karen ještě zrychlila.

Skoro na konci ulice ji polekal hrubý rozkaz: „*Jobitomeru! Stát!*“ Prudce se zarazila a v další chvíli ji oslepila jasná záře baterky.

Ze stínů mezi dvěma budovami vystoupila temná postava. Sklonila ruku se svítilnou natolik, že Karen rozeznala uniformu námořnictva Spojených států. Muž krátce přejel světlem po Mijuki a posvítil si na obě strany ulice. Z úkrytu se vynořil druhý a třetí námořník. Zjevně se jednalo o jednu z amerických hlídek.

První námořník k ní přikročil. „Mluvíte anglicky?“

„Ano,“ odpověděla Karen.

Trochu se uvolnil a sklonil baterku k zemi. „Američanka?“

Karen se zamračila. Na tuhle reakci byla zvyklá. „Kanaďanka.“

Námořník přikývl. „To je totéž,“ zabručel a pokynul svým společníkům, aby se vydali dál po ulici. „Vyrazte zpátky na základnu,“ řekl jim. „Tohle vyřídím sám.“

Oba muži si hodili pušky na záda a vydali se kolem nich pryč. Ještě předtím ovšem přejeli pohledy obou žen. Jeden z nich cosi zašeptal, načež se jeho společník zasmál a věnoval Mijuki poslední lascivní pohled.

Karen zaskřípala zuby. Dráždilo ji, jak se námořnictvo roztahuje na půdě, která mu nepatří.

„Dámy, vy nevíte o nočním zákazu vycházení?“ zeptal se jich voják.

Karen předstírala zmatek. „Jaký zákaz?“

Námořník si povzdychl. „Není bezpečné, aby se dvě ženy potulovaly po ulicích samy. Odvedu vás zpátky. Kde bydlíte?“

Karen svraštila čelo a snažila se rychle vymyslet nějakou odpověď. *Je čas na improvizaci*. Shodila si ze zad Mijukinu brašnu a ukázala na logo časopisu *Time*. „Jsme nezávislé spolupracovnice časopisu,“ řekla. Vytáhla identifikační kartičku univerzity a letmo ji námořníkovi ukázala. Vypadala oficiálně a muž rozhodně neuměl přečíst japonské písmo. „A naše

novinářské povolení schválily i místní úřady.“

Voják se naklonil blíž a porovnal Kareninu tvář s fotografií na průkazce. Přikývl, jako kdyby ho to uspokojilo – jako chlap nechtěl přiznat, že nedokáže přečíst, co je tu napsáno.

Karen schovala legitimaci do kapsy a zachovávala sebevědomý postoj. Představila Mijuki. „Tohle je moje prostřednice pro styk s místními lidmi a taky fotografka. Sbíráme fotografie po celých japonských ostrovech. Naše loď odplouvá za rozbřesku k dalším ostrovům a k Tchaj-wanu. Musíme si opravdu pospíšet.“

Voják se stále tvářil pochybovačně. Nechybělo mnoho, aby jí uvěřil, ale ještě nebyl zcela přesvědčený.

Než mohla Karen naléhat dál, Mijuki se k ní natáhla a otevřela tašku. Vyloвила digitální fotoaparát. „Vlastně je docela štěstí, že jsme na vás narazily,“ pravila úsečnou angličtinou. „Slečna Graceová se právě zmiňovala o tom, že by ráda vyfotila několik vojáků, aby ukázala, jak Spojené státy pomáhají udržovat pořádek v těchto zmatených časech.“ Mijuki se obrátila ke Karen a kývla na vojáka. „Co tomu říkáte?“

Karen náhlá drzost maličké počítačové expertky ohromila. Odkáslala si a rychle přemýšlela. „Ehm..., ano, pro krátkou noticku o amerických mírových silách.“ Zamyšleně se zahleděla na námořníka. „Opravdu má ten americký vzhled, jaký hledáme.“

Mijuki pozvedla aparát a namířila ho na vojáka. „Jak by se vám líbilo, kdybychom otiskly váš snímek v celonárodním časopise?“

To už voják kulil oči. „Opravdu?“

Karen potlačila úsměv. Neznala jediného Američana, kterého by nelákala příležitost stát se alespoň na krátký čas celebritou. A při plnění tohoto snu šel zdravý selský rozum stranou.

Mijuki námořníka obešla a prohlížela si ho z různých úhlů. „Nemůžu vám to zaručit. Bude záležet na editorech.“

„Pořídíme pár obrázků,“ řekla Karen. „Minimálně jeden se určitě bude hodit.“ Vytvořila z prstů rámeček a zadívala se na muže. „Americký obránce míru... Jo, myslím, že to opravdu půjde.“

Mijuki začala vojáka fotografovat a nastavovat do různých pozic. Jakmile skončila, uklidila aparát do brašny a zapsala si vojákovu jméno a číslo. „Zafaxujeme vám formulář o souhlasu se zveřejněním fotografie. Ale, Harry, budeme potřebovat, abyste ho odeslal do New Yorku před koncem týdne.“

Muž horlivě kýval. „Samozřejmě.“

Karen se podívala k rozjasňujícímu se nebi. „Mijuki, už opravdu

musíme jít. Naše loď odplouvá každou minutou.“

„Můžu vás dovést k přístavu. Stejně mám namířeno tím směrem.“

„Díky, Harry,“ řekla Mijuki. „Jestli nás odvedete ke čtvrtému molu, budeme vám vděčné.“ Usmála se na něj, otočila se ke Karen a obrátila oči v sloup. „Pojďme. Nesmíme přijít pozdě.“

V čele s námořníkem odspěchaly do přístavu. Šedý rozbřesk zaléval hladinu matně stříbrnou září. Mezi moly, přístavními hrázi a loděmi poletovali vřeštící rackové. Po celém zálivu bylo vidět vraky plavidel, která se během zemětřesení rozbila o stěny hrází a útesy. Už přijely jeřáby a těžká technika. Přístav představoval záchranný kruh ostrova a musel být co nejrychleji vyčištěn a zprovozněn.

Nad východním obzorem se pomalu objevoval srpek slunce, když konečně dorazili ke vstupu do přístavu. Mijuki s Karen znovu poděkovaly Harrymu a rozloučily se s ním. Jakmile námořník odešel, obě vyběhly po dřevěných prknech mola.

Karen se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že voják skutečně odešel. Nikde po něm nebylo ani stopy. Uvolnila se a otočila se na Mijuki, která pevně svírala tašku s fotoaparáty. „Nedokážu tomu uvěřit.“

Mijuki se usmála a zarděla se. „To byla legrace. Je štěstí, že jsem s předplatným na *Time* dostala zadarmo i tu brašnu.“

Obě ženy se rozesmály, až se jim v koutcích očí zaleskly slzy.

Společně zamířily k dvanáctému kotvišti, u kterého dosud kotvila malá rybářská loď. Dvacetimetrové dřevěné plavidlo bylo naloženo bednami s jasně patrnými znameními červeného kříže. Dva muži už uvolňovali provazy a připravovali se k odplutí. Karen vyběhla kupředu a zamávala. „*Ueito!*“ Počkejte!

Jeden z mužů po ní střelil očima a vykřikl něco na svého kolegu na lodi. Prošedivělý Japonec opustil kormidelní kolo a počkal na ně u zádi. Na sobě měl levisky a zelený plášť do deště. Nabídl jim ruku a pomohl jim na palubu.

„Po-posílá nás Samo,“ vykoktala Karen lámanou japonštinou.

„Já vím,“ odpověděl muž anglicky. „Vy jste ta Američanka.“

„Vlastně jsem Kanadanka,“ opravila ho.

„To je jedno. Musíme vyplout. Už tak čekám moc dlouho.“

Karen přikývla a shodila si tašku z ramen. Odvedli je k poskvrněné dřevěné lavici vedle složené rybářské sítě. Karen málem přemohl pach rybích vnitřností a krve, který čpěl z prken plavidla.

Dvoučlenná posádka mezitím odvázala loď a skočila na palubu. Kapitán na ně štekal rozkazy od kormidla. Zaburácel motor. Za zádi se začala pěnit

voda a loď pomalu vyrazila kupředu. Námořníci zaujali místa u příďe, jeden na levoboku, druhý na pravoboku, a dívali se do vody před sebou. Ponožené trosky činily plavbu přístavem nebezpečnou.

Bylo zřejmé, proč kapitán trval na odplutí za úsvitu. Po opadnutí ranního přílivu by se tudy plulo ještě hůř.

Za molem se vydali k hlavnímu kanálu přístavu a pomalu minuli tyč vyčnívající křivě z vody, na jejíž špičce se třepotala vlajka. Karen se podívala přes zábradlí a uvědomila si, že jde o špičku stěžně potopené plachetnice. Rybářská loď se svým mělkým ponorem proplula kolem a vyrazila na volnou hladinu.

Na druhé straně zálivu dosud hořela vojenská základna Spojených států. Otřesy půdy zapříčinily požáry podzemních tankovacích nádrží a k nebi se zvedal sloup mastného kouře. Kolem létaly vrtulníky s mořskou vodou a pískem v pokusech oheň uhasit. Zatím se jim to příliš nedařilo.

Nízko nad nimi se mihlo vojensky šedé nákladní letadlo s objemným trupem a se řvoucími motory. Kapitán mu zahrozil pěstí. Zdejší přítomnost Spojených států, zejména na téhle základně, místní obyvatele pořád zlobila. Už v roce 1974 došlo k uzavření dohody, podle níž se ostrov měl vrátit do rukou místních obyvatel, ale tato smlouva ještě nebyla uvedena do praxe.

Konečně vypluli z přístavu na otevřené moře. Dým požárů nechali za sebou a ovanul je čerstvý vzduch. Kapitán kývl na jednoho z námořníků, aby ho vystřídal u kormidla, a přiloudal se k oběma ženám. „Jmenuju se Oši,“ řekl. „Vezmu vás k Drakům. Pak se pro vás vrátíme, než zapadne slunce.“

Karen přikývla. „Výborně.“

Japonec nastavil dlaň a očekával platbu.

Karen si stoupla a vytáhla z náprsní kapsy saka svazek bankovek. Všimla si, jak si rybář prohlíží její zbraň. Dobře. Aspoň bude jasno. Odpočítala patřičný obnos, polovinu předem dohodnuté částky, a zbytek uložila opět do kapsy. „Druhou polovinu dostanete po návratu do Nahy.“

Muž na ni chvíli hleděl s bezvýrazným výrazem a pak se na okamžik zachmuřil. Zamumlal něco japonsky a strčil bankovky do kapsy džínů.

Jakmile odešel, Karen se znovu posadila. „Co to říkal?“

Mijuki se usmívala. „Říkal, že jste vy Američani všichni stejní. Sami nikdy nedodržíte vlastní úmluvy, a proto nedůvěřujete ani nikomu jinému.“

„Já nejsem Američanka,“ povzdechla si Karen unaveně.

Mijuki ji poklepala po koleni. „Když mluvíš anglicky, máš blond vlasy a máváš kolem sebe takovou hotovostí, jsi pro něj Američanka se vším

všudy.“

Karen se snažila nasadit nevrlý výraz, ale nedokázala potlačit vzrušení. „Pojď. Když si jako Američanka platím za cestu, chci mít lepší sedadla.“

Postavila se a odvedla Mijuki k přídi. Usadily se u zábradlí a sledovaly, jak loď zatáčí kolem jižního cípu Okinawy a míjí drobný ostrov Tokašiki Šima. Souostroví Rjúkjú se táhlo obloukem k jihu téměř až k Tchaj-wanu. Draci se nacházeli nedaleko od ostrova Jonaguni, hodinu cesty odtud, ale stále ve správné oblasti Okinawy.

Jeden z námořníků se jim uklonil a položil na nedalekou lavici dva porcelánové hrníčky se zeleným čajem a talířek se sušenkami.

„*Domo arigato*“ poděkovala Karen. Vzala hrnek do ruky a ohřívala si od něj dlaně. Mijuki ji napodobila a zakousla se do sušenky. Mlčky hleděly na zelené ostrovy, které pomalu ubíhaly kolem nich. Korálové útesy zbarvovaly okolní hejna ryb do odstínů akvamarínové, růžové a smaragdové barvy.

Po nějaké době se ozvala Mijuki: „Co vlastně doufáš, že tam najdeš?“

„Odpovědi.“ Karen se opřela o zábradlí. „Četla jsi přeci tvrzení profesora Masakiho.“

Mijuki přikývla. „Tyhle ostrovy prý kdysi byly součástí většího kontinentu, který se potopil pod hladinu. Docela divoká domněnka.“

„Ani ne. Na počátku holocénu před nějakými deseti tisíci lety byla mořská hladina skoro o sto metrů níž.“ Karen máchla paží kolem sebe. „V takovém případě by se propojila řada nyní izolovaných ostrovů.“

„Přesto ale víš z vlastních výzkumů, že ostrovy jižního Tichomoří byly obydleny teprve před pár tisíci lety. Ne před deseti tisíci.“

„Já vím. Neříkám, že nemáš pravdu, Mijuki. Jenom se na ty pyramidy chci podívat na vlastní oči.“ Karen sevřela zábradlí pevněji. „Co když ale najdu důkaz na podporu tvrzení profesora Masakiho? Dovedeš si představit, co by takové odhalení znamenalo? Změnilo by pohled na celé dějiny tohoto regionu. Sloučilo by mnoho různých teorií...“ zaváhala, ale nakonec pokračovala: „A vysvětlilo by záhadu ztraceného kontinentu Mu.“

Mijuki nakrčila nos. „Mu?“

Karen přikývla. „Na počátku dvacátého století tvrdil plukovník James Churchward, že narazil na mayské tabulky, které vyprávěly o ztraceném světadíle podobném Atlantidě, jenže uprostřed Tichého oceánu. Churchward pojmenoval potopený kontinent Mu. Napsal o něm celou sérii knih a článků..., než byl zdiskreditován.“

„Zdiskreditován?“

Karen pokrčila rameny. „Nikdo mému pradědečkovi nevěřil.“

Mijuki povytáhla obočí a ohromeně zopakovala: „Tvému pradědečkovi?“

Karen cítila, jak jí růžovějí tváře. Tohle ještě nikomu neřekla. Tiše a zahanbeně vysvětlovala: „Plukovník Churchward byl můj pradědeček z matčiny strany. Když jsem byla malá, matka mi vyprávěla o slavném předkovi... a dokonce mi před spaním předčítala úryvky z jeho deníků. To jeho poznámky mě poprvé přivedly do jižního Pacifiku.“

„A ty si myslíš, že by Draci mohli dokázat smělá tvrzení tvého příbuzného?“

Karen pokrčila rameny. „Kdo ví?“

„Stejně mi to připadá jako hon za přeludem.“

Karen znovu pokrčila rameny. Hony za přeludem? Ty mají v rodě, pomyslela si kysele. Před dvaceti lety její otec opustil svou ženu a malé dcerky, aby se vydal za svým snem o ropě a bohatství na Aljašce, a pak už o sobě nedal vědět – s výjimkou štosu rozvodových papírů, které dorazily poštou o rok později. Po jeho odchodu dolehly na zbytek rodiny starosti a těžkosti života. Její matka, sama se dvěma malými dcerami, už neměla čas na sny, přijala nudné zaměstnání jako sekretářka a ještě nudnějšího muže jako druhého manžela. Karenina starší sestra Emily se po maturitě přestěhovala do malého městečka Moose Jaw a čekala dvojčata, kluky.

Karen nicméně zdědila po otci příliš neklidnou krev na to, aby se jen tak usadila. Díky spopitným, která obdržela jako servírka v grilu U létajícího lososa, a několika menším stipendiím dokázala vystudovat Torontskou univerzitu a poté pokračovat jako doktorandka v Britské Kolumbii. Pro ty, kteří ji znali, tak nebylo velkým překvapením, když skončila na opačné straně Pacifiku. Z otcova odchodu se ovšem poučila a každý měsíc posílala pořádný kus výplaty domů matce. Sice zdědila otcovu krev, ale nemusela si brát příklad z jeho chladného srdce.

Její pozornost přilákalo zavolání od kormidla. „*Jonaguni!*“ křičel kapitán přes řev motoru a ukazoval přes levobok k velkému ostrovu. Rybářská loď právě velkým obloukem obeplouvala jeho jižní cíp.

„To je to místo,“ řekla Karen a zastínila si rukou oči. „Ostrov Jonaguni.“

„Nic nevidím. Víš jistě...“

Vtom se zpoza vysokých útesů, ne více než dvě stě metrů od linie pobřeží, vynořily dvě pyramidy, zahalené do ranního mlžného oparu, a tyčily se nad vlnami se schodovitými stěnami pokrytými řasami. Jak se k nim blížili, objevovaly se další podrobnosti. Po jednotlivých stupních chodili bílí jeřábi a vybírali dlouhými zobáky mlže a kraby uvízlé na suchu.

„Jsou skutečné,“ vydechla Karen.

„A to není všechno,“ dodala Mijuki užasle.

mlha se rozestoupila a naskytl se jim širší výhled. Za pyramidami nad hladinu vyčnívaly řady korály porostlých sloupů a budov bez střech. V dálce stála po pás ve vodě čedičová socha oblečené ženy, zahalené chaluhami a s pozvednutou kamennou paží, jako kdyby je žádala o pomoc. Ještě o něco dál se do vod Tichého oceánu nořily hromady sesutých cihel a popraskané kamenné obelisky.

„Můj bože,“ vykřikla Karen ohromeně.

Spolu s Draky se z mořského dna vynořilo celé dávné město.

3. kapitola

Vrak

25. července, 12.15

82 námořních mil severozápadně od atolu Enewak, střední Tichomoří

Jack si na můstku Deep Fathomu hověl v křesle a bosé nohy opíral o vedlejší židli. Na sobě měl bílý bavlněný župan a plavky. Od rána bylo teplo, které přes den ještě zesílilo. Kormidelnice sice byla vybavená klimatizací, ale Jack se ji neobtěžoval zapínat. Vlhké horko se mu líbilo.

Jednu ruku měl líně položenou na kormidle. *Fathom* plul od chvíle, kdy včera opustili místo ponořené *Kochi Maru*, na autopilota, ale Jacka jistým způsobem uklidňovalo, když pod rukou cítil kormidelní kolo. Nedůvěřoval plně automatům. Raději měl všechno pod vlastní kontrolou.

V ústech žmoulal doutník, kubánský El Presidente, a k nedalekému otevřenému okénku se líně ploužila stužka dýmu. Z přehrávače CD od firmy Sony se za ním linul Mozartův koncert pro klarinet A dur. Nic víc nechtěl: volné moře a pěknou loď, na které se mohl plavit.

Dnes ale měl smůlu.

Podíval se na údaje z GPS Northstar 800. Současnou rychlostí by měli dorazit k cíli za další tři hodiny.

Vyfoukl oblak kouře a hleděl z okénka přes horní palubu svého záchranného plavidla. Chápal, proč kvůli pomoci při pátrání po vraku Air Force One zavolali právě jeho loď. *Fathom* byl nejbližší záchrannou lodí, která měla k dispozici hlubokomořskou ponorku, a Jack byl smluvně vázán v naléhavém případě poskytnout její služby.

I když ale znal svoji povinnost, nemusela se mu ještě líbit. Vyplivl zbytek doutníku a rozdrtil jeho žhavý konec v popelníku. Tohle je *jeho* loď.

Před dvanácti lety si Jack koupil *Deep Fathom* za peníze z mimosoudního vyrovnání s firmou General Dynamics po nehodě raketoplánu. Pěťadvacetimetrový *Fathom* byl původně roku 1973 postaven jako výzkumné plavidlo Oceánografického institutu ve Woods Hole. Jack si musel vzít velkou půjčku, aby přestavěl postarší výzkumnou loď na

moderní záchranné plavidlo: přidal hydraulický nákladní jeřáb, vylepšil nosník na kapacitu pěti tun a zrenovoval diesellový motor Caterpillar. Také modernizoval navigační zařízení a vybavil *Fathom* tak, aby dokázal operovat po celé týdny bez návštěvy přístavu. Přidal stabilizátory Naiad, potápěčský kompresor Bauer a přístroje vyrábějící vodu Village Marine.

Stálo ho to veškeré úspory, ale nakonec se *Fathom* stal jeho domovem a světem. Postupem let tak shromáždil tým vědců a kolegů – lovců pokladů, kteří teď byli jeho novou rodinou.

A nyní, po dvanácti letech, ho povolali do světa, který nechal dávno za sebou.

Dveře kormidelní se se zavřením otevřely a dovnitř vtrhl čerstvý vítr. „Jacku, co tady pořád děláš?“ Byla to Lisa, která se na něj při příchodu zaškaradila. V krátkých kalhotách a bikinách nevypadala jako zkušená lékařka a výzkumnice. Končetiny měla od opálení snědé a dlouhé plavé vlasy jí měsíce na přímém slunci vybledly téměř do běla. Vypadala, jako kdyby patřila na pláž po bok nějakého svalnatého surfaře. Jack se ale nedal zmást jejím zevnějškem. Na volném moři se nedala najít bystřejší doktorka.

Lisa podržela otevřené dveře, aby vpustila dalšího člena posádky. Do kabiny přiklusal štíhlý německý ovčák a zastavil se u Jacka, aby si řekl o podrbání za ušima. Pes se narodil na palubě *Fathomu* za bouře v Jihočínském moři. Stonavé, maličké štěně fena opustila a Jack z něj vypiplal zdravé zvíře. To se stalo téměř před devíti lety.

„Tady Elvis se o tebe bál,“ řekla Lisa, odstrčila Jackovy nohy a sedla si na židli vedle něj.

Jack poplácal mohutného psa po boku a ukázal k pelechu v rohu. „Lehni si na místo,“ přikázal. Starý pes přešel místnost a s dlouhým povzdechem klesl na silný polštář.

„Když tak mluvíme o ležení,“ poznamenala Lisa, „myslela jsem, že tě měl někdo za úsvitu vystřídat. Neměl by ses zkusit aspoň trochu vyspat?“

„Nemohl jsem usnout, a tak mě napadlo, že můžu klidně něco dělat.“

Lisa odsunula doutník, aby si udělala místo pro hrnek, který nesla s sebou. Podívala se na navigační přístroje. Po pěti letech, z nichž podstatnou část trávila na palubě *Fathomu*, se sama naučila docela obratně řídit loď. „Zdá se, že budeme u cíle za necelé tři hodiny.“ Obrátila se k Jackovi. „Asi by ses měl zkusit trochu vyspat. Čeká nás dlouhý den.“

„Ještě si musím...“

„Zdřímnout,“ dokončila za něj zamračeně a přisunula k němu hrnek. „Bylinkový čaj. Zkus to. Pomůže ti, aby ses uvolnil.“

Naklonil se nad kouřící hrnek a začichal. Po doutníku mu vůně léčivých

bylin připadala ještě ostřejší. „Radši ne.“

Lisa přisunula hrnek o kousek blíž. „Vypij to. To ti říkám jako lékařka.“

Jack obrátil oči v sloup a zvedl hrnek. Upil několik doušků, aby ji uklidnil. Čaj chutnal stejně hnusně jako voněl. „Chtělo by to cukr,“ podotkl.

„Cože? Kazit cukrem moje léčivé bylinky?“ Lisa předstírala šok a ukázala na popelník. „Už takhle máš zlovyků víc než dost.“

Znovu se napil a stoupl si. „Měl bych se podívat za Charliem. Mrknout se, jak pokračují testy.“

Lisa se za ním otočila s pevně sevřenými rty a nesouhlasným pohledem. „Jacku, Charlie ani to zlato nikam neutečou. Jdi do své kajuty, stáhni žaluzie a zkus usnout.“

„Já jenom...“

Zvedla ruku. Její výraz zjemněl, stejně jako slova. „Poslouchej, Jacku. Všichni víme, proč jsi tak nervózní. Každý kolem tebe chodí po špičkách.“

Otevřel ústa, aby protestoval.

Lisa ho zarazila dotykem. Stoupla si, rozhrnula mu župan a zvedla mu ruku k hrudi. Jack před náhlým intimním gestem neuhnul. Lisa už ho viděla nahého mnohokrát. Na tak malém plavidle bylo soukromí všech omezeno. Navíc si ale před lety, když Lisa poprvé nastoupila na palubu, nějakou dobu hráli na milence. Nakonec oběma došlo, že jde spíše o fyzickou přitažlivost než o lásku, a jejich schůzky ustaly. Místo toho si vybudovali velice blízký vztah. Byli více než přátelé a méně než milenci.

„Liso...“

Přejela mu prstem po klíční kosti a mezi tmavými chlupy na prsou. Vnímal její teplý dotyk na své kůži. Když ale mýjela jeho pravou bradavku, všechny pocity zmizely. Jack věděl proč. Přes hrud' se mu táhla změř zjizvené tkáně. Staré spáleniny. Jizvy se bledě odrážely od jeho bronzové pokožky. Necitlivé a mrtvé.

Zachvěl se, když pod jizvami znovu ucítil Lisin prst, kousek od pupíku. Nakonec mu zahákla prst za gumu plavek, přitáhla ho k sobě a zašeptala: „Nech to plavat, Jacku. Minulost se nedá změnit. Můžeš jenom odpustit a zapomenout.“

Jemně její ruku odstrčil a ustoupil. To se Lise lehce řeklo – sama měla za sebou snadný život v jižní Kalifornii.

Mírně dotčeně k němu vzhledla. „Neudělal jsi žádnou chybu, Jacku. Dokonce ti nabídl tu zatracenou čestnou medaili.“

„Odmítl jsem,“ řekl a odvrátil se. Vydal se ke dveřím. Neštěstí raketoplánu bylo jeho soukromou věcí, tématem, o kterém se nechtěl s nikým bavit. Stačily mu rozhovory s psychiatry námořnictva. Vyšel z

kormidelny a odpřechal dolů po schodech k palubě.

Lisa s těžkým srdcem sledovala, jak odchází.

Elvis v rohu zvedl hlavu z pelechu a díval se za svým pánem. Pak si pro sebe tiše zavrčel.

Lisa se usadila v křesle, dosud teplém po Jackovi. „Lip bych to neřekla, Elvisi.“ Opřela se. Z jejich ohnivého vztahu zbyl jen popel, ale Lisa stále cítila horkost starých citů: Jackovo vypracované tělo, které ji svíralo ve svém objetí, jeho ústa na jejích nadrech a krku, vášnivé, a přitom něžné milování. Byl pozorný milenec, jeden z nejlepších, jakého kdy poznala. Silné paže a nohy nicméně nemohou samy o sobě vybudovat vztah. K tomu bylo třeba ještě silnějšího srdce. Jack ji miloval. O tom nikdy nepochybovala, ale část Jackova srdce byla stejně necitlivá a mrtvá jako jizvy na jeho hrudi. Nikdy nepřišla na to, jak zhojit tuto starou ránu – a obávala se, že na to nepříjde ani v budoucnosti. Jack jí to nedovolí.

Natáhla se po hrnku s bylinkovým čajem a vylila jeho zbytek do koše na odpadky. Přimíchala do něj trochu prášků na spaní. Jack si opravdu potřeboval odpočinout a pilulky na spaní mu v tom snad pomohou.

Nebo v to alespoň doufala. Takhle ještě Jacka nezažila. Normálně se jednalo o otevřeného člověka, který se rád usmíval, žertoval a byl plný energie, která z něj doslova sálala. V minulosti nastaly i chvíle, kdy upadl do nemluvnosti a zabarikádoval se v kabině nebo kormidelně. Všichni se naučili mu v takovém případě poskytnout určitý prostor. Uplynulých dvacet čtyři hodin ale bylo nejhorších.

Dveře na opačné straně kormidelny se náhle prudce rozlétly. Lisa při tom hluku polekaně nadskočila a vytrhla se ze svého zamyšlení. Elvis v rohu varovně vyštěkl.

Lisa se otočila v okamžiku, kdy dovnitř vstupovali dva dohadující se muži.

Tvář Charlieho Molliera měla tmavší barvu než obvyklý jamajský kávový odstín. V geologových očích plál vnitřní oheň. „To nemyslíte vážně, Kendalle. Ty zlaté cihly váží každá aspoň šedesát kilo. V pohodě je prodáme za půl milionu dolarů.“

Kendall McMillan jen pokrčil rameny. Charlieho tiráda na něj neudělala valný dojem. McMillan byl účetním z banky Chase Manhattan, který měl být přítomen, až bude bohatství *Kochi Maru* vyzvednuto nad hladinu, aby dohlížel na investici svého ústavu. „Možná, pane Molliere, ale jak vaše laboratorní testy potvrdily, ty cihly jsou plné nečistot. Není to ani šestnáctikarátové zlato. Banka vám učinila dobrou nabídku.“

„Jste zatracený zloděj!“ vyprskl Charlie zlostně. Zdálo se, že si konečně všiml Lisy. „Věřila bys tomu chlapovi?“

„Co se děje?“

„Kde je Jack?“ zeptal se Charlie místo odpovědi. „Já myslel, že je tady nahoře.“

„Šel dolů.“

„Kam?“ Charlie přešel k protějším dveřím. „Musím mu říct...“

„Ne, to nemusíš, Charlie. Kapitán má teď svých starostí dost. Nech ho na pokoji.“ Lisa se podívala na McMillana.

Zatímco Charlie byl oblečený v obvyklém palubním oděvu – plandavých krátkých kalhotách ke kolenům a květinové jamajské košili, McMillan na sobě měl khaki kalhoty a elegantní košili zapnutou až ke krku. Účetní ve středním věku strávil na palubě *Fathomu* už skoro dva měsíce, ale zatím se nepodřídil nenuceným palubním zvyklostem. I svoje zrzavé vlasy udržoval neustále pečlivě ostříhané a učesané.

„O co tu jde?“ zeptala se Lisa.

McMillan se pod jejím pohledem narovnal. „Jak jsem vysvětloval panu Mollierovi po zhlédnutí výsledků jeho analýzy, banka ani náhodou nemůže za zlato vyplatit současnou tržní cenu. Staré cihly jsou plné nečistot. Už jsem se svými závěry seznámil přes satelitní telefon bankovní experty.“

Charlie rozpráhl ruce. „To je pirátství za bílého dne.“

McMillan se zachmuřil. „Vaše obvinění mě urážejí a...“

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ přerušila je konečně Lisa. „Celé Tichomoří se snaží vzpamatovat ze dne hrozných katastrof a vy dva se hádáte o centy a procenta. Copak to nemůže počkat?“

Oba muži svésili hlavy. McMillan ukázal na Charlieho. „On si začal. Já jsem mu jenom sdělil svoje stanovisko.“

„Kdyby nechtěl...“

„To stačí! Oba zmizte! A jestli uslyším, že jste s tím obtěžovali Jacka, budete litovat, že jste vůbec kdy vstoupili na palubu *Fathomu*.“

„Toho lituju už teď,“ zabručel McMillan tiše.

„Prosím?“ vybuchla Lisa prudce.

Účetní o krok ustoupil. „To nic.“

„Vypadněte z mého můstku,“ přikázala jim a ukázala ke dveřím.

Oba muži spěšně odešli.

Do kormidelny se vrátil klid. Německý ovčák se znovu uvelebil ve svém pelechu a zavřel oči. Místnost opět vyplnila tichá klasická hudba. Lisa si prohrábla vlasy. *Muži!* Měla jich všech dost.

Otočila se v křesle a vytáhla z přehrávače CD s vážnou hudbou. *Co se*

na tom Jackovi líbí? Prošla si štos CD a našla jedno vlastní. Vsunula je do přístroje, stiskla Play a z reproduktorů zaduněla rocková muzika dívčí skupiny Hole. Kajutou se nesl chraplavý hlas zpěvačky, podbarvený pronikavou kytarou a výraznými bicími, vypočítávající chyby a nedostatky mužů.

Lisa se znovu opřela. „To je lepší.“

Jack ležel na lůžku ve své kajutě naznak s otevřenými ústy. Tiše chrápal a po omamných prášcích, které nevědomky vypil, se nořil hluboko do noční můry.

Vznášel se ve skafandru připoutaný k raketoplánu Atlantis a obklopený neochabující temnotou vesmíru. Pod ním byly otevřeny dveře k nákladovému prostoru. Viděl, jak ostatní členové posádky hýbají s pomocí manipulačních ramen raketoplánu s velkým satelitem.

Na družici svítilo nepřírozeně jasnou červení logo námořnictva stejně jako název zbraně: Spartakus. Systém pák opatrně a pomalu vyzvedl satelit, zkušební model za půl miliardy dolarů, vybavený experimentálním vrhačem částicového paprsku. Po vyjmutí z nákladového prostoru se na družici roztáhly solární panely a komunikační sestava.

Jednalo se o úžasný pohled, když se od solárních křídel odráželo světlo Slunce. Jako když se z kukly líhne nádherný motýl.

Za raketoplánem se v prostoru vznášela modrá koule Země.

Jack děkoval okolním hvězdám za tu příležitost. Nedokázal si ani představit nic tak krásného – a navíc věděl, že tento zážitek sdílí s jedinou ženou, jejíž oči září ještě jasněji než všechny hvězdy.

Jennifer Spanglerová byla účastnicí této mise a od poslední noci také jeho snoubenkou. Poprvé se s ní setkal před šesti lety, když mu ji jeho spolubojovník u jednotky SEAL představil jako svou sestru. Znovu na ni narazil jako na kolegyni, která rovněž podstupovala astronautický výcvik. Rychle a vášnivě se do sebe zamilovali: potají se scházeli v prázdných komorách a šatnách, plížili se na taneční zábavy v nedaleké hospodě a dokonce si i udělali půlnoční piknik na ploše dehtového makadamu kolem střediska. Během nekonečných nocí strávených právě pod těmito hvězdami si plánovali společný život.

Když ji ale minulý večer zastihl na palubě raketoplánu o samotě a věnoval jí malý zlatý prstýnek, byl nervózní jako malý kluk. Netušil, co mu odpoví. Nerozbalil to na ni příliš rychle? Chovala k němu stejně hluboké city jako on k ní? Zlatý prstýnek se vznášel mezi nimi ve stavu beztlíže po

chvíli, která mu připadala jako věčnost, a leskl se v odraženém třpytu měsíce – pak se po něm natáhla a přijala jeho nabídku. Dostatečnou odpovědí se mu stal její úsměv a slzy.

Při té vzpomínce se mimoděk zazubil, ale ze zamyšlení ho vytrhl věcný hlas Jennifer, který přitáhl jeho pozornost zpátky k satelitu. „Uvolňuji ramena. Jedna, dva, tři. Hotovo. Jacku?“

Odpověděl: „Uvolnění ramen potvrzeno.“

Plukovník Durham, velitel letu, ohlásil z pilotní kabiny: „Tady všechno v pořádku. Uvolnění nákladu za deset sekund... devět... osm... sedm...“

Čas se zpomalil a pracovní četa se vzdálila zpod družice. Jack se s francouzským klíčem v ruce přesunul k levé straně, aby uhnul družici z cesty. Výpouštění si zkoušeli snad stokrát.

Přitom si představil snoubenčino tělo a přemítal, jaké to bude, sdílet s ní lože tady, s výhledem na celou modrou Zemi. Existovaly snad lepší líbánky?

„...šest... pět... čtyři...“

Ve svém zasnění si chyby všiml příliš pozdě. Jedno ze tří ramen, zkonstruovaných v General Dynamics, se zcela neuvolnilo. Ze svého místa spatřil, že satelit mění směr a stáčí se k pravoboku. Ach, bože! Trvalo mu vteřinu, než si ověřil, že je jeho pozorování správné. Ta vteřina ale byla kritická.

„... tři... dva...“

„Zastavte uvolňování!“ vykřikl do svého mikrofonu.

„... jedna...“

Viděl, jak se pružiny uvolňují a katapultují družici z nákladového prostoru. Pružiny byly nastaveny tak, aby vyhodily satelit na orbitální dráhu, ale teď se uvolňovací mechanismus zadrhl.

Jack v hrůze přihlížel, jak se před ním odvíjejí události jako ve zpomaleném záběru.

Pětutinový satelit narazil do pravého křídla dveří nákladového prostoru. Jeden ze solárních panelů se roztříštil o bok raketoplánu. Dveře nákladového prostoru se nehlučně prohnuly. Z povrchu raketoplánu se odlouply stovky popraskaných keramických destiček a odletěly jako karty vhozené do větru.

Spartakus se vzdálil do prostoru s povlávajícími poškozenými křídly. Otáčel se kolem své osy a pomalu se přesunoval na vyšší oběžnou dráhu.

Jack viděl, jak na spodní straně družice dochází k explozi. Do vesmíru vystřelil malý panel přetíženého osového naváděcího systému.

Spartakus se dál vzdaloval, jako další mrtvá hmota ve vesmíru.

O hodinu později už Jack seděl připoutaný v sedadle na prostřední

palubě, oblečený do nouzového skafandru. Nad sebou slyšel, jak pilot a velitel raketoplánu rozmlouvají s NASA. Dveře nákladového prostoru byly opraveny, ale kvůli ztrátě ochranných keramických destiček byl návrat na Zemi mimořádně riskantní.

Plán zněl následovně: sestoupit co nejhluběji do atmosféry a katapultovat se, dojde-li k nějakým potížím. Nový nouzový evakuační systém, instalovaný po tragédii Challengeru, ale ještě nebyl pořádně otestován.

Z vysílačky slyšel šeptaná slova modlitby.

Jennifer seděla vedle něj. Jeho hlas zněl jemu samotnému cize, když se ji pokoušel utěšit. „Dokážeme to, Jen. Musíme ještě naplánovat svatbu.“

Přikývla a chabě se na něj usmála, ale nedokázala ani promluvit. I ona byla na své první vesmírné misi. Její tvář zůstávala za průzorem skafandru bledá.

Podíval se na druhou stranu. Na sedadlech v prostřední části kabiny seděli další dva astronauti, se ztuhlými zády a prsty křečovitě sevřenými na opěradlech křesel. V pilotní kabině zůstal jen pilot a velitel. Velitel trval na tom, aby byla celá posádka co nejbližší středního nouzového poklopu.

Plukovník Jeff Durham naposledy zkontroloval údaje přístrojů a po povolení Houstonu zahájil sestup. „Tak jdeme na to. Modlete se za nás.“

Ozvala se odpověď řídicího centra, podbarvená šuměním statické elektřiny: „Bůh buď s vámi, Atlantis.“

Vzápětí tvrdě narazili do atmosféry. V patách jim šlehaly plameny. Letoun se kymácel a zmítal. Nikdo nemluvil. Všichni se zatajeným dechem čekali.

Jackovi se na čele perlil pot. Horko se až příliš rychle stávalo nesnesitelným a klimatizační jednotka jeho skafandru nedokázala rostoucí teplotu kompenzovat. Podíval se na Jennifer. Její průzor se zamlžil. Přál si, aby se jí mohl dotknout a obejmout ji.

Pak uslyšel od pilota ta nejlepší možná slova: „Blížíme se k hladině dvaceti tisíc metrů! Už jsme skoro doma, lidi!“

Z vysílačky se ozvalo několik radostných výkřiků.

Ještě než ale odezněly, raketoplán se divoce zazmítal. Stroj se naklonil ke straně a Jack pod sebou spatřil Zemi. Pilot se pokoušel letoun srovnat, ale nedařilo se mu to.

Až později se dozvěděl, že se poškozená část vnějšího povrchu přehřála, propálila hydraulickou linku a zažehla přídatnou kyslíkovou nádrž. V tu chvíli vnímal jen hrůzu a bolest, zatímco se raketoplán řítí horními vrstvami atmosféry.

„Požár v nákladovém prostoru!“

Pilot nadále zápasil s řízením, ale Jack věděl, že je to zbytečné. Kostrou lodi otřáslo další mocné zachvění.

„Sedmnáct tisíc metrů!“ zaječel pilot.

Z vysílačky se ozval velitelův hlas. „Připravte se na opuštění stroje! Po odpočtu snižte tlak!“

„Patnáct tisíc metrů!“ křičel pilot. „Třináct tisíc!“ Padali opravdu rychle.

„Zavřete průzory a aktivujte nouzové nádrže s kyslíkem. Jacku, otevři ventil.“

Jako ve snách se zvedl ze sedadla, s osobním padákem připojeným na zádech. Potácivě došel po zmítající se palubě a dospěl k příslušné páce ve tvaru písmene T. Zatáhl za ni a otočil s ní. V kabině pomalu klesne tlak na venkovní úroveň.

„Připravte se!“ přikázal plukovník Durham. „Přepínám na autopilota!“

Raketoplán sebou škubl a Jack vyletěl vzhůru. Tvrdě se udeřil do hlavy. Jednoho z druhých astronautů, který si právě rozepínal bezpečnostní pásy, setrvačností vrhla proti tyči nad hlavou. Jeho helma povolila a muž znehybněl.

Jack už se k němu vydával, ale druhý astronaut na něj mávl. „Zůstaň na místě!“

„Autopilot nefunguje!“ vykřikl velitel. „Musíme pilotovat ručně!“

Ohlédl se přes rameno na Jennifer. Vstávala z křesla s úmyslem pomoci zraněnému členu posádky. Zjevně ale měla potíže. Zatahala za něco u levé paže.

„Jedenáct tisíc!“ křičel pilot. Raketoplán se nadále divoce kymácel ze strany na stranu. „Zvládnou to! Zvládnou to!“ Znělo to, jako kdyby se dohadoval sám se sebou. Vtom se ozvalo: „Ježíši Kriste!“

Plukovník Durham hrubě zaklel. „Všichni ven!“ zařval do vysílačky. „Všichni okamžitě vypadněte!“

Jack věděl, že jsou pořád příliš vysoko, ale poslechl přímý rozkaz. Otočil druhou pákou. Postranní poklop odletěl pryč a v kabině se zvedl prudký víchr. Tlaky se ještě plně nevyrovnaly. Jacka poryv větru málem vyhodil z kabiny, ale zachránilo ho, že dosud svíral v prstech páku.

Slyšel ječení. Raketoplán se převrátil na záda. Podlaha se zkroutila.

Koutkem oka zachytil pohyb, a když se otočil, všiml si, jak kolem něj po břiše letí Jennifer a prsty se zoufale snaží nahmatat nějakou oporu. Chyběl jí padák.

Ach, bože...

Vrhl se k ní a chytil ji za ruku. „Drž se!“ vykřikl.

Za ním se rozlehl obrovský výbuch. Poklop s kovovým zavrváním povolil a kabinu zaplavily plameny, které sežehly všechno až do pilotní kabiny. Ztratil z očí ostatní astronauty. Plameny se valily k němu a Jennifer.

„Pomoc!“ vykřikl do vysílačky, ale neozvala se žádná odpověď. Raketoplán se změnil v padající kámen. Začaly mu klouzat nohy.

„Pusť mě!“ vyrazila ze sebe Jennifer a pokoušela se mu vysmeknout ze sevření. „Stahuju tě s sebou...“

„K čertu s tím! Drž se mě!“

„Nenechám tě kvůli sobě zemřít!“ Jennifer natáhla druhou ruku a odepnula kovovou přezku, která připevňovala rukavici ke zbytku skafandru.

„Ne!“ Stiskl svou ruku ještě pevněji, ale bylo pozdě. Svíral jen prázdnou rukavici Jennifer mu vyklouzla.

Zjistil, že se nemůže hýbat, jako se to stává v nočních můrách. Ve zpomaleném záběru sledoval, jak se mu Jennifer vzdaluje..., tak pomalu. Snažil se po ní natáhnout, ale končetiny mu vypověděly poslušnost. Mohl se jen dívat.

Poslední pohled se mu nenaskytl na vyděšenou tvář Jennifer..., ale na malý zlatý prstýnek, který jí jasně svítil na ruce příslibem nehynoucí lásky. V další chvíli vypadla.

Vrhl se za ní, hluchý k vlastnímu křiku, těsně před ohnivou stěnou. Proletěl otvorem v okamžiku, kdy se raketoplán znovu přetočil. Těsně nad hlavou se mu mihlo obrovské křídlo stroje. Nekontrolovatelně se otáčel a po okrajích zorného pole se mu šířila temnota. Nemohl dýchat.

Přesto se ze všech sil snažit zahlédnout nějakou stopu po Jennifer. Modrá obloha však byla prázdná, jen plamenný sloup označoval dráhu padajícího raketoplánu.

Se slzami v očích hmatal po pojistce padáku. Rozevřel se první, pětačtyřicetimetrový padáček, který vzápětí vytáhl dvoumetrový brzdící padák. Jack se přestal točit kolem své osy, ale malé padáky jeho pád příliš nezpomalily. To ani neměly v tomto řídkém vzduchu za úkol. Později se automaticky rozevře třetí padák, jež ovšem Jack neměl nikdy spatřit.

Konečně ho pohltila temnota.

Jack klesl na Zemi, přímo do vlastního lůžka na palubě *Fathomu*. S trhnutím otevřel oční víčka. Bylo moc velké světlo. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je. Pokoušel se posadit, s županem promočeným potem. Zachvěl se a svlékl ho. Polonahý se potácivě postavil.

Znovu se otřásl a přešel k trezoru ve stěně. Palcem natákal správnou

kombinaci a otevřel dveře. Mezi lodními dokumenty a několika tisíci dolary v americké měně ležela zmačkaná rukavice. Jack ji vytáhl. Prsty a okraje měla ožehnuté, ale nedokázal se s ní rozloučit. Bez ohledu na to, jak moc toužil zapomenout na minulost, nemohl.

„Promiň, Jennifer,“ zašeptal a přitiskl si rukavici ke rtům. Když záchranný tým našel mezi vzdouvajícími se padáky Jackovo bezvládné tělo, svíral v prstech tuto rukavici. Přežil katastrofu raketoplánu jako jediný. I teď ještě cítil v ruce prsty Jennifer.

Dveře kajuty se otřásly pod hlasitým zaklepáním.

Jack pomalu uložil rukavici do trezoru a zavřel oči plné slz. „Co je?“ zavrčel podrážděně.

„Jen mě napadlo, že bys asi měl vědět, že už se blížíme k cíli, Jacku.“

Poznal hlas mořského biologa a pohlédl na hodiny. Uplynuly tři hodiny. „Dobře, Roberte. Hned přijdu nahoru.“

Přešel přes místnost a opláchl si obličej studenou vodou. Když se narovnal, v zrcadle zahlédl vlastní odraz. Voda mu skapávala z ostře řezaných rysů a výrazné brady. Černé vlasy, dosud tmavé, prokvétaly na spáncích stříbrné nitky. Nechával si je dlouhé až k ramenům. Už žádný vojenský sestřih. Uhladil si vlhké vlasy za uši a otřel si opálený obličej ručníkem. Odvrátil se, protože nesnesl pohled sám na sebe.

Jako člověk vyladěný na zvuky vlastní lodi postřehl nevýraznou změnu v hučení motorů. Zpomalovali. Spěšně si oblékl volnou kosili, aniž by se obtěžoval se zapínáním, a bos se vydal ke dveřím. Před kajutou na něj čekal Robert Bonaczek.

Mořský biolog vypadal nervózně, přešlapoval a nedokázal se Jackovi podívat do očí. Robertu Bonaczekovi bylo teprve dvacet let a byl tak nejmladším členem posádky, ale zároveň se mu nikdo nevyrovnal vážností a odhodláním. Jen zřídkakdy se usmíval. Diplom mořského biologa získal v křehkém věku osmnácti let a poslední dva roky strávil na palubě *Fathomu* prací na svém doktorátu. Lisa o něm mluvila jako o „starci uvězněném v mladém těle“. Toto hodnocení ještě podtrhovala skutečnost, že se Robertovi už začínala tvořit pleš.

„Copak je, Roberte?“

Biolog zavrtěl hlavou. „Musíš se na to podívat sám.“ Mladík se otočil a vyrazil k otevřené palubě.

Jack ho následoval a protáhl se dveřmi hned za ním.

Slunce, nyní nízko nad horizontem, Jacka v první chvíli oslepilo. Zamžikal a zastínil si oči dlaní. Ostatní členové posádky s výjimkou geologa Charlieho Molliera už stáli na palubě. Jack si všiml jeho mohutné

postavy za okny do kormidelny. Charlie mu krátce zamával.

Jack se připojil k ostatním u zábradlí a stoupl si mezi Lisu a Roberta. „Jak jsi spal?“ zeptala se ho lékařka.

„Něco jsi mi podstrčila, co?“

Pokrčila rameny. „Potřeboval sis odpočinout.“

Chtěl ji pokárat. Kdo jí dal právo, aby se k němu chovala jako k dítěti? Je přece, k čertu, kapitánem téhle lodi. Místo toho ale jeho pozornost přilákal pohled, který se mu naskýtal.

Normálně prázdnou hladinu oceánu křížovala plavidla: rybářské traulery, nákladní lodě, vojenské šalupy, všechny s vlajkami nejrozumnějších zemí. Po nebi prolétaly dva vrtulníky Jayhawk. Jack sledoval směr jejich letu a odhadoval, že byly vyslány z letecké základny na ostrově Wake. Nedaleko obzoru křížoval nebe letoun C-130 se širokým trupem. Letadlo patrně prohledávalo celou oblast sonarem. Americká Organizace bezpečnosti národní dopravy (NTSB) zjevně zmobilizovala veškeré zdroje.

George Klein přistoupil k Jackovi a poznamenal, jako kdyby mu četl myšlenky: „NTSB se vyznamenala. To je impozantní akce, když uvážíme, jak jsme daleko od pevniny.“

Profesor bafal z dýmky a hleděl na vřavu před sebou. Kromě té dýmky ničím nepřipomínal šedesátiletého harvardského pedagoga. Měl svalnatou postavu a oblečený byl jen do plavek s nohavicemi. Řídké bílé vlasy mu povlávaly ve větru. Jack měl vždycky dojem, že se George pozoruhodně podobá Jacquesi Cousteauovi.

„Co je to za puch?“ zeptal se Kendal McMillan s nakrčenýmnosem.

Po jeho otázce si Jack v mořské bríze všiml štiplavého závanu. „Uniklé palivo.“ Konečně si na hladině před levou stranou přídě všiml nevelké, černé skvrny. Nedalo se pochybovat o tom, že tu došlo k nějaké havárii.

V olejové skvrně se pohupovalo několik červených bójek. Uvědomil si, že jde o bóje s přístroji, které mají za úkol odhadnout, kam mohl vrak s těly odplout. „Někdo mě sem měl přivolat dřív,“ řekl.

George se podíval na Lisu, která si náhle prohlížela oceán ještě s větším zaujetím. „A čelit Lisinu hněvu? To bych se radši pral s velkým bílým žralokem, který by mi šel zuby rovnou po krku. Kromě toho Charlie před hodinou kontaktoval velitele zdejší operace.“ Pohlédl s povytaženým obočím na Jacka. „Je to sám viceadmirál Pobřežní hlídky... v noci ho sem dopravili letecky. Podle Charlieho popisu to není zrovna přátelský chlapík.“

„Jak chtějí, abychom jim pomohli?“

„Zatím máme pohov, dokud nezachytí signál záznamového zařízení Air Force One a nevypracují plán. Vypadá to, že se zajímají jen o náš *Nautilus*.

Máme tu čekat, dokud nebude třeba použít naši ponorku.“

„A co admirál Houston?“ zeptal se Jack. Právě jeho bývalý velitel ho sem povolal. „Ten tu není?“

„Má dorazit zítra.“

„Co mu trvá tak dlouho?“

„Hádám, že nějakou dobu trvá, než se uvedou do pohybu obrovská kola americké vojenské mašinérie. Má připlout za úsvitu na *Gibraltaru*.“ George mávl dýmkou kupředu. „Tenhle cirkus je jen příprava na skutečné pátrání v hlubinách.“

„Na *Gibraltaru*“ zahučel Jack.

„Na té lodi jsi sloužil, ne?“

Jack přikývl. Strávil na její palubě sedm let. *Gibraltar* byl jedním z největších plavidel v námořnictvu, určeným k přistávání vrtulníků, a co do velikosti ho překonávaly jen letadlové lodě. Patřil k proslulým Aligátorům, oboj živelné úderné skupině kombinující válečnou sílu námořní péchoty s rychlostí a pohyblivostí námořnictva.

Kousek od Jacka ukázal Robert paží: „Podívejte.“

Po levoboku se mezi bójkami houpaly nějaké trosky, které tam ještě před chvílkou nebyly. Zřejmě se právě vynořily na hladinu. Jack přimhouřil oči. „Podejte mi dalekohled.“

Robert odpěchal a vzápětí se vrátil s dalekohledem Minolta. Jack si ho přiložil k očím. Chvilku mu trvalo, než našel příslušné místo a zaostřil na ně. Jednalo se o opěradlo letadlového sedadla s jasně modrým prezidentským znakem na červeném pozadí.

Jedna z vln sedadlo převrátila a nad hladinou se zableskla bledá kůže bezvládné paže. Vzápětí výhled zmizel.

„Je to kousek vraku?“ zeptal se Robert.

Jack nemohl odpovědět. Před očima se mu mihl jeho vlastní pád před dvanácti lety. Zřícení raketoplánu *Atlantis*. Tento pohled ho zasáhl na citlivém místě.

„Jacku, jsi v pořádku?“ Lisa se dotkla jeho ramene.

Bledý a rozechvělý Jack sklonil dalekohled. „Neměli jsme sem jezdit. Z toho nevzejde nic dobrého.“

4. kapitola

Vina

25. července, 21.34

Oválná pracovna, Bílý dům, Washington

David Spangler čekal před Oválnou pracovnou. Všude kolem něj se i v tuto pozdní večerní hodinu po západním křídle Bílého domu hemžili poradci, stážisti a posílčci. Momentální vřava se neomezovala jen na Pennsylvania Avenue – všechny vládní úřady pracovaly na vysoké obrátky, pořádaly bezpočet tiskových konferencí, svolávaly opakované bezpečnostní schůzky na Capitol Hillu a po chodbách docházelo k nekonečnému množství malicherného hašteření.

Veškerý zmatek kvůli zmizení jednoho muže: prezidenta Bishopa.

Davidu sem ráno letecky dopravili z Turecka. Odvolali ho i s jeho týmem z mise na iráckých hranicích, ale ještě mu nikdo nevysvětlil proč.

„Kávu, pane?“ přistoupila k Davidovi stážistka s podnosem.

Odpověděl dívce s drobnými řadry sotva znatelným potřesením hlavou.

Seděl v čalouněném křesle a nadále si prohlížel místnost. Nehýbal se, jen vnímal vše, co se kolem něj dělo: nenucené škádlení, žertování, slabou vůni parfému. Zhluboka se nadechl. Ve vzduchu visela příležitost.

Jeho velitel, ředitel CIA Nicolas Ruzickov, právě jednal s novým vůdcem Spojených států, viceprezidentem Lawrenceem Nafem.

Nafe se postupně soukromě setkával se všemi členy původního Bishopova kabinetu. Kdo dostane padáka? Kdo si udrží svoji funkci? Po chodbách se šířily různé zvěsti jako stepní požár. Bylo dobře známo, že prezidenta od jeho zástupce odděluje hluboký politický příkop. Nafe byl jmenován kandidátem na viceprezidenta jen kvůli zisku volebních hlasů na Jihu – od chvíle zvolení se oba muži nepřetržitě dostávali do konfliktů. David předpokládal, že Nafeovi dneska všichni podlézají – ovšem nikoliv ředitel CIA. Nafe a Ruzickov vždycky byli blízcí přátelé, studovali spolu na Yale, a pokud šlo o reakci na zahraniční hrozbu, sdíleli stejnou ideologii.

David kdysi jednou potrásl Nafeovi rukou. Považoval ho za stejně

slabého a nečestného jako každého druhého politika – samé falešné úsměvy a neustálý blahosklonný přístup k ostatním, ale aspoň byl podle Davidova názoru lepší než bývalý šéf Bílého domu. Prezident Bishop byl příliš mírný a jednal s Čínany jako v bavlnce, zatímco Nafe hodlal zastávat podstatně tvrdší postoj.

Nafeova sekretářka ťukala do počítače se sluchátkem diktafonu v uchu. Zatímco David čekal na konec schůzky, všiml si, že dívka pokukuje jeho směrem a ostýchavě se na něj usmívá. Na takovou reakci žen byl zvyklý. Byl vysoký, měl široká, vypracovaná ramena, nakrátko ostříhané plavé vlasy, ostře řezané rysy a pleť opálenou roky strávenými na slunci v mnoha cizích zemích. Před nedokončenou misí v Turecku působil v Libanonu, kde se svým týmem zneškodnil s obvyklou výkonností jednoho teroristu včetně jeho rodiny a následně zápalnou bombou zlikvidoval celý hotel, aby zničil všechny důkazy. Jednalo se o čistou operaci.

Byl na svou skupinu hrdý. Šlo o muže, které vycvičil od samého počátku. Osobně si je vybral. Věděl, že by pro něj každý z nich položil život. Tvořili jeden z nejúspěšnějších oddílů tajných operací, který vyřídil už více než tisíc lidí.

Na sekretářčině stole zabzučel telefon. David pohlédl jejím směrem. Zvedla sluchátko. „Ano, pane. Ihned, pane.“ Položila sluchátko a obrátila se k Davidovi. „Pan prezident...“ Při své chybě se zarděla. Nafe ještě nesložil formální přísahu. Čekalo se na konkrétnější důkazy o Bishopově smrti. „Viceprezident žádá, abyste se k němu a panu Ruzickovovi připojil v Oválné pracovně.“

David pružně vstal. Jeho překvapení nad pozváním prozrazovala jediná vodorovná rýha na čele.

Sekretářka mu pokynula ke dveřím a vrátila se ke své práci. Přešel místnost a přemítal, proč ho volají na schůzku. Dveře mu otevřel agent Tajných služeb, na něhož se David ani nepodíval.

Udělal tři kroky do pracovny a postavil se do pozoru na okraji kruhového koberce s prezidentským znakem. Měl pocit, že na něj obraz orla z koberce zírá stejně jako oba přítomní muži. Davidův šéf seděl v křesle. Tento bývalý námořník už měl sice šedé vlasy a blížila se mu šedesátka, ale zůstával štíhlý a šlachovitý jako v dobách vojenské služby. Z jeho chladných modrých očí se jako obvykle nedalo nic vyčíst. David si Ruzickova hluboce vážil.

„Veliteli Spanglere, prosím, připojte se k nám,“ řekl viceprezident a kývl mu na pozdrav, zatímco se za Davidem s klapnutím zavřely dveře. Lawrence Nafe stál a opíral se o okraj širokého stolu. Vypadal jako přesný

opak ředitele CIA. Měl ochablé, jemné rysy: silné rty, náznak dvojité brady a nepřiliš pronikavý pohled. Nad opaskem se mu mírně klenulo břicho a hnědý odstín vlasů, nebo toho, co z nich zbývalo, byl zjevně umělý. „Posad'te se, prosím.“

David krátce přikývl a pokročil dále do místnosti, aniž by uvolnil ztuhlé držení těla.

Viceprezident obešel stůl a uvelebil se do křesla, jako kdyby to dělal už nejméně tisíckrát. Ukázal prstem na složku, která před ním ležela na stolní desce. „Pan Ruzickov mi vyprávěl o pozoruhodných výkonech vašeho týmu.“ Zvedl oči k Davidovi, který pořád stál. „Sedněte si, prosím,“ zopakoval Nafe se stopou podráždění v hlase.

David střelil pohledem po řediteli CIA, který pokynul k vedlejšímu křeslu. Sedl si, záda stále v pozoru, a neopřel se. Nepolevoval v ostražitosti.

Nafe pokračoval: „Tým Omega sloužil naší vlasti dobře, ať už o tom veřejnost ví či nikoliv.“

„Děkuji, pane.“

Nafe se ve svém křesle zaklonil a propletl si prsty na břiše. „Četl jsem hlášení o té somálské akci. Výborná práce. Nemohli jsme dopustit, aby v tak nestálé oblasti začaly vycházet komunistické noviny.“

David přikývl. Čtrnáct mrtvých, všechno naaranžované jako hromadná sebevražda. Jednalo se o uměleckou práci, kterou zdiskreditovali komunistické vzbouřence a zároveň eliminovali jejich hrozbu. Kromě týmu Omega znali pravdu jen dva další lidé, a ti právě seděli v této místnosti.

„Zrovna probíráme další misi pro váš tým. Domníváme se, že jste na ni dokonale vhodní.“ Ve vzduchu zůstala viset nevyslovená otázka.

David na ni odpověděl. „Cokoliv si budete přát, pane.“

Nafe se pousmál, opět s určitou příměsí blahosklonnosti. „Výtečně.“ Narovnal se, otevřel složku a podal ji řediteli CIA. „Vaše rozkazy a další podrobnosti jsou zde.“

Nicolas Ruzickov následně podle řetězce velení předal složku Davidovi. Kdyby se něco zvrtilo, David mohl po pravdě tvrdit, že rozkazy obdržel od ředitele CIA a nikoliv od viceprezidenta.

Položil si složku do klína.

Jeho šéf poprvé promluvil, aby nastínil obrys mise. Nafe seděl tiše, opíral se a znovu si propletl prsty na břiše. „Jak víte, Číňané jsou nám už desetiletí trnem v patě. Pomohli jsme je výhodnými obchodními podmínkami vtáhnout do dvacátého prvního století, ale oni jsou na oplátku čím dál agresivnější a neústupnější.“

„Koušou do ruky, která je živí,“ ozval se Nafe.

„Přesně tak. Zatímco naše vláda podlézala komunistickým vůdcům, Čína posílila a rozšířila svůj jaderný arzenál, ukradla nám tajné informace o mezikontinentálních střelách a zvětšila svou námořní moc. Během deseti let vyrostla z komunistické nepřítelovosti v globální hrozbu. Tuto přílivovou vlnu je třeba zastavit.“

David si uvědomil, že se mu mimoděk sevřely prsty na opěradlech. Nikdo nemohl promluvit pravdivěji. Krátce přikývl. „Ano, pane.“

Ruzickov pohlédl na Nafea a poté opět na Davida. „Veřejné mínění není nicméně takové akci nijak nakloněno. Průměrný Američan se více zajímá o hodnotu svých akcií a o to, co večer dávají v televizi. Konfrontace s Čínou není jeho prioritou. Spíše platí opak. Zpohodlněli jsme a stali jsme se příliš spokojenými sami se sebou. Máme-li zarazit komunistické nebezpečí, musíme změnit také veřejné mínění.“

David přikývl na znamení, že chápe.

Ruzickov si ho chvíli prohlížel a pak pokračoval: „Víte o mobilizaci s cílem nalézt Air Force One.“

David neodpověděl – nejednalo se o skutečnou otázku. Samozřejmě že o mobilizaci věděl. Mluvili o ní ve zprávách. Celý svět upíral zraky k prázdné oceánské hladině. Roztáhl ale chřípí. Téměř cítil neklid svého nadřízeného.

„Domníváme se, že jde o příležitost, kterou nesmíme promarnit. Příležitost, jak něco získat ze ztráty prezidenta Bishopa.“

„Jak?“ zeptal se David zaujatě.

„Připojte se k oddílům NTSB na místě havárie.“

Davidovo levé oko se zachvělo. „Abychom pomáhali při záchranné operaci?“

„Ano..., ale také abyste zajistili, že informace, jež se svět dozví, poslouží našim cílům.“

„Nerozumím.“

Nafe to objasnil: „Chceme svalit vinu za zřícení prezidentova letadla na Číňany.“

„Ať už objevené skutečnosti toto tvrzení podpoří či nikoliv,“ dokončil ředitel.

David povytáhl obě obočí.

Nicolas Ruzickov si stoupl. „Padne-li na Číňany vina za prezidentovu smrt, veřejnost bude žádat odplatu.“

„A my jim vyhovíme,“ dodal Nafe.

Davidovi se ten plán líbil. Zmatek po tichomořské katastrofě doslova nahrával takové změně.

„Přijímá Omega tuto misi?“ zeptal se formálně Ruzickov.

David si stoupl. „Ano, pane, bezvýhradně.“

Nafe si odkašlal. „Ještě jedna věc, veliteli Spanglere. Zdá se, že na místě už je jeden váš kolega. Bývalý SEAL..., někdo, po jehož boku jste kdysi pracoval.“

David měl znovu pocit, že se viceprezident chystá odpálit bombu. „Kdo?“

„Jack Kirkland.“

David zalpal po dechu. Sotva slyšel další viceprezidentova slova. Zatmělo se mu před očima.

„Víme, že stále viníte toho muže z nehody raketoplánu *Atlantis*. Celá země oplakávala smrt vaší mladší sestry.“

„Jennifer,“ vydechl David. Představil si její tvář v den startu, zářící pýchou – jednalo se o její první úkol pro NASA. A po boku jí stál její kolega Jack Kirkland s úsměvem od ucha k uchu. Jack získal místo na palubě na Davidův úkor – oba muži se chystali na vesmírnou misi společně. NASA ale nechtěla, aby letěli sourozenci, pro případ, že by se něco přihodilo. David zavřel oči. Tělo Jennifer nikdy nenašli.

„Je mi líto vaší ztráty,“ říkal právě Nafe a přitáhl tak Davidovu pozornost zpátky k přítomnosti.

David se chladně napřímil. „Děkuji, pane.“

U ramene mu promluvil Ruzickov: „Jen si chceme být jisti, že Kirklandova přítomnost nebude na překážku vaší misi.“

„Ne, pane. Minulost je minulost. Chápu důležitost našeho úkolu a nedopustím, aby mi cokoliv stálo v cestě – a to platí i pro Jacka Kirklanda.“

„Velmi dobře.“ Ruzickov se obrátil ke dveřím. „Svolejte svůj tým. Vyrážíte za dvě hodiny.“

David kývl novému vůdci země a toporně se otočil. Splní rozkazy. Tým Omega ještě nikdy neselhal. Tentokrát ale měl David v úmyslu vyřídit ještě jednu osobní, vedlejší záležitost.

Pomstít sestřinu smrt.

5. kapitola

Hadí srdce

26. července, 7.20

U pobřeží ostrova Jonaguni, prefektura Okinawa

Slunce ještě pořádně nevyšlo, ale Karen už v přístavišti domlouvala půjčení motorového člunu. Pohlédla na hladinu. Obě pyramidy stály jen pár set metrů za zátokou. Po včerejším objevu se odmítla vrátit do Nahy na univerzitu. Místo toho si i přes protesty své spolence Mijuki pronajala rybářskou loď, která je vysadila v městečku Chatan na břehu ostrova Jonaguni.

„Měly jsme se vrátit do Nahy,“ řekla Mijuki a zamračeně si prohlížela člun, na kterém bylo vidět stopy silného opotřebení: kovové zábradlí bylo zprohýbané a pokryté rzí a popraskaná, odřená vinylová sedadla se nebezpečně kymácela. Trup samotný však působil dostatečně bytelně, aby vydržel krátkou plavbu k pyramidám. „Tam bychom si našly něco lepšího.“

„A ztratily bychom půl dne cestováním,“ odpověděla Karen. „Nemůžu riskovat, že Draky poškodí lupiči – a co když se ty pyramidy znovu potopí?“

Mijuki si unaveně povzdychla. „Dobře, ale budeš řídit.“

Karen přikývla. I přes neklidnou noc doslova překypovala vzrušením.

Včera večer dlouze rozmlouvala s Mijuki nad lahví saké. Z malého balkonu ve svém hotelovém pokoji měly jasný výhled na moře a oba Draky. V měsíčním světle se pyramidy vlhce leskly, jako kdyby zářily nějakým vnitřním světlem. Po celou noc pak Karen vstávala z postele, aby vyhlížela z okna v obavách, že Draci zmizí. Obě pyramidy ale zatím zůstávaly stát na mělčině u břehů ostrova.

S prvními známkami rozbřesku Karen vytáhla mrzutou Mijuki z lůžka a ještě před úsvitem došly k přístavišti, kde vyjednaly poměrně nákladné zapůjčení starého motorového člunu jednoho rybáře. Musely dokonce zaplatit pronájem na celý měsíc. Karen ale neměla na vybranou. Jiná loď k dispozici nebyla.

Usedla ke kormidlu, zatímco Mijuki převzala provazy od zubícího se rybáře, potěšeného nenadálým ziskem.

„Uvědomuješ si, že tě okradl?“ zeptala se Mijuki.

„Snad,“ připustila Karen. „Ale já bych mu byla ochotná za příležitost prozkoumat ty pyramidy jako první zaplatit i dvojnásobek.“

Mijuki zavrtěla hlavou a sedla si na místo cestujícího. Karen plynule vyrazila. Motor chraptivě bublal a zahalil je pach benzínu. Mijuki nakrčila nos. „Je to hotové pirátství.“

„Neboj, kdyby se ukázali nějakí jiní piráti...“ Karen poklepala na svoje sako, pod kterým v ramenním pouzdru schovávala automatickou pistoli.

Mijuki teatrálně povzdychla a poklesla jí ramena.

Karen se usmála. Přes kamarádčiny protesty si dobře všimla třpytu v jejích očích. Stoická japonská profesorka si ve skrytu duše výlet užívala. Včera se jí nabízela dostatečná příležitost k návratu na univerzitu, ale místo toho zůstala s ní. Proto se z nich staly přítelkyně. Mijuki zklidňovala Kareniny divočejší impulzy a Karen zase naopak kořenila Mijukinu profesionální rutinu.

Jakmile vypluly z přístavu, Karen přidala plyn a ránem se rozneslo kvílivé hučení motoru. Když obkroužily vlnolamy, objevil se v moři před nimi zbytek starobylého města. Obě ženy na něj mlčky hleděly. Pobřežní městečko Chatan se vzdalovalo a mizelo v oparu ranní mlhy, která se převalovala přes vody kolem ostrova.

Na východě se konečně vynořil srpek slunce, jenž zalil rozvaliny narůžovělou září. „Kdo tohle potopené město postavil?“ uvažovala Karen nahlas.

„Momentálně mě zajímá moje vlastní město a moje pracovní,“ odtušila Mijuki a mávla rukou kolem sebe. „Minulost je minulost.“

„Ale čím minulost?“ rozhlížela se Karen s úžasem.

Mijuki pokrčila rameny a vytáhla z batohu příruční počítač. Narovнала se a začala tlučit do obrazovky maličkou tužkou.

„Co to děláš?“

„Spojuji se s Gabrielem. Chci se ujistit, že je v mé pracovní všechno v pořádku.“

Z počítače se ozval tichý, syntetický hlas. „*Dobré ráno, profesorko Nakanová.*“

Karen se usmála. „Vy dva byste vážně měli uvažovat o tom, že to dáte dohromady.“

Mijuki se na ni jen zamračila a pokračovala v práci.

„Stejně už jste propojení pupeční šňůrou,“ dobírala si ji Karen.

„A ty zase jenom žálíš.“

Karen si odfrkla. „Na počítač?“

„Gabriel je víc než to,“ odsekla Mijuki podrážděně.

Karen zvedla omluvně ruku, aby předešla kamarádčinu protiútok. „Já vím, já vím.“ Gabriel byl komplexní program umělé inteligence, který Mijuki navrhla a patentovala. Vývoj teoretických algoritmů potřebných pro jeho vytvoření získal Mijuki Nobelovu cenu. Během uplynulých čtyř let změnila teorii v praxi. Gabriel, pojmenovaný po archandělu s ohnivým mečem, představoval výsledek. „Jak si vede?“

„Roztřídil mi elektronickou poštu a pořád monitoruje nouzová vysílání na různých internetových stránkách.“

„Něco nového?“

„Zemětřesení po celém Tichomoří ustala, ale zdá se, že v centrálním Pacifiku probíhá mohutná americká mobilizace, i když víc podrobností zatím není k dispozici. Gabriel se pokouší proniknout do sítě AMO.“

„AMO?“

Odpověď se ozvala z malého počítače: „*AMO je akronym amerického ministerstva obrany.*“

Karen šokované pohlédla na svou přítelkyni. Nejenže ji vyvádělo z míry, když jí Gabriel odpovídal na otázky, ale takhle čmuchat po zabezpečených vojenských stránkách... Z toho by mohly vzejít značné potíže. „A měl by Gabriel dělat něco takového?“

Mijuki mávla nad jejími obavami rukou. „Nikdy ho nechytí.“

„Proč ne?“

„Nemůžeš chytit něco, co neexistuje. Sice jsem Gabriela stvořila na svém počítači, ale teď žije v rámci internetu. Nemá žádnou konkrétní adresu, ke které by ho mohli vystopovat.“

„Jako nějaký duch ve stroji,“ zamumlala Karen.

„*přesněji, doktorko Graceová, jsem ten duch ve stroji. Jsem jediný svého druhu.*“

Karen přejel po zádech mráz. Mijuki se jí jednou pokoušela vysvětlit Gabrielovy vzájemně propojené algoritmy a učeníivé podprogramy – jednalo se o určitou formu syntetické inteligence –, ale Karen rychle ztratila souvislosti. V Mijukině pracovně se nikdy necítila ve své kůži. Jako kdyby ji po celou dobu pozorovaly neviditelné oči. Právě tak si připadala i nyní.

„K čertu s tím!“ zaklela Mijuki tiše.

„Co je?“

„Univerzita bude měsíc zavřená. Rektor právě rozeslal e-mail vedoucím všech kateder. Studenti se mohou vrátit domů, aby pomáhali svým

rodinám.“

Karen povytáhla obočí. „A to je špatná zpráva?“

„Bez studentů se významně zpomalí můj výzkum a do tří týdnů mám odevzdat dílčí grantovou zprávu o dosažených pokrocích.“

„Za těchto okolností budeš určitě moci požádat o prodloužení termínu.“

„Možná.“ Mijuki uložila tužku na místo. „Díky, Gabrieli. Během dne ti budu průběžně posílat digitální videa. Nahrávej je, prosím, na harddisk hlavního počítače a zálohuj je na DVD.“

„*Jméno souboru?*“

Mijuki se podívala na Karen. „Drak.“

„*Zakládám datový soubor Drak. Čekám na další spojení.*“

„Děkuji, Gabrieli,“ řekla Mijuki.

„*Na shledanou, profesorko Nakanová. Hezký den, doktorko Graceová.*“

Karen si odkašlala a rozpačitě odpověděla: „Na shledanou, Gabrieli.“

Mijuki si uklidila počítač do pouzdra za opaskem.

Mezitím se přiblížily k okraji zpola zatopených sutin. Karen zpomalila. „Mijuki, mohla bys mi pořídit celkový obrázek?“

Její společnice se prohrabala obsahem brašny a připojila k počítači digitální videokameru. Vestoje pak natočila pohled na rozvaliny, který prostřednictvím přenosného počítače ihned odeslala počítačům ve své pracovně. „Hotovo.“

Karen naváděla člun s bručivě kašlajícím motorem pomaličku kupředu. Věděla, že musí postupovat opatrně. Kolem trosek dávného města voda nedosahovala hloubky ani dvou metrů. Všude kolem se z hladiny zvedaly sloupy, zelené od řas, a bledí krabi se hnali do úkrytů. Rozhlížela se po tomto starobylém světě a rychle zapomněla na Gabriela i na pokročilé počítačové algoritmy. „To je úžasné.“

V dále se mezi rozvalinami pohupovaly další loďky a nad hladinou se nesly vzrušené hlasy, příliš vzdálené, než aby se dala rozeznat jednotlivá slova. Kolem proplula pramice s třemi snědými muži mikronéských rysů, kteří se dívali na staré sloupy a ponořené domy.

Mohli toto místo postavit jejich předkové? uvažovala Karen. A pokud ano, co se s nimi stalo?

Pramice zmizela a Karen naváděla člun kolem nízké budovy bez střechy, jejíž okna jako kdyby sledovala jejich pomalý pohyb. Zdálo se, že všechny stavby jsou si podobné, složené z propojených bloků a desek. Samý černý kámen. Sopečný čedič. Některé desky musely vážit mnoho tun. Taková architektonická zručnost se v jižním Tichomoří nevidí příliš často. Soupeřila se stavebními dovednostmi Inků a Mayů.

Za budovou se jim naskytl přímý výhled na jednoho z Draků.

„Filmuj to,“ hlesla Karen tlumeně.

„Už na tom pracuju.“ Mijuki před sebou držela kameru.

Vrcholová plošina pyramidy se tyčila nějakých dvacet metrů nad vodu a vedlo k ní osmnáct metrových stupňů. Ranní slunce se odráželo od částečně zříčeného chrámu tvořeného plochými kamennými deskami.

Při jejich hlučném příjezdu se do vzduchu vzneslo hejno bílých jeřábů a želvy, které se vyhřívaly na schodech pyramidy, se schovaly do vody. Karen obeplula celou pyramidu. Na opačné straně se objevil druhý Drak. Jednalo se o dvojče první stavby, jen na vrcholové plošině chyběl jakýkoliv chrám.

„Podíváme se zblízka.“ Karen namířila člun k první pyramidě a přistála u nejnižšího schodu. Krátký čedičový sloup v severozápadním rohu představoval dokonalé místo k přivázání plavidla.

„Drž kormidlo,“ řekla Karen a přiškrtla plyn. Člun se houpal na vlnách. Chytla uvazovací lano, odrazila se od zábradlí a přeskočila úzký pruh vody. Při dopadu na pyramidu uklouzla po vrstvě řas a vlhkých chaluh.

„Opatrně!“ vykřikla Mijuki, když Karen rozpráhla paže do stran.

Jakmile nabyla ztracenou rovnováhu, odhrnula si plavé vlasy z očí a zahanbeně se na Mijuki usmála. „Už jsem v pohodě.“

S větší obezřetností přešla s provazem v ruce k metrovému pilíři. Jen co si k němu klekla, všimla si, že se ve skutečnosti jedná o sochu oblečeného muže, jejíž detaily ohladil písek a voda. Muži chyběl nos a z očí zbývaly jen mělké prohlubně.

Karen zatáhla za lano, dokud člun nepřirazil ke schodu pyramidy, a upevnila smyčku kolem základny sochy.

„Pomůžeš mi s brašnou?“ zeptala se Mijuki a podávala své přítelkyni tašku s fotografickým vybavením. Karen jí vzala brašnu z ruky, aby drobná profesorka mohla přelézt zábradlí.

Mijuki svraštila čelo, když jí pod podrážkou křuplo cosi slizkého a baňatého. „Až tady skončíme, koupíš mi nové boty.“

„Tu nejlepší značku, slibuju,“ žertovala Karen. „Přímo z Itálie.“

Mijuki potlačila úsměv. Pořád odmítala přiznat, že si to dobrodružství užívá. „Pak to je asi v pořádku.“

„Pojď. Chci se mrknout na rozvaliny toho chrámu nahoře.“

Mijuki zaklonila hlavu. „To je pořádné stoupání.“

„Polezeme pomalu.“ Karen se vytáhla na druhý schod a podala pomocnou ruku Mijuki, která se ale vyhoupla na další úroveň sama. Od kolena si odlepila dlouhou chaluhu a znechuceně ji odhodila. Přitom zpražila Karen vyčítavým pohledem.

„Dobře, tak po návratu zajdeme i do Nordstromu a já ti koupím kalhotový kostým.“

Tentokrát se Mijuki opravdu usmála. „Nové boty, nový oblek. Jen pojďme dál. Než tu skončíme, budeš mi dlužit celou jarní garderobu.“

Karen poklepala kamarádku po paži a vyrazila nahoru. Brzy nechala Mijuki za sebou a v polovině cesty se zastavila, aby ji Mijuki mohla dohonit. Mezitím se rozhlížela po rozloze potopeného města. Slunce už vyšlo nad obzor v podobě velké, zářící koule. Sloupy a budovy vrhaly po modré hladině dlouhé stíny. Z téhle výšky se dalo poznat, že rozvaliny končí nejdříve po dvou kilometrech. Překvapivá velikost města naznačovala, že tu kdysi sídlily možná i desetitisíce lidí. *Kam tedy všichni odešli?*

Karen uhnula stranou, aby se Mijuki mohla vytáhnout na schod k ní. „Už to není daleko,“ ujišťovala ji.

Mijuki jen udýchaně mávla rukou. „Nic mi není. Pokračujme dál.“

„Radši bychom si měly odpočinout,“ řekla Karen, ačkoliv měla sto chutí pospíchat co možná nejrychleji kupředu. „Nemusíme se hned uštvat.“

Mijuki klesla na zem, aniž by dbala na mořské řasy. „Když na tom trváš.“

Karen vytáhla lahev s vodou a podala ji své společnici. Mijuki se hltavě napila, ale oči přitom nespouštěla z výhledu. „Nikdy bych nečekala, že to bude tak velké.“

Karen se uvelebila vedle ní a přihnula si z lahve také. „Jak je možné, že to tak dlouho zůstalo schované?“

„Zdejší vody jsou... nebo *byly* docela hluboké a tekly tu zrádné proudy. Průzkum tady mohli provádět jen zkušení potápěči. Teď se všechno změní! Jakmile se to rozkřikne, objeví se tu zástupy lidí.“

„A všechno poničí,“ dodala Karen. „Teď je nejvhodnější chvíle k průzkumu.“

Mijuki se vyhrabala na nohy. „Jsem připravená vyrazit.“

„Můžeme si ještě chvíli odpočinout. Tyhle rozvaliny čekaly staletí. Na pár dalších minutách už nesejde.“

Mijuki si znovu sedla.

Karen se rozhlížela po ohromujícím panoramatu. „Cením si tvé pomoci, Mijuki. Nemohla bych si přát lepšího pomocníka.“

„Já taky,“ odpověděla Mijuki tiše.

Seznámily se na univerzitním večíрку. Obě byly svobodné, zhruba ve stejném věku a pracovaly v prostředí, jemuž dominovali muži. Začaly se stýkat víc – chodily do místních karaoke barů, na pozdní večere během

zkouškového období i na sobotní odpolední představení do kin, a postupně se sblížily.

Mijuki se zeptala: „Už jsem ti říkala, že se mi včera ozval Hiroši?“

„Ne! Tos mi tedy neřekla!“ Karen se napřímila. Hiroši Takata, kolega z univerzity, byl dříve Mijukiným snoubencem, ale její úspěchy v něm vyvolávaly profesionální žárlivost a nakonec úspěšně podkopaly jejich vztah. Před dvěma lety se s ní rozešel a přesídlil do Kobe. „Ten darebák! Co chtěl?“

Mijuki obrátila oči v sloup. „Chtěl mi hlavně říct, že je po tom zemětřesení v pořádku. Dokonce se ani neobtěžoval s tím, aby se zeptal, jak se daří mně.“

„Myslíš, že se chce s tebou dát znovu dohromady?“

„O tom by si mohl leda nechat zdát,“ odfrkla si Mijuki.

Karen se zasmála. „Zdá se, že přitahujeme ty nejprotivnější chlapy.“

„Spíš ty nejbezpečnější.“

Karen chápavě přikývla. V Kanadě si prošla dlouhou řádkou mizerných vztahů – od chladných až po ty, při nichž létala ostrá slova, a nijak nepospíchala, aby v nich pokračovala. To byl také jeden z důvodů, proč přijala čtyřleté místo zde na Okinawě. Nové město, nová budoucnost.

„Tak co si o tom všem myslíš?“ zeptala se Mijuki, aby změnila téma. „Nemohla by to být součást pradědečkovy dávno ztracené Atlantidy?“

„Myslíš ztraceného kontinentu Mu?“ řekla Karen pomalu. „O tom pochybuju. V Pacifiku se nacházejí stovky jiných megalitických rozvalin: sochy na Velikonočním ostrově, město Nan Madol, kameny Latte na Guam, Ha'amonga'a Maui na souostroví Tonga. Všechny jsou starší, než kam sahají ústní dějiny ostrovů. A nikdo mezi nimi nedokázal objevit žádnou souvislost.“ To tajemství ji rozehrálo.

„Ty doufáš, že se ti to podaří?“

„Kdo ví, jaké tu najdeme odpovědi.“

Mijuki se usmála a vstala. „To můžeme zjistit jediným způsobem.“

Obě pokračovaly ve výstupu, tentokrát společně, a pomáhaly jedna druhé při zdolávání vysokých schodů. Za dvacet minut dospěly k vrcholu. Karen se na něj vytáhla jako první a odfoukla si. Slunce vystoupalo opět o něco výš.

Plošinu tvořila jediná mamutí deska, po níž probíhala puklina, která očividně vznikla teprve nedávno, nejpravděpodobněji seismickou aktivitou. Karen odhadovala, že při stavbě pyramidy museli lidé tuto desku zvednout vcelku. Pomalu se otočila. Aspoň desetimetrové strany, odhadovala. Metr silný blok musel vážit stovky tun. Jak ho staří stavitelé dopravili na místo?

Mijuki se postavila na vrcholu jako druhá a zářícíma očima se rozhlédla po okolí. „Prostě úžasné.“

Karen přikývla. Byla zatím příliš omráčená na to, aby mluvila. Přešla ke zhroutčenému chrámu uprostřed plošiny. Kdysi ho postavili z čedičových desek a sloupů. Dokázala si představit, jak asi musel vypadat. Jednalo se o podsaditou, nízkou budovu se střechou tvořenou kamennými pláty. Opatrně ji obešla a prohlížela si ji ze všech úhlů.

Mijuki ji následovala s videokamerou v ruce.

Karen zkoumala chrám. Nebyl nijak ozdobený, nebo případné ozdoby jen setřel zub času. Narovнала se. „Jdu dovnitř.“

„Cože?“ Mijuki spustila kameru. „O čem to mluvíš?“

Karen ukázala na dvě desky stěn, které se zřítily a opíraly se jedna o druhou, takže mezi nimi vznikla úzká mezera se svažující se podlahou.

„Zbláznila ses? Nevíš, jak pevně ty kameny drží!“

Karen odlomila kousek korálu, který rostl mezi oběma deskami. Jako přírodní tmel. „Když tu jsou korály, znamená to, že se ty kameny celé věky nepohnuly. Kromě toho tam jenom v rychlosti nakouknu. Jestli tady jsou nějaké rytiny nebo petroglyfy, budou uvnitř, chráněné před erozí.“ Svlékla si vyšívané sako a klekla si. „Bude to těsné.“

Odložila i opasek, aby se nikde nevzpříčila přezka, a poté taky ramenní pouzdro se zbraní, kterou položila na kamennou plošinu pyramidy.

„Máš v batohu pořád tu tužkovou svítilnu?“ zeptala se.

Mijuki se prohrabala brašnou a vytáhla tenkou červenou baterku. Karen ji vzala, zapnula, vložila si ji do úst a lehla si na břicho.

„Víš určitě, že bys to měla dělat?“

Místo odpovědi se Karen po hlavě proplazila do štěrbiny se světlem namířeným před sebe. Prsty na rukou hledala nerovnosti kamenů, aby se mohla lépe přitahovat kupředu, ale z větší části se musela centimetr po centimetru odstrkovat prsty na nohou. V minulosti už navštívila několik jeskyní, ale zatím nic tak těsného. Klidně oddechovala a opakovala si, že musí pokračovat a nezastavovat se.

„Už ti zmizely nohy!“ zavolala na ni Mijuki.

Mijukin hlas doléhal ke Karen tlumeně. Její tělo vyplňovalo skoro celý průsvit tunelu. Stěny ji tiskly tak těsně, že měla potíže s dýcháním. Pociťovala rostoucí paniku, ale zahнала ji. Začala dýchat rychleji a mělčeji. Neudusí se tu.

Postupovala dál. Kdyby uvízla, vždycky se mohla rukama odstrčit nazpátek a Mijuki by ji vytáhla za kotníky. Nehrozilo žádné opravdové nebezpečí. Přesto jí vyschla ústa a prsty jí začaly klouzat po vlhkých

kamenech.

„Jak ti to jde?“

Karen otevřela ústa, aby odpověděla, ale uvědomila si, že nemá dostatek dechu, aby na svou přítelkyni zavolala. „Jsem v pohodě.“ Ta slova z ní vyšla jako přerývaný šepot, který si sotva našel cestu kolem tužkové svítilny sevřené v zubech.

„Cože?“

Karen natáhla paže před sebe. Prsty pravé ruky právě nahmatala okraj kamenné desky. Už je skoro na konci! Zachytila se prsty a zatáhla. Současně zabrala prsty na nohou. Její tělo se posunulo kupředu. V uších jí bušil tep a bolela ji čelist od toho, jak křečovitě držela kovovou svítilnu. „No tak, sakra!“ zaklela tiše.

Podařilo se jí nahmatat oporu i pro levou ruku. Usmála se a protáhla se dopředu. Hlava se jí vynořila z úzké chodby. Otáčela s ní a mířila kužel světla všemi směry.

Otvíral se před ní stísněný prostor, velký jako poloviční koupelna. Kareninu pozornost ovšem přilákal oltář na protější straně. Na podlaze ležely rozházené urny pokryté vilejší a rozbité kusy keramiky, téměř schované pod nánosem řas. Po okraji oltáře se vinul vyrytý had. Karen sledovala jeho tělo až k hlavě, z níž odstupovala koruna z kamenných per. Z tlamy hadovi vyčnívaly zuby a jeho červené oči odrážely světlo. Patrně byly z rubínů.

Nevšímalá si drahokamů a s daleko větším zájmem si prohlížela pera. Připomínal jí Quetzalcoatla, opeřeného hadího boha Mayů. Je to snad známka toho, že zdejší město postavili právě oni?

Vyplivla svítilnu z pusy. Otočila se, zapřela se pažemi a vyklouzla z vlhké chodby do místnosti. Sebrala svítilnu ze země a otočila se ke vchodu. Tohle by měla Mijuki vidět.

Sklonila se k tunelu přesně v okamžiku, kdy zazněl výstřel.

V malém prostoru se ostře rozlehla jeho ozvěna, následovaná vyděšeným výkřikem.

Karen si klekla a pokoušela se vyhlédnout chodbou ven. „Mijuki!“

6. kapitola

Zvuky hlubin

26. července, 11.20

Místo neštěstí, severozápadně od atolu Enewak, střední Tichomoří

Poprvé za více než dvanáct let Jack vkročil na palubu lodi amerického vojenského námořnictva – a nejednalo se o žádnou malou kocábku. Vystoupil z vrtulníku Sea Knight na téměř akrovou přistávací plochu. *Gibraltar* byl dlouhý jako dvě fotbalová hřiště, široký jako jeho polovina a šlo skutečně o obrovský kolos. Na přistávací ploše označovala jasně namalovaná bílá čísla místa až pro devět vrtulníků.

Jack sklonil hlavu a prošel pod otáčejícími se lopatkami vrtule. Řev helikoptéry byl stále ohlušující. Vichr mu málem strhl nezapnutou bundu. Jakmile se vymanol z nejhoršího proudu vzduchu, zakopl o jeden z mnoha úchyťů určených k upevnění strojů. Neupadl, ale i tak si připadal pošetile. Začátečnická chyba. Skutečně je to dávno, co naposledy kráčel po téhle palubě.

Mimo dosah smrtících lopatek se Jack narovnal a ohlédl se na moře. U obzoru rozeznával drobnou tečku, která představovala *Deep Fathom*. Dopravili ho sem na informační schůzku, která měla začít přesně v poledne. Blíže k obrovskému plavidlu se držely tři menší torpédoborce jakožto doprovod tohoto monstra.

Jack se při tom pohledu zamračil. Zbytečně to přehánějí. Aspoň že sem viceprezident neposlal celou zatracenou flotilu.

Otočil se a přešel očima po zbraňových systémech, jež se ježily na palubě *Gibraltaru*. Kdo by taky s takovou palebnou silou potřeboval flotilu, pomyslel si. *Gibraltar* by pravděpodobně sám o sobě dokázal zabrat menší země. K jeho leteckému kontingentu patřilo čtyřicet dva vrtulníků Sea Knight, pět stíhaček Harrier a šest vrtulníků ASW. Navíc měla loď i vlastní obranné systémy: střely země-vzduch Sea Sparrow, naváděcí systém Phalanx, děla Bushmaster a dokonce i protitorpédový systém Nixie. Celkem vzato se jednalo o pořádně velkou hůl, kterou mohly Spojené státy

hrozit svým nepřátelům.

Zleva zakvílely motory. Výtah na levoboku zvedal z hangáru další helikoptéru. Po palubě pobíhali muži a ženy v červených a žlutých vestách. Obří plavidlo se blížilo k cíli a všude na něm kypěla aktivita.

U zádě si Jack všiml nového doplňku paluby: tří velkých jeřábů a navijáku. Ted' už chápal jeden z důvodů pozdního příplutí lodi. Nejdříve ji zjevně museli vybavit na záchrannou operaci.

„Pane Kirklande,“ vyštěkl za ním strohý hlas.

Jack se obrátil. Mířila k němu trojice uniformovaných vojáků. Neznal ani jednoho, ale poznal jejich hodnosti. Instinktivně se narovnal a vypjal hrud'.

V čele kráčel kapitán *Gibraltaru*. „Kapitán John Brenning,“ představil se muž a zastavil se před Jackem. Nenabídl mu ruku k potřesení. Pokynul doprava a doleva a dodal: „Můj výkonný důstojník, velitelka Julie Knudsonová, a první důstojník Hayward Lincoln.“

Oba důstojníci na Jacka kývli. Žena si Jacka prohlížela od hlavy k patě, jako kdyby byl nějaký hmyz. Černoch se tvářil nezúčastněně a věnoval mu sotva jediný pohled.

„Admirál Houston si přeje, abyste se s ním soukromě setkal ještě před polední schůzkou. Velitelka Knudsonová vás zavede do důstojnické jídelny.“

Kapitán a první důstojník se odvrátili s úmyslem odejít. Julie Knudsonová se otočila na podpatku, aby odvedla Jacka do podpalubí.

Jack ale zůstal stát jako přikovaný. „K čemu soukromá schůzka?“

Tři páry očí se upřely jeho směrem. Zjevně se jich jen zřídka někdo vyptával na smysl rozkazů. Jack jim klidně pohled oplácel a čekal na odpověď. Slunce se nemilosrdně odráželo od kovové přistávací paluby. Jack věděl, že už není jejich podřízeným. Je civilista, svůj vlastní pán.

Kapitán Brenning si povzdychl. „Admirál nám nevysvětloval svoje důvody. Požádal nás jen, abychom vás k němu co nejrychleji zavedli.“

„Pojďte, prosím, za mnou,“ dodala výkonná důstojnice s nepřehlédnutelnou známkou podráždění.

Jack si založil paže na hrudi. Nenechá se tu vmanévrovat do podřízeného postavení. Pokud jde o mentalitu vojáků, je nejlepší jim dát jasně najevo, kde vlastně stojíte, aby v tom měli hned od počátku jasno.

„Souhlasil jsem s tím, že vám na toto pátrání půjčím svoji ponorku,“ řekl. „Nic víc. Dnešní schůzku jsem přijal jen proto, abych mohl splnit svou povinnost co možná nejrychleji. Nejsem nijak povinován lézt admirálovi do zadku.“

Z otevřeného poklopu za ním se ozval chraplavý hlas. „A kdo po tobě sakra chce něco takového, Jacku?“

Všichni tři důstojníci se postavili do pozoru a rázně zasalutovali. „Admirál na palubě!“ vyštěkl první důstojník.

Ze stínu otevřeného poklopu vystoupil na sluneční světlo mohutný muž. Měl na sobě zelenou leteckou kombinézu, kterou si nechal nenuceně rozepnutou. Byly tak jasně vidět jeho bojové stužky. Vykročil rázně kupředu. Když se Jack naposledy setkal s Markem Houstonem, admirál byl pouhým kapitánem. Jinak se ovšem Houston nezměnil. Měl pořád stejně šedé vlasy ostříhané nakrátko a stejně vrásčité obličej. Díval se na Jacka bystrýma, ledově modrýma očima.

Kývl na svoje podřízené.

Kapitán Brenning postoupil kupředu. „Nebylo třeba, abyste chodil na palubu, pane. Pan Kirkland byl zrovna na cestě za vámi.“

Admirál se zasmál. „To určitě. O Jacku Kirklandovi se musíte naučit jednu věc, kapitáne. Nepřijímá dobře rozkazy.“

„Toho jsem si všiml, pane,“ pravil kapitán upjatě.

Ačkoliv Jack měřil bezmála sto devadesát centimetrů, admirál ho stále převyšoval. Založil si ruce v bok. „Jack Kirkland,“ zamručel stroze. „Kdo by si pomyslel, že tě opět uvidím na palubě *Gibraltaru*!“

„Já ne, pane. To je zatraceně jisté.“ Jackovi se sice ani za mák nelíbilo, že stojí na vojenském plavidle, ale nemohl si pomoci: setkání se starým pánem ho potěšilo. Mark Houston nebyl jen jeho velicím důstojníkem. V minulosti se projevil i jako přítel a učitel. Právě Mark Houston se za něj úspěšně přimluvil, aby dostal místo na vesmírné misi raketoplánu. Jack si odkašlal. „Rád vás zase vidím, pane.“

„Těší mě, že to říkáš. Teď už možná budeš spolupracovat a půjdeš se mnou do konferenční místnosti.“

„Ano, pane.“

Admirál kývnutím propustil svoje důstojníky. „Tak pojd'. Mám dole kávu a sendviče,“ řekl Jackovi a vydal se k poklopu ve vysoké nástavbě. „Lidi od NTSB mají za sebou dlouhou noc, takže tuhle schůzku zajišťujeme my.“

„Děkuji, pane.“ Jack zadržel dech, když sklonil hlavu, aby vstoupil do útrobu plavidla. Jakmile se ocitl ve stínu, uvědomil si, jaký na lodi panuje chlad. Už zapomněl, jaká zima může být uvnitř lodního „ostrova“, ale vůně naolejovaného kovu v něm vyvolala staré vzpomínky. Z nitra plavidla k němu doléhaly hlasy. Měl dojem, že vstupuje do živoucího organismu. Jako Jonáš do velryby, pomyslel si pochmurně.

Admirál ho odváděl dolů na druhé podlaží, přičemž se cestou zastavoval, aby se pozdravil s jinými důstojníky, zavtipkoval s nimi nebo jim předal nějaký rozkaz. Mark Houston se jako důstojník vždycky zasazoval o osobní přístup. Než se stal admirálem, sloužil jako kapitán této lodi, ale nikdy se nezabarikádoval ve své pracovně. Ubikace mužstva navštěvoval stejně často jako důstojnickou jídelnu. To se na něm Jackovi líbilo ze všeho nejvíc. Znal svou posádku a posádka k němu byla o to loajálnější.

„Tak jsme tu,“ řekl Houston. Položil ruku na páku dveří a s unaveným úsměvem se pátravě rozhlédl po chodbě. „*Gibraltar*. Nemůžu uvěřit, že jsem zase tady.“

„Chápu, jak to myslíte.“

Houston odfrkl. „Nechali mě zakotvit ve Vlajkové zemi. Připadá mi to divné. Včera večer jsem se ze zvyku málem vrátil do kajuty kapitána. Je to legrační, jak naše mysl pracuje.“ Starý pán zavrtěl hlavou a otevřel dveře. Mávl na Jacka, aby vstoupil jako první.

Konferenční místnosti dominoval dlouhý mahagonový stůl, který už byl připravený na nadcházející schůzku. Stály na něm sklenice s vodou, otevřené zápisníky a pera, všechno precizně vyrovnané před každou z deseti židlí. Nechyběly ani termosky s kávou a talíře se sendviči.

Jack se rozhlédl a zamířil ke stolu. Na stěnách visely mapy se špendlíčky ozdobenými vlaječkami. Poznal mezi nimi i mapu místních mořských proudů s několika narýsovanými čtverci. Parametry pátrání. Zdálo se, že admirál cestou sem nezahálel.

Jack přešel očima po místnosti a otočil se k Houstonovi, který na něj upíral pohled. Vypadalo to, že ho admirál pozorně sleduje. „Tak jak se vede, Jacku?“

Jack pokrčil rameny. „Přežívám.“

„Hmm..., to je škoda.“

Jack povytáhl obočí, překvapený admirálovou odpovědí. Nemyslel si, že k němu Houston chová nějakou zášť.

Houston si ale sedl na jednu ze židlí, druhou přistrčil Jackovi a rozvedl svou poznámku. „Život se nemá jenom přežívat. Život se má žít.“

Jack se posadil. „Když to říkáte.“

„Je v tvém životě nějaká žena?“

Jack se zamračil. Tento směr otázek nechápal.

„Vím, že nejsi ženatý, ale máš po svém boku někoho zvláštního?“

„Ne. Ani ne. Přátele, to je všechno. Proč?“

Admirál pokrčil rameny. „Jen mě to zajímá. Nemluvili jsme spolu víc

než deset let. Dokonce jsme si neposílali ani vánoční pohledy.“

Jack nakrabatil čelo. „Vždyť jste žid.“

„Dobře, tak pohled na chanuku, ty š'ouro. Jen jsem tím chtěl říct, že jsem si myslel, že aspoň zůstaneš ve spojení.“

Jack si prohlížel svoje ruce a neklidně hnětl opěradla židle. „Chtěl jsem všechno hodit za hlavu a začít znovu.“

„A jakpak ti to jde?“ zeptal se Houston mrzutě.

Jackův neklid se měnil v hněv. Spolkl příkrou odpověď a mlčel.

„K čertu, Jacku. Copak nepoznáš, když se ti někdo snaží pomoci?“

Jack pohlédl na svého bývalého kapitána. „Jak to myslíte?“

„Ať už to víš nebo ne, pořád tě sleduju. Vím o tom, v jaké jsi finanční tísní. Každou chvíli přijdeš o tu svoji kocábku.“

„Nějak se protluču.“

„Jo, a to protloukání ti půjde mnohem líp s několika tisíci dolarů od námořnictva za pomoc při pátrání po Air Force One.“

Jack zavrtěl hlavou. „Nepotřebuju žádnou charitu.“

„Něco ale přece jen potřebuješ, ty zatracený tvrdohlavý mezku.“

Oba muži na sebe několik chvil jen hleděli. Houston nakonec sevřel na koleně ruku v pěst, ale hlas mu zjhl dávnou bolestí. „Vzpomínáš, když zemřela Ethel?“

Jack přikývl. Ethel byla admirálova manželka více než třicet let. Rok před nehodou raketoplánu podlehl komplikacím při rakovině vaječníků. V mnoha ohledech byla jedinou matkou, jakou Jack kdy poznal. Jeho vlastní matka zemřela, když mu byly tři roky.

„Den předtím, než upadla do kómatu, mi řekla, abych na tebe dával pozor.“

Jack překvapeně vzhlédl. Admirál se na něj nedíval, ale Jack v jeho očích zahlédl odlesk slz.

„Nevím, co v tobě viděla, Jacku, ale nezklamuj ji. Dal jsem ti dost času, aby ses sám vypořádal s tím, co se stalo na palubě *Atlantisu*. Jenže co je moc, to je moc.“

„Co ode mě chcete?“

Admirál se mu zadíval do očí. „Už se tu schováváš dost dlouho. Chci, aby ses vrátil z moře do skutečného světa.“

Jack na něj jen ohromeně zíral.

„Proto jsem tě naverboval. Nejen kvůli tvojí ponorce.“

„A námořnictvo je skutečný svět?“ odfrkl si Jack.

„Minimálně se mu blíží. Aspoň čas od času zakotvíme v nějakém přístavu.“

Jack potřásl hlavou. „Poslyšte, cením si vašich starostí. Opravdu. Ale je mi skoro čtyřicet a nejsem dítě. Ať už tomu věříte nebo ne, jsem ve svém současném životě šťastný.“

Jeho bývalý velitel si vzdychl a zvedl ruku na znamení, že se vzdává. „Jsi zatracený paličák, Jacku.“ Stoupl si. „Za chvíli začne schůzka. Předpokládám, že chápeš důležitost zdejší operace.“

Jack přikývl a také se zvedl. „Samozřejmě. Jde o Air Force One. O prezidenta.“

„Nejen to, Jacku. O prezidenty jsme přišli i v minulosti. Jenže nikdy za takových okolností, uprostřed celosvětové katastrofy. Bez ohledu na to, jak zbytek světa znevažuje Spojené státy a jejich zahraniční politiku, v časech krize se námi přesto ochotně nechává vést. A teď jsme přišli o vůdce.“

„A co viceprezident? Lawrence Nafe?“

„Vidím, že tu aspoň sleduješ nejnovější vývoj událostí,“ popíchl ho Houston mírně, ale rychle opět zvažněl a na čele mu vystoupily starostlivé vrásky. „Washington hlasitě požaduje odpovědi. Než bude moci Nafe složit přísahu, musíme dospět k jednoznačným závěrům ohledně osudu prezidenta Bishopa. Už se také šíří různé zvěsti. Někteří z pádu letadla obviňují teroristy – Araby, Rusy, Čínu, Srby, dokonce i IRA. Můžeš si vybrat. Jiní tvrdí, že je to celé podvod. Další to považují za konspiraci sahající až ke Kennedymu.“ Admirál zavrtěl hlavou. „Je to zpropadený zmatek. Abychom mohli znovu obnovit pořádek, potřebujeme konkrétní odpovědi. Potřebujeme tělo, které budeme moci s obvyklou pompou pohřbít. Proto jsme tu.“

Jack ještě nikdy neviděl Marka Houstona tak ustaraného. „Udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl,“ slíbil vážně. „Stačí říct a já to udělám.“

„Neočekával jsem od tebe nic jiného.“ Než ho Jack mohl zarazit, admirál se k němu natáhl a krátce ho objal. „A ať už tomu zase věříš ty nebo ne, já tě taky rád vidím. Vítej zpátky na *Gibraltaru*.“

Jack v admirálově objetí ztuhl a nedokázal odpovědět.

Houston ho pustil a vydal se ke dveřím. „Musím ještě vyřídit pár posledních detailů, ale zatím si vezmi sendviče, Jacku. Vaječný salát je výjimečně dobrý. Je ze skutečných vajec, ne z toho strašného prášku.“ Admirál se na něj unaveně usmál a zavřel za sebou dveře.

Jack osaměl. Klesl na jednu židli a otřel si vlhké dlaně do kalhot. Začínala ho tížit závažnost situace. Poprvé za deset let měl pocit, že se na něj opět upírají oči světa.

O tři hodiny později se vrátil na palubu *Deep Fathomu*, ovšem nikoliv nadlouho. Ve svém neoprénovém potápěčském obleku si vlezl do kabinky *Nautilu 2000* a vmáčkl se do nevelkého prostoru. Připojil si biosenzory, zapnul si mikrofon a prošel s Lisou, usazenou v kormidelně *Fathomu*, seznam věcí, jež bylo před ponožením třeba ověřit.

Charlie se mezitím činil na vršku ponorky, plovoucí na hladině vedle *Fathomu*, a kontroloval všechna viditelná těsnění a spoje, zatímco Robert s maskou a dýchací trubicí dělal totéž ze spodní strany. Jack už si sice všechno ověřil sám, ale jeho posádka nehodlala nic riskovat. „Všechno kontrolujte dvakrát,“ tak je to sám vždycky učil.

Charlie se k němu spustil a ustaraně se zahleděl na svého přítele. „Jsi si jistý, člověče? Dolů je to dlouhá štreka. Tak hluboko jsi s touhle holkou ještě neplul.“

„Je na takové hloubky konstruovaná.“

„Možná podle nákresů na papíře, ale tohle je skutečný život. Oceán si vždycky najde nějaký způsob, jak tě překvapit. Dokáže být pěkná svině.“

Jack vzhlédl k jamajskému geologovi. „Jdu do toho, Charlie.“

„Tak fajn, člověče. Je to tvůj pohřeb.“

Jack se k němu natáhl a stiskl mu ruku. Pak mu Charlie přes hlavu spustil akrylovou kopuli a utěsnil ji na místě. Ukázal ještě Jackovi vztyčené palce a skočil z ponorky do vody, kde se připojil k mořskému biologovi. Jack zatím prošel zbytek kontrolního seznamu.

Ostatní pátrací lodě obklopovaly *Fathom* v široké kružnici. Na jihu vyplňoval horizont *Gibraltar*. Nad hlavou mu s hučením přeletěl vrtulník *Sea Knight*. Všichni sledovali Jackovu maličkou ponorku.

Ve vysílačce se ozvala Lisa: „Jsi připraven vyrazit, Jacku.“ Nedokázala z hlasu potlačit nervozitu.

„Rozumím. Zahajuji sestup,“ odpověděl suše. Nastartoval motory a ponorka mu pod tělem začala jemně vibrovat. Nabral zátěž a *Nautilus* se začal potápět pod hladinu, která vzápětí vystoupala kolem kopule a zavřela se Jackovi nad hlavou.

Pocítil krátkodobý příval klaustrofobie, ale nedbal na něj. Věděl, že jde jen o automatický, živočišný instinkt proti utonutí. Potápěči ho znají po celé věky. Překonal momentální úzkost hlubokým, vyrovnaným dýcháním a klesal stále hlouběji. Ještě ho čeká daleká cesta.

Šest set metrů. Víc než čtvrt námořní míle.

Schůzka na *Gibraltaru* byla krátká a věčná. Noční pátrání zachytilo pípání černé skříňky letadla a tým NTSB určil její nejpravděpodobnější polohu: v hloubce více než šest set metrů. Viceadmirál Pobřežní hlídky

navrhoval použít k průzkumu dna *Deep Drone*, hlubokomořský robot námořnictva s dálkovým ovládáním, ale *Deep Drone* se momentálně nacházel v Atlantiku a jeho přeprava sem by trvala další dva dny.

Během další debaty Jack oznámil přítomným, že ponorka na jeho lodi je určena pro hloubky až do osmi set metrů a že je ochoten přinejmenším obhlédnout situaci a získat černou skříňku. NTSB se podle všeho příliš nechtělo přijmout jeho pomoc. „Je to příliš nebezpečné,“ trval na svém vůdce jejich týmu. „Nemůžeme riskovat ztrátu dalších životů.“

Jackův bývalý velitel ale argumentoval proti takové přehnané opatrnosti. „Pokud pan Kirkland říká, že to místo dokáže bezpečně prozkoumat, pak navrhuji, abychom ho to nechali provést.“

Ještě teď Jack cítil hrdost z admirálovy podpory. Bez ní by se do téhle hloubky nepotápěl.

Jakmile se Charlie s Robertem vzdálili od jeho plavidla, Jack sešlápl pedály *Nautilu* a zahájil sestup v pomalé spirále, s očima upřenýma na všechny monitory. V uších slyšel pípání sonaru – mezi odesláním signálu a jeho návratem stále ubíhala značná doba.

...ping..... ping...

Klesal pořád hlouběji a okolní vody temněly. Přepnul páčku a rozsvítil reflektory. Kupředu vyrazily kužely jasné záře, které mizely v nekonečné modři oceánu. V hloubce dvou set metrů se modř změnila v inkoustovou čern, jako kdyby Jack plul ropou a nikoliv vodou. K uším mu dolehlo výrazné sténání namáhaných spojů, které musely odolávat rostoucímu vnějšímu tlaku. Tohle byl ale teprve začátek. V hloubce šesti set metrů bude muset každý čtvereční palec vydržet tíhu půl tuny, dost na to, aby ho v mžiku rozmačkala.

Sáhl k počítači a vyvolal na obrazovce sonarový model tohoto úseku dna. Rozlišení nebylo příliš dobré. Snímky odhalovaly jen málo podrobností. Ani boční sonar neposkytoval o mnoho lepší data. Dno tu pokrývalo příliš mnoho vrás, puklin, pahorků, srázů a dalších poruch. Už dávno se vzdal naděje, že sonarem najde obrysy potopeného letadla. Musí ho hledat ručně.

...ping..... ping...

Jack začal do počítače nahrávat údaje vlastního sonaru. Rozmazané obrysy se pomalu zaostřovaly a ze dna vystupovaly jednotlivé podrobnosti. „Máte taky obraz?“ zeptal se a dotkl se hrdelního mikrofonu.

Odpověděla Lisa: „To dno je pěkně hrbolaté. Buď opatrný.“

Jak se sonarový snímek upřesňoval, rozeznával Jack bludiště gigantických podmořských hor a komolých kuželů trčících ze dna. Mezi

nimi se vinuly hluboké kaňony a koryta, jež Jackovi připomínaly divočinu na americkém Západě. Jednou se tam projížděl na koni. I s mapou se člověk mohl snadno ztratit. Měl podezření, že tady platí totéž.

Vysílačka chvíli jen pískala a v dalším okamžiku se ozval Charlieho hlas: „Vůbec se mi to nelíbí, Jacku.“

„Jak to myslíš?“

„Podmořské hory vznikají sopečnou činností a tyhle jejich shluky vypadají pěkně podezřele.“

„Nějaké známky seismické aktivity?“

Následovala dlouhá odmlka. „Ehm, ne... Všude panuje klid, ale stejně se mi to nelíbí.“

„Tak to za mě hlídej, Charlie.“ Jack si dobře pamatoval, co se stalo, když posledně nedbal na geologovu radu. Přímo pod zadkem mu vybuchla sopka. Tuhle zkušenost nechtěl prožít znovu.

Klesal stále hlouběji v rozšiřující se spirále a zpomaloval sestup. Sledoval, jak údaje na hloubkoměru stoupají od čtyř set k pěti stům metrů. Jeho pozornost přilákaly drobné záblesky světél za akrylovým dómem. Odtrhl pohled od monitorů. Nejprve se domníval, že jsou to jen plody jeho představivosti, ale v další chvíli jeho ponorku obklopil rej modrých světélek, jako kdyby ho zastihla sněhová bouře. Bioluminiscenční tvorové, příliš drobní a průhlední, než aby si je mohl pořádně prohlédnout.

„Narazil jsem tady dole na život,“ ohlásil Jack. Stiskl tlačítko videa a natočil kameru dozadu, aby sledovala postup světélkujícího víru do tmy. „Jak vypadá obraz?“

„Je roztřesený a zrnitý..., ale i tak rozeznáváme docela dost detailů.“

Hejno organismů zmizelo právě tak rychle, jako se objevilo. Ponorku opět obklopila temnota. Jack se opřel pohodlněji. Experimentální videosystém jim půjčilo námořnictvo a oni ho rychle instalovali na *Nautilus*, aby ostatní mohli sledovat jeho postup. Podíval se na hloubkoměr. Už se blížil k šesti stům metrů.

... ping... ping...

Zpoždění odrazu sonaru se zmenšovalo. Už je určitě skoro u dna. Zpomalil sestup a přestal kroužit, takže klesal rovně a svítil si reflektory před sebe.

„Jacku!“

„Sakra!“ Současně si toho všiml i on. Dupl na levý pedál a prudce stočil ponorku doleva. Jen tak tak minul vysoký pokroucený sloup, který se zničehonic vynořil ze tmy. Jack opět plavidlo vyrovnal, obkroužil pilíř a zjistil, že se ocitl v lese dalších podobných útvarů. Některé byly sotva na

dlaň široké, ale zvedaly se do výšky desítek metrů. Jiné připomínaly tloušťkou kmeny sekvojí a tyčily se právě tak vysoko. Málem ztroskotal v kamenném pralese.

Charlieho hlas překypoval vzrušením. „Co nejvíc toho natoč.“

Jack nikdy neviděl nic podobného. Vystoupal o něco výš, aby se vyhnul nejhustším shlukům pilířů, ale pořád se musel vyhýbat nejvyšším z nich. „Co to je?“

„Lávové sloupy! Křehké čedičové pilíře vzniklé v místech výtoku lávy z drobných puklin ve dně, kde láva velmi rychle zchladla působením studené vody.“

Jack se naklonil, aby se podíval na změť pod sebou, a sledoval, jak se mezi sloupy pohybuje velká chobotnice. Z dosahu jeho světél prchaly drobné rybky.

Charlie pokračoval: „Pořád toho o nich moc nevíme. Byly objeveny teprve nedávno.“

Jack se vyhnul obřímu sloupu, který musel být snad tři metry široký a mizel ve tmě nad jeho hlavou.

„Buď opatrný, Jacku. Jak už jsem tě varoval, množství lávových pilířů naznačuje, že tohle místo je vysoce nestabilní. Jsi nad tektonicky horkou oblastí. Tam by se člověk neměl zdržovat moc dlouho. Ale kryju ti záda. Stačí nepatrná známka seismické aktivity a vyšlu ti nouzové volání.“

„To udělej, prosím.“ Jack si odkašlal. „Liso, slyšíš mě?“

„Jistě, Jacku.“

„Jakou mám polohu vzhledem k odhadovanému místu, odkud vychází signál černé skříňky Air Force One?“

Po krátké odmlce Lisa odpověděla: „Posílám ti do počítače nejnovější data. Měl bys být přímo nad ní. Asi sto dvacet metrů k severu.“

Jack pohlédl na kompas. Střelka se kývala v půloblouku sem a tam. Poklepal na skleněný kryt přístroje, ale marně. Před deseti minutami ještě fungoval bez potíží. „Liso, možná mě budeš muset navádět ústně. Nepracuje mi kompas. Nedokážu z něj dostat rozumné údaje.“

„Dobře. Otoč nos ponorky zhruba o třicet stupňů a pak pluj rovně.“

Jack pomalu otáčel plavidlo a v odhadu mu pomáhal referenční bod v podobě jednoho z pilířů. „Co teď?“

„Výborně. Můžeš pomalu vyrazit kupředu.“

Jack stlačil nožní pedály a ponorka ladně vyplula. Reflektory protínaly temnotu před ní.

„Dobře, míříš přímo k cíli.“

Jack zamračeně sledoval, jak střelka kompasu začíná bláznit ještě víc.

Připomnělo mu to potíže, jaké měl s kompasem, když uvízl v sopečné erupci. „Volám povrch..., něco je v nepořádku s mým...“

Náhle se záře reflektorů odrazila zpátky k Jackovi a na několik okamžiků ho oslepila. „Ke všem...“

„Čertům!“ dokončila Lisa za něj.

Cestu vpřed zatarasil masivní lesklý trojúhelník z kovu, který vystupoval z lávových sloupů. Xenonové světlomety ho jasně ozařovaly. V centru byla namalována obrovská americká vlajka, pod níž se skvěl nápis BOEING 28000. Jednalo se o ocas Air Force One.

„Našli jsme Orla,“ zašeptal.

Zpomalil a vystoupal nad gigantické ocasní křídlo. Přitom nastavil největší rozptyl světla reflektorů a vznášel se nad širokým kuzelem mlžné záře osvětlujícím krajinu pod ním.

Před ocasem se objevil zbytek vraku. Boeing 747 ležel v jedné z prohlubní uprostřed nepravidelného kruhu zkázy. Do trosek letounu se zhroutily stovky lávových pilířů a na opačné straně se zvedaly podmořské hory.

Jack celé místo pomalu obeplul. Dno bylo poseto kousky odlomeného křídla a trupu. Přiblížil se k nosu ohromného letounu s roztržštěným sklem, takže jasně viděl přístrojovou desku.

Odvrátil zrak, protože se obával, co dalšího by tu mohl nalézt. Letadlo se změnilo v hromadný hrob. Myslí mu proběhly vzpomínky na zkázu raketoplánu. Další stroj, který se zřítil z nebe. Zbylo někde něco podobného z *Atlantisu*! Úlomky křídel a trupu, rozházené po mořském dně? Jack se zachvěl.

Admirálova touha odhalit osud prezidenta Bishopa došla naplnění. Zbývalo už jen zjistit detaily.

Komu to klást za vinu?

Jack na chvíli zavřel oči a zhluboka se nadechl. Po katastrofě *Atlantisu* poznal z první ruky záchvaty sebeobviňování a litoval osobu, která ponese hlavní nápor nadcházejících obvinění. Znovu otevřel oči a uchopil ovládání venkovních manipulačních ramen. Musí tu splnit ještě jednu povinnost. Najít obě černé skříňky – tu, na které jsou zaznamenány všechny letové údaje, a druhou, s hlasovou nahrávkou z kokpitu – a dopravit je na hladinu.

„Liso, budu potřebovat další pomoc při hledání těch skříňek.“ Jack se podíval na kompas a očekával, že se střelka bude pořád protáčet. Místo toho ale ukazovala neochvějně k místu zkázy. „Zdá se, že se mi umoudřil kompas.“

„Dobře, takže teď bys měl.“

Jack sledoval, jak se střelka pomalu přesunuje, když vyplul nad trosky. „Minutku, Liso.“ Nakrabil čelo a zrychlil. Obeplul celé letadlo, ale střelka nepřestávala mířit do středu opsaného kruhu.

„To není možné.“

„Co se děje?“ zeptala se Lisa. „Máš nějaký problém?“

Jack zpomalil ponorku a nasměroval ji doprostřed trosek. Upravil reflektory, aby vyzařovaly jen úzké, jasné kužely světla, které pronikaly až do srdce pole sutin. Kousek od středu stál mohutný pilíř, vysoký přinejmenším čtyřicet metrů, ale něco na něm bylo divné.

Vypadalo to, jako kdyby zářil.

Jack zamrkal a pomyslel si, že to je nějaká iluze způsobená mořskou vodou.

Vydal se s *Nautilem* kupředu a poprvé se ocitl přímo nad vodním hrobem. Zjeřily se mu chloupky v zátylku. Ne strachem z duchů, ale něčím mnohem skutečnějším. I chloupky na pažích se mu rozechvěly.

Z vysílačky se ozval Lisin hlas, ale slova zanikla v rušivých zvucích. Jenže nikoliv statické elektřiny. Jako kdyby někdo Lisu nahrával a pak pouštěl její slova zvýšenou rychlostí.

„Zopakuj to, prosím.“

Soustředil se a podařilo se mu rozeznat Lisina slova: „Tvůj tep... významně klesá. Jsi v pořádku?“

Jack se podíval na vlastní monitor srdeční činnosti. Ukazoval normální rychlost. „Nerozumím.“

Odpověď zanikla ve vysokém kvílení. Jack ztlumil hlasitost, protože ho z toho zvuku bolela hlava. Pomyslel si, že zřejmě došlo k nějaké poruše vysílačky, a pohlédl na kompas. Pořád ukazoval k tomu zvláštnímu pilíři.

Ta zatracená věc musí mít magnetické vlastnosti.

Jak se blížil ke sloupu, pocit mravenčení, jež doposud vnímal, náhle ustal, jako kdyby ho náraz promočila studená voda. Jack se otřásl a zpomalil. Vznášel se přímo nad pilířem.

Vyklonil se a prohlédl si jeho délku. Sloup nadále zářil, ale nikoliv vlastním světlem. Jednalo se jednoduše o optický efekt, o odraz a lom světél ponorky, jako když dopadají sluneční paprsky na diamant. Pilíř byl sice zjevně kamenný, ale nešlo o sopečnou horninu. Tvořil ho jakýsi typ krystalu, jako kdyby ze dna trčel křemenný sloup.

V xenonovém světle se zdálo, že má sloup mírně namodralý nádech, doplněný o rubínové prstence. Stál sice rovně jako svíce, ale Jack cítil, že jde o přirozenou strukturu, nikoliv umělou. Někáký dosud neobjevený přírodní fenomén. Vzhledem k tomu, že zatím bylo prozkoumáno pouze pět

procent oceánského dna, k takovým objevům, jako například oněch lávových sloupů, docházelo skoro pořád.

Jack obelisk obeplul. Komunikace stále nefungovala a Jack se obával, že podobně rušeny jsou i záběry kamer, takže nastavil kamery na místní nahrávání a všechno si ukládal na DVD. Poté ponorku otočil a vrátil se k okraji místa zkázy.

Tahle záhada momentálně musela počkat. Ještě tu neskončil s plněním úkolů. Najde černé skřínky Air Force One pomocí vlastních hydrofonu a sonarů. Sice to bude o něco obtížnější, ale ne nemožné. Ať už se s vysílačkou porouchalo cokoliv, vyřeší to až na hladině.

Jakmile opustil trosky, v uchu mu znovu zazněl Lisin hlas, čistě a bez sebemenšího rušení. „Jacku... Co se tam dole sakra děje?“

„Liso?“

„Jacku!“ Z jejího tónu jasně slyšel úlevu. „Ty zatracený pitomče. Proč mi neodpovídáš? Dostáváme sem samá poškozená data a obraz byl tak rozostřený, že se z něj nedalo nic vyčíst. Nevěděli jsme, co se děje.“

„Jak to vypadá teď?“

„Hm..., dobře. Všechno v pořádku. Co se tam stalo?“

„To přesně nevím. Je tu něco, co nedokážu vysvětlit. Ruší mi to kompas a zřejmě to ovlivňuje i ostatní systémy.“

„O co jde?“ vmísil se do hovoru Charlie. „Zrovna když ses nám ztratil, zaznamenal jsem menší seismickou aktivitu. Pěkně jsi mě vyděsil, člověče.“

„Nevím, Charlie, ale mám to na DVD. Ukážu ti to, až se vynořím, ale teď ještě musím dokončit svůj úkol.“ Jack znovu zamířil s ponorkou k ocasu letadla. „Liso, dokážeš mě navést k těm černým skřínkám?“

„J-jsi přímo nad nimi.“ Lise se chvěl hlas. Evidentně byla pořád ještě trochu otřesená. „Vyzvedni je a pohni zadkem tam odtud.“

Jack sklonil ponorku ke dnu. „Provedu.“ Podíval se na kompas. Stále ukazoval k tomu zvláštnímu pilíři vyčnívajícímu ze středu trosek jako gigantický náhrobní kámen označující místo posledního odpočinku mrtvých.

Jack začal pátrat ve vraku letadla a v duchu se pomodlil za muže a ženy na palubě Air Force One. Zejména za jednoho: *Odpočívejte v pokoji, pane prezidente.*

7. kapitola

Dávné šlépěje

26. července, 13.20

U pobřeží ostrova Jonaguni, prefektura Okinawa

„Mijuki!“ vykřikla Karen. Krátkým tunelem k ní dolehl druhý výstřel, tentokrát tlumený. Ale kdo to střílí? Karen si klekla. Viděla, že cestu ven něco blokuje. Někdo se plazil směrem k ní.

Zvedla tužkovou svítilnu.

Z chodby na ni hleděla Mijukina vyděšená tvář. „Přitáhni mě k sobě,“ zasykla. „Někdo po nás střílí.“ Natáhla k ní ruce.

Karen pustila svítilnu a chytila svou přítelkyni za zápěstí. Zapřela se nohama a vtáhla Mijuki do stísněného prostoru u oltáře.

Mijuki s vytřeštěnými očima přerývaně oddechovala, odkulila se od Karen a posadila se. Sáhla si k nohám a sundala si z kotníků dva balíčky: svou brašnu s vybavením a Kareninu automatickou pistoli, stále uloženou v pouzdře. „Nechtěla jsem tam nic nechat,“ řekla a podala Karen pistoli.

Karen uvolnila přezky a setřásla ze zbraně pouzdro. Dotyk chladné oceli v dlani ji trochu uklidnil. „Co se stalo?“

„Tři muži... Zřejmě si všimli našeho člunu a přijeli se podívat, co jsme objevily.“

„Vykradači hrobů?“

Mijuki přikývla.

„Takže jsi vklouzla sem?“

„Nevěděla jsem, co bych měla dělat jiného.“

„Viděli tě, jak sem lezeš?“

„Nevím.“

To už k nim dolehly mužské hlasy. Útočníci šplhali na pyramidu. Karen nezbýval čas, aby se odplazila zpátky a opětovala palbu. Rozhlédla se po maličké místnosti, jestli nenajde jiný východ. Byly v pasti. A musely se ubránit s pomocí osmi nábojů v pistoli.

Mijuki se odtáhla od ústí chodby. „Co budeme dělat?“ Přisunula se k

oltáři ozdobenému hadem a přikrčila se u něj.

Škrábání bot na kamenech se přiblížilo a hlasy zněly silněji. Lupiči nehovořili japonsky. Znělo to jako jeden z ostrovních dialektů jižního Tichomoří. Karen se pokoušela porozumět, ale ten jazyk jí nezněl povědomě.

Před vchodem do tunelu se objevil pár bot.

Karen ztuhla a zhasla svítilnu. Místnost se ponořila do tmy. Pozvedla pistoli sevřenou v obou rukách. Z ústí sem proudila sluneční záře, takže se Karen nabízela čistá rána. Tři muži, osm kulek. Pokud bude střílet dobře, mohly by mít šanci. Trásly se jí však ruce. Byla vynikající střelkyně, ale ještě nikdy nemířila na člověka.

Muž si klekl u vchodu a opřel se o dlaň. Karen si na jeho snědé paži všimla bledého tetování klikatícího se hada. Muž se otočil a vyštěkl nějaký rozkaz na svého společníka. Když přitom obrátil zápěstí, Karen spatřila kolem hadí hlavy členku z ptačích per. Pohled jí oplácely hadovy rudé oči.

Karen potlačila překvapené vydechnutí. Jednalo se o stejného hada jako na zdejší oltáři! V zorném poli se objevila mužova tvář a ruka s baterkou. V druhé ruce svíral její tmavé sako. Něco na ně vykřikl. Ačkoliv ten jazyk neznala, pochopila, že jim prikazuje, aby vylezly ven.

Jejich skryš proťal kužel světla a Karen před ním na poslední chvíli uhnula ke straně. Zbraň si přitiskla k hrudi. Bude střílet, jen pokud bude muset. Třeba ti muži uvěří, že už s Mijuki utekly.

Kužel světla zmizel a místnost opět zalilo šero. Karen se opírala o vlhkou kamennou stěnu. Dokud budou nehybně sedět, pomyslela si, jsou v bezpečí. Kdyby se některý z útočníků pokusil připlazit dovnitř, snadno by ho vyřídila jedinou ranou.

Nejlepší obranou momentálně bude jen tak vyčkávat.

Muži venku ztichli. Karen slyšela nějaké šramocení, ale nedokázala rozeznat, co tam dělají. Vtom ucítila ostrý pach a současně s tím se jí srdce sevřelo náhlým prozřením.

Petrolej!

Karen sledovala, jak k nim tunelem vtéká pramínek hořlavé kapaliny. Zakryla si ústa. Lupiči je měli v úmyslu vykourit nebo zabít. Odsunula se od chodby ještě dál a uvědomovala si, že si teď už nemůže dovolit vystřelit, pokud nechce riskovat, že jiskra podpálí petrolej.

Narazila zády na Mijuki, která držela v dlani svůj počítač. V šeru si všimla, jak Mijuki zběsile ťuká do drobné zářící obrazovky.

„Pokouším se spojit s Gabrielem,“ prohodila Mijuki věčně. „Chci zavolat o pomoc, ale je tu moc rušivých vlivů.“

Karen Mijukina pohotovost překvapila. „To by mohlo pomoci,“ přikývla.

Karen znovu padl pohled na oltářního hada s rubínovými očima, nyní matně osvětleného září počítačového displeje. Podobal se tomu tetování na mužově paži. Existuje tu snad nějaká spojitost? Ale jaká? Pyramida byla celá staletí potopená pod vodou.

Mijuki se přesunula blíž ke vchodu a Karen zůstávala těsně za ní. Petrolej už dotekl až do místnosti. Karen vyhlédla a spatřila hned před chodbou kanystr. Muže neviděla, ale pořád je slyšela. Naklonila hlavu ke straně a zaposlouchala se. Oni zpívali – nebo možná něco monotónně odříkávali.

Se zachvěním se obrátila na Mijuki. „Pospěš si.“

Její přítelkyně si klekla do pramínku hořlaviny, lehla si na břicho a natáhla rozechvělou ruku co nejdál do tunelu, aby našla bezdrátový signál. „Sotva vidím na obrazovku.“

„Zkus to. Musíme...“

„*Dobré odpoledne, profesorko Nakanová.*“ Gabrielův hlas jim připadal mohutný a hlasitý.

Mijuki ztuhla v kaluži petroleje. „Gabrieli?“

„*Pokračuji v ukládání a zpracovávání vašich dat. Mohu vám ještě nějak pomoci?*“

Zpoza tunelu k nim doléhalo nepřerušované mumlání. Útočníci si jejich konverzace zatím nepovšimli.

„Dokážeš nás lokalizovat?“

„*Zajisté, moje GPS funguje výtečně, profesorko Nakanová.*“

„Spoj se, prosím, s místními úřady a řekni jim, že na nás útočí vykradači hrobů.“

Než Gabriel mohl potvrdit přijetí pokynu, zaříkávání venku prudce ustalo. Karen sevřela Mijukinu paži, aby zmlkla. Mijuki strhla počítač do nitra chrámu a obě ženy se překulily ke straně. Karen viděla, jak se v ústí chodby opět objevuje tvář toho prvního muže. Tentokrát ale v ruce místo svítilny držel zápalku.

Čas vypršel.

Škrtl sirkou o kámen. Vyšlehl malý plamínek. Muž pozvedl zápalku a něco na ně zavolal. Zdálo se, že v jeho slovech zní téměř cosi jako lítost. V další chvíli hodil hořící sirku do tunelu.

Severozápadně od atolu Enewak, střední Tichomoří

„Dochází ti vzduch, Jacku,“ ozval se z vysílačky Lisin varovný hlas. Od té poruchy komunikace ji neopustila nervozita a mluvila na něj každou druhou minutu.

„Já vím,“ odsekl. „Mám tu měřič kyslíku.“ Jack současně mačkal nožní pedály a ovládal vnější ramena. Odtáhl z cesty velký kus vraku letounu, při jehož přesunu se ze dna zvedl oblak bahna, který mu teď bránil ve výhledu. Pracoval tu už skoro hodinu: prohraboval se troskami ve snaze najít zdroj pípání, které se neslo z černých skříněk letadla. Pustil kovovou část trupu a o kousek couvl, přičemž proudy z motorů rozptýlily zvržené bahno. Neměl čas čekat, až se usadí samo od sebe.

Nautilus odplul dozadu, ale Jack viděl, jak se před ním voda pročišťuje. Zpomalil a vrátil se s ponorkou na původní místo. Naklonil ji a prohlížel si písečné dno. Po prázdném prostranství se překulila mořská okurka, kterou jeho činnost vyrušila z klidu.

No tak, ty mrcho, kdepak jsi?

Vtom to spatřil. Hranatý objekt napůl pohřbený v nánosech. Namířil na něj reflektory a ulehčené vydechl. *Díky bohu!* Otřel si pot z čela. Vzduch v kabině zvlhl od toho, jak se potil námahou. „Našel jsem ji!“ ohlásil chraptivě do mikrofonu.

„Zopakuj to.“

„Našel jsem druhou černou skřínku.“

Pomaličku vyplul kupředu a usadil ponorku na dně. Krabička charakteristicky oranžové a červené barvy ležela hned před přídí jeho plavidla. Označení „černá skřínka“ neodpovídalo skutečnosti. Nahrávací zařízení průběhu letů nikdy nebyla černá. Jack se po ní natáhl titanovými rameny a pravým klepetem ji opatrně vyzvedl z písku. Úlevou se zazubil a radostí se mu až zatočila hlava. Dokázal to! Našel nahrávku z kokpitu Air Force One.

„Mám ji!“

„Tak pohni zadkem zpátky nahoru, Jacku. Za chvíli ti nebude pomoci. Stoupá ti hladina oxidu uhličitého.“

„Už jdu, mami,“ řekl a podíval se na monitory. Kyslíku měl přesně na to, aby se vrátil k povrchu – nebo v to aspoň doufal. Otočil ponorku, vrátil se k místu, kde zanechal první skřínku se zaznamenanými letovými údaji, a zvedl ji levým ramenem.

„Mám obě. Vracím se nahoru!“

Už se natáhl po tlačítku, kterým by odhodil zátěž, když jeho pohled

přilákal záblesk na mořském dně. Zamračeně tím směrem namířil reflektory a zalpal po dechu. „Ach, bože!“

„Co je, Jacku?“

V září reflektorů mu ze dna oplácela pohled jakási tvář. Jackovi trvalo několik okamžiků, než si uvědomil, že se nejedná o mrtvé tělo. Obličej svítil jasně zelenou barvou a měl tvrdé, kamenné rysy. Nefrit. Jack pohnul světlomety a vzápětí rozeznal asijské rysy i starobylou válečnou korunu. Řekli mu o tomto daru čínského premiéra prezidentu Bishopovi, o replice terakotového bojovníka v životní velikosti, vytvořené z jadeitu. Připlul s *Nautilem* o něco blíž a narazil jedním ramenem do vojákovy hlavy, která se odkutálela po sybkém dně. Víc toho z třímetrové sochy nezbývalo.

„Co se děje, Jacku?“ zopakovala Lisa.

Jack polkl. „Nic. Jsem v pohodě. Zahajuji stoupání.“

Než ale mohl opustit místo zkázy, ještě se jednou podíval na zelenou nefritovou tvář s mimořádně realistickými a živými rysy – šlo o jediného přeživšího této tragédie. Jack sevřel obě černé skříňky do jednoho klepeta a druhým ramenem zvedl jadeitovou bystu. Byl to poslední dárek mrtvému prezidentovi. Nenechá ho tu.

S poklady v mechanických pažích Jack konečně vypustil zátěž a ponorka se prudce odrazila vzhůru od mořského dna, poháněná oběma motory.

Trosky letounu i lávových pilířů se postupně ztrácely v temnotě pod ním. Naposledy ještě zahlédl podivný sloup uprostřed, vyčnívající kolmo vzhůru z oceánského dna. Ten pilíř nějakým způsobem přitahoval jeho pohled. Věděl, že by Charlie obětoval cokoli, aby se na tento úžasný útvar mohl podívat, a doufal, že bude něco vidět na nahrávce, kterou tu pořídil.

Stoupal vzhůru a dno brzy zmizelo z dosahu jeho reflektorů. Jack se opět opřel v sedadle. Bolely ho všechny svaly. Ani si nestačil uvědomit, jak ho úsilí posledních desítek minut vyčerpalo – neustálé napětí, stísněný prostor i úzkostlivě pečlivá práce. Při prohledávání trosk měl pořád zaťaté všechny svaly. Periodicky se přes něj přelévalo ono podivné mravenčení, z něhož se mu ježily chloupky po těle. Jako kdyby ho potají studovaly oči mrtvých. Občas by přísahal, že koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Když se ale podíval, viděl jen vrak letounu a rozvaliny lávových pilířů.

„Jacku, někdo by si tady s tebou rád promluvil.“

„Kdo?“

Z vysílačky se ozval nový hlas. „Jak to vypadá, Jacku?“

„Admirále?“ Co dělá Mark Houston na palubě *Fathomu*?

Admirál odpověděl, jako kdyby mu četl myšlenky: „Před deseti

minutami jsem přiletěl na tvoji loď a cestou jsem se doslechl samé dobré zprávy. Takže jsi našel obě černé skříňky?“

„Ano, pane. Na hladinu bych se s nimi měl vynořit zhruba za patnáct minut.“

„Já věděl, že to dokážeš, Jacku.“

Jack zůstal zticha. Ačkoliv se chtěl co nejvíce distancovat od své minulosti ve vojenském námořnictvu, pochvala od bývalého velitele ho stále těšila.

Admirál Houston pokračoval: „Jak si vedla tvoje ponorka?“

„Až na tu poruchu ve spojení fungovala jedna báseň.“

„To je dobře, protože experti z týmu NTSB sledovali živě přenášený obraz z místa neštěstí a už určili několik klíčových částí vraku, které by rádi viděli vynesené na hladinu.“

„Pane?“

„Byl bys ochotný natáhnout dolů kabely z lodního jeřábu?“

Jack se kousl do rtu a potlačil zaklení. Doufal, že vyzvednutí černých skříněk letounu ukončí jeho zdejší angažmá. „Rád bych si o tom promluvil s ostatními členy posádky.“

„Jistě, můžete se na to vyspat. Zatím bude mít NTSB plné ruce práce s analýzou skříněk.“

Jack se zašklebil. Nechtěl se vracet na podmořské pohřebiště. Sice prohledával vraky už deset let, ale tenhle byl jiný. Příliš mu připomínal jeho vlastní nehodu.

„Zvážím to, admirále. Víc vám zatím neslíbím.“

„O víc tě ani nežádám.“

Jack si vzdychl a sledoval, jak se údaj na hloubkoměru blíží dvěma stům metrů. Moře kolem něj se začínalo projasňovat, jako kdyby nastával rozbřesk po dlouhé, bezměsíčné noci. Ještě nikdy netoužil tak zoufale po tom, aby spatřil oblohu.

Promluvil známější hlas. „Už vidíme signál tvého GPS,“ řekla Lisa. „A Charlie právě spustil čln.“

„Díky, Liso. Čím dřív se dostanu z téhle titanové rakve do studené sprchy, tím líp.“

„A co říkáš tomu, co po nás ještě admirál chce?“

Jack se zamračil. Nechtěl se o tom bavit. „Co si myslíš ty? Měli bychom to udělat?“

Skoro slyšel, jak Lisa krčí rameny. „Záleží na tobě, Jacku, ale nelíbí se mi ty potíže v komunikaci. Ta ponorka je pořád ve zkušebním provozu. Byla bych moc ráda, kdybychom ji nejdřív pořádně zkontrolovali na suchu

a ověřili si, že žádné těsnění ani spoj neutrpěly nějaké poškození. V takové hloubce by člověk neměl riskovat.“

„Asi máš pravdu, Liso. Ten vrak nikam neuteče.“ Jacka ta myšlenka potěšila. Získá tak trochu času, aby si utřídil vlastní pocity. „Mohla bys říct Robertovi, ať připraví lešení? Zvedneme *Nautilus* z vody a pořádně se na něj podíváme, než budeme přemýšlet o žádosti námořnictva.“

„Výborně,“ přitakala Lisa s úlevou.

Hloubkoměr ukazoval sto metrů a Jack zaklonil hlavu. Viděl ve vodě vzdálené slunce jako skvrnu matné záře. „Za necelou minutu bych měl být nahoře.“

„Jsme na tebe připraveni. Charlie už je na cestě.“

Jack zavřel oči a dopřál si několik okamžiků klidu. Jestli je admirál na palubě *Fathomu*, víc klidu si dnes patrně neužije. Bylo mu jasné, že ho čeká podrobné hlášení.

Náhle ho obklopilo denní světlo a Jack otevřel oči. Sáhł do postranní přihrádky a vytáhl sluneční brýle. Po dlouhém pobytu ve tmě ho záře bodala do očí. Když přihrádku zavřel, položil ruku na nahrávač DVD.

Bez konkrétního důvodu pocítil neodolatelné nutkání, aby si pořízené DVD vložil do kapsy neoprénového obleku a pečlivě je v ní zapnul. Nahrávka kříšťálového sloupu neměla nic společného s nehodou a Charlie se na ni bude chtít podívat. Kdyby o ní věděli vyšetřovatelé, jen by ji zabavili a založili mezi tisíce dalších detailů – nebo si to aspoň namlouval, aby nějak zdůvodnil svůj čin.

Ve skutečnosti si tím chtěl dokázat, že má aspoň trochu kontrolu nad situací. Hodlal si z tohoto dobrodružství ponechat i něco pro sebe.

Zaslechl hučení motorového člunu, které přehlušilo šplouchání vln o akrylovou kopuli. Jack se otočil a spatřil blížící se zelený člun z *Fathomu*.

Usmál se a nasadil si sluneční brýle. U kormidla už si všiml Charlieho. Vysoký Jamajčan zamával dlouhou paží jeho směrem. *Vysvobození už se blíží!* Pak ovšem uviděl, že někdo stojí vedle geologa. Někdo v černé neoprénové kombinéze. Zamračil se. *Kdo to je?*

Charlie zastavil vedle ponorky a skočil na ni. Připoutal ji lany ke člunu a druhý pasažér se převrátil přes okraj člunu do vody dřív, než si ho Jack stačil pořádně prohlédnout.

Charlie přilezl ke kopuli a odšrouboval ji. Jack zatlačil a odklopil ji stranou. Do nitra ponorky vnikl čerstvý vzduch a Jack ho zhluboka nabral do plic. Teprve nyní si uvědomil, jak vydýchaný vzduch tu měl. Opravdu to stihl jen tak tak.

Vytáhl se za paže ze svého sedadla. „Koho to máš s sebou?“

„Jednoho z vyšetřovatelů NTSB. Je tu, aby zajistil černé skřínky.“

Jack se protáhl, až mu zakřupaly klouby, a přelezl k přídi ponorky. „Mohl jsem je přivézt já.“

„Nechtějí nic riskovat. Bezpečnostní důvody. Někdo u toho musí být.“

Jack si klekl a viděl, jak se muž s potápěčskou maskou a dýchací trubicí činí u klepet mechanických ramen. Pracoval rychle a výkonně. Aspoň že poslali někoho, kdo ví něco o ponorkách. Muž už uvolnil první klepeto a uložil černé skřínky do plovacího vaku, který se vznesl k hladině. Zůstával ovšem připojený k mužově opasku. Potápěč se ani nevynořil, aby se nadechl, a obrátil svoji pozornost k druhému ramenu. Uvolnil jadeitovou bystu a uložil ji do druhého vaku.

Jack k němu pocítil určitý respekt. Ten chlap ví, co dělá.

Když se na hladině vynořil druhý vak, Charlie zavolal na Jacka: „Pomoz mi otočit člun!“

Jack opustil svoji pozorovatelnu a pomohl Charliemu s posledními přípravami k vytažení ponorky na palubu *Fathomu*. Ne že by museli plout daleko – *Fathom* už mířil jejich směrem. Jack se přimhouřenýma očima podíval na svou loď.

Člun pod Jackovýmá nohama se náhle zhoupl. Chytil se opěradla kormidelníkovy sedadla, aby udržel rovnováhu. Ohlédl se přes rameno a všiml si, že se ten potápěč vytáhl z vody na závětrný ponton. Jack k němu vykročil, aby mu pomohl do člunu, ale než se k němu dostal, muž už se překulil na palubu a vytahoval z vody první z vaků.

„Já vám pomůžu,“ řekl Jack, vyklonil se přes okraj člunu a sáhl na druhý plovací vak.

V další chvíli ho potápěč neurvale odstrčil, až si Jack sedl na zadek. „Já sám!“ vyštěkl velitelsky a útočně.

Jack se zvedl na nohy. Do obličeje se mu nahrnula krev. Na jeho vlastním člunu do něj nebude nikdo takhle strkat. Přikročil k cizinci: „Kdo si sakra myslíte...“

Mohutný muž se otočil, sundal si masku a stáhl z hlavy kápi potápěčského obleku.

Jack zalapal po dechu, když toho muže poznal. To nemůže být pravda. Bývalého spolubojovníka neviděl už víc než deset let. „Davide?“

Tvář vysokého blondáka byla zrůzněna nenávistí. Než se Jack stačil pohnout, proti obličeji mu vyletěla sevřená pěst, která ho v dalším okamžiku klouby prstů udeřila do spodní čelisti a odhodila ho dozadu. Při dopadu na dno člunu se mu před očima vyrojily jiskřičky světla.

Charlie v mžiku skočil mezi útočníka a svého kapitána. „Co si kruci

myslíte, že děláte, člověče?“

Jack se posadil. „To se tě netýká, Charlie.“ Zvedl se na nohy. V ústech cítil chuť krve. Vysoký Jamajčan o půlkrok ustoupil, ale byl nadále připraven v případě potřeby bránit svého přítele.

David Spangler vycenil na Jacka zuby. „To bylo za Jen!“ vyštěkl.

Jack si promnul čelist. Na to neměl odpověď. Vlastně ani nemohl Davidovi tuto reakci vyčítat. „Co tady děláš?“ zeptal se jednoduše a opřel se o sedadlo.

„Nový prezident mě přidělil k vyšetřování.“

„Co s tím má společného CIA?“

Davidovi zacukalo v pravém oku.

„Jo, slyšel jsem o tvém převelení,“ řekl unaveně Jack. „Zdá se, žeš vyrazil do světa.“

„A ty ses od něj měl držet dál,“ odsekl David. Obrátil se a vytáhl do člunu druhý vak.

„To nebyl můj nápad, abych sem připlul.“

„Nech mě hádat,“ odfrkl David chraplavě. „Povolal tě admirál Houston.“

Jack pokrčil rameny.

David hodil druhý vak nepříliš jemně do člunu. „Houston z tebe byl vždycky úplně odvařenej, Kirklande.“

Jack promluvil o poznání chladněji. „Taký to byl přítel Jennifer.“

„Jo, a podívej, co z toho měla.“

Jack postrčil Charlieho ke kormidlu. „Odvez nás odtud.“ Zabodl svůj pohled do Davidových očí, v nichž viděl veškerou vinu, kterou cítil i ve vlastním srdci. „Jennifer je mi líto...“ začal.

„Omluvy si strč za klobouk,“ odsekl David. „Mám svoji práci a ty zase svou. Jenom se mi klid z cesty.“

Jack věděl, že tento starý šrám nemohou napravit žádná slova. David mu nikdy sestřinu smrt neodpustí. Propast mezi nimi se nedala nijak přemostit. Jack se vzdal, přešel k zádi a zkontroloval, jestli se lana nemohou zaplést do motoru. Když míjel bývalého SEALa, David se k němu naklonil tak blízko, až Jack vnímal jeho dech na své tváři.

Davidovy oči zářily zahořklou záští jako oči vzteklého zvířete. Zašeptal, aby jeho slova slyšel jen Jack: „Tohle ještě neskončilo, Kirklande.“

U pobřeží ostrova Jonaguni, prefektura Okinawa

„Ustup!“ Karen vytáhla Mijuki na kolena. Úzkou chodbu vyplnily

plameny a rychle se šířily podél pramínku petroleje. Obě přelezly po čtyřech za oltář.

Oheň už vstoupil do jejich úkrytu, doprovázený závanem palčivého horka a štiplavého kouře. Mijuki si zakryla ústa dlaní a oči se jí zalily slzami.

Karen se k ní připojila. Potlačila dusivý kašel, aby na sebe neupozorňovala lupiče venku. Co si počnou? V jasné záři plamenů přilákal její pohled ostrý odraz od rytiny hada obtáčejícího oltář. Hadovy oči plály červenou září. Rubíny.

„Karen...?“ Mijuki k ní natáhla ruku.

Karen ji uchopila a obě ženy se k sobě přitiskly. Ohnivá stěna blokovala únikovou trasu a ve vzduchu s každým nádechem houstl kouř.

„Je mi to líto,“ zamumlala Karen.

„Nemohla by tu být jiná cesta ven?“ zeptala se Mijuki. „Nějaká tajná chodba?“

Karen se kousla do spodního rtu a přemáhala rostoucí paniku. „Nevím. Pokud ano, pravděpodobně by začínala někde u oltáře.“ Její pohled opět zabloudil k vyrytému hadovi. Něco jí vrtalo hlavou a pokoušelo se to přilákat její pozornost. Znovu se zahleděla do hadích rubínových očí. Volnou rukou se dotkla reliéfu. Pak to v odlesku ohně spatřila – určitý kaz. Jedno oko svítilo mnohem jasněji než druhé. Skoro jako kdyby se za ním skrývala nějaká dutina. Zatlačila na ně prstem.

„Co to děláš?“ zeptala se Mijuki.

Drahokam zmizel v hadí lebce, Karen zaslechla cvaknutí a cítila, jak se hadí hlava v jejím sevření uvolňuje. „Je to zámek!“ Mohla otáčet hadí hlavou sem a tam. Nic se však nestalo. Jaký to má účel?

Kouř mezitím stále houstl. Plameny u vchodu pohasínaly, protože petrolej už téměř vyhořel. Karen si promnula zarudlé oči. Zvenku nadále slyšela útočníky. Prvním pokusem se jim je nepodařilo vykourit. Co udělají dál?

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Do místnosti vletěla hořící skleněná lahev a roztrhla se o přední stěnu oltáře. Vyšlehly čerstvé plameny.

Karen padla na záda a Mijuki se s vyděšeným vyjeknutím schovala dál za oltář.

„K čertu s nimi!“ zaklela Karen. Nedbala na plameny a vrátila se k oltáři. Pohybující se hlava jasně naznačovala, že had není jen ozdobou.

Nemohla by tu opravdu být tajná chodba? Horko jí spalovalo líce, ale neustávala v průzkumu kamenného hada, který obtácel skoro celou hranu

oltáře a ocas neměl daleko od hlavy. Něco ji napadlo. Had Uroboros, zakousnutý do vlastního ocasu. Symbol nekonečna. Mnoho kultur sdílelo podobné mytické obrazy. Tento znak se dal najít i v mayské astrologii.

Slyšela, jak se muži venku začínají hlasitě a netrpělivě dohadovat. Vzápětí se od oltáře odrazila vypálená kulka spolu se sprškou kamenných úlomků. Karen se přikrčila a otočila hadí hlavu tak, aby se dotkla špičky ocasu.

Pod nohama se jí ozval hluboký dunivý zvuk. Karen ztuhla.

„Co se děje?“ zašeptala Mijuki a rozháněla rukama dým.

Karen ustoupila a sledovala, jak celý oltář klesá do kamenné podlahy. „Pojď!“ Vytáhla z kapsy tužkovou svítilnu a namířila paprsek do inkoustové tmy. Oltář klesl o dobré dva metry.

Viděla, že pod nimi leží větší místnost, a naklonila se blíž, aby se podívala. Kolem levého oka jí hvízdla kulka. Cítila závan horka a spěšně si lehla na břicho. „Jiná cesta odtud nevede,“ řekla a podívala se na svou přítelkyni.

Mijuki měla oči vytřeštěné obavami, ale přikývla.

Karen si dala svítilnu do úst. „Půjdu první,“ zahučela. Spustila nohy do jámy a zašátrala kolem prsty. Žádný stupínek. Podívala se na vrchol oltáře a odrazila se. Dopadla tvrdě a musela se opřít o ruku.

Posvítila si po místnosti kolem sebe. Na podlaze se leskly kaluže plesnivé vody. Ze stropu visely bledé provazce řas. Na opačné straně prostoru začínala tmavá chodba. Karen se postavila a namířila světlo do tunelu. Ne, to není chodba, ale schodiště, prudce klesající dolů. Ať už vedlo kamkoliv, bylo to lepší než zůstat tady.

Nad hlavou jí zazněl další výstřel a vzápětí ještě jeden.

Mijuki se přitiskla k podlaze a vykvikla.

Karen se narovнала a zavolala na ni. „Hod’ mi pistoli a pouzdro.“

Mijukina tvář na okamžik zmizela. „Tady je!“ Spustila Karen kožené ramenní pouzdro. Zbraň následovala o vteřinu později. Karen ji chytila jednou rukou.

„Teď ty!“ pobídla přítelkyni.

„Ještě ne!“ Mijuki znovu zmizela.

Co tam dělá?

Vtom se objevily její nohy. Karen se k nim natáhla a naváděla Mijukiny kotníky. „Dobře, už můžeš skočit.“

Mijuki se pustila a málem dopadla přímo na Karen, která ji na poslední chvíli zachytila. „Dobrá práce.“

„Jasně, díky,“ zamumlala Mijuki a tiskla si k hrudi brašnu se svým

vybavením. Zachytila Karenin pohled. „Přece tu nenechám Gabriela.“

Karen se přes vážnost situace usmála. Shýbla se a zvedla odloženou pistoli. Zdálo se, že každá z nich má svoje bezpečnostní priority. Uklidila zbraň do pouzdra a připevnila si ho k tělu. „Tak jdeme.“

Seskočila z oltáře s Mijuki v patách. Jakmile dopadly na podlahu, zaslechly skřípavé dunění a oltářní kámen se opět začal zvedat. Před jejich očima vyjel na čedičovém pilíři vzhůru a zapadl na své místo.

„Tlakové čidlo,“ vydechla Karen úžasem nad jemně vyladěným systémem protivah. Ohromovalo ji, že mechanismus funguje i poté, co byl dlouhá staletí ponořený ve slané vodě.

Ocitly se v šeru. Ze sousedního schodiště k nim doléhalo kapání vody. Mijuki vytáhla z tašky baterku a posvítila si s odhodlaným výrazem před sebe. „Ty půjdeš první.“

Karen přikývla a vykročila v čele. Schody byly úzké, ale strop byl dost vysoko na to, aby obě mohly kráčet vzpřímeně. Ozvěny kapání vody zesilovaly. Karen přejela prstem po vlhké zdi. „Ty kamenné bloky k sobě dokonale přiléhají. Skoro ani nedokážu nahmatat spojnicí.“

Mijuki jen cosi zahučela a nepřestávala se ohlížet přes rameno. „Myslíš, že nás budou pronásledovat?“

Karen namířila světlo opět kupředu. „Já nevím. Ale pokud ano, měly bychom být co nejdál.“

Mijuki zůstala několik kroků potichu. Dýchala však napjatě a přerývaně. Konečně položila otázku, která zaměstnávala i Kareninu mysl. „Kam myslíš, že nás to zavede?“

„Tipovala bych nějakou královskou pohřební komnatu, ale nejsem si jistá. Ta chodba klesá docela příkře. Už jsme určitě skoro u základny pyramidy.“

Jako na potvrzení jejího odhadu schody končily chodbou, která vedla rovně dopředu. Jednalo se o dlouhý tunel. Karenino světlo nedosahovalo na jeho konec. Musela předpokládat, že chodba vede za hranice samotné pyramidy.

Zamračeně sestoupila z posledního schodu. Chodba byla částečně zatopená nejméně třiceticentimetrovým sloupcem vody. Karen pohlédla na prosakující kapky a pramínky u popraskaného stropu. „Určitě jsme pod pyramidou... a taky pod mořem,“ zahučela. „Podívej se na ty stěny. Nejsou z opracovaných kamenných bloků. Tahle chodba je vytesaná přímo do skály. Muselo to trvat desetiletí.“

Mijuki se podívala na stěny pozorněji. „Možná ne. Třeba to je jenom lávová chodba. Japonsko je jimi prošpikováno skrz naskrz.“

„Hm..., možná.“

Mijuki přenesla pohled na kapající vodu. „Mně se to nechce líbit. Nemohly bychom prostě počkat...“

Přerušil ji zvonivý zvuk, který k nim dolehl odněkud shora. Obě ženy se na sebe podívaly.

„Pokoušejí se za námi prokopat,“ řekla Karen.

Mijuki ji postrčila k zaplavenému tunelu. „Tak pohyb!“

Karen se zašplíchnutím vstoupila do chodby a zalapala po dechu, když jí kotníky sevřel ledový chlad. V nehybném vzduchu se vznášel ostrý pach soli. Mijuki ji následovala a křečovitě držela svoji brašnu. Kráčely dlouhou chodbou a zvuk jejich kroků se odrážel od stěn. Hlasité šplouchání obě zneklidňovalo.

Karen znovu přejela prstem po stěně, která zůstávala hladká téměř jako sklo. Takový povrch nemohly vytvořit hrubé nástroje. Vypadalo to na přírodní tunel, jak poznamenala Mijuki. Poklepala na stěnu kloubem prstu.

„Nedělej to!“ vykřikla na ni Mijuki.

Její zaječení Karen polekalo. Spustila ruku k boku.

„Chceš nás utopit?“ zeptala se Mijuki.

„Tahle chodba tu je po celé věky.“

„Přesto, neklepej do stěn. Po tom zemětřesení a vyzvednutí může být pěkně křehká.“

„Dobře,“ přikývla Karen. „Už to neudělám.“ Obrátila pozornost k chodbě, která se před nimi podle všeho rozšiřovala. Přidala do kroku. Mohly by se blížit ke konci? Modlila se, aby našly druhý východ. Zezadu k nim pravidelně doléhalo řinčení kovu o kámen. Útočníci se nevzdávali.

Pospíchala kupředu vodou, která jí dosahovala až ke kolenům. Pak se ale zastavila a rozhlédla se s ústy otevřenými překvapením. Chodba pokračovala dál, ale zde se otvírala do velkého prostoru. Strop se klenul vysoko nad nimi jako nějaký dóm a hladkostí si nezadal se stěnami tunelu. Jestli šlo opravdu o lávovou chodbu, v tomto místě se kdysi vytvořila bublina.

Karen si posvítla kolem sebe. Strop zdobily kousky jiskřivého křemene. Nejprve se domnívala, že jsou rozmístěny náhodně, ale poté se otočila se zakloněnou hlavou kolem své osy. „To je mapa hvězdné oblohy. Podívej, támhle je souhvězdí Orion.“

Na Mijuki to udělalo podstatně menší dojem. Ohlédla se přes rameno do chodby, odkud se k nim donesla další zvučná rána. „Měly bychom jít dál.“

Karen spustila svítilnu. Věděla, že má Mijuki pravdu, ale nohy jí vypověděly poslušnost. Něco podobného ještě nikdo na ostrovech v jižním

Tichomoří neobjevil. Kdo to tu postavil? Namířila paprsek světla kupředu a našla jím kus stěny ve výšce pasu, kde se něco oslnivě zalesklo. Přimhouřila oči. Do jinak hladkého povrchu byla vydlabána malá dutina, ve které cosi odráželo záři svítlny. Karen přistoupila k výklenku.

Mijuki začala něco říkat, ale Karen ji umlčela pozvednutou rukou. Sklonila se, aby nahlédla do otvoru. Uvnitř spočívala křišťálová hvězda o velikosti lidské pěsti a jejích pět cípů se jasně blyštělo ve světle baterky, jako kdyby se uvnitř klenula duha. Když pohnula svítlnou, všimla si na sousední stěně hlubokých vrypů a ustoupila. Málem je přehlédla. Namířila svítlnu podél stěny.

„Můj bože!“

Do kamene zde byly pečlivě vyryty tři řádky drobných symbolů. Zjevně se jednalo o nějaký typ archaického jazyka.

Shýbla se a dotkla se prvního znaku prstem. Rytiny byly hluboké a precizně provedené, jako kdyby je někdo vytvářel diamantovým nástrojem. Přes jemné provedení byly nicméně samotné symboly dosti primitivní. Šlo o jakési hrubé hieroglyfy. Obrázky zvířat a lidí pokřivených tvarů a v podivných postojích. Zvláštní ikony a opakující se znaky.

Karen naklonila hlavu ke straně a pohnula světlem. Řádky pokračovaly stále dál ve výšce pasu kolem celé bubliny.

Obrátila se na Mijuki a horečně vydechla: „Potřebuju, abys pořídila obrazový záznam.“

„Cože?“ Její přítelkyně se na ni dívala, jako kdyby se Karen zbláznila.

Karen se napřímila a sáhla pro Mijukinu brašnu. „Natoč to na video. Nemůžu riskovat, že se to poškodí.“

Mijuki se zakabonila. „O co ti jde? Musíme co nejrychleji zmizet.“

„Ti lupiči mohou nápis zničit. Nebo se to tady celé znovu potopí.“

„Mně spíš dělá starosti, že se to potopí ještě s námi.“

Karen na ni upřela prosebný pohled.

Mijuki si nakonec povzdychla a podala brašnu Karen, která ji podržela, zatímco Mijuki vytahovala digitální kameru. Jakmile ji držela v ruce, přenechala Karen i svou svítlnu. „Budu potřebovat hodně světla. Pojď za mnou.“ Mijuki přistoupila ke stěně a pozvedla kameru. Pomalu obešla místnost kolem dokola, dokud nenahrála celý starobylý nápis.

Karen si mezitím cosi uvědomila: „To nejsou tři řádky,“ zahučela. „Je to

jediná linka, která začíná u křišťálové hvězdy a třikrát obkružuje místnost jako drážka na gramofonové desce.“

„Nebo jako stočený had,“ poznamenala Mijuki a sklonila ruku s kamerou, aby ji opět uklidila. „Spokojená?“

Karen vrátila Mijuki větší baterku. „Nemohla bys ještě párkrát vyfotit tu hvězdnou mapu na stropě?“

Mijuki se zamračila, ale převzala baterku.

Karen si přehodila brašnu přes rameno a otočila se. „Vezmu s sebou ten křišťálový artefakt. Nemůžeme dopustit, aby ho ukradli lupiči.“ Přešla k výklenku a sáhla dovnitř. Pokusila se hvězdu zvednout, ale nepodařilo se jí to. Opatrně zabrala, ale hvězda nepovolovala. „Krucí. Je tu přilepená.“

Mijuki dokončila záznam stropu a připojila se ke Karen. „Tak ji tu nech.“ Nahlédla do tunelu. Zvuky kopání utichly už před několika minutami. „To ticho se mi nelíbí. Možná už se dostali dovnitř.“

Karen nakrabil čelo. Tu hvězdu tu nehodlala nechávat. „Posviť mi sem, ať vidím na to, co dělám.“

Mijuki přistoupila ještě blíž a namířila baterku do výklenku. Z předmětu opět vyšlehly duhové odrazy. „Je krásný,“ připustila tlumeně.

Karen vzala hvězdu do dlaně a silně zabrala. Tentokrát jí artefakt nekladl žádný odpor a Karen se překvapeně odpotácěla několik kroků dozadu, přičemž vyrazila Mijuki z ruky svítilnu, která dopadla o kus dál do vody.

Mijuki se shýbla, aby ji zvedla. „Doufám, že už jsi skončila,“ řekla, zatímco lovila ve vodě. „Ještě že je ta baterka vodovzdorná.“

Karen držela hvězdu u břicha. Měla pocit, jako kdyby svírala bowlingovou kouli. Musela ji třímat oběma rukama. Hvězda nebyla ve svém výklenku přilepená, jen prostě byla těžší, než Karen očekávala. „Tahle věc váží snad tunu,“ zabručela. Zvedla ji a vsunula do postranní kapsy brašny s fotografickým vybavením, který se jí okamžitě začal podstatně víc zařezávat do ramen. „Dobře. Tak pojďme.“

„Měly bychom si pospíšet. Opravdu se mi nelíbí to tich...“

Exploze je zastihla zcela nepřipravené. Chodba se zachvěla a obě ženy padly na kolena. Ozvěna výbuchu je na okamžik ohlušila.

Karen se otočila a brašnu držela mimo dosah mořské vody. Nemotorně nahmatala pistoli. Mijuki namířila světlo do chodby. Z opačného konce se k nim valil dým.

„Dynamit,“ řekla Karen. „Zřejmě jim došla trpělivost s krumpáčem.“

Ozvěna utichla a místo ní vyplnilo tunel praskavé sténání. Kapání vody nejprve zrychlilo a vzápětí se slilo v hlasitý proud. Několik metrů od nich

vytryskl ze stropu přívál vody. O něco blíž se otevřela širší prasklina a zalila vodou i je.

„Bortí se to tu!“ zaječela vyděšeně Mijuki.

Po celé délce tunelu naskakovaly další a další trhliny a ze stropu se uvolňovaly kameny, které dopadaly se šploucháním do vody.

„Utíkej!“ vykřikla Karen. Hladina už jim vystoupila od kolen do poloviny stehů.

Karen vyběhla k druhé chodbě a Mijuki se plahočila za ní. „Kam běžíme?“

Na to Karen neuměla odpovědět. Nejdřív oheň, teď zase voda. Nebýt otupujícího strachu, jistě by ocenila ironii situace. Nyní na to ale nebyl čas. Temná chodba se před nimi táhla pořád dál, mimo dosah jejich svítilen ... a rychle se plnila studenou mořskou vodou.

8. kapitola

Koncovka

26. července, 17.45

Severozápadně od atolu Enewak, střední Tichomoří

Jack odpočíval v lehátku na přídi své lodi, oblečený do obvyklých plavek a bílého bavlněného županu. Vlasy měl ještě vlhké od dlouhé sprchy, ale podvečerní vzduch byl teplý. Bylo příjemné se koupat v posledních paprscích zapadajícího slunce. Vedle lehátka se rozvaloval Elvis.

Na druhé straně paluby odrážely sluneční světlo titanové obrysy *Nautilu 2000*, na jehož spodní straně právě pracoval Robert. Kontroloval každý čtvereční centimetr povrchu, zatímco Lisa seděla uvnitř a dělala totéž. Zatím to vypadalo, že ponorka vydržela extrémní tlak bez potíží. Jedinou starost jim dělala porucha vysílačky. Lisa projížděla počítačové a komunikační systémy různými testy, kterými se zatím bezúspěšně snažila odhalit zdroj problémů.

„Co dělá čelist?“

Jack obrátil pozornost ke svému společníkovi, admirálu Marku Houstonovi, který si hověl na vedlejším lehátku. Bafal z tlustého doutníku, jednoho z Jackovy cenné zásoby. Druhou rukou admirál podrbl Elvise za ušima, čímž si vysloužil několikrát plácnutí ocasu do paluby.

„Už jsem schytl horší rány.“ Jack si promnul bradu. Pořád ho tupě bolela.

Houston si s potěšením prohlédl svůj doutník. „Kubánský tabák... Porušuju tolik zákonů...“

„Ale stojíš za to, ne?“

Admirál opět zabafal a vdechl kouř. „Jo, to jo.“ Slastí přivřel oči a pomalu vyfoukl proužek dýmu.

Až na admirála a jeho dva pobočníky měl Jack *Deep Fathom* znovu pro sebe, přinejmenším prozatím. David Spangler se dvěma černými skříňkami pod paží a ostatními vládními vyšetřovateli opustili loď a vrátili se na

Gibraltar. Admirál zůstal tady. Dají mu vědět, jakmile se něco dozvědí z letových údajů a nahrávky z kokpitu. Zatím všichni museli počkat.

„Takže jestli to chápu správně,“ řekl Houston, „tvoje setkání s velitelem Spanglerem nic nevyřešilo.“

„Co jste očekával?“ Jack pokrčil rameny. Nejdřív *Gibraltar*, potom admirál Houston a teď David Spangler. Zase všichni pohromadě. Utíkal před svou minulostí víc než deset let a skončil přesně tam, kde začal. Povzdychl si. „Nic se nezměnilo. David mě nenáviděl už před tou nehodou raketoplánu. Měl vztek, že jsem mu přebíral jeho místo na palubě.“

„To jsi přece nerozhodl ty, ale lidi z NASA.“

„Jo, vykládejte to Spanglerovi. Večer před odletem jsme se dostali do křížku. Málem jsem pak nemohl letět.“

„Vzpomínám si. Zjistil, že už rok, který jste strávili ve výcvikovém středisku, chodíš s jeho sestrou.“ Houston namířil doutníkem na Jackův naběhlý ret. „Zdá se, že stará zášť nijak nevybledla.“

Jack zavrtěl hlavou. „Přišel o sestru. Kdo mu to může dávat za vinu?“

„Ty bys měl. Přišli jsme i o jiné raketoplány. Všichni znají rizika.“ Admirál si vložil doutník do úst. „Kromě toho je na panu Spanglerovi něco, co se mi ani za mák nelíbí. Pod jeho chladnou slupkou vždycky doutnalo příliš *nenávisi*. Nepřekvapuje mě, že se dal zaměstnat Nicolasem Ruzickovem ze CIA. Tihle dva žraloci si zaslouží jeden druhého.“

Jacka admirálova slova překvapila a nijak svůj údiv neskrýval.

Houston promluvil o něco naléhavěji. „Když mu budeš nablízku, dávej na sebe pozor, Jacku.“ Znovu ukázal na jeho rozbitý obličej. „Nedovol, ať ti pocit provinilosti sníží ostražitost.“

Jack si vzpomněl na palčivou nenávist v Davidových očích. *Ještě to neskončilo, Kirklande.* Možná by si raději měl vzít radu svého bývalého velitele k srdci a jít tomu chlapovi z cesty, pomyslel si. Zavřel oči a opřel se. „Kéž bych si býval všiml té poruchy o pár vteřin dřív..., nebo ji držel pevněji.“

„Při zpětném pohledu si vždycky říkáme, že jsme se měli zachovat líc. Jenomže nehody se někdy prostě stávají. Nemůžeš si všimnout každé kulky, která ti míří na hlavu. Život nebyl nikdy fér.“

„Kdy se z vás stal takový filozof?“

Houston oklepal z doutníku popel. „S věkem přichází jistá moudrost.“

Z opačného konce paluby na ně zavolala Lisa od otevřeného poklopu ponorky. „Jacku, pojd' se na něco podívat.“

Jack se se zasténáním narovnal. „Na co?“

Lisa na něj jen mávla.

„No dobře. Počkej.“ Vstal z lehátka a admirál si sedl zpříma, aby ho následoval. „Jen odpočívejte,“ řekl mu Jack. „Hned se vrátím.“

Elvis se překulil na hrud' a začal se hrabat na nohy.

Jack ho zastavil vztaženou rukou. „Ty taky. Zůstaň.“ Německý ovčák sebou praštil o palubu s jasně podrážděným výdechem.

Houston poplálal Elvise po boku. „My dva starci si budeme navzájem dělat společnost.“

Jack obrátil oči v sloup a přešel palubu. Sestoupal po žebříku za Lisou, která seděla v ponorce, a sklonil se nad ni. „Co se děje?“

„Podívej se na palubní hodiny *Nautilusu*.“ Ukázala na digitální displej s normálně ubíhajícími sekundami. „A teď se mrkni na moje hodinky.“

Jack pohlédl na ciferník hodinek Swatch na Lisině zápěstí a poté se znovu podíval na digitální hodiny. Rozcházel se o více než pět minut. „No tak se trochu zpozdlily.“

„Před potopením jsem je sama nařizovala, když jsem kalibrovala biosenzorický program. S přesností na setinu vteřiny.“

„Pořád nechápu, proč je to tak významné.“

„Porovnála jsem to zpoždění se záznamy biosenzorů. Rozdíl v čase přesně odpovídá době, po kterou jsme neměli spojení.“

Jack nakrabil čelo. „Takže ta porucha zasáhla i hodiny. Asi došlo ke zkratu v jedné z baterií.“

„Ne, baterie jsou v pořádku,“ odpověděla Lisa a vzhlédla k němu. „Když se ztratilo spojení, viděl jsi, že by ty hodiny stály?“

Jack zavrtěl hlavou a v koutcích úst mu naskočily vrásky. „Ne. Vlastně si pamatuju, že jsem je kontroloval. Hodiny fungovaly celou dobu normálně.“

Lisa vstala ze sedadla. „Nedává to žádný smysl. Diagnostické testy systémů neodhalily nic zvláštního. Jacku, neskrýváš přede mnou něco?“

Ohlédl se přes rameno. Admirál se cele pohroužil do vychutnávání doutníku. Jack ztišil hlas. Když podával hlášení, vyretušoval podrobnosti ohledně toho podivného křišťálového pilíře. Stejně to podle všeho nikoho nezajímalo. „Ten sloup, který jsem dole objevil...“

„Jo. Ten na disku, který jsi dal Charliemu.“

Jack se kousl do rtu. Nechtěl, aby to znělo hloupě. Prohrábl si rukou vlasy. „Já nevím. Z toho pilíře vycházely zvláštní vibrace nebo zvuky. Vyřadil mi z provozu kompas. Dokonce jsem jeho přítomnost cítil na kůži – jako kdyby se mi po těle proháněli mravenci.“

Lisa se zamračila. „Proč jsi mi to neřekl předtím?“

„Nechtěl jsem tě ovlivňovat před kontrolou *Nautilusu*. Kdyby existovalo

jiné vysvětlení, chtěl jsem, abys ho našla.“

Lisa zruměla ve tvářích. „Kristepane, na to mě přece znáš víc než dobře. V každém případě bych byla stejně důkladná.“

„Máš pravdu. Promiň.“

Lisa se vytáhla z ponorky. Jack jí pomohl na žebříku. Střelila očima po admirálovi a poté se opět podívala na Jacka. „Charlie je pořád zalezlý s Georgem a studují ten tvůj tajný disk. Zjistím, jestli na něco nepřišli.“ Protáhla se kolem něj. „Opravdu jsi mi to měl říct, Jacku.“

„Co myslíš, že to znamená?“

Lisa pokrčila rameny. „To netuším, ale stojí to za prozkoumání.“

„Jdu s tebou.“

Pod zádi ponorky se vynořil mořský biolog Robert. „Všechny spoje jsou v pohodě, Jacku. Jestli se chceš znovu potápět, neměl bys mít žádné potíže.“

Jack nepřítomně přikývl. „Roberte, mohl bys na pár minut dělat admirálovi společnost? Ve skřínce pod mikrovlnkou mám trochu brandy.“

„Jo, já vím, kde ji máš. Ale o co jde?“

„Podrobnosti ti řekneme, jakmile je budeme sami znát,“ odpověděla Lisa a vrhla na Jacka rozzlobený pohled. Vzápětí odešla.

Jack zavolal přes palubu na admirála Houstona: „Za chvíli se vrátím!“

Admirál jenom přikývl a mávnul rukou.

Jack se vydal za Lisou k poklopu na spodní palubě. Sestoupala po příkrých schodech před ním. První z podpalubních podlaží hostilo Robertovu laboratoř, lodní knihovnu a Charlieho maličkou pracovnu. Ještě níž se nacházely kajuty posádky.

Lisa kráčela přes biologickou laboratoř přímo k Charlieho místnůstce. Zaklepala na ocelové dveře.

„Kdo je?“ zavolal na ně Charlie.

„Lisa a Jack! Otevři!“

Po krátké chvilce Jack slyšel cvaknutí zámku a dveře se maličko pootevřely. Charlie opatrně vyhlédl. „Jen se ujišťuju, že jste sami.“ V jeho hlase znělo vzrušení. Otevřel jim dokořán. „Pojďte dál... Tohle musíte vidět.“

„Něco jsi objevil?“ zeptal se Jack a vstoupil s Lisou dovnitř.

„Jasně, člověče, dá se to tak říct.“

Geologická pracovna nebyla větší než obyčejná malá garáž na jedno auto, ale Charlie beze zbytku využil každý čtvereční centimetr. Na policích a pultech stály vyrovnané přístroje a nástroje: pily na kameny, vrtáky, sítko, měřítka, magnetometry a dokonce i kompletní systém analýzy vzorků ASC.

Jack většinou vybavení nerozuměl. Tohle bylo Charlieho království.

Jako držitel dvou doktorátů – z geologie a geofyziky – mohl Charlie přednášet na kterékoliv univerzitě, ale on místo toho skončil na Jackově lodi, kde prováděl vlastní výzkumy. „Nezískal jsem tituly, abych se zahrabal někde v kabinetě,“ vysvětlil před sedmi lety s očima jiskřícíma vzrušením. „Kór když je toho všude tolik k prozkoumání. Hlubokomořské dno, Jacku! Přesně tam je zapsaná historie i budoucnost Země. Přímo tam dole! Jen čeká na někoho, kdo ji přečte. A ten někdo budu já!“

Když nyní Jack vkročil do laboratoře, spatřil v Charlieho očích stejné vzrušení jako tenkrát. Geolog je mávnutím ruky přivolal ke stolu, na němž měl postavený monitor a přehrávač DVD.

Před obrazovkou se krčil lodní historik. Profesor se nakláněl těsně k monitoru a mžoural na něj přes svoje bifokální brýle. Něco si přitom čmáral do zápisníku. „Úžasné..., jednoduše úžasné,“ mumlal si při práci.

Jack s Lisou si stoupli za něj a pokoušeli se něco zahlédnout. „Co jste zjistili?“ zeptal se Jack.

George si zřejmě teprve teď uvědomil jejich přítomnost. Otočil se k nim s vykulenýma očima. „Musíš se tam dolů vrátit!“ vyhrkl a popadl Jacka za rukáv.

„Cože? Proč?“

„Měli bychom to vzít od začátku,“ přerušil je Charlie. Namířil dálkové ovládání a nahrávka se přesunula zpátky. Jack sledoval, jak na obrazovce mizí výhled na křišťálový pilíř v šeru oceánu. Pak Charlie DVD zastavil a pustil normální přehrávání. Obelisk se pomalu vynořoval ze tmy a Charlie mezitím hovořil: „Měl jsi pravdu, Jacku. Ten pilíř vypadá přírodně. Analyzoval jsem co nejpodrobněji videozáznam a podle lomu jednotlivých ploch i rovnoměrností světelné refrakce jde o sloup z nějakého čirého krystalu.“

„Ale jakého? Křemene?“

Charlie naklonil hlavu ke straně a stále sledoval obrazovku. „Ne. To je právě ono. Já nevím. Aspoň zatím. Ale dal bych celý *Fathom* za maličký úlomek.“

„Takže myslíš, že to je něco nového?“

Vysoký Jamajčan přikývl. „Nikde jinde na planetě není taková krajina jako tady dole.“ Charlie poklepal na obrazovku. Ponorka pomalu obeplouvala sloup a natáčela ho ze všech úhlů. Obraz byl ostrý a čistý. Bez jediné poruchy. Ani stopa po interferenci, kterou popisovali Jackovi přátelé na hladině. „Za takových extrémních tlaků a vysoké salinity... Kdo ví, jak můžou růst krystaly?“

Jack si sedl na jednu ze židlí a naklonil se k obrazovce. „Takže tvrdíš, že jsme první lidé, kteří sledují, jak se takový krystal rodí?“

Charlie se zasmál, a přilákal tak Jackův pohled na sebe. „Kdepak. Nic takového netvrdím, člověče..., vůbec nic takového.“ Znovu stiskl tlačítko na dálkovém ovládání a zpomalil přehrávání záznamu.

Jack přihlížel, jak ponorka zvolna dokončuje okruh kolem pilíře. Charlie zastavil video v okamžiku, kdy se xenonové reflektory začaly odvracet. Jack si vzpomněl, že se právě v této chvíli otočil, aby pokračoval v pátrání po černých skříňkách letounu. Díval se jinam, a proto mu uniklo to, co zachytila kamera.

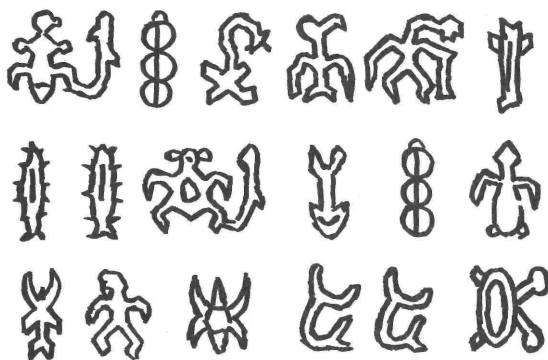
Když na povrch obelisku dopadlo světlo po šikmém úhlem, objevily se na krystalu jisté nepravidelnosti.

„Co to je?“

„Důkaz, že nejsme první, kdo ten krystal objevil.“ Charlie si pohrál s dálkovým ovládáním a přiblížil obraz, na kterém narostla řada drobných značek, příliš pravidelných a přesných na to, aby mohly vzniknout přirozenou cestou. Jack se naklonil ještě blíž. Ačkoliv přiblížený obraz ztratil na ostroti, nedalo se pochybovat o tom, co vidí.

George zformuloval jejich úžas do slov: „Je to písmo. Někaký typ starého nápisu.“

„V takové hloubce?“ Jack nevěřicně civěl na obrazovku. Do krystalu byly vyryty řádky malých obrázkových symbolů: zvířat, stromů, pokřivených postav i geometrických tvarů.

Jack nemohl popřít, co vidí. Všechny symboly byly vyryty do hladkého povrchu krystalu a poté vyplněny nějakou lesklou kovovou slitinou. Nešlo o žádnou optickou iluzi. Jednalo se o dávné písmo... na sloupu šest set metrů pod mořskou hladinou.

U pobřeží ostrova Jonaguni, prefektura Okinawa

Karen držela tužkovou svítilnu vysoko nad hlavou, zápasila se stále hlubší vodou a brodila se kupředu. Hladina jí už dosahovala k pasu. Povytáhla si brašnu o něco výš, aby ji pokud možno nenamočila, ale těžká váha ji stahovala ke stoupající mořské vodě. Kdy už ta chodba skončí? Jak je dlouhá? Doléhala k ní ozvěna tekoucí vody.

Slyšela, jak se za ní pachtí Mijuki. Japonka byla menší než ona a voda jí nyní sahala skoro k hrudi. Musela napůl plavat, aby Karen stačila.

Konečně Karen spatřila, jak svítilna před nimi ozařuje jinou stěnu, která se lišila od stěn nekonečného tunelu. „Myslím, že budeme u konce.“

Zrychlila. Chodba končila schodištěm, které jí připomínalo schody, po nichž sem dolů sešly. Dospěla k prvnímu schodu a málem o něj zakopla, protože ho pod temnou hladinou vůbec neviděla. Chytila se hladké stěny a vypotácela se ze zaplavené chodby.

Otočila se, aby pomohla Mijuki, a obě ženy vystoupaly o několik schodů výš, než je zastavilo vyčerpání. Sedly si na suchý stupeň, hlasitě odfukovaly a chvěly se po celém těle.

Karen ukázala ke stěnám po obou stranách. „Kamenné bloky,“ řekla. Tato chodba už neprocházela skálou, ale byla postavena z čedičových desek a kvádrů. „Už jsme nad lávovým tunelem.“

„Takže se neutopíme?“ Mijuki byla pobledlá a ebenově černé vlasy se jí lepily k tváři.

„Ne, pokud vystoupáme dostatečně vysoko. Nad úroveň mořské hladiny.“

Mijuki se podívala na schody. „Ale kde jsme?“

„Kdybych měla tipovat, řekla bych, že ty schody vedou do druhého Draka, druhé pyramidy, než do které jsme vstoupily.“ Nebo v to alespoň doufala. Taková symetrie ovšem dávala určitý smysl. A jestli se nemýlila, chodba opravdu mířila ve směru druhé pyramidy. Obě stavby byly zřejmě propojeny tou lávovou chodbou.

„Bude tam východ?“

Karen přikývla. „Určitě ano.“ Raději nevyslovila nahlas svoje obavy. Co když ho nedokážou najít?

„Tak pojďme,“ řekla Mijuki a stoupla si. Natáhla se ke Karen. „Odtud vezmu brašnu zase já.“

Karen si sundala tašku z ramene a vděčně ji podala Mijuki, která ji málem upustila.

„Měla jsi pravdu, že je to pořádně těžké,“ poznamenala a namáhavě si

hodila brašnu přes rameno.

„Jo. To ten křišťálový artefakt. Váží určitě skoro deset kilo.“

„Ale je docela malý.“

Karen pokrčila rameny a vstala. „Jedna z dalších záhad kolem tohoto místa.“ Vzdychla a vydala se po schodech nahoru. Modlila se přitom, aby dokázala vyřešit záhadu ze všech nejnaléhavější: *kudy z téhle smrtící pasti ven?*

Stoupání po příkrém schodišti bylo pro jejich unavené nohy jako učiněná muka. Připadalo jim, že šplhají po žebříku. Plahočily se ale dál, příliš utahané, než aby mluvily. Díky fyzické námaze se aspoň ohřály. Brzy se ovšem i z tepla stala přítěž. Zdálo se, že se s každým krokem zvedá teplota a na posledním schodu bylo dusivé vedro. Karen měla dojem, že z jejího mokrého oblečení stoupá pára.

Otřela si pot z čela a vstoupila do další místnosti. „Konečně,“ zasténala a vpotácela se dovnitř. Mijuki ji s hvízdavým oddechováním následovala. Karen zvedla svítilnu.

Holé stěny místnosti nenabízely žádné vodítko ohledně toho, kde by mohl být východ. Obě ženy se marně rozhlížely kolem sebe. Žádné ozdoby, žádný nápis.

Karen obešla všechny stěny. „Zhasni světlo,“ pokynula Japonce a sama vypnula i svoji baterku.

Pohltila je temnota, v níž se šplouchání vody z chodby zdálo být o něco blíž. Karen doširoka rozevřela oči a hledala nějakou světlou štěrbinu, která by dokládala přítomnost východu. Předpokládala, že slunce už nyní klesá k západnímu obzoru.

Znovu si otřela čelo. Bylo tu strašné horko. Vzduch se ani nepohnul. S jednou rukou na stěně se vydala po obvodu místnosti a hledala nějakou jiskřičku světla nebo známku cesty ven. Tmu ale nenarušovalo vůbec nic.

„Našla jsi něco?“ zeptala se Mijuki s nadějí v hlase.

Karen už otvírala ústa k odpovědi, když tu přejela dlaní po kamenu, který byl teplejší než ostatní. Zastavila se a položila druhou dlaň na sousední kámen. Rozdíl byl jasně patrný.

„Tady asi něco je.“ Prsty objela hrany teplého kamenu. Ve tmě to bylo obtížné, protože bloky lnuly těsně jeden k druhému. Nakonec sice hrany nahmatala, ale neviděla ani náznak, že by tudy dovnitř pronikala sebeslabší sluneční záře. Zamračila se. Musí přece existovat nějaký důvod, proč je ten kámen teplejší.

Rozsvítila znovu baterku a Mijuki se přesunula za ni. Brašnu položila na kamennou podlahu a promnula si rameno. „Co jsi zjistila?“

Karen na kámen zatlačila. Ani se nepohnul. O krok ustoupila a prohlížela si ho s hlavou nakloněnou ke straně. Měřil přibližně půl čtverečního metru a vypadal obyčejně jako jeho sousedé. „Tenhle je teplejší než ostatní, což naznačuje, že je přímo vystaven slunci.“

„Je to cesta ven?“ Mijuki rozsvítila i svoji baterku.

„Doufám. Jenom nevím, jak ji otevřít.“ Karen zavřela oči. *Mysli, ksakru!* Představila si druhou pyramidu. Vypadala stejně jako první, jen bez zhroutené svatyně na vrcholové plošině. Tento vrchol byl prázdný.

„Napadá tě něco?“ zeptala se Mijuki.

Karen otevřela oči. „Nejsem si jistá. V první pyramidě byl vstup schovaný uvnitř svatyně a klíč představovala hadí hlava.“

„A dál?“

„Přemýšlím o symetrii. V mexických rozvalinách Chichén Itzá vrhá pyramida při rovnodennosti klikatý hadí stín, který ho spojuje s vytesanou kamennou hadí hlavou u základny pyramidy druhé.“

„Nerozumím.“

Karen pokračovala ve vysvětlování a intuitivně cítila, že má řešení na dosah ruky. „Vstup značila hadí hlava. Prošly jsme lávovou chodbou, která patrně reprezentovala hadí tělo.“

Mijuki přikývla. „Jestli máš pravdu, nacházíme se v hadím ocase.“

„Polkl nás had, prošly jsme jeho břichem a teď musíme dokončit proces trávení.“

„Jinými slovy musíme najít hadí řiť.“

Karen se zasmála nad tím, s jakou smrtelnou vážností Mijuki svůj komentář pronesla. „Přesně tak.“ Otočila se. Ústí tunelu bylo přímo naproti. Znovu se obrátila. Horký kámen se nacházel na protažené přímé lince z tunelu. Položila na něj ruku. „Tohle je špička ocasu. Konec hada.“

„Jasně, to jsi říkala. Je to cesta ven.“

„Ne! Nebereme v úvahu anatomii. Had nemá řitní otvor na špičce ocasu, ale na jeho spodní straně!“ Karen ukázala na podlahu. „Na konci břicha!“

Mijuki se podívala na špičky prstů u nohou. „Abychom se dostaly nahoru, musíme nejprve dolů.“

Karen si klekla na zem. Podlahu netvořila deska, ale stejné kamenné bloky jako stěny. Začala u teplé cihly a pomalu lezla směrem ke schodišti. Cestou smetala ze země suť a kaluže vody. Musí to být někde tady! Vtom prsty narazila na jakousi nerovnost. Na okamžik znehybněla a poté s modlitbou na rtech začala ono místo očišťovat.

Mijuki si klekla vedle ní. „Co je to?“

Karen uhnula stranou. „Hadí řiť!“

Do hladkého kamenného bloku byla vyryta prohlubeň ve tvaru hvězdy.

„Podej mi ten křišťál!“

Mijuki odspěchala k odložené brašně, přitáhla ji sem, otevřela postranní kapsu a vyndala předmět ve tvaru hvězdy. Musela ho zvednout oběma rukama a s heknutím ho podala Karen. „Tady je.“

Karen se překulila na břicho a umístila artefakt do prohlubně. Dokonale sem zapadal. Zatajila dech, připravená na cokoliv. Mijuki jí stála u ramene a nervózně si svírala hrdlo.

Nic se nestalo.

Karen se zvedla na kolena. „Co děláme špatně? Proč to nefunguje?“

„Třeba je ten mechanismus rozbitý.“

Na to Karen nechtěla ani pomyslet. Věděla, že podzemní chodba už bude určitě zcela zatopená. Nemohly se vrátit. Byly tu v pasti. Cítila, jak se jí oči zalévají slzami. Stáhlo se jí hrdlo.

„Jak vlastně měla ta hvězda tajný východ otevřít?“ zeptala se Mijuki, která stále hloubala nad tou hádankou.

„Já... já nevím.“

„Neříkala jsi něco o tom, že ten první mechanismus byl citlivý na tlak?“

Mijukina slova pronikla Kareninou beznadějí jako paprsek světla tmou. Vzpomněla si, jak se oltářní kámen vrátil zpátky nahoru poté, co z něj seskočily. Jeho mechanismus musel být vybavený tlakovým čidlem a reagovat na změny v zatížení.

Karen se podívala na hvězdu. Byla neobvykle těžká. Pokud se ale tajný východ otvírá tlakem, proč ho neotevřela, když po něm přešla?

Vtom jí to došlo.

„Zpátky! Zpátky!“ vykřikla na Mijuki a pokynula jí, aby ustoupila ze stejného kamenného bloku, v němž nyní ležel křišťálový předmět. „Jsme moc těžké!“

„Cože?“ podivila se Mijuki, ale poslechla.

Karen se také přesunula za hranici kamenného bloku. „Mechanismus je zřejmě nastavený na tíhu té hvězdy. Neotevře se, pokud se na něj tlačí větší nebo menší silou.“

Obě ženy ještě o kus ustoupily. Karen hypnotizovala hvězdu pohledem. Pořád nic. Měla sto chutí vykřiknout zklamáním. Co jim pořád uniká?

Pomalů se otočila kolem své osy. Stěny zůstávaly prázdné. Tady odpověď nenajde – *nebo ano?*

Znovu se otočila. Žádné svícny. Žádné dutiny, do kterých by šla vložit pochodeň. „Tma,“ zamumlala. „Do hadího břicha neproniká světlo.“

„Cože?“

„Zhasni baterku!“

„Proč?“

„Důvěřuj mi!“ Karen šla sama příkladem a vypnula tužkovou svítilnu.

Mijuki ji následovala a v další chvíli se obě ponořily do dokonalé temnoty. „Co budeme teď...“

Mijukina slova přerušilo hlasité zaskřípání kamene o kámen. Karen ztuhla a modlila se, aby měla pravdu. Mlčky natáhla ruku a sevřela Mijukinu dlaň ve své.

Objevil se paprsek světla, vycházející z podlahy ke stropu. Karen před oslnivou září zamrkala a klesla na kolena. Kamenný blok s hvězdou se zanořoval do podlahy.

Karen přilezla k okraji zvětšující se prohlubně a nahlédla do ní. Sluneční svit vycházel z úzké štěrbině v levé stěně jámy. Kamenný blok klesal stále dál a štěrbina se rozšiřovala do postranního tunelu.

Zalitého světlem.

Karenino zorné pole se rozmlžilo od slz úlevy. Přece je tu cesta ven!

Kamenný blok se konečně se zaskřípáním zastavil a ponechal postranní tunel doširoka otevřený.

Karen se překulila na bok a pokynula Mijuki, ať jde první. „Vypadneme odsud.“ Musely seskočit jen asi o dva metry.

Japonská profesorka popadla brašnu, ulehčené se usmála a spustila se do díry. Dopadla na kámen, přikrčila se a podívala se do chodby. „Je to jen něco přes metr. Vidím slunce!“ Vlezla do tunelu a uvolnila místo Karen.

Karen neváhala a seskočila do jámy. Sluneční záře ji na okamžik oslepila, ale potom za krátkou chodbou spatřila lesklou hladinu moře. „Díky bohu!“ Shýbla se a vstoupila do průchodu. Ještě se otočila a zvedla křišťálovou hvězdu. Takhle cennou trofej tu rozhodně nenechá.

Zdálo se, že je hvězda nyní podstatně lehčí. Karen ji dokázala zvednout jednou rukou. Kamenný blok se okamžitě zvedl a přehradil cestu do vnitřní místnosti pyramidy. Karen si vložila artefakt do kapsy a obrátila se k východu. Předmět klesl jako mrtvá váha na dno kapsy a napjal švy kalhot k prasknutí. *Kruci, ta věc je ale těžká.* Když se ale přesunula z tunelu na slunce, k zátylku jí někdo přitiskl chladný kov a Karen v mžiku zapomněla na hvězdu.

„Nehýbejte se!“ rozkázal někdo japonsky.

Ztuhla.

Ze stupně pyramidy za ní seskočil druhý muž. S úlevou spatřila, že oba mají na sobě policejní uniformy. To nejsou ti lupiči. Musela se obrátit čelem ke kamenu a rozpažit ruce.

Mijuki zatím rychle mluvila s druhým policistou, který si právě prohlížel její identifikační průkaz. Konečně přikývl, obrátil se ke svému kolegovi a pokynul mu, ať Karen pustí.

Karen ustoupila od stěny. „Dostali dálnopisem Gabrielovu zprávu o zlodějích a zrovna byli na cestě, když slyšeli tu explozi,“ vysvětlovala Mijuki. „Než se sem dostali, lupiči už zmizeli. Nikde po nich nebylo ani památky, a tak připluli k druhé pyramidě, aby ji ohlíželi.“

„A vtom jsme z ní vylezly my a oni se domnívali, že jsme ti lupiči.“

Mijuki přikývla. „Gabriel jim naštěstí poslal i naše jména a upozornění, že jsme v nebezpečí.“ Uklidila svůj průkaz. „Budeme muset zodpovědět nějaké otázky, ale obvinění nám nehrozí.“

Karen se zhluboka nadechla. „Oni chtějí odpovědi? Samotnou mě napadají spíš otázky.“ Vybavila si útočnickovo tetování, toho světlého klikatého hada na pozadí mužovy snědé pokožky. Další had. Něco takového mohla být těžko jen shoda okolností.

Přešla k rohu pyramidy, aby se podívala k druhému Drakovi. Mijuki se k ní připojila. Z vrcholu druhé pyramidy zbývala jen troska. K obloze se vznášel kouř jako z umělé sopky.

Proč to ti útočníci udělali? Nedávalo to žádný smysl.

A kam zmizeli?

„Co se ti nezdá?“ zeptala se Mijuki. „Jsme zachráněné.“

„Já nevím.“ Karen se nedokázala zbavit pocitu, že skutečné nebezpečí na ně teprve čeká. „Teď se musíme vrátit na univerzitu. Myslím, že je načase, abychom poskládaly dohromady pár kousků téhle záhady.“

„O tom se nehodlám přít.“

Odvrátily se od kouřící pyramidy a vykročily k policistům. Už na ně čekal modrobílý policejní člun s blikajícím majáčkem.

Karen ještě jednou vydechla úlevou. „Připomeň mi, že dlužím Gabrielovi velké objetí.“

„A mně dlužíš nové boty.“ Mijuki si unaveně odhrnula vlasy z čela a usmála se. „Po tom všem si dohlédnu na to, abys svůj slib splnila.“

Severozápadně od atolu Enewak, střední Tichomoří

Jack s ostatními seděl v geologické laboratoři a hleděl na zastavený obrázek popsaného obelisku. Prohlížel si kovové symboly nahrubo vyryté do povrchu krystalu. „Kdo to mohl udělat?“ zeptal se.

George si sundal bifokály. „Nic podobného jsem ještě neviděl. Ale hodlám se připojit k internetu a poslat pár dotazů na různé archeologické

stránky. Uvidíme, jestli na něco nenarazím.“ Zvedl zápisník s obkreslenými znaky. „Pomohlo by mi ovšem, kdybychom měli víc údajů.“ Střelil po Jackovi významným pohledem.

Charlie vypnul obrazovku. „Souhlasím s profesorem. Potřebujeme další informace.“

Jack zjistil, že se oči všech upírají na něj.

George promluvil jako první: „Musíš se vrátit tam dolů.“

„Já... ještě jsem se o tom nerozhodl.“ Nijak s další výpravou na to podmořské pohřebiště nespěchal.

Lisa přikývla. „Měli bychom jednoduše vzít peníze a zmizet. Povinnost vůči námořnictvu jsme splnili. Nemusíme vyzvedávat na hladinu kousky zříčeného letadla... a nelíbí se mi, co se stalo, když se Jack přiblížil k tomu pilíři.“

George se zamračil. „Co tím myslíš? Co se stalo?“

Lisa se obrátila k Jackovi, aby to mohl vysvětlit, ale on zůstal zticha. Připadal si pošetile, když měl vyprávět o podivných pocitech, které tam dole prožil.

„*Nautilus* je v pořádku,“ odpověděla tedy Lisa místo něj. „Přístroje, počítače, vysílačka, zdroj energie... všechno ve vynikajícím stavu. Jenže během poruchy komunikace, když se Jack zdržoval v blízkosti pilíře, podle svých slov cítil, jak ze sloupu vyzařují nějaké vibrace.“

Charlie nabídl přijatelnější vysvětlení. „Jestli se porouchaly baterie, narušilo se možná sladení obou motorů a ponorka se rozechvěla.“ Podíval se na Jacka. „Nebo jsi třeba cítil vibrace z nějakého slabého seismického otřesu. K tomu došlo ve stejné chvíli, kdy se přerušilo spojení.“

Jack cítil, jak se zahanbeně rdí. „Ne, to nebylo chvění plavidla. Bylo to něco..., já nevím, víc elektrizujícího...“

„Třeba zkratoval nějaký systém?“ trval na svém Charlie.

Lisa zavrtěla hlavou. „Nenašla jsem žádné stopy po potížích s elektroinstalací.“

George uklidil zápisník do kapsy. „Tak o co tedy jde?“

Jack už byl v obličejí rudý jako rak a nedokázal se ostatním podívat do očí. „To ten pilíř. Neumím vysvětlit, jak to vím, ale byl to on. Z toho krystalu vycházely nějaké..., já nevím..., paprsky, vibrace, emanace.“

George a Charlie na něj zírali. Jack v jejich pohledech viděl jasné pochybnosti. Charlie se ozval první: „Jestli máš pravdu, je to další důvod, proč se tam dolů vrátit a ještě si to trochu omrknout.“

George přikývl. „A jestli jsou na tom sloupu ještě nějaké nápisy, rád bych je měl zaznamenané.“

Zaklepání na dveře ušetřilo Jacka nutnosti odpovědět. „Tady Robert,“ ozvalo se zpoza dveří.

„Co se děje?“ zeptal se Jack, kterému se ulevilo, že nemusí čelit dalšímu vyptávání.

„Ozvali se z *Gibraltaru*. Mají nějaké novinky o té letecké havárii.“

Jack odemkl. Doufal, že vyšetřování přineslo nějakou konkrétní odpověď, aby se nemusel vracet tam dolů.

Venku stál Robert, který všem pokynul, ať ho následují. „Posílají nám faxem přepis hlasového záznamu z kokpitu.“

„Tak pojďme,“ řekl Jack.

Mořský biolog vzrušeně pokračoval ve vysvětlování: „Ať už zjistili cokoliv, všechny je to vyvedlo z míry. Viděl jsem admirálovu tvář, když ho informovali zakódovanou linkou. Nevypadal nijak spokojeně. Trval na tom, aby mu poslali plný přepis posledního rozhovoru pilotů.“

Jack spěšně vystoupal po schodech na hlavní palubu a poté do kormidelny. Když otevřel dveře, zjistil, že uvnitř stojí oba ozbrojení osobní pobočníci admirála Houstona v uniformách. Vypadali jako dva hlídací buldoci.

Vedle nich se o sedadlo opíral lodní účetní.

„Kde je admirál?“ zeptal se Jack.

Kendall McMillan ukázal k zavřeným dveřím do místnosti s vysílačkami a satelitními systémy. „Uvnitř. Řekl nám, ať počkáme venku.“

Jack se zakabonil na zavřené dveře. Tohle je jeho loď. Nelíbilo se mu, že před ním někdo zavírá komunikační centrum plavidla – byť by šlo o admirála. Vykročil ke dveřím, ale oba statní pomocníci mu zablokovali cestu s dlaněmi položenými na pouzdrech s pistolemi.

Než se mohla konfrontace rozhořet s plnou silou, dveře se otevřely. Jako první vyšel z místnosti Elvis s vrtícím ocasem. Admirál se objevil hned za ním. Jack otevřel ústa, aby ho pokáral, ale když si všiml Houstonova pobledlého obličeje, zůstal zticha. Na admirálově čele se rýsovalo několik hlubokých vrásek.

„O co jde?“ zeptal se Jack.

Houston se rozhlédl. V malé kormidelně se tísnila celá posádka lodi. „Je tu nějaké místo, kde člověk dostane drink?“

Jack pokynul ostatním, ať se vzdálí, a otočil se ke starému příteli. „Pojďte za mnou. V kajutě mám dvacetiletou skotskou.“

„Přesně jak mi doporučil lékař.“ Admirál se pokusil o úsměv, ale moc se mu nepovedl.

Jack ho odvedl přes hlavní palubu ke své kajutě a podržel mu otevřené

dveře.

Jakmile se oba ocitli uvnitř, Houston kývl za sebe. „Zamkni.“

Jack poslechl a ukázal na dvě kožená křesla před policemi s mořskými suvenýry a památkami. Houston přešel k polici a dotkl se starého sextantu. „Je to ten, který jsem ti dal já?“

„Poté, co mě vzali do posádky raketoplánu, ano.“

Houston se otočil a s dlouhým povzdechem klesl do jednoho z křesel. Jack si poprvé všiml, že admirál znenadání vypadá na svůj věk a navíc i přepadle a poraženě. Houston ukázal na sextant. „Takže jsi neodhodil minulost za hlavu úplně.“

Jack se přesunul ke skřínce a vytáhl z ní lahev se dvěma sklenkami. „Důležité věci ne.“

Houston přikývl. Několik okamžiků zůstal zticha. „Jacku, už ses rozhodl, jestli nám pomůžeš vyzvednout části vraku Air Force One?“

Jack vzdychl. Nalil do každé sklenice dva prsty tekutiny. Věděl, že Houston má rád skotskou bez ledu. „Ne, pane..., ještě probíhá kontrola ponorky.“

„Hmm...,“ zahučel admirál a převzal sklenici. Zamyšleně si usrkl a zjevně nad něčím přemýšlel. Nakonec položil sklenku na týkový kapitánský stolek. Sáhl do letecké bundy a vytáhl přeložené papíry. „Tohle ti možná pomůže v rozhodování.“ Podal papíry Jackovi.

Jack je uchopil, ale admirál ještě nepouštěl. „Jde o důvěrné informace. Pokud nám ovšem pomůžeš, měl bys je znát.“ Houston pustil hlášení.

Jack přešel ke svému křeslu. „To je přepis nahrávky kokpitového záznamníku?“

„Ano, posledních několika minut letu.“

Jack si sedl a pomalu papíry rozevřel. Nechtěl se sice nechat do této operace zatáhnout hlouběji, ale nedokázal jen tak přemáhat svoji zvědavost. Přečetl si přepis.

BOEING 27-200B
(OZNAČENÍ: VC-25A)
Čas: 18.56

KAPITÁN: Honolulu, tady Viktor Charlie Alfa. Pošlete nám čerstvé informace o počasí? Narazili jsme tu na velké vzduchové kapsy.

DRUHÝ PILOT: Proč neodpovídají?

KAPITÁN: Honolulu, tady Viktor Charlie Alfa. Odpovězte, prosím. Máme potíže s radarem a kompas. Můžete... Moment!

[hlasité dunění a rachot]

NAVIGÁTOR: Co to bylo?

KAPITÁN: Další kapsa. Zkus vystoupat výš.

DRUHÝ PILOT: Stoupám do výšky třicet pět tisíc stop.

NAVIGÁTOR: Přístroje mi pořád ukazují zmatené údaje. Omega, radar, sextant... nedává to smysl. Musím trasu jenom přibližně odhadovat.

KAPITÁN: Všichni plná pohotovost.

DRUHÝ PILOT: Jsme moc těžcí, pane. Nemůžeme vystoupat.

KAPITÁN: Cože?

NAVIGÁTOR: Tohle je divné. Detekoval jsem před námi nějakou zemi.

KAPITÁN: To musí být ostrov Wake. Zkusím se spojit s místní stanicí.

[pomlka]

Ostrov Wake, tady je Viktor Charlie Alfa, potřebujeme pomoc.

[třicetivteřinové ticho]

NAVIGÁTOR: Je to moc velké, pane. To nemůže být správně. Zkusím použít ruční sextant. DRUHÝ PILOT: Co je to za světla?

KAPITÁN: Jen odrazy od předních skel. Pokračujte ve výstupu.

NAVIGÁTOR: Kde to sakra jsme?

[hluboké zadunění]

NAVIGÁTOR: Co to je? Co to je?

DRUHÝ PILOT: Ztrácíme výšku. Letadlo nereaguje!

KAPITÁN: Můj bože! DRUHÝ PILOT: Nic nevidím! Ta světla!

[kovové skřípění, poryv větru]

DRUHÝ PILOT: První motor je v plamenech!

KAPITÁN: Vypněte ho! Hned!

DRUHÝ PILOT: Ano, pane.

NAVIGÁTOR: Co se to sakra děje?

KAPITÁN: Honolulu, tady je Viktor...

DRUHÝ PILOT: Něco je před námi! Něco je před námi!

NAVIGÁTOR: Žádný přístroj nefunguje. Ani radar..., ani nic jiného!

KAPITÁN: Honolulu, tady je Viktor Charlie Alfa. Mayday, mayday!

DRUHÝ PILOT: Ta obloha! Obloha se otvírá!

[hlasité zaburácení následované tichem]

KONEC NAHRÁVKY Z KOKPITU

Čas: 19.08

Jack spustil ruce se záznamem. „Můj bože. Co se tam nahoře stalo?“

Houston se ve svém křesle zavrtil a natáhl se pro papíry. „Už sem letí vrtulník, aby mě vyzvedl. Chci si tu nahrávku poslechnout z první ruky. Pokud ale jde o skutečnou odpověď, existuje jediný způsob, jak to zjistit... Odpověď leží na mořském dně.“

Jack sáhl chvějící se rukou po sklenici a polkl její obsah jediným douškem. Drahá tekutina si propálila cestu hrdlem až do břicha.

„Jacku...?“

Jack doplnil sklenky. Opřel se, srkal tentokrát mnohem pomaleji a vychutnával si jemnou whisky. Podíval se admirálovi do očí. „Jdu do toho,“ řekl prostě.

Houston přikývl a pozvedl sklenici. Jack se k němu natáhl a přitukl si s ním. „Na nepřítomné přátele,“ pronesl přípitek.

9. kapitola

Kousky skládačky

29. července, 12.07

Rjúkjúská univerzita, prefektura Okinawa, Japonsko

Karen pospíchala přes zaměstnanecké parkoviště. Měla zpoždění na schůzku s Mijuki. Pracovna a kancelář její přítelkyně se nacházely ve čtvrtém podlaží staré budovy Jagasaki, která kdysi sloužila jako vládní sídlo. Univerzitu původně založila občanská správa Spojených států v roce 1950 na místě starého hradu Šuri, ale roku 1972 převzali administrativu oblasti Japonci. Od té doby se univerzita rozšířila z původního místa po přilehlých budovách a okolí.

Karen vyběhla po schodech, rozrazila dvojité dveře a ukázala hlídači ve vratech identifikační průkaz.

Kývl zpoza pultu a mávl na ni, ať pokračuje, jen co zkontroloval její jméno na seznamu. Rektor nehodlal nic riskovat. Ostrov Okinawa se sice vzpamatoval z následků nedávné katastrofy, ale pořád sem a tam docházelo k pokusům o loupeže a rabování. Zvýšenými bezpečnostními opatřeními se univerzita pokoušela ohlídat si vlastní půdu.

Karen rázovala ke schodišti kolem výtahů zahrazených žlutou páskou s nápisem „Mimo provoz“. Odhadovala, že výrobci takových pásek nyní zažívají hotové žně. Momentálně jste jejich výrobky mohli vidět po celém ostrově.

Podívala se na hodinky a ještě zrychlila. Jednalo se o první příležitost po návratu z nebezpečné výpravy k chatanským rozvalinám, aby si obě ženy v klidu promluvily. Ráno zavolala Mijuki a naléhala na Karen, aby za ní přišla do pracovny. Měla nějaké novinky o té křišťálové hvězdě, ale víc nechtěla do telefonu říkat.

Karen uvažovala, co asi její přítelkyně zjistila. Během uplynulých tří dnů sama pátrala na vlastní pěst – zkoumala tajemný jazyk a pokoušela se odhalit jeho původ. Postupovala však pomalu. Ostrov neustále trápily výpadky proudu i komunikačních linek. Chvíli si byla jistá, že se symboly

podobají písmu, jež se našlo v údolí řeky Indu v dnešním Pákistánu, ale při bližším ohledání si uvědomila, že podobnosti jsou pouze povrchní. Tento směr pátrání ovšem nebyl jen ztrátou času. Upozornil ji na jiný podobný jazyk, ještě více vzrušující než první. Přesto potřebovala čas na další studium, než bude ochotná hovořit o své teorii nahlas.

Nad schody už na ni čekala Mijuki v obvyklém bílém plášti. „Hlídač mi volal, že jsi na cestě,“ přivítala Karen. „Tak pojď.“

Když kráčely vedle sebe chodbou, Karen se zeptala: „Tak co jsi zjistila?“

Mijuki zavrtěla hlavou. „Musíš se na to podívat sama.“ Vedla ji po chodbě kolem pracoven dalších učitelů. „Co ty hieroglyfy?“

Karen zaváhala. „Možná mám určitou stopu.“

Mijuki po ní střelila překvapeným pohledem. „Opravdu? Zadala jsem Gabrielovi, ať se je pokusí dešifrovat, ale zatím nijak zvlášť neuspěl.“

„To by uměl? Dešifrovat ten text?“

„Jeden z jeho algoritmů je dekódovací program. Šifrování představuje vhodný model při konstrukci umělé inteligence, a když se podíváš na korelaci...“

Karen zvedla ruku na znamení, že se vzdává. „Dobře, věřím ti. Přišel tedy Gabriel na něco?“

„Jenom na jednu věc... A to je další z důvodů, proč jsem ti volala. Většího úspěchu by ale dosáhl, kdyby měl k dispozici další ukázky toho písma. Víc dat, která může dávat do vzájemných souvislostí, přezkoumávat a ze kterých může vystavět základ jazyka.“

Karen se kousla do rtu a odhalila svoje tajemství. „Ta data bych snad mohla dodat já.“

Mijuki se na ni znovu podívala a zamračila se. „Jak to?“

„Chtěla jsem si svou myšlenku ověřit, než o ní začnu mluvit, ale knihovna nebyla k ničemu a poruchy připojení k internetu mě zpomalují. Včera jsem se nedokázala připojit celý den.“

„Co hledáš?“

„Příklady psaných jazyků nalezených na ostrově Rapa Nui.“

„Rapa Nui? Není to Velikonoční ostrov s těmi velkými kamennými sochami?“

„Přesně tak.“

„Jenže ten leží na druhé straně Pacifiku.“

Karen přikývla. „Proto potřebuju víc informací. Není to můj obor. Soustředila jsem se na studium Polynésie a Mikronésie.“

Za řeči došly k Mijukině pracovně. Mijuki odemkla dveře čipovou

kartou a podržela je otevřené. Vstoupily do nevelkého předpokoje, kde ze stěny visely naškrobené bílé kombinézy. Za skleněnými dveřmi se nacházela vlastní počítačová pracovna z nerezové oceli a neposkvrněně čistého linolea. Všechny povrchy se ve světle zářivek leskly – nikde nesmělo ulpívat ani smítko prachu.

Karen si sundala svetr a zula si tenisky. Vzala z háčku čistou kombinézu, ještě po sušení a žehlení ztuhlou. Vklouzla do ní a sedla si na maličkou lavičku, aby si natáhla papírové návleky na nohy.

Mijuki učinila totéž. Trvala na tom, aby se v počítačové pracovně zachovávalo sterilní prostředí. Nechtěla, aby jakékoliv nečistoty nepříznivě ovlivňovaly fungování počítačů vyrovnaných ve středu místnosti, kde se zrodil Gabriel. „Jakou vidíš souvislost s Rapa Nui?“

Karen si upevnila krátké plavé vlasy pod jednorázový papírový čepec. „V roce 1864 jeden francouzský misionář oznámil světu objev stovek dřevěných tabulek, holí a dokonce i lebek pokrytých neznámými rytými hieroglyfy. Domorodci nazývají tento jazyk *rongorongo*, ale nedokážou ho přečíst. Někteří tvrdí, že tato řeč pochází z dob, než se na ostrov dostali dnešní obyvatelé kolem roku 400 našeho letopočtu. Většina artefaktů bohužel byla zničena a dnes v různých muzeích a na univerzitách zbývá přibližně dvacet pět posledních vzorků.“

„A ty si myslíš, že ten jazyk je stejný jako ten, který jsme našly?“

„Nevím to jistě. *Rongorongo* je jediný známý původní psaný jazyk mezi všemi národy Oceánie. Jeho původ ovšem zůstává záhadou a nikdo ho pořád nedokáže přečíst. Už se ho pokoušelo rozluštit mnoho jazykovědců i kryptologů, ale všichni selhali.“ Karen nedokázala v hlase potlačit vzrušení. „Jestli jsme objevily jinou větev tohoto jazyka, možná se nám podaří nejen rozlousknout tajemství *rongorongo*, ale také zjistit něco ze ztracených dějin Polynésie.“

Mijuki vstala. „Takže jaký bude další krok?“

„Potřebuji se připojit k internetu a najít ostatní ukázky toho jazyka, abych potvrdila svou hypotézu.“

Mijuki se nakazila Kareniným nadšením. „A jestli máš pravdu, přidáme tyhle ukázky do Gabrielovy databáze. S novými informacemi se mu je možná podaří vyluštit!“

„To by byl archeologický objev století.“

„Tak tedy vzhůru do práce. Gabriel ti může zajistit připojení k síti přes jednu z amerických vojenských linek. Ty jsou nejstabilnější.“ Mijuki se vydala k proskleným dveřím do pracovny.

„To dokáže?“

Mijuki přikývla. „Jistě. Kdo myslíš, že platí největší část mých výzkumů? Armáda Spojených států se velice zajímá o umělou inteligenci a její praktické aplikace. Mám oprávnění třetího stupně.“ Čipovou kartou odemkla vstup do pracovny. Ozvalo se tiché vydechnutí, jak se otevřely vzduchotěsné dveře. V pracovně byl uměle udržován o trochu vyšší tlak, aby do ní nepronikala smítka nečistoty zvenčí.

Karen následovala svou přítelkyni dovnitř. „Utrácíš majlant za to, abys nemusela běhat s prachovkou,“ zahučela s úsměvem.

Mijuki ji ignorovala a přešla rovnou k půlkruhu monitorů. Opodál stála dvě pojízdná křesla. Mijuki si do jednoho sedla a kývla na Karen, ať se usadí v druhém „Ukážu ti, co Gabriel zatím dekodoval.“ Začala ťukat do klávesnice a současně nahlas řekla: „Gabrieli, mohl bys nám, prosím, ukázat snímky hieroglyfů?“

„Jistě, profesorko Nakanová. A dobré jitro, Karen Graceová,“ ozval se ze stereoreproduktorů za oběma ženami umělý hlas.

„Dobré ráno, Gabrieli,“ odpověděla Karen stále poněkud rozpačitě. Ohlédla se přes rameno k reproduktorům. Jako kdyby za ní někdo stál. „Děkuji za pomoc.“

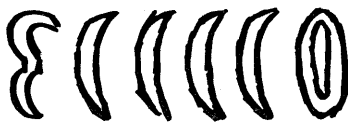
„Bylo mi potěšením, doktorko Graceová. Poskytla jste mi zajímavý hlávolam.“ Po dlouhém půlkruhu monitorů projížděly znaky neznámé řeči: ptáci, ryby, lidské postavy, geometrické tvary i podivné klikyháky.

„Co zjistil?“ zeptala se Karen.

„Podařilo se mu rozluštit malý kousek na začátku.“

„Děláš si legraci!“ Karen se narovnala.

Nápis ubíhal po obrazovkách, dokud se neobjevil úryvek označený červeně. Posun symbolů se zastavil s označeným úsekem uprostřed. Úsek obsahoval šest symbolů.

„Gabriel se domnívá, že jde o znaky lunárního kalendáře. O datum, aby se tak řeklo.“

„Hmm... Ty ústřední znaky opravdu vypadají jako srpky dorůstajícího nebo ubývajícího měsíce.“ Karen se podívala na svou přítelkyni. „Ale jestli je to datum, co přesně znamená? Jde o datum, kdy byl vyrytý ten nápis, nebo o datum nějaké významné historické události?“

„Tipovala bych to druhé,“ řekla Mijuki. „Popis nějaké dávné historické příhody.“

„Proč si to myslíš?“

Mijuki zůstávala zticha.

Karen na ni znovu pohlédla. „Co je?“

Mijuki si vzdychla. „Gabriel dospěl k závěru, že jde o datum, korelací s hvězdnou mapou ve stropě místnosti.“

Karen si vzpomněla na třpytivou mapu hvězdného nebe na klenutém stropě. „A dál?“

„Porovnal zakreslené polohy hvězd v astronomickém programu a spojil je s lunárním kalendářem.“ Mijuki se podívala na Karen. „Vypočítal přibližné datum zaznamenané v nápisu.“

„Úžasné... A co je to tedy za datum?“

„Gabrieli?“

Program odpověděl: „*Ikony vyjadřují čtvrtý měsíc lunárního kalendáře.*“

Karen pohlédla na čtyři měsíční srpký. „Časné jaro.“

„*Správně... a podle relativní polohy znázorněných souhvězdí dokážu extrapolovat přibližný rok.*“

„Se statistickou chybou v řádu padesáti let,“ doplnila Mijuki.

„Zajisté, větší přesnosti nelze dosáhnout.“

„To úplně stačí!“ Karen se točila hlava. Jestli je Gabrielův výpočet správný, mohlo by jít o vodítko k tomu, kdy bylo postaveno to staré město.

„Co je to za rok? Jak je to dávno?“

„*Podle astronomické mapy jde o období před dvanácti tisíci lety.*“

Severozápadně od atolu Enewak, střední Tichomoří

Jack se v *Nautilu* vznášel nad místem letecké katastrofy. Ze vzdálenosti několika metrů si prohlížel ocas Boeingu 747, který se právě zvedal z vrstvy písku, tažený vzhůru dvěma ocelovými kabely o průměru deseti centimetrů. Dno zakryla oblaka zvířených usazenin a ocas letounu z nich vystupoval jako trhaný zkažený zub. Za kabely tahal o šest set metrů výš motorový naviják na palubě *Gibraltaru*, který pomalu, ale výkonně vynášel svůj úlovek na hladinu.

„Jdu pro další kořist,“ ohlásil Jack do svého hrdelního mikrofonu. Sešlápl pedály a otočil se. Zkontroloval palubní hodiny. Pracoval již téměř tři hodiny a vyhledával konkrétní části vraku, které si vybrali odborníci z NTSB na základě videozáznamu z prvního ponoření.

Z práce u potopeného Air Force One se stávala téměř rutina. Během posledních tří dnů vyzvedli na povrch bezmála čtyřicet částí stroje, jež nyní ležely rozprostřené v hangáru na spodní palubě *Gibraltaru* jako jakési morbidní puzzle.

Zatím se ovšem podařilo díky nevyzpytatelným mořským proudům najít pouze čtyři těla: dvě vznášející se kus od letadla, identifikovaná jako členové novinářského doprovodu, a dva piloty připoutané bezpečnostními pásy ve svých sedadlech. Jack tyto vzpomínky rychle vytěsnil z mysli. Zmuchlanou příď letadla zvedali k hladině jako jednu z prvních součástí vraku. Odvracel sice zrak od rozbitých okének, když zajišťoval ocelové kabely, ale přece jen nakrátko zahlédl nitro kabiny. Tlak vody v takové hloubce rozdrtil těla na kaši, takže připomínala narůžovělou hlínu vytvarovanou do přibližné podoby lidské postavy. Identifikovat je mohli pouze podle uniforem a pozic v kokpitu.

Od té doby Jack při prohledávání vraku neustále tajil dech a obával se, co ještě může objevit, ale žádná další těla se nikde nevyonořila. Náraz na hladinu a mořské proudy pasažéry roznesly do všech stran.

„Máme připravený druhý naviják,“ ozvala se obsluha vysílačky z NTSB.

„Rozumím. Druhý naviják připraven. Mířím k cíli.“

Jack vyrazil s ponorkou k druhé straně trosek. Objevil se před ním další kabel, který mizel v šeru nad Jackovou hlavou. Byl připojený k druhému navijáku na palubě *Gibraltaru*. Jack navedl *Nautilus* k elektromagnetickému háku na konci kabelu.

Uchopil vnějšími titanovými rameny hák a dovlekl ho k jedné části motoru letadla, aby ho vzápětí zasekl za kovovou gondolu.

„Je to,“ oznámil. „Zapojte ho!“

Sledoval, jak se na jeho pokyn elektromagnetický hák kabelu sevřel kolem cíle.

„Háček se zasekl. Můžete vytahovat!“

Zacouval s ponorkou do bezpečné vzdálenosti. Přihlížel, jak se průvěs kabelu napíná, a v další chvíli už se kryt motoru vynořil z písku dna.

Jack se otočil. Pohřebiště už bylo z poloviny vyčištěno. Zbývaly jen drobné úlomky trupu a křídel. Minul velký kus podvozku s pneumatikami zničenými obrovským tlakem. Ještě jeden nebo dva dny a nezbude tu vůbec nic.

Vtom si všiml nějakého pohybu nalevo od sebe. Kolem kopule proplulo hejno hlubinných rybek. Světlo ponorky a hluk záchranné operace sem lákaly stále více a více obyvatel hlubin: dlouhé narůžovělé úhoře, pobíhající

kraby a taky jednu dvoumetrovou máčku skvrnitou. Jack sledoval, jak z úkrytu za jedním kusem vraku vyrazí oliheň a uchvacuje jednu z rybek. Mihla se chapadla a dravec i kořist zmizeli.

Toto byli jeho jediní společníci. Zadíval se na vysoké podmořské hory s plochými vrcholy, které se tyčily na hranici dosahu jeho světél jako nějací obři hlídající místo neštěstí. O něco blíže obklopoval volné prostranství les lávových pilířů. Z hydrofonů ponorky k němu doléhaly osamělé zvuky života v oceánu: vysoká klapání a podzvuková hvízdání.

Zatímco čekal, dolehla na něj náhle samota. V těchto temných hlubinách bez slunečního světla měl dojem, jako kdyby se ocitl v úplně jiném světě.

Povzdychl si a znovu se s ponorkou otočil. Měl tu svoje povinnosti a nesměl se nechat rušit zatoulanými myšlenkami. Za dvacet minut se znovu objeví ocelová lana a on je bude muset zaháknout za další části letounu. Zatím obrátil pozornost k vlastnímu průzkumu.

Pomalů se vydal ke středu trosek. Ze šera se vynořil krystalický pilíř, odražející záři xenonových reflektorů a třpytící se azurovými a růžovými žilkami. Během uplynulých dnů natočil pilíř ze všech možných úhlů a všechna data ukládal na tajné DVD, které předával jen své posádce. Teď už měl George k dispozici kompletní kopii těch podivných rytin na povrchu sloupu.

Jack se přiblížil těsně k pilíři. Od prvního ponoření už nedošlo k žádným poruchám komunikace ani jiným potížím. Ony zvláštní vibrace se nevrátily. Jack se pomalu začínal klonit k závěru, že jeho tehdejší pocity skutečně měly nějaké přízemní vysvětlení, jako třeba poruchu systémů *Nautilusu*.

Vznášel se u pilíře a natáhl se k němu jedním ramenem. Charlie ho neustále přemlouval, aby zkusil odštípnout vzorek krystalu. Jack se nyní dotkl titanovými klepety povrchu pilíře. V hydrofonů zaslechl slabé cinknutí nárazu kovu o sloup.

Současně s tím pocítil, jak se mu zježily všechny chloupky, jako kdyby se z jeho celého těla stala jedna velká ladička. Na kůži vnímal mravenčení, rozostřil se mu zrak a svět se s ním zatočil. Připadalo mu, že každou chvíli ztratí vědomí. Najednou nedokázal určit, kterým směrem je hladina. Jako kdyby nic nevážil, jako kdyby se znovu ocitl ve vesmíru. Zvonilo mu v uších a z dálky k němu doléhaly hlasy v nějakém podivném, nesrozumitelném jazyce, jako z drahého konce dlouhého tunelu.

Zalupal po dechu a tvrdě šlápl na pravý pedál, aby se od pilíře vzdálil. Jakmile se sloupu přestal dotýkat, vrátil se na sedadlo a do svého těla. Mravenčení zmizelo.

„...slyšíš mě? Jacku!“ zaječela mu Lisa do ucha. „Odpověz mi!“

Jack se dotkl mikrofону. Potřeboval fyzický kontakt se světem na hladině. „Tady jsem.“

„Co tam děláš?“

„J-jak to myslíš?“

„Byl jsi mimo celých čtyřicet minut! Námořnictvo už se chystá spustit jednoho ze svých robotů, aby se po tobě podíval!“

Jack couval od ústředního sloupu. Rozhlédl se a spatřil před sebou ocelové kabely. *Jak se jim podařilo vyzvednout oba kusy letadla tak rychle?*

Podíval se na hodiny. Od zahákování ocasu a motoru letadla uplynuly pouhé dvě minuty. Jak to bylo možné? Zamračeně si vzpomněl na poruchu hodin, které si Lisa všimla po prvním ponoření.

„Liso, jaký máte čas tam nahoře?“

„Tři čtrnáct.“

Jack civěl na digitální displej. Palubní hodiny se mu zpozdlily o třicet osm minut.

„Jacku?“

„Já... jsem v pořádku. Došlo jenom k dalším potížím s vysílačkou.“ Vydal se ke kabelům. Copak omdlel?

Lise zněla v hlase nejistota a podezření. „Víš to jistě?“

„Ano, Liso, není se čeho bát. Jdu pro další porci.“

„Tohle se mi nelíbí. Měl bys okamžitě vyrazit k hladině.“

„Já to zvládnu. Všechny systémy fungují. Jaké máš údaje?“

Lisa neochotně odpověděla: „Ted' vypadá všechno dobře.“

Do rozhovoru se vmísil nový hlas. Admirál Houston. „Vaše lékařka má pravdu, pane Kirklande. Všichni jsme tady nahoře propadali panice.“

„Byla to jen porucha, pane.“

„To je mi jedno. Operace pro dnešek skončila.“

Jack křečovitě sevřel ovládání ponorky a ohlédl se na krystalický pilíř. Bázeň z podivné příhody se změnila v hněv. Byl rozhodnutý, že přijde na kloub tomu, co se právě přihodilo. „Aspoň mi dovolte, abych zahákoval poslední várku. Ty kabely už tu stejně jsou.“

Následovala dlouhá odmlka. „Dobře, pane Kirklande. Ale buďte opatrný.“

Jack přikývl, ačkoliv ho nikdo nemohl vidět. „Ano, pane.“

Vrátil se s ponorkou k prvnímu lanu a podíval se na obrazovku se seznamem částí vraku, které byly na řadě – popraskaný kus trupu a část podvozku. Chytil konec kabelu a přitáhl ho ke zkroucenému kovu z trupu. Všiml si, že zevnitř stále přiléhá část toalety. Rychle připevnil magnetický hák a ohlásil: „První lano připraveno.“

Technik odpověděl: „Zahajujeme vytahování.“

Jack se obrátil k druhému kabelu. Vtom mu v uších zabzučela vysílačka. Jacka překvapilo, když uslyšel hlas mořského biologa. „Jacku, zachytili jsme tam dole pohyb.“

„Jak to myslíš?“

„Z údolí mezi dvěma podmořskými horami severozápadně od tvé pozice právě vyrazilo něco velkého a míří to k tobě.“

Jack se zamračil. Když to dokázali detekovat sonarem v takové hloubce, muselo se skutečně jednat o něco obrovského. „Jak je to velké?“

„Dvacet metrů dlouhé.“

„Kristepane... Co je to? Ponorka?“

„Ne, to bych neřekl. Obrys se příliš mění a pohybuje se to příliš krívolace. To není nic umělého.“

„Takže jinými slovy po mně jde nějaká mořská příšera.“ Jack si vzpomněl na domnělého hada, který ho vylekal u vraku *Kochi Maru*. „Další hlístoun?“

„Ne, na to je to moc silné.“

„Skvělé,“ zamručel Jack. „Jak je to daleko?“

„Čtvrt kilometru, ale zrychluje to. Sakra, je to pořádně rychlé! Určitě to přitahuje tvoje světla.“

„Můžu tomu uniknout?“

„Ne. Na to nemáš dost velký náskok.“

„Nějaké návrhy?“

„Dělej mrtvého.“

„Zopakuj to.“

„Klesni na dno, zhasni světla a vypni motory. Hlubokomořský život obvykle reaguje na zvuky, světlo nebo bioelektrické signály. Když všechno vypneš, měl by ses tomu ztratit.“

Jackovi se to vůbec nezamlouvalo. Jako bývalý SEAL dával přednost daleko aktivnější obraně. Bez útočné pušky a granátometu se ovšem rozhodl poslechnout hlas odborníka a snesl se k mořskému dnu.

Po krátké chvilce vypnul přívod z baterie. Reflektory zhasly a neustálé hučení motorů ztichlo. Malou ponorku pohltila temnota. I vnitřní světla nejprve vybledla a poté pohasla docela.

Zvuk vlastního dechu mu ve stísněném prostoru najednou připadal hrozně hlasitý. Měl pocit, že v dálce vidí jiskřičky blikavých světél. Šlo o optickou iluzi? O projev bioluminiscence? O světla duchů?

Robert mu zašeptal do ucha. „Nekomunikuj. Mohlo by tě to zaměřit. Snažíme se proti tomu z hladiny vyslat sonarem silnější signál, abychom to

zahnali.“

„Kde...“

„Tiše! Zrovna to vyrazí zpoza posledního hřebene. Je to obrovské! A je to tady!“

Jack zadržel dech v obavě, že i ten by byl slyšet. Zaklonil hlavu a rozhlížel se vytržštěnými očima po okolní temnotě.

„Krouží to kolem. Sakra, co to je?“

Jack cítil, jak mu po nose stéká kapka potu. V kabině vzrůstala vzdušná vlhkost. Bez filtrů oxidu uhličitého měl možná třicet minut, než se atmosféra v plavidle stane nedýchatelnou. Nemohl si hrát na mrtvého věčně.

Náhle vnímal, jak se nad ním sune cosi velkého. Neviděl nic, ale jakási primitivní část v mozku mu začala vyzvánět na poplach. Prudce se mu rozbušilo srdce. Na čele mu vyrazil studený pot a Jack se usilovně pokoušel něco zahlédnout. Co je tam venku?

„Je nad tebou,“ zašeptal Robert.

Ponorka se o pár centimetrů posunula. Jack ale věděl, že se jeho malého plavidla nic nedotklo. Smýkly s ním vlny za obrovským tvorem, který proplul těsně kolem.

Nautilus se naklonil ke straně a mírně se pootočil. Způsobila to další vlna. Jack ztuhl a zvedl obě paže, aby se opřel o akrylovou kopuli. Jak je ta věc velká? Ponorka se ještě chvíli kymácela, ale pak dopadla zpátky na dno. Ozvalo se zaskřípání kovu o kov – zřejmě dosedla na kus vraku z letadla.

Plavidlo znehybnělo v mírně nakloněné poloze a vratce se pohupovalo.

„Drží se to u tebe, Jacku. Náš sonar to nevyplašil.“

Jack neviděl vůbec nic, ale cítil, že tam venku něco krouží a sleduje ho to. Dýchal potichu, přes pevně sevřené zuby.

Pak ucítil, jak se ponorka pohybuje před ním. Slyšel, jak se něco otírelo o akrylovou kopuli se zvukem vlhké kůže přejíždějící po skle. Ponorka padla na bok a Jack zůstal viset na bezpečnostních pásech. Než se stačil přesunout do pohodlnější pozice, něco do ponorky narazilo. Tentokrát tvrdě.

Jacka úder hodil kupředu a pásy se mu bolestivě zařízly do těla. Ponorka opět o kus popojela po dně. Jack slyšel, jak se něco odlomilo z trupu.

Naštěstí se přitom vyrovnala do správné polohy a Jack se mohl znovu usadit. Ta zatracená věc si s ním pohrává jako kočka s myší.

Natáhl se po ovládání. Než ho ten tvor venku roztrhá na kusy, měl v úmyslu bojovat. Palcem zapnul elektřinu. Temnotu proťaly kužely

reflektorů a tma se rozestoupila. V uších mu zaznělo hučení elektrických motorů.

„Jacku, co to děláš?“

„Kde to je?“

„Hned vedle tebe!“

Ucítil pohyb ještě před tím, než ho spatřil. Otočil se doleva. V kožnaté stěně se otevřelo obrovské černé oko o velikosti víka od popelnice. Jack málem vyjekl. Oko v záři reflektorů zamrkalo.

Netvor ležel kousek od maličké ponorky, která vedle něj vypadala jako trpaslík. Jack si všiml dalšího pohybu a zaklonil hlavu. Za zádi se zvedla změř chapadel. Stvůra se probírala z prvotního překvapení nad světlomety kořisti. Jack si vzpomněl, jak nedlouho předtím viděl lovící oliheň, a náhle se ucítil do kůže oné chycené rybky.

Dupl na oba pedály a prudce vyrazil s ponorkou kupředu.

„Neutíkej!“ zaječel mu Robert do ucha.

„Kdo utíká?“ zasykl Jack napjatě. Otočil ponorku přídí ke gigantické obludě. Uchopil ovládání vnějších ramen, pozvedl titanové paže a zacvakal klepety, jež dokázala rozdrtit kámen.

Tvor se překulil a vysunul k Jackovi ohebná chapadla.

„Co je to?“

„Nemáme pořádný obraz, ale odhadoval bych to na *Architeuthis*“ odpověděl Robert. „Obrovská oliheň ze skupiny hlavonožců. Takových jsme našli zatím jen pár. A ty byly mrtvé poté, co uvízly v hlubokomořských rybářských sítích. Nikdo ještě neviděl nic takhle velkého.“

Zvíře se trochu stáhlo z přímého dosahu xenonových světlometů. Po dně se k ponorce zkusmo natáhlo jedno z ramen, silné jako odpadní roura.

Jack maximální rychlostí couvl – ovšem nestačilo to.

Plazící se chapadlo ho prudce udeřilo do boku.

Náraz ponorku vychýlil a nadzvedl její příd. Jack se čelem udeřil o akrylovou kopuli a před očima se mu vyrojily hvězdičky. Pokoušel se tisknout nožní pedály, ale zjistil, že stroj nereaguje.

Nejprve se vylekal, že je bez energie. Pak si ale všiml přísavky o velikosti talíře přilepené ke kopuli. Hlavonožec ho chytil. Chapadlo se ovinulo kolem ponorky a táhlo ho k tělu netvora. Spoje kolem něj vrzaly nadměrným namáháním.

V kuzelech světel se konečně objevila obluda v celé kráse. Osm svalnatých ramen a dvě delší chapadla odstupující od bledého těla s téměř průsvitnou kůží a plochá hlava lemovaná postranními ploutvemi. Dvě delší

chapadla zkoumala ponorku a přejížděla po titanové konstrukci zoubkovanými přísavkami.

Plavidlo sebou náhle trhlo. Kužely záře se stočily stranou. Jack zahlédl zobákovitá ústa netvora, která se otvírala a zavírala jen metr od něj. V hydrofonech slyšel skřipání čelistí.

Tiše zaklel a pohnul vnějšími rameny, aby se klepeta jednoho z nich sevřela kolem nejbližšího chapadla. Titanové svorky se zakously do kožnaté tkáně. Vodu zkalila tmavá krev.

Než mohl Jack pokračovat v útoku, zvíře odhodilo *Nautilus* dozadu. Ponorka se roztočila kolem své osy a Jack pustil ovládání ramen, aby se pokusil zabrzdít nekontrolovaný let. Snažil se šlapat na nožní pedály, ale k ničemu to nevedlo. *Nautilus* dopadl na dno a vyryl v písku dlouhou brázdou. Hlavní sílu nárazu nesla Jackova ramena. Ponorka zůstala ležet na boku.

„Jacku! Zhasni světla!“

„Hra na mrtvého nezabrala,“ odpověděl a zvedl jedno rameno. Rozhlížel se po obří olihni, ale plavidlo obklopoval oblak zvířených usazenin.

„Poslouvej mě! Snažíme se to zvíře odlákat pryč!“

„Jak?“ Jack se narovnal, jakmile se písek trochu usadil. Světla už pronikala o kousek dál. Nenaskýtal se mu nijak povzbudivý pohled. Blížila se k němu změť svíjejících se chapadel. Místo aby zvíře zahnal, svým útokem ho jen podráždil.

Jack snížil příkon energie, ale nevypnul ji docela. Reflektory zmatněly. Nechtěl se znovu ponořit do tmy a poslepu čekat, co se s ním stane. „Jaký máte plán?“

„Zrovna jsem dal námořnictvu pokyn, ať aktivuje elektromagnet druhého kabelu,“ řekl Robert. „Silné elektrické pole možná to zvíře zažene pryč..., ale jenom když mu zmizíš.“

Jack se kousl do rtu. Přiškrtil příkon ještě víc a vypnul motory. Ze světla zbývala jen matná záře. Sotva rozeznával hmotu chapadel. Zvíře nadále pomalu lezlo jeho směrem. „Dobře, zkuste to,“ přikázal Jack.

„Už na tom pracujeme. Zapnuli jsme to před minutou. Skočil nám ten *Architeuthis* na špek?“

Oliheň postupovala dál k Jackovi.

„Ne,“ odušil znechuceně. Nefunguje to. Bude muset bojovat a pokusit se to zahnat. Sáhl po kontrolce ovládající příkon energie. Vtom ho něco napadlo. Vzpomněl si na Robertovo varování – *neutíkej!* „Roberte, zkuste pohnout tím kabelem! Odtáhněte ho o kus pryč!“

„Cože? Ach..., chápu. Moment!“

Jack vypnul všechny systémy s výjimkou reflektorů. Pokoušel se

zahlédnout kabel, ale světla byla příliš slabá, než aby pronikla tak daleko.

No tak, Roberte..., dělej...

Oliheň se blížila. Podobala se stěně bledé tkáně s chapadly a přísavkami o velikosti jídelních talířů. Viděl, jak se jedno z gigantických očí natáčí jeho směrem. Zářila v něm podezřívavost. Jack se modlil, aby obezřetnost zadržela zvíře na dost dlouho, než Robert stihne realizovat jejich lest.

„Kde jsi, Roberte?“ zahučel.

K nehybné ponorce vyrazilo jedno chapadlo.

Jack sáhl po ovládání a palec položil na regulátor příkonu.

Vtom nalevo od nich v inkoustové tmě vykvetlo nové, ostře pronikavé světlo.

Jack i oliheň ztuhli.

Obluda pomalu obrátila oko k novému zdroji světla. Jack se za ním ohlédl také.

Ze dna vyšlehl sloup oslnivé záře. Byl to ten pilíř, zářící vnitřním světlem.

Jack si všiml ocelového kabelu, který se vznášel jen necelé dva metry od pilíře, a elektromagnet se k sloupu blížil ještě víc.

Jack s otevřenými ústy přihlížel. *Co to sakra...?*

Dno pod ponorkou se začalo chvět – nejprve mírně, ale poté rázněji. Všude kolem se dávaly do pohybu kovové části vraku. Výborně, pomyslel si Jack. Nejdřív mořská příšera, teď zase tohle!

Pevně se držel. Vibrace mu procházely kostmi až do zubů.

Kabel se vzdaloval od sloupu a tím pohasínal jas pilíře. Elektromagnetická návnada zmizela v šeru tmavých vod.

Podíval se na svého protivníka.

Obří oliheň zůstávala nedaleko ponorky jako hromada chapadel. Zdálo se, že váhá. Otřesy a podivné světlo ji zjevně vyděsily. Pak se pomalu vydala za vzdalující se návnadou – pryč od *Nautilu*.

„Zabírá to!“ zvolal Robert na hladině.

Jack mlčel. Báł se, aby k sobě znovu nepřilákal pozornost té obludy. Díval se, jak oliheň sleduje novou kořist. Brzy netvor zmizel z dosahu ztlumených reflektorů ponorky. Jack si je netroufal rozsvítit silněji. Musel se spokojit s informacemi od Roberta.

„Táhneme kabel pryč a zároveň nahoru. Pořád ho sleduje...“

Jack si povolil dlouhé, tiché vydechnutí.

„Už je dost daleko. Možná bys tam odtud měl co nejrychleji zmizet.“

To Jackovi nemusel říkat dvakrát. Zvýšil opět příkon na maximum, odhodil zátěž a sešlápl pedály. Po stranách se kolem něj zvedla mračna

písku, *Nautilus* se odlepil ode dna a začal rychle stoupat.

Znovu se ozval Robert. „Krucí.“

„Co je?“

„Ztratili jsme to.“

Jackovo hrdlo se sevřelo panikou. „Jak to myslíš?“

„Neboj se. Nemíří to k tobě.“ V Robertově hlase znělo jakési zklamání. „Vrátilo se to domů do hlubších příkopů. Sakra, moc rád bych si to prohlédl zblízka.“

„Věř mi... Zblízka to není taková zábava, jak to vypadá na videu.“

„Ehm... no jo, promiň, Jacku.“

„Vracím se nahoru. Za patnáct minut se vynořím.“

„Budeme na tebe čekat.“

Jack se ve svém sedadle opřel a utřel si tvář kapesníkem. Ještě mu sice z krve nevymizel adrenalin z přestálé hrůzy, ale přesto se zazubil. Přežil to.

Jeho úlevu však nadále kalila určitá starost. Představil si jasnou záři linoucí se z toho pilíře, když ho míjel kabel se zapnutým elektromagnetem. A vzpomněl si na vlastní zkušenost: na podivné pocity i na chybějící čas. Zdálo se, že tady dole je víc záhad než jen havárie Air Force One.

Rjúkjúská univerzita, prefektura Okinawa, Japonsko

„Dvanáct tisíc let? To není možné!“ zvolala Karen.

Mijuki se odstrčila od stolu s monitory. „Možná je tam chyba. Databáze nového jazyka je prozatím hodně limitovaná. Kdyby měl Gabriel víc informací..., víc příkladů...“

Karen přikývla. „Určitě jde o chybný výpočet. Ani náhodou nemůže to datum označovat událost, ke které došlo před dvanácti tisíciletími. Jedině že by se jednalo o nějaký vymyšlený příběh..., o převyprávění nějakého mýtu o stvoření.“

„Ale copak by ti dávní lidé uměli nakreslit hvězdnou mapu nebe, jak vypadalo před dvanácti tisíci lety? Gabriel tvrdí, že pozice jednotlivých hvězd a souhvězdí souhlasí na desetinu milimetru.“

„To není tak nemožné,“ namítla Karen. „Jihoaмериčtí Mayové sestavovali astronomické kalendáře, které si co do přesnosti nezadají s dnešními.“

„Ale dokázali extrapolovat tak daleko do minulosti?“

„Pokud to uměli Mayové, proč ne tihle lidé? To město vlastně mohl postavit nějaký odštěpený kmen Mayů. Kdo ví?“

„Máš pravdu,“ řekla Mijuki, zavrtěla hlavou a vstala. „Kdo ví? Je tu

příliš mnoho neznámých. Proto jsem ti o tom neříkala, hned když mi Gabriel před dvěma dny pověděl o svém objevu.“

Karen se zamračila. „Ty už to víš dva dny?“

Mijuki pokrčila rameny. „Nemyslela jsem si, že je to tak podstatné. Jen jsem zkoušela Gabrielovy dešifrovací schopnosti. Vzhledem k tomu, že jazyk jsi studovala ty, napadlo mě, že stačí, když si o tom promluvíme později.“

„Pokud nejde o tuhle bombu, proč jsi mě tedy dneska zavolala?“

Mijuki si povzdychla. „Kvůli té křišťálové hvězdě. Tys mě neposlouchala, když jsem ti telefonovala?“

Karen si stoupla. Vzpomněla si na Mijukin naléhavý hovor – opravdu se zmínila o něčem v souvislosti s hvězdou. „Co jsi zjistila? Našla jsi na geologii někoho, kdo by ti pomohl s analýzou?“

„Ne. Většina geologů je pořád v terénu, zkoumá otřesy půdy a jejich vliv. Taková katastrofa je pro lidi z jejich oboru pravým požehnáním. Nevrátí se před otevřením univerzity.“

„A co jsi objevila?“

„Rozhodla jsem se provést pár základních měření na vlastní pěst. Zajímala mě abnormálně vysoká hustota toho předmětu.“ Mijuki se vydala přes místnost. „Půjčila jsem si digitální váhy a nějaké nářadí. Napadlo mě, že udělám několik jednoduchých testů. Nic složitého. Hmotnost, hustota ... takové věci.“

„A dál?“

„Pořád mi to nešlo.“ Mijuki přešla k pracovnímu stolu pokrytému milimetrovými papíry, kovovými pravítky, posuvnými měřítky a kompasy. Uprostřed toho všeho spočívala skříňka z nerezové oceli.

Karen nakrčila nos. „Nešlo ti to?“

Mijuki zvedla několik listů milimetrového papíru se zakreslenými pohledy na hvězdu z různých úhlů. Všechny obrázky byly doplněny podrobnými údaji o rozměrech. Zjevně se jednalo o výsledek mnohahodinové práce. „Objem jsem spočítala jednak geometricky a jednak podle množství vytlačené vody. Chtěla jsem získat co nejpresnější hodnotu. Zjistila jsem, že artefakt zaujímá pět set čtyřicet dva krychlových centimetrů.“

„A co váha?“

Mijuki si upravila čepec. „To je právě divné.“ Ukázala k papírům a různým měřítkům. „Myslela jsem si, že nejtěžší částí budou tyhle výpočty. Čekala jsem, že pak ten předmět jednoduše zvážím, vydělím hmotnost objemem a dostanu hustotu. Jednoduché.“

Karen přikývla. „A kolik tedy ta hvězda váží?“

„Přijde na to.“ Mijuki se obrátila k ocelové skřínce. „Tyhle váhy jsem si půjčila z katedry geologie. Měří hmotnost s přesností na zlomky miligramu.“

„Pokračuj.“

„Podívej se.“ Mijuki zapnula elektronické váhy. „Nechala jsem křišťálovou hvězdu na misce.“

Karen sledovala, jak červená digitální čísla šplhají stále výš, až se nakonec ustálila na konkrétní hodnotě. Karen nevěřicně zírala na displej.

14,325 kilogramů

„Úžasné. Přes čtrnáct kilo. Nemůžu tomu uvěřit. Ta hvězda je tak těžká?“

Mijuki se na ni podívala. „Někdy.“

„Jak to myslíš?“

Mijuki otevřela dvířka do oddílu s miskou. Karen se naklonila blíž. Křišťálová hvězda uvnitř odrážela světlo z místnosti do tisíce různých směrů. Karen znovu ohromila krása toho předmětu.

Obrátila se k Mijuki. „Nechápu. O co jde?“

Mijuki ukázala na červená čísla elektronického displeje. Hodnota se změnila. Zmenšila se.

8,89 kilogramů

Karen se zamračeně narovнала. „Je snad ten přístroj porouchaný?“

„To jsem si nejdřív taky myslela.“ Mijuki zvedla ze stolu baterku.

„Koukej.“ Rozsvítila ji a namířila kužel světla přímo na hvězdu. Artefakt se rozzářil jasněji. Karen před ním musela přimhouřit oči.

Brzy ale stočila pohled na displej váhy. Hmotnost se opět zmenšila.

2,99 kilogramů

„Jako...?“

Mijuki zastínila baterku dlaní a hodnota okamžitě narostla. „Teď už víš, proč jsem měla potíže s výpočtem hustoty. Hmotnost se neustále mění. Čím silnější světlo, tím menší hmotnost.“

„To není možné. Žádný krystal na celém světě se takhle nechová.“

Mijuki pokrčila rameny. „Proč myslíš, že jsem tě zavolala?“

10. kapitola

Dunění hromu

31. července, 10.17

Gibraltar, severozápadně od atolu Enewak, střední Tichomoří

David Spangler přešel přes přistávací palubu *Gibraltaru*. V noci se přehnala bouře, která bičovala loď proudy deště a poryvy vichřice. Ráno nejhorší počasí pominulo, ale oblohu nadále zakrývala vrstva temných mraků a nepřestávalo drobně a nepříjemně mrholit. Bezpečnostní sítě, které lemovaly plavidlo, pleskaly v poryvech silnějšího větru.

David se nahnul před chladným povětrím a zamířil k rampě, která vedla do spodního hangáru. Rázně přikročil ke dvěma mužům těsně za vstupem do nitra. Dvě hlídky. Byli to Davidovi muži, příslušníci jeho sedmičlenného útočného oddílu. Stejně jako on byli oblečeni do šedé uniformy, černých bot a černých opasků. I jejich plavé, nakrátko ostříhané vlasy se podobaly jeho. David si před pěti lety členy týmu osobně vybral. Kývl na ně. Oba muži se postavili do pozoru, ale nesalutovali.

Na uniformách sice neměli žádnou hodnost ani jiné identifikační znamení, ale všichni tu Davidovy muže znali. Osobní dopis ředitele CIA Ruzickova vyšetřovatelům i velení lodě jasně vysvětlil, že za bezpečnost vraku prezidentského letounu zodpovídá Spanglerův oddíl, a to až do okamžiku, než ho dopraví z mezinárodních vod.

„Kde je Weintraub?“ zeptal se svého zástupce, poručíka Kena Rolfa.

„U stanoviště s elektronikou. Pracuje na zaznamenaných letových údajích.“

„Nějaké novinky?“

„Pořád nic, pane. Data z černé skříňky jsou poškozená.“

David se pochmurně usmál. Edwin Weintraub byl vrchní vyšetřovatel NTSB – a hlavní trn v Davidově patě. Ten chlap byl důkladný, bystrý a chytrý. David věděl, že jeho přítomnost plánovaný podvod nijak neusnadní.

„Mají nějaké podezření?“ zeptal se o něco tišeji a přistoupil k Rolfovi blíž.

„Ne, pane.“

David spokojeně přikývl. Gregor Handel, expert týmu Omega na elektroniku, odvedl dobrou práci. Jako velitel bezpečnosti neměl David potíže se získáním přístupu k černé skříňce, aniž by si toho někdo všiml. Handel slíbil, že dokáže provést sabotáž tak, aby po něm nezůstaly žádné zřejmé stopy. Zatím se zdálo, že je na poručíkovo slovo spolehnutí. David nechtěl, aby údaje černé skříňky odhalily coby příčinu havárie nějakou banální poruchu na Air Force One. Obyčejnou mechanickou závadu by šlo jen obtížně přičíst na vrub Číňanům. Proto vydal příkaz k poškození černé skříňky.

„Nevíte, proč mě Weintraub dnes ráno volal?“ zeptal se David.

„Ne, pane. Před hodinou ale vypukl rozruch, jako když člověk píchne do vosího hnízda.“

„Před hodinou?“ David stiskl zuby. Platil rozkaz, že pokud se objeví něco nového, má být *okamžitě* informován. Produsál kolem svých mužů. Weintraub od prvního dne zkoušel, jak daleko může napnout dělicí čáru mezi svými a Davidovými lidmi. Vypadalo to, že mu bude nutné udělit lekci.

David prošel dlouhou chodbou k prostornému hangáru pod leteckou palubou. Jeho kroky se rozléhaly po protiskluzovém povrchu podlahy. Hangár tvořila rozsáhlá místnost o výšce dvou palub, zabírající téměř třetinu lodní délky. Před odplutím sem byla polovina zdejší letky vrtulníků převelena na Guam, aby udělala místo vyzvednutému vraku.

David se u ústí chodby zastavil a rozhlédl se po širokém prostoru. Místnost páchla po mořské vodě a naftě. Na zemi ležely rozprostřené části letadla, rozdělené do jednotlivých oblastí. V každé z nich pracoval příslušný odborník. Malé kanceláře u stropu obsadili Davidovi muži a mohli odtud nerušené pozorovat úlomky letadla i zaměstnance NTSB.

David se na okamžik zadíval na velký, popraskaný kus gondoly, kterou sem zrovna zvedali po rampě ze spodní paluby.

Všechno se zdálo být v pořádku. David se upokojeně vydal dál do nitra hangáru. Vešel by se sem celý velký cirkus. A vzhledem k počtům vyšetřovatelů, kteří se hemžili mezi troskami, toto přirovnání nebylo vůbec nepřipadné. Všichni jsou to šašci, pomyslel si David.

Uskočil, když kolem něj elektrický vozík přesunoval kus odlomeného křídla. Málem mu přitom urazil hlavu. Během posledních tří dnů vyšetřovatelé dvacet čtyři hodin denně přemísťovali a přerovnávali vytažené kusy, jako kdyby pracovali na obrovské skládačce. Jakmile vozík přešel, David pokračoval do samotného centra ruchu. Po obou stranách se

kolem něj tyčily větší části vraku: roztříštěný předek letadla, ocasní křídla, kousky trupu. Ocelová hrobka posádky i cestujících.

Konečně si všiml provizorního stanoviště s elektronikou: jednalo se o část hangáru obehnanou řadami počítačů, pokroucenými kabely a pracovními stoly pokrytými obvody a kotouči drátů z Air Force One. Jakmile došel ještě blíž, spatřil červenooranžovou krabičku se záznamy letových dat. Skříňka byla otevřená a rozpitvaná. Její vnitřnosti označovaly malé vlaječky, ale nikdo ze čtyř vyšetřovatelů jí nevěnoval pozornost.

Místo toho se všichni shromáždili kolem svého podsaditého vůdce, Eda Weintrauba, který seděl u počítače a zuřivě t'ukal do klávesnice.

David k nim přikročil. „Co se děje?“

Weintraub za sebe mávl rukou. „Myslím, že už víme, jak došlo k poškození údajů z černé skříňky.“

David se polekal a střelil pohledem k otevřené krabičce. Přišli snad na Gregorovu sabotáž? „Jak to myslíte?“

Weintraub se těžce zvedl. „Pojďte. Ukážu vám to.“ Povytl si kalhoty a nepřítomně do nich zastrčil košili.

David nedokázal skrýt znechucení. Weintraub měl mastně lesklou pokožku, černé vlasy mu trčely všemi směry a vodnaté oči za skly brýlí tékaly sem tam. David si neuměl představit odpornějšího člověka. Weintraub ztělesňoval všechny ošklivé obrazy, jež v mysli vyvolával obrat „mizerný civilista“.

Vyšetřovatel zamířil od elektronické laboratoře. „Narazili jsme na něco zajímavého. Na něco, co by mohlo vysvětlit poškození letových údajů.“ Vydal se k oddílu, kde ležely kusy trupu, naskládané tak, aby zhruba připomínaly tvar původního letadla.

David ho následoval. „Pořád jste mi nevysvětlil, o čem to mluvíte, a nelíbí se mi, že jsem poslední, kdo se to dozvěděl. Jasně jsem vám řekl...“

Weintraub se na něj podíval a skočil mu do řeči. „Podávám hlášení, jakmile mám co hlásit, pane Spanglere. Nejdřív jsem musel vyloučit hodnověrnější vysvětlení.“

„Vysvětlení čeho?“

„Tohohle.“ Weintraub dospěl k trupu a přiložil k němu francouzský klíč. Pak ruku oddálil, ale nářadí zůstalo přilepené ke kovu letadla.

David vykulil oči.

Weintraub poklepal na trup. „Je zmagnetizovaný.“ Mávnutím paže zahrnul celý hangár. „Všechno je zmagnetizované. Každíčký kousek kovu vykazuje známky po vystavení účinkům silného magnetického pole. To by taky mohlo vysvětlit, proč jsou nedostupná data. Černou skříňku poškodilo

působení magnetismu.“

„Nemohl to mít na svědomí elektromagnet, kterým se části letounu dopravovaly z mořského dna na palubu? Kirkland přísahal, že se tím nic nepoškodí.“ Davidův hlas se při vyslovování jména Jacka Kirklanda zadrhl. Poslední tři dny se oba muži vzájemně vyhýbali a na pravidelných informačních schůzkách seděli vždycky na opačných koncích místnosti.

„Ne, v tom se pan Kirkland nemýlil. Tohle nemohl způsobit náš elektromagnet. Vlastně to vůbec nedokážu vysvětlit.“

„A co nějaká zbraň?“ Davida maně napadlo, jestli nakonec za to všechno doopravdy nemohou Číňané.

„Na takové úvahy je ještě příliš brzy. Ale pochybuji o tom. Spíš mám dojem, že k tomu došlo až po zřícení. Změnil jsem polaritu jednotlivých částí. Když je sestavíme do původní podoby letadla, navzájem si neodpovídají.“

„Co tím chcete říct?“

Weintraub si podrážděně povzdychl.

David sevřel ruku v pěst. Měl co dělat, aby vyšetřovateli ten pohrdavý výraz nesetřel z tváře pořádnou ranou pěstí.

„To znamená, veliteli Spanglere, že k magnetizaci došlo až po rozpadu stroje. Pochybuji, že hrála nějakou roli v samotném pádu, ale zřejmě poškodila data černé skříňky.“ Posunul si brýle ke kořeni nosu. „Nechápu ovšem, proč nahrávka z kokpitu zůstala v pořádku. Když to magnetické pole zničilo letové údaje, mělo zlikvidovat i hlasový záznam.“

David změnil téma, aby odvedl rozhovor od této otázky. „Pokud k magnetizaci došlo až po pádu, proč ji vůbec zkoumáte? Naše společné rozkazy znějí, abychom co nejrychleji uzavřeli vyšetřování a dali Washingtonu i světu odpovědi.“

„Já znám svou povinnost, veliteli Spanglere. Jak jsem už říkal, mé nálezy jsou zatím jen domněnky. Nemohu vyloučit možnost, že za havárii Air Force One může nějaký elektromagnetický pulz nebo jiná vnější síla, dokud tento úkaz neprozkoumám důkladněji.“ Weintraub vytáhl z náprsní kapsy zmuchlaný kapesník. „Kromě toho jsem viděl zprávy na CNN. Zdá se, že Washington už odpovědi má. Jasně naznačuje, že došlo k útoku nebo sabotáži ze strany Číny.“

David předstíral nezáměr. Věděl, že Nicolas Ruzickov využívá každého střípku informace, aby zasel podezření proti Číňanům. Už teď začínala americká veřejnost vinit komunisty. Zanedlouho začne řinčení mečů. David si odkašlal. „Mně je jedno, co říkají média. Záleží jen na tom, co je skutečně pravda.“

Weintraub se vysmrkal a přimhouřenýma očima se na něj zadíval. „Opravdu? Podařilo se vám vůbec zjistit, kdo prozradil přepis hlasového záznamu novinářům? Vypadá to, že ho mnoho z těch takzvaných reportáží využívá na podporu tvrzení o útoku na Air Force One.“

David cítil, jak se mu do tváře hrne krev, a promluvil o poznání chladněji: „Drby a fámy jsou mi ukradené. Naši povinností je předložit Washingtonu pravdu. Jak s ní politici naloží, to je jejich věc.“

Weintraub uklidil kapesník a odtrhl francouzský klíč od části trupu. „Pak tedy nebudete jistě nic namítat, když budu pokračovat ve zkoumání tohoto zvláštního fenoménu.“ Poklepal si klíčem o dlaň. „Abych zjistil pravdu.“

„Dělejte svoji práci a já budu dělat svoji.“

Weintraub na něj vteřinu mlčky hleděl a pak se odvrátil. „V tom případě se do ní raději hned znovu pustím.“

David se díval, jak vyšetřovatel odchází, a poté se obrátil k velkému kusu vraku. Položil dlaň na jeho hladký povrch. Na okamžik zauvažoval, co se ve skutečnosti s letadlem stalo. Zavrtěl hlavou a pustil takové myšlenky z hlavy. Na tom nezáleželo. Důležité bylo, jak fakta překrouť Washington. Pravda ho nezajímala.

Otočil se a hodil všechny starosti za hlavu. Ve staré škole ho dobře vycvičili. *Poslouchej a nikdy nepochybuj o svých rozkazech.* Přesl hangár zpátky k rampě a vrátil se na palubu. Vítr nabíral na síle a jeho zvuk vzdáleně připomínal palbu. David kývl na své muže a pospíchal k lodní nástavbě. Věděl, že by měl o tomto novém nálezu raději neprodleně informovat Ruzickova.

Po průchodu poklopem se zachvěl zimou a zavřel za sebou. Sklepal z oblečení kapky deště a narovnal se před mohutnou postavou, která se k němu blížila.

„Veliteli Spanglere,“ pozdravil ho admirál Houston a zastavil se před ním. Na sobě měl nylonovou leteckou bundu a zabíral prakticky celou chodbu. Davida naplňovala přirozená autorita toho muže hořkostí.

„Ano, pane?“

„Slyšel jste to?“ zeptal se Houston. „O té magnetizaci částí vraku Air Force One?“

David stiskl rty do úzké čárky. Copak to všichni věděli před ním? Potlačil zlost. „Slyšel jsem o tom, pane,“ odpověděl úsečně. „Šel jsem se na to osobně podívat.“

„Už Edwina napadlo nějaké vysvětlení?“

„Ne, pane. Stále probíhá zkoumání.“

Houston přikývl. „Rád by získal další části letounu, ale blíží se nová bouře. Dneska se potápění nekoná. Vypadá to, že Jack a jeho posádka budou mít den volna.“

David přimhouřil oči. „Pane, když mluvíme o Kirklandovi, na něco jsem vás chtěl upozornit.“

„Ano?“

„Ponorka a hlubokomořští potápěči námořnictva mají dorazit už zítra. Pak nebude třeba držet na místě Kirklanda jakožto civilistu. Z bezpečnostních důvodů...“

Houston si povzdychl a upřeně se na Davida zadíval. „Já vím o tom, že je mezi vámi zlá krev. Dokud ale nebude ponorka námořnictva otestována v takové hloubce, Jack a *Deep Fathom* zůstanou tady. Jack má zkušenosti s hlubokomořskými operacemi a nechci mrhat jeho schopnostmi jen kvůli vašim starým konfliktům.“

„Jistě, pane,“ procedil David mezi sevřenými zuby. Kypěla v něm krev nad admirálovou slabostí pro Kirklanda.

Houston pokynul Davidovi, ať mu uhne z cesty. „Vlastně právě letím na *Deep Fathom*.“

David se za ním díval a skoro nevnímal studený vítr, který ho bičoval z otevřeného poklopu. Dveře se zavřely, ale David zůstal stát a zíral za admirálem. Paže se mu chvěly vztekem.

Než se stačil pohnout, rozlehly se za ním kroky těžkých bot.

David se přiměl ke klidu a otočil se. Ke své úlevě za sebou spatřil dalšího ze svých mužů, experta na elektroniku Gregora Handela.

Handel se zastavil. „Pane.“

„O co jde, poručíku?“ vyštěkl David na mladšího muže.

„Pane, ředitel Ruzickov čeká na kódované lince. Přeje si s vámi ihned hovořit.“

David přikývl a prošel kolem Handela. Určitě jde o telefonát, na který čeká už tři dny.

Gregor ho následoval. David rychle rázoval ke své kajutě. Handela nechal venku a zavřel za sebou dveře. Na stolku spočíval malý otevřený kufrík se satelitním telefonem, na němž právě blikalo červené světélko. David zvedl sluchátko. „Spangler.“

Po krátké odmlce se na pozadí šumu statické elektřiny ozval hlas: „Tady Ruzickov. Máte zelenou k provedení fáze dvě.“

David cítil, jak se mu srdce rozbušilo prudčeji. „Rozumím, pane.“

„Víte, co musíte udělat?“

„Ano, pane. Žádní svědkové.“

„Nesmíte udělat chybu. Bezpečnost našeho pobřeží závisí na vašich činech v následujících dvaceti čtyřech hodinách.“

David takové povzbuzující řeči nepotřeboval. Dobře znal důležitost své mise. Nabízela se jim šance konečně pod podrážkou amerických bot rozdrtit hlavní komunistickou mocnost. „Já neselžu.“

„Velmi dobře, veliteli Spanglere. Celý svět bude čekat na vaše další zavolání.“ Linka zmlkla.

David spustil sluchátko do vidlice. Konečně! Měl pocit, jako kdyby mu někdo z ramen sejmul těžké břemeno. Čekání a podlézání místním nadřízeným skončilo. Obrátil se ke dveřím a otevřel je. Handel stále čekal venku. „Svolejte tým,“ přikázal mu.

Handel přikývl a bryskně se otočil na podpatku.

David zavřel dveře a přešel ke kavalci. Shýbl se a vylovil zpod něj dvě velké krabice. Jedna byla napěchovaná výbušninami C-4, rozbuškami a elektronickými časovači. V druhé se skrýval jeho nejnovější poklad, který dorazil po zvláštním poslu teprve dnes ráno. David položil na krabici dlaň.

Zvenku k němu dolehlo burácení hromu. Blížila se očekávaná bouře. David se usmál. Po soumraku začne jeho skutečná mise.

10.48, na palubě *Deep Fathomu*

George Klein seděl v lodní knihovně, pohroužený do studia, a nevnímal houpání plavidla na neklidném oceánu. Posledních dvacet čtyři hodin byl historik zalezlý právě zde, procházel staré mapy a zprávy a hledal nějaké vodítko k původu toho zvláštního písma vyrytého do podmořského pilíře. Zatím sice neuspěl, ale jeho výzkum odhalil cosi znepokojivého, kvůli čemu si v noci vůbec nešel lehnout.

Na stole měl rozloženou podrobnou mapu Tichomoří, propíchanou drobnými špendlíky s červenými praporky, na které George drobným rukopisem poznamenal data. Špendlíky označovaly lodě, letadla a ponorky zmizelé v této oblasti za poslední století. *Roku 1957 nedaleko od ostrova Wake zmizel letoun Air Force KB-50, v roce 1974 jihozápadně od Japonska zmizela sovětská ponorka třídy „Golf 11“, roku 1983 se u ostrova Hainan ztratila britská loď Glomar Java Sea.* Bylo jich tolik. Stovky a stovky plavidel. George měl před sebou starou zprávu japonského úřadu pro námořní bezpečnost s údaji o počtu zmizelých lodí, které už nikdy nikdo neviděl.

1968: 521 lodí

1970: 435 lodí

1972: 471 lodí

George vstal a ustoupil od stolu. Prohlížel si špendlíky. Po mnohaleté plavbě těmito vodami a výzkumu potopených vraků už slyšel termín Dračí trojúhelník, který sahal od Japonska k severu ostrova Yap na jihu a pokračoval k východnímu okraji Mikronésie. Jednalo se o trojúhelník, v němž se potápěly a ztrácely lodě, o jakousi obdobu známějšího Bermudského trojúhelníku v Atlantickém oceánu. George dosud těmto zprávám nepřikládal žádnou důležitost – domníval se, že za zmizeními stojí obvyklé příčiny: aktivita pirátů, zrádné počasí či hlubokomořské otřesy.

Ted' už si tím nebyl tak jistý. Zvedl staré hlášení od japonského velitele letky Zero za druhé světové války, Sira Kawamota. Dlouholetý velitel vyprávěl zvláštní historku o zmizení létajícího člunu Kawaniši u pobřeží Iwo Jima. Kawamoto citoval poslední pilotova slova: „Něco se děje s oblohou... Obloha se otvírá!“

Opět zprávu odložil. Jack mu včera večer přetlumočil podrobnosti z prepisu hlasové nahrávky z kokpitu Air Force One, jakmile vyšlo najevo, že tento záznam už stejně unikl do tisku. Nahrávka Georgeovi něco připomněla a přiměla ho, aby se vydal do knihovny. Trvalo mu hodinu, než našel Kawamotovo vyprávění. Ta podobnost byla zářející. Po zbytek noci sestavoval přehled o námořních a leteckých katastrofách, který měl nyní před sebou.

Vrátil se k mapě. Červenou tužkou podle pravítka načrtl hranice Dračího trojúhelníku. Pracoval obratně a za chvíli už pevnými tahy vyznačil všechny tři čáry. Poté znovu ustoupil. Všechny špendlíky spadaly mezi jeho linky.

Sedl si. Nevěděl sice, co jeho objev znamená, ale zároveň se ho zmocnil jakýsi tísnivý pocit. Během dlouhé noci četl bezpočet hlášení o zmizení lodí v těchto vodách, hlášení, která sahala daleko do minulosti, až k dávné japonské říši před řadou staletí.

To ho však neznepokojovalo ze všeho nejvíc. Celou noc pracoval ještě z jiného důvodu. Mezi červenými vlaječkami, v přesném středu vyznačeného trojúhelníku, se nacházela jediná vlajka modré barvy.

Označovala hrob Air Force One.

16.24, Rjúkjúská univerzita, prefektura Okinawa, Japonsko

Karen pracovala u řady počítačů vedle Mijuki. Na malém monitoru sledovala, jak počítač prochází různá připojení a prodírá se internetovým bludištěm. Konečně se objevilo logo Torontské univerzity. „Dokázalas to!“

vyhrkla Karen.

„To Gabriel,“ odpověděla Mijuki.

„Mně je jedno, kdo to dokázal, hlavně že máme spojení.“

Několik hodin už se zkoušely spojit s vnějším světem. Různé výpadky proudu a narušené telekomunikační služby po celém Tichomoří však představovaly závažnou překážku dokonce i s Gabrielovou obratností. Nakonec ale Gabriel přece jen uspěl. Nyní mohly pokračovat v pátrání po významu objevů učiněných v rozvalinách Chatanu.

„Ted už se snad někam dostaneme,“ poznamenala Karen a položila ruku na počítačovou myš. Jakmile se dozvěděla o podivných vlastnostech křišťálové hvězdy, naléhala na Mijuki, aby si tyto anomálie nechaly pro sebe, dokud nezjistí něco víc o tom dávném jazyku. Mijuki se nehádala. Obě ženy jejich zjištění ohromila a polekala. Raději zamkly záhadný předmět do trezoru v Mijukině kanceláři.

Karen se připojila na stránky katedry antropologie Torontské univerzity, rychle zadala vyhledávání slova *rongorongo* a našla šest webových stránek. Pracovala rychle, protože se bála, že se tak pracně navázané spojení zase přeruší. Klikla na adresu označenou „Santiagská hůl“. Ze svého studia věděla, že jde o jeden z pěťadvaceti známých autentických artefaktů z dávné minulosti ostrova Rapa Nui.

Na obrazovce se objevila fotografie dlouhého dřeva, do jehož povrchu byly vyryty řady obrázkových znaků. Pod snímkem se nacházela detailní kopie nápisu na holi. Karen ji zvětšila. Řada symbolů se podobala těm, jež objevily v podzemní místnosti s hvězdnou oblohou. „Musíme je porovnat se znaky, které jsme vyfotografovaly.“

„*Hotovo*“ odpověděl Gabrielův hlas bez těla.

Na sousedním monitoru se obrazovka rozdělila na dvě poloviny. Vlevo probíhala kopie znaků ze santiagské hole, vpravo zase nápis z místnosti s hvězdou. Zprvu se zdálo, že si nic neodpovídá – symboly byly podobné, ale ne totožné –, ovšem pak obraz znehybněl. Na monitoru se objevily dva znaky, nyní zvýrazněné červeným políčkem, každý na jedné polovině obrazovky.

Mijuki vydechla: „Vypadají skoro stejně!“

Karen se zamračila. Ještě ji to nepřesvědčilo. „Třeba jde jenom o

náhodou. Kolika různými způsoby je možné znázornit hvězdici?“ Hlasitěji dodala: „Gabrieli, dokážeš najít další totožnosti?“

„Už se stalo.“

Dvojice znaků se zmenšila a na každé polovině obrazovky se vynořilo třicet symbolů jako zrcadlových obrazů jeden druhého. Lidské postavy, podivná stvoření, geometrické tvary – všechny si odpovídaly!

„Myslím, že to není jenom náhoda,“ řekla Mijuki tiše.

„To si piš,“ přikývla Karen.

„Po přidání této databáze k předchozí,“ oznámil Gabriel, „odhaduji, že je tento jazyk tvořen přibližně sto dvaceti hlavními znaky, které se kombinují ve dvanáct set až dva tisíce složených symbolů. S dalšími daty bych se mohl pokusit o překlad.“

Karen vykulila oči ještě víc. „Nemůžu tomu uvěřit. Jestli se Gabriel nemýlí, ta místnost s hvězdnou mapou by mohla být obdobou rosettské desky pro tento starobylý jazyk, poslední vodičko k vyluštění staleté záhady.“ Vrátila se ke svému monitoru a počítači. „Gabrieli, pošlu ti další ukázky písma *rongorongo*.“ Sáhla po myši a začala vyhledávat další předměty z Velikonočního ostrova: tabulku Mamari, velkou a malou washingtonskou tabulku, Veslo, Aruka Kurenga, santiagskou tabulku a malou tabulku z Petrohradu.

Jakmile skončila, narovнала se a obrátila se k Mijuki. „V Torontu víc předmětů není. Nemohl by Gabriel prohledat databáze ostatních univerzit sám? Jestli se nám podaří přidat k databázi znaky ze zbývajících šestnácti artefaktů...“

„Zvýší se naděje, že vyluštíme jazyk,“ doplnila Mijuki a promluvila o něco hlasitěji: „Gabrieli, mohl bys zahájit celosvětové vyhledávání?“

„Zajisté, profesorko Nakanová. Ihned s ním začnu.“

Karen chytila Mijuki za zápěstí. „Máš vůbec tušení, co by to mohlo znamenat?“ Vzrušeně si hned sama odpověděla: „Po celá století se učenci pokoušejí přeložit nápisy *rongorongo*. O jak staré písmo se jedná? Odkud pochází? Kdo ho ostrovanům přivezl? Konečně bude odhalena celá, dávno ztracená historie oblasti.“

„Nedělej si moc velké naděje, Karen.“

„Já si je nedělám,“ zalhala Karen. „V každém případě ale už samotný objev nových nápisů *rongorongo* na opačné straně Pacifiku povede k sepsání bezpočtu odborných publikací. Historici budou muset upravit svoje dohady o dějinách oblasti. A co dalšího se ukrývá v Chatanu? Ještě jsme ho ani nezačaly pořádně zkoumat. Měly bychom...“

Na stěně se rozezněla poplašná siréna.

Karen nadskočila. Mijuki vstala.

„Co to je?“ zeptala se Karen.

„Alarm z mé kanceláře. Někdo se tam pokouší vloupat.“

Karen se vymrštila na nohy. „Ta kříšťálová hvězda!“

Mijuki ji popadla za loket. „Hlídači to zkontrolují.“

Karen se vysmekla z kamarádčina sevření a vydala se ke dveřím. Myšlenky jí běžely jako o překot. Rozhodně si nenechá ukrást vořítko k tajemství staršímu než lidstvo. Rozepnula si bílou bavlněnou kombinézu a vytáhla z ramenního pouzdra pistoli. Chatanská policie našťestí po tom incidentu na pyramidě její zbraň nenašla. Od toho dobrodružství Karen nikam nechodila bez ní.

Mijuki za ní vykročila do předpokoje. „Nech to na hlídačích,“ zopakovala důrazně.

„Výtahy nefungují. Než se sem dostanou, zloději už budou pryč. A já o ten předmět nepřijdu! Na to je příliš cenný.“ Důvěřovala svým střeleckým schopnostem. Pootevřela dveře na chodbu a vyhlédla k Mijukině kanceláři. Dveře byly otevřené a na zemi ležely skleněné střepy. Karen se pokoušela něco zaslechnout, ale zvuk sirény ji ohlušoval.

Zhluboka se nadechla, vysunula se ze dveří a začala se při stěně plížit k otevřené místnosti. Mijuki ji přes vlastní varování následovala. Karen se po ní ohlédla, ale Mijuki mávla, ať pokračuje.

Karen postupovala s pozvednutou pistolí kupředu. Viděla, jak kancelář křížuje kužel světla. Baterka. Větelce alarm nepolekal. Srdce jí bušilo v uších. Napjatě polkla a plížila se dál.

U dveří se zarazila. Slyšela, jak se uvnitř dohadují dva muži, ale jejich jazyk nepoznala. Ozvalo se hlasité prasknutí tříštěného dřeva. Sevřela pistoli ještě pevněji, na okamžik znehybněla a poté skočila do místnosti.

„Ani hnout!“ zaječela.

Dva muži uvnitř k ní šokované vzhlédli. Měli snědou pleť a zjevně pocházeli z ostrovů v jižním Tichomoří. Jeden držel ocelové páčidlo, kterým právě otevřel Mijukin stůl. Druhý měl v ruce pistoli. Pohnul se Kareniným směrem.

Karen vypálila varovnou ránu. Ze stěny za ozbrojencovou hlavou se vznese obláček omítky. Muž ztuhl.

„Odhod' zbraň, nebo je po tobě!“ vykřikla. Nevěděla, jestli lupiči umějí anglicky, ale varovný výstřel překonal veškeré jazykové bariéry.

Muž zaváhal, ale pak s kyselým výrazem odhodil zbraň stranou. Druhý pustil páčidlo.

Karen koloval v žilách skoro čistý adrenalin a jediným pohledem

zaznamenala nepořádek, který tu panoval. Za tu krátkou chvíli už se stačili prohrabat kartotéčními skříňkami a vysypat všechny zásuvky. Karen si s úlevou všimla, že trezor ve stěně za Mijukiným doktorským diplomem zatím zůstal nepovšimnut.

„Ruce nad hlavu,“ přikázala a výmluvně pohnula pistolí.

Muži poslechli. Karen na ně nepřestávala mířit. Hlídači by měli dorazit za pár vteřin. Stačí, když je bude držet na mušce.

Když ale lupiči zvedli ruce nad hlavu, Karen si všimla kůže na jejich předloktí. V šeru spatřila tetování v podobě hada. Okamžitě ten symbol poznala a zajíkla se. To jsou ti útočníci z pyramidy!

Její prozření ji tak ohromilo, že jí trvalo příliš dlouho, než si uvědomila skrytou hrozbu. Na té pyramidě je napadli *tři* muži. A tady jsou jenom dva. Kde je třetí?

Mijuki vedle ní vyjekla. Zůstávala ve stínu u dveří. Karen se po ní ohlédla. Mijuki se dívala za Karenino rameno do chodby. Karen se prudce otočila.

Do chodby ze schodiště vykročil třetí lupič s puškou u ramene. Zjevně jim kryl záda.

Muž vypálil a budovou se rozlehla ohlušující ozvěna výstřelu.

Karen s Mijuki na nic nečekaly a skočily do kanceláře. Z dřevěného rámu dveří za nimi odletěla sprška třísek.

Jeden z mužů uvnitř se vrhl po odhozené pistolí. Karen stiskla spoušť. Muži z ruky vytryskla krev. Se zasténáním se odkulil od ležící zbraně a krvavou pěst si tiskl k hrudi.

Karen zaběhla dál do místnosti, aby měla na očích současně oba lupiče i dveře do chodby.

Poslední muž nadále stál s rukama nad hlavou a nehýbal se. K zemi ho však nepřikoval strach. Karen mu to viděla na očích. Jeho klid ji téměř vyváděl z míry. O krok ustoupil a přesunul se podél zdi. Očividně ji nijak bezprostředně neohrožoval. Kopl do zraněného společníka a něco na něj vyštl klidným jazykem. Krvácející muž se vyplazil po podlaze směrem ke dveřím.

Karen na ně neustále mířila pistolí, ale nevystřelila. Nedokázala by do nich chladnokrevně napumpovat další olovo. Když odcházejí, jen ať jdou. Snad je místní hlídači chytí cestou ven. Další důvod, proč nestiskla spoušť, však neměl nic společného s tím, že oba muži nebyli ozbrojeni. Lupič se jí pořád díval do očí a v jeho pohledu viděla klid, který byl v naprostém rozporu s vypjatou situací.

Ve dveřích se objevil muž s puškou. Než se stačil otočit směrem k nim,

první lupič mu srazil hlavě stranou. Opět se podíval na Karen a Mijuki a zadrmolil něco japonsky se silným přízvukem. Poté trojice mužů zmizela, přičemž dva nezranění pomáhali svému postřelenému společníkovi.

Karen nespustila ruku s pistolí, ani když kroky útočníků dozněly. „Co to říkal?“ zeptala se své přítelkyně.

„O-on říkal, že nevíme, co jsme objevily. Prý to nikdy nemělo být odkryto.“ Mijuki střelila pohledem k zamaskovanému trezoru a pak se znovu zadívala na Karen. „Je to kletba, která stihne nás všechny.“

22.34, Gibraltar, střední Tichomoří

David Spangler odvedl svůj oddíl po mokré palubě. Drželi se ve stínech. Po soumraku bouře zesílila, hrom duněl jako vzdálená dělostřelba a noc na zlomky vteřiny projasňovaly klikaté blesky. Do trupu lodi narážely vlny a vodní tříšť zalévala okraje paluby.

Po večeri se vyšetřovatelé NTSB odebrali na svá lůžka. Mnozí z nich trpěli mořskou nemocí a bylo rozhodnuto, že ve zkoumání vraku Air Force One budou pokračovat až poté, co se bouře přežene. David navíc prohlásil hangár za nebezpečné místo, vzhledem k tomu, že se loď kymácela ze strany na stranu a všude po hangáru se povalovaly nepřípevněné kusy vraku. Proto jej prozatím přikázal vyklidit. Nikdo ze zaměstnanců NTSB se nedohadoval a všichni naopak se zelenými obličejí a rukama přitisknutýma k břichům vděčně odběhli. David pak pokynul svým mužům, ať hlídají vstupy do hangáru.

Nyní, za plné síly bouře, se rozhodl pokračovat ve svém plánu. Na okamžik se zastavil v závětrí mohutné lodní nástavby. Všiml si dvou mužů strážících rampu do chodby k hangáru. Jeden z nich pozvedl paži s rozsvícenou baterkou na znamení, že je čistý vzduch, a pak světlo zase zhasl.

David se vrhl do poryvů deště a spěchal k nim, přičemž si k hrudi tiskl objemnou krabici. Další tři muži, obtěžkáni vlastními vaky, se mu drželi v patách a jistým krokem přeběhli přes kymácející se palubu.

David vklouzl do chodby a přikrčil se u obou strážných. „Všechno probíhá podle plánu?“

„Ano, pane,“ odpověděl jeho zástupce. „Poslední z nich odešel před hodinou.“

David spokojeně přikývl a obrátil se k ostatním. „Znáte svoje úkoly. Pokračujte v hlídání. Handel a Rolfe půjdou se mnou.“

Oba muži zvedli vaky s vybavením. David si nechal svoje břemeno a

vydal se s nimi dál do chodby.

Cestou je obklopovala stále hlubší temnota a na konci chodby neviděli už vůbec nic. David si nasadil brýle s nočním viděním a zapnul UV lampu.

Ze tmy se vynořily kusy vraku, lemované tmavě červenou a bílou barvou. Pokynul ostatním, ať ho následují.

Rázně kráčel hlavní uličkou provizorního skladiště. Nikdo nemluvil. David si svítil lampou do postranních uliček, až konečně narazil na číslo 22. Zastavil se a rozhlédl se okolo. Nikde nebyla ani stopa po něčí přítomnosti, ale dunění bouře a hučení deště přehlušovalo i jejich vlastní kroky. Davida to trochu zneklidňovalo. Při práci se spoléhal na všechny smysly.

Rozhlížel se plnou minutu, než konečně UV lampu spustil. Stál za jedním z obrovských leteckých motorů od firmy General Electric. Až na poškození utrpěné při pádu zůstal neporušený. Teď už David věděl, kde je, a vydal se s ostatními do postranní uličky. Z temnoty se vynořil jejich cíl: bedna s nápisem 1-A na boku. Obsahovala první kus vraku vyneseny na hladinu.

Kývl na své muže.

Oba si navlékli chirurgické rukavice, aby po sobě nenechali otisky prstů. Pracovali zručně a s minimem zbytečných pohybů. Rolfe vytáhl z vaku malé páčidlo a uvolnil hřebíky, jimiž bylo přitlučené víko bedny. Gregor Handel si klekl a připojil k rozbušce čtyři kostky C-4, dostatek výbušniny, aby vyhodila do vzduchu několik čtverečních metrů trosk.

David se spustil na kolena vedle něj a rozepnul přezky na své bytelné schránce.

„Jsem připravený, pane,“ ohlásil Gregor.

David přikývl a otevřel krabici se skutečným pokladem jejich mise. V nitru vyloženém plstí spočívala nefritová socha – bysta čínského válečníka.

I v brýlích s nočním viděním poznal jemnou práci. Hrdě se usmál. Tuto část plánu přidal sám. Prikázal vyrobit kopii bysty, kterou hned první den Jack Kirkland zvedl z oceánského dna. Jednalo se o úlomek původního daru čínského premiéra americkému prezidentovi, o nefritovou repliku dávného válečníka na koňském hřbetě. Jakmile David zachráněnou bystu spatřil, hbitě pozměnil strategii. Napadlo ho, že by vlastně měl Kirklandovi poděkovat za to, jakou příležitost mu poskytl.

Odšrouboval soše ucho a odhalil tak tajnou dutinu. Podal bystu svému odborníkovi na elektroniku. Gregor zručně vložil bombu na místo a zkontroloval všechny dráty i vysílač.

Rolfe zatím vyndal původní hlavu z bublinkového obalu v bedně a uložil ji do Davidovy schránky.

David se podíval na hodinky. Uběhla pouze minuta.

„Potřebuju trochu pořádného světla,“ zasykl Gregor, který se skláněl nad nepravou bystou. Posunul si brýle s nočním viděním do čela. „Tahle čínská elektronika stojí za houby. Musím ty spoje překontrolovat ještě jednou.“

David kývl na Rolfa, který se shýbl a posvítil na nefrit malou baterkou. David si sundal vlastní brýle.

Gregor naklonil hlavu ke straně a pustil se do ověřování zapojení výbušné jednotky. Časovací zařízení i rozbušku minulý týden ukradli na černém trhu čínskému obchodníkovi, aby mohli nastražit falešnou stopu.

Gregor ulehčeně vydechl a podal bystu Davidovi. „Hotovo.“

David hlavu přijal a našrouboval nefritové ucho na místo. „Půjďme,“ řekl a zvedl se.

Když ale vykročil k bedně, temným hangárem se rozlehl výkřik: „*Kdo je tam?!*“

David i ostatní ztuhli. Rolfe zhasl svítlnu. Muži si znovu nasadili brýle s nočním viděním. O kus dál se objevil ostrůvek světla. Zářil od stolů s elektronikou.

„*Ozvěte se, nebo zavolám ostrahu!*“

David rychle přemýšlel. Ten hlas poznal. Patřil Edwinu Weintraubovi, vrchnímu vyšetřovateli NTSB. Spolkl zaklení. Hangár přece měl být liduprázdný. Naklonil se k Rolfovi. „Umlč ho. Ublíž mu přitom co nejmíň.“

Rolfe přikývl a hbitě zmizel dozadu ve tmě.

David už v duchu rychle měnil plán. Tato schopnost z něj udělala úspěšného velitele polních operací. V reálném světě jen málokdy všechno probíhá přesně podle původního očekávání. Ke zdaru mise je nutné plán pružně upravovat podle momentálních potřeb. Jako teď...

David se narovnal a zavolal: „Uklidněte se, Weintraube! To jsem jenom já!“

„Velitel Spangler?“ ujistil se Weintraub o poznání klidnějším hlasem.

„Jen si před odchodem do postele ověřuji, že je všechno v pořádku. Co tady děláte?“

„Spal jsem vzadu na svém lůžku. Počítač právě zpracovává data a já čekám, až bude hotový.“

„Neměl byste tu být za takové bouře.“

„Všechno je izolované a chráněné před vlnami. Nic mi nehrozí.“

To si myslíte vy. David věděl, že by Rolfe měl k tomu muži dorazit každou vteřinou. Pozvedl hlas, aby udržel Weintraubovu pozornost. „Dobře! Jestli máte všechno pod kontrolou, já zase půjdu. Hlídky budou

celou noc venku, kdyby se objevily nějaké potíže.“

„Díky, ale nic mi tu... Hej, kdo to...“

David slyšel hlasité třesnutí. Zamračil se. Rolfe to přece uměl lépe. Tohle byla fušerská práce.

„Všechno v pořádku!“ zavolal Rolfe.

„Posílám za vámi Handela, aby vám pomohl. Přineste sem tu rozteklou bečku slizu.“

Gregor se napřímil a ve tváři se mu jasně zračilo překvapení. Věděl však, že se o rozkazech nepochybuje. David mu pokynul a Gregor se rychle vydal do tmy.

David zatím položil bystu na podlahu a posbíral veškeré nářadí. Tento nešťastný omyl lze obrátit v jejich prospěch. Původně chtěl odpálit trhavinu během zítřejších prací. Pár lidí by patrně zahynulo, ale jednalo se o přijatelnou cenu, kterou bylo třeba zaplatit. Teď ovšem David přišel na něco lepšího.

Přes burácení bouře slyšel vrzání bot o kov. Otočil se v okamžiku, kdy do postranní uličky 22 zahýbali jeho muži s Weintraubovým bezvládným tělem mezi sebou. Zápěstí a kotníky měl vyšetřovatel spoutané plastovými řemínky a ústa zalepená stříbrnou lepicí páskou. Sténal a chabě se pokoušel bránit. Útok ho zjevně omráčil.

„Přineste ho sem a hod'te ho na zem.“

Oba muži spustili svou oběť před Davida. „Promiňte, pane,“ omlouval se Rolfe. „Uklouzl jsem na olejové skvrně. Viděl mě, než jsem ho mohl umlčet.“

„Samá mizerná práce,“ vyjel David ostře. „Weintraub tu vůbec neměl být.“

„Jeho lůžko bylo schované za kusem vraku a monitor počítače měl vypnutý. V té tmě.“

„Nechci slyšet žádné výmluvy.“ David obrátil svou pozornost ke spoutanému zajatci. Weintraub už nabyt plného vědomí. David si všiml velké boule za mužovým uchem. Místo, kam ho Rolfe udeřil páčidlem, označovalo několik kapek krve. Weintraub hleděl na Davida a z očí mu plála nenávist spolu se vztekem.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Gregor. „Hodíme ho přes palubu a svedeme to na bouři?“

David si prohlížel kořist a sledoval, jak se mužův hněv mění ve strach. „Ne. Když ho utopíme, nijak nám to nepomůže.“

Weintraubovi se v očích mihl záblesk naděje... a podezření.

David se k němu shýbl a sevřel mu nozdry. „Přidržujte ho.“ Rolfe si

klekl na Weintraubovy nohy a Gregor zase na ramena.

Vzhledem k lepicí pásce přes ústa nyní Weintraub nemohl dýchat. Škubal sebou a pokoušel se vymanit, ale David ho držel pevně a mluvil přitom k ostatním: „Jeho tělo můžeme využít. Slabým místem našeho plánu bylo vysvětlení, proč by k zítřejší explozi mělo dojít jen tak, zničehonic. Co tu bombu odpálilo? Tím by mohly vzniknout jisté pochyby.“

Kývl k zmítajícímu se muži. Weintraub poulil oči a jeho tváře nadcházející smrtí zfialověly. David nedbal na jeho paniku. „Teď ale máme obětího beránka. Chudák Weintraub si hrál s tou bednou a omylem odpálil bombu.“

„Takže ji necháme vybuchnout ještě dnes v noci?“ zeptal se Gregor.

„Hned po půlnoci. Potom se ujistíme, že vyšetřovatelé objeví čínskou elektroniku. Takový důkaz Washingtonu postačí. Uvěří, že do ní Číňané napěchovali spoustu další trhavin, která vybuchla a způsobila zřícení prezidentova letadla.“

„Myslím, že je mrtvý, pane,“ přerušil ho Rolfe, který stále klečel na Weintraubových kolenech.

David sklopil oči a zjistil, že se jeho zástupce nemylí. Weintraub hleděl prázdnýma, vytřeštěnýma očima ke stropu. David pustil jeho nos a znechuceně si otřel prsty v rukavici o nohavici kalhot. „Sundejte mu pouta.“

Jeho muži poslechli a David mezitím strhl mrtvole pásku z úst. Pak vzal nefritovou bystu, položil ji Weintraubovi na hrud' a vyšetřovatelovy paže naaranžoval do její blízkosti. Už se chtěl narovnat, když ho ještě něco napadlo. Sáhl do kapsy a vylovil soustavu elektronických obvodů čínské výroby, kterou vzápětí vtiskl mrtvému muži do dlaně. Pojistka pro všechny případy.

Napřímil se, pár vteřin si prohlížel své dílo a poté krátce kývl. „Jdeme. Mám hlad jako vlk.“

Gregor posbíral vaky. „Co uděláme se zbylými rozbuškami a trhavinami?“ zeptal se.

David se usmál. „Nebojte. Mám pro vás další úkol. Po dnešní noci prožijeme hektický den. Všude bude dost zmatku, který zamaskuje ještě jednu operaci.“

„Pane?“

„Vím o někom, kdo ocení tu C-4, kterou máme navíc.“ David si představil Jacka Kirklanda se svým obvyklým úsměvem od ucha k uchu a s paží objímající Jennifer kolem ramen. „Bude to takový dárek na rozloučenou pro dávného kamaráda.“

Půlnoc na palubě *Deep Fathomu*

Jack seděl s admirálem Houstonem u stolku v lodní kuchyni. Za úzkým oknem po temném nebi šlehaly klikaté, rozvětvené blesky. Kvůli špatnému počasí se admirál rozhodl zůstat na *Fathomu*, ale Jack měl podezření, že za tím bylo víc než zuřící bouře.

Lod' se kymácela na vlnách a admirál nepřítomně žmoulal konec svého silného doutníku. Vzdychl a vyfoukl kouř ke stropu. Rychle likvidoval Jackovy zásoby kubánského kuřiva. „Opravdu jsi nám o tom objevu měl říct dřív,“ promluvil Houston.

Jack sklopil hlavu. Dnes večer admirálovi přehrál tajný videozáznam toho zvláštního pilíře i podivných hieroglyfů. Po blízkém setkání s obří olihni věděl, že už o tom nemůže dál mlčet. „Já vím, ale nejdřív jsem si nemyslel, že by to mohlo být nějak důležité pro vyšetřování.“

„A chtěl jsi na námořnictvo udělat dlouhý nos.“

Jack se zašklebil. Nikdy se mu admirála nepodařilo obalamutit.

Houston pokračoval: „Tvůj objev může vysvětlit magnetizaci částí vraku. Jestli ten pilíř vyzařuje nějaké pole, možná ovlivnil zříčené letadlo. Weintrauba to určitě bude zajímat.“

Jack přikývl. Zpráva o magnetizaci částí prezidentského letounu ho překvapila.

„Nenecháváš si pro sebe ještě něco?“ zeptal se Houston.

„Ne, ani ne.“

Houston z něj nespouštěl zrak. „Ani ne?“

„Jen pár myšlenek..., nic konkrétního.“

„Jaké například?“

„To není důležité.“

Houston probodával Jacka ocelovým pohledem. I po dvanácti letech se Jack málem přikrčil. „Když dovolíš, o tom, co je a co není důležité, rozhodnu já.“

Jack měl pocit, že ho admirál zatlačil do kouta. „Já nevím. Nepřipadá vám jako dost divná náhoda, že většina vraku přistála zrovna vedle toho sloupu?“

„Bezpochyby je to divné, ale kdo ví, kolik takových pilířů na dně je? Zatím jsme prozkoumali jen nepatrnou část hlubin.“

„Možná.“ Jacka to nepřesvědčilo.

Na oba padlo ticho, narušované jen burácením hromu. Konečně se Houston protáhl a zamáčkl doutník. „Jestli je to všechno... Už je docela pozdě. Měl bych jít do postele, než ti úplně vyberu doutníky. Díky za to, že

jsi mi půjčil kajutu.“

Jack se zhluboka nadechl. Celé odpoledne zápasil s myšlenkou, kterou se obával zformovat do slov. „Marku...“

Admirál se na něj podíval s povytaženým obočím. To bylo poprvé, co ho Jack oslovil tak neformálně. „O co jde?“

„Já vím, že to zní šíleně, ale co když... co když ten pilíř má něco společného se zřícením Air Force One?“

„No tak, Jacku, tohle je hodně přitažené za vlasy.“

„Myslíte, že to nevím? Ale jsem jediný, kdo byl tam dole.“ Jack si vzpomněl, co se stalo, když se titanovým ramenem ponorky dotkl pilíře. Na ten pocit volného pádu a poruchy hodin i komunikace.

„Co tím chceš říct?“

Jack se namáhavě pokoušel zformulovat své dojmy do slov: „Jednou jsem plul na jaderné ponorce a lůžko jsem měl nedaleko od reaktoru. Byl sice odstíněný, ale stejně jsem za přepážkou nějak vnímal tu ohromnou sílu. Jako kdyby moje kosti cítily něco, co přístroje nedokážou detekovat. Tady dole to bylo podobné. Přítomnost obrovské moci, byť momentálně nečinné a spící.“

Houston na něj mlčky hleděl. Nakonec pomalu promluvil: „Důvěřuji tvému úsudku, Jacku. Nepochybuji, že jsi něco cítil. Jestli ta věc dokázala zmagnetizovat vrak letadla, je zatraceně silná. Ale způsobit pád letadla ve výšce víc než deseti kilometrů...“ Admirál se odmlčel.

„Já vím... Já vím, jak to zní. Ale jenom jsem chtěl, abyste věděl, co jsem objevil a co jsem přitom vnímal. Žádám vás jen o to, abyste neuzavíral svou mysl před žádnými možnostmi.“

Houston přikývl. „Oceňuji tvou upřímnost, Jacku, ale já svou mysl neuzavírám nikdy.“ Unaveně potřásl hlavou. „Přeji si jen, aby Washington dělal totéž. Určitě víš, že nejsi jediný, kdo má pevný názor na příčiny pádu. Nová vláda už podle všeho došla ke svým závěrům.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Jack.

„O sabotáži. Provedené Číňany.“

Jack nakrabatil čelo. V posledních pár dnech byl příliš zaneprázdněn, než aby stíhal sledovat zprávy. „Ale to je absurdní. Prezident Bishop byl jedním z nejrazantnějších zastánců vyjednání dlouhodobé smlouvy o spolupráci s Čínou. Proč by ho měli zavraždit?“

Admirál se zachmuřil. „To je politika. Samé pozérství a pokrytectví. Číňané už ale v reakci stáhli svoje diplomaty z USA a naše vypověděli z Číny. Zrovna dnes ráno jsem se dozvěděl, že čínské námořnictvo zahájilo rozsáhlé manévry. Jde z jejich strany jen o další pózu, ale Washington stejně

hraje nebezpečnou hru.“

Jack si najednou připadal pošetile, že vůbec mluvil o svých podezřenech. Admirál měl už tak dost vlastních starostí. „Pak tedy potřebujeme co nejrychleji najít skutečnou odpověď.“

„Samozřejmě. Aspoň že nám od zítřka bude moci pomáhat ponorka námořnictva. Se dvěma ponorkami jistě zrychlíme tempo probíhajících prací.“

Jack přikývl. Druhá ponorka byla nejnovějším prototypem patřícím k hlubokomořskému oddílu námořnictva. Byla určena do hloubek pět tisíc metrů a dosahovala rychlosti až čtyřiceti uzlů. „O tom *Perseovi* už jsem četl. Je to skutečné ferrari flotily.“

„Ferrari se zuby. Právě jsme ji vybavili několika miniaturními torpédy.“

Jack vykulil oči.

„Jde o nejnovější modifikaci a stále ještě tajnou informaci.“

„Měl byste mi to vůbec povídat?“

Houston mávl nad jeho otázkou rukou. „Zítřka bys na to stejně přišel. Tyhle hračky by měly zahnat všechny mořské potvory, které by si tě zase chtěly dát k obědu.“

Jack se usmál. „Pro jednu nebudu nic namítat proti tomu, aby mi námořnictvo krylo záda.“

Jejich rozhovor přerušily kroky na schodech. Oba se otočili. Do kuchyně vstoupil George Klein. „Měl jsem dojem, že odtud slyším vaše hlasy,“ pravil historik. „Doufal jsem, že jsi ještě vzhůru, Jacku.“

Jacka překvapil profesorův ošuntělý zevnějšek: tmavé kruhy pod očima a neupravený šedý plnovous na bradě. Vypadalo to, že už několik nocí nespál. Když se nad tím teď zamyslel, uvědomil si, že vlastně George celý den neviděl. „Co se děje, profesore?“

Historik zvedl srolovanou mapu. „Něco jsem ti chtěl ukázat. Dělal jsem si přehled o dalších zmizeních v oblasti a myslím, že bys to měl vidět.“

Jack věděl, že George nemá ve zvyku mlátit prázdnou slámu. Většinou si všechno nechával pro sebe, dokud nebyl se svými výsledky spokojený. A podle jeho stavu měl Jack dojem, že tentokrát zkoumal něco podstatného.

„Co jsi objevil?“

„Možný důvod, proč se zřítilo Air Force One.“

Admirál se napřímil a vrhl na Jacka významný pohled. „Zdá se, že dnes všichni přicházejí se svými teoriemi.“

George nedbal na admirálova slova a přistoupil ke stolu. Když historik rozvinul svoji mapu, Jack spatřil Tichý oceán a velký červeně vyznačený trojúhelník. Než se ale stačil podívat pozorněji, lodí otřásl silné zadunění.

Všichni ztuhli.

Když burácivý zvuk postupně odezněl, uslyšeli, jak kdesi v útrobách *Fathomu* štěká Elvis.

Profesor si posunul brýle na nose. „To bylo hodně blízko. Takovéhle zahřmění...“ ,

Admirál i Jack už ale vyskočili na nohy. „Tohle nebyl hrom,“ řekl Jack a vykročil ke dveřím vedoucím na palubu.

Plavidlo bičovaly proudy deště. Vichr málem vyrval Jackovi dveře z ruky. Loď se mu zmítala pod nohama.

Oba muži ho následovali.

Jack se otočil a rozhlédl se po hladině. Zhruba čtvrt míle odsud si všiml siluety *Gibraltaru*, nyní jasně ozářené. K nebi z ní právě stoupala malá ohnivá koule.

„Co se stalo?“ zeptal se George a otřel si brýle.

Nikdo neodpověděl, ale když Jack sledoval kouli plamenů, cítil, že skutečné problémy teprve začínají.

11. kapitola

Do vyhnanství

1. srpna, 8.22

Rjúkjúská univerzita, prefektura Okinawa, Japonsko

Karen stoupala po schodech v univerzitní budově a těšila se na další práci. Po včerejším pokusu o krádež musela s Mijuki strávit celý den s ostrahou budovy. I když použila zbraň v sebeobraně, úřady jí pistoli zabavily. Vzhledem k přísnosti japonských zákonů ohledně nošení zbraně Karen trvalo hodiny, než si vymluvila povolení k odchodu z policejní stanice. Poté jí zavolal rektor univerzity, poplašený útokem, aby ji ujistil, že obě ženy mohou počítat se zvýšenými bezpečnostními opatřeními.

Karen učinila jistá opatření sama – křišťálový předmět uložila do bankovního trezoru pro případ, kdyby se lupiči pokusili o další krádež.

I teď, cestou po schodech, ji doprovázel uniformovaný hlídač. Aspoň že rektor drží slovo, pomyslela si. Na vrcholu schodiště zamířila rovnou k Mijukině pracovně. Když zaklepala a ohlásila se, uslyšela cvakání zámku a dveře se pootevřely.

„Všechno v pořádku, paní doktorko?“ zeptal se hlídač japonsky.

Mijuki přikývla. Otevřela dveře dokořán a dovolila Karen vstoupit.

„Teď už si poradíme samy,“ pravila Karen lámanou japonštinou. „Dveře necháme zamčené a zavoláme vám, až budeme chtít odejít.“

Hlídač přikývl a otočil se k odchodu.

Karen zavřela dveře a Mijuki je znovu zamkla. Karen se k ní s povzdychem natáhla a stiskla své přítelkyni ruku. „Jsme v bezpečí,“ řekla. „Už se nevrátí. Zejména při takhle zvýšených bezpečnostních opatřeních.“

„Jenže...“

Karen znovu stiskla Mijukinu dlaň. Vzpomněla si, jak klidně vypadal vůdce lupičů i jak srazil stranou hlaveň pušky svého společníka, a dodala: „Myslím, že nám nechtěli ublížit. Chtěli jen ten artefakt.“

„A jsou rozhodnutí ho získat bez ohledu na to, kdo jim stojí v cestě,“ řekla Mijuki zamračeně.

„Neboj se. Když je zamčený v bankovním trezoru, museli by vyloupit Tokijskou banku.“

„Stejně nehodlám nic riskovat.“ Mijuki pokynula k bílým oblekům na stěně. „Tak pojď. Gabriel našel něco zajímavého.“

„Opravdu? O tom jazyku?“

„Ano, vyhledal všechny další ukázky písma z Velikonočního ostrova.“

Karen si spěšně navlékla čistou kombinézu a narovнала se. „Myslíš, že už má dost informací, aby text přeložil?“

„Na to je ještě brzy, ale v každém případě na tom pracuje.“

Karen si sepnula vlasy do papírové čepice a cestou ke dveřím se ještě zeptala: „Ale myslíš, že to dokáže?“

Mijuki pokrčila rameny a elektronickým klíčem otevřela dveře do vlastní pracovny. „Na to by ses ani neměla ptát.“

Mijuki si jako rezervovaná Japonka jen málokdy dělala legraci, když hovořila o práci, takže náznak nezbednosti v jejím hlase Karen překvapil. „Jak to myslíš?“

„Na to se musíš podívat.“

Mijuki zjevně objevila něco důležitého. „Co je? O co jde?“

Mijuki ji odvedla k vyrovnaným počítačům. „Gabrieli, mohl bys, prosím, ukázat na prvním monitoru obrázek 2B?“

„Zajisté. Dobré ráno, doktorko Graceová.“

„Dobré ráno, Gabrieli.“ Karen už si na jejich nehmotného kolegu pomalu zvykala.

Obě ženy se usadily. Karen viděla, jak na monitoru před nimi probíhají nějaká data, a to takovou rychlostí, že je vnímala jen jako rozmazanou šmouhu. Poznala ovšem, že jde o nějaké neznámé hieroglyfy. Během pár vteřin se uprostřed obrazovky zastavilo pět z nich.

Na Karen to neudělalo valný dojem. „Dobře. Na co se to koukám? Dokážeš je přeložit, Gabrieli?“

„Ne, doktorko Graceová. Se současným množstvím dat zůstává překlad jazyka nemožný.“

Karen se zklamaně zamračila. „Našel jsi ostatní příklady písma rongorongo?“

„Našel jsem je všechny, doktorko Graceová.“

Karen povytáhla obočí. „Všech pětadvacet? Tak rychle?“

„Ano. Připojil jsem se ke čtyřem stům třinácti internetovým stránkám, abych získal všechny známé nápisy. Tři z ukázek bohužel obsahovaly identické úryvky a na jednom artefaktu byl jediný symbol. Množství dat je tedy k vyluštění jazyka nedostatečné.“

Karen se podívala na monitor. „A co je tohle? Na kterém artefaktu se nacházejí tyto znaky?“

„Na žádném.“

„Cože?“

Do hovoru se vmísila Mijuki. „Vysvětlí to, prosím. Popiš nám svoje vyhledávací parametry.“ Otočila se ke Karen a spěšně dodala: „Tohle všechno vymyslel on sám.“ Ve tváři jí svítilo vzrušení a hrdost.

Gabriel odpověděl: „Po hledání termínu rongorongo jsem prohledal celosvětovou síť i podle jednotlivých ze všech sto dvaceti symbolů. Na archeologické stránce Harvardské univerzity jsem narazil na příspěvek, který se shodoval ve třech vyhledávacích parametrech.“ Na obrazovce se tři příslušné znaky rozzářily červeně.

„A co zbylé dva?“ zeptala se Karen a pokoušela se pochopit, co jí vlastně Gabriel říká.

„Ty neodpovídají žádnému známému symbolu rongorongo.“

„Co to znamená?“

Mijuki vysvětlila: „Jde o nové znaky. O symboly, jaké dodnes nikdo neviděl.“

„To by ale znamenalo, že jsme objevili dosud nezdokumentovaný artefakt.“ Napřímila se. „Nový nález!“

„Tento příspěvek byl na harvardskou webovou stránku odeslán před dvěma dny.“

„Můžu se na něj podívat?“

„Tady je.“ Mijuki jí podala list papíru. „Vytiskla jsem ho.“

„To je neuvěřitelné.“

„Já vím. Gabriel dokázal rozšířit vyhledávací parametry sám od sebe. Prokázal schopnost naprosto nezávislého myšlení. Jde o neuvěřitelný pokrok.“

„Mijuki, já mluvím o těch nových symbolech.“ Karen zamávala papírem. „Tohle je ta neuvěřitelná část.“

„Možná v tvém oboru.“

Karen si uvědomila, že mimoděk zlehčila kamarádčin úspěch. „Promiň, Mijuki. Ty i Gabriel si zasluhujete to nejupřímnější ocenění.“

Mijuki to trochu uchlácholilo. „Jen si to přečti. Je tam toho víc.“

Karen se lehce dotkla kamarádčina zápěstí. „Opravdu si toho cením. Na mou duši.“

„Ach, já vím. Jen se mi líbí, když tě můžu přimět k tomu, abys to přiznala nahlas.“

Karen obrátila oči v sloup a podívala se na vytištěný text vzkazu.

Předmět: Dotaz ohledně neznámého jazyka

Pro všechny, kterých se to týká:

Ocenil bych pomoc při zjišťování původu následujícího hieroglyfického písma. Těchto několik symbolů bylo vyryto do kusu krystalu. Těm, kteří projeví zájem o další výzkum, rád poskytnu více podrobností.

Předem děkuji za pomoc,
George Klein, Ph. D.
Deep Fathom

Od: „George Klein“ gklein@globalnet.net
Přijato: z globalnet.net ([209.162.104.5]) přes rly-ye04.mx (v71.10) s ESMTTP
X-Mailer: Microsoft Outlook Express Macintosh Edition-4.5 (0410)
Komu: Arclanguage@harvarduniversity.org
Datum: čtvrtek, 27. července, 13:47:46

Karen spustila ruku s papírem. Nemohla přehlédnout zmínku o druhém krystalu. Jednalo by se o příliš velkou náhodu.

„Víme, odkud ten vzkaz přišel?“

Mijuki přikývla. „Gabriel ho zpětně vystopoval. Odesílatel je na palubě záchranářské lodi *Deep Fathom*, momentálně ve středním Tichomoří. Gabrielovi se podařilo zjistit současnou polohu tak, že se napojil na systém GPS.“

„Kde přesně je?“

„Nedaleko od ostrova Wake. To ale není nejdivnější. Gabriel o tom plavidle objevil jeden novinový článek, kde se píše, že *Deep Fathom* momentálně pomáhá s vyzvedáváním vraku Air Force One z mořského dna.“

„To je opravdu zvláštní...,“ zamračila se Karen a pokoušela se

odhadnout, jak by spolu tyto dvě záležitosti mohly souviset. „Musíme se spojit s tím Georgem Kleinem.“

„Gabriel už na tom pracuje.“

9.00, *Gibraltar*, střední Tichomoří

Jack napjatě seděl v koženém křesle v dlouhé konferenční místnosti. Bylo tu sice plno lidí, ale nikdo nemluvil. Všichni čekali na příchod admirála Houstona. Po noční explozi se radil s generálním štábem. Po celou noc vyšetřovatelé a vojáci pročesávali místo výbuchu. Stovka mužů se pod sodíkovými zářivkami probírala troskami a shromažďovala důkazy.

Byly nalezeny ostatky vrchního vyšetřovatele Edwina Weintrauba a jeho silně popálené tělo bylo přeneseno do lodní nemocnice. Předběžnou identifikaci provedli na základě snubního prstenu. Byla to dlouhá a náročná noc. Díky bezpečnostním opatřením Jack mohl vstoupit na palubu *Gibraltaru* teprve dnes ráno.

I tak se ale k okolním plavidlům včetně *Deep Fathomu* donesly různé zvěsti. Šlo o bombu, ukrytou v čínské nefritové bystě. Její úlomky se rozlétly po celém hangáru, zarazily se do stěn a dokonce i do kostí Weintraubovy lebky a končetin. Výbuch navíc zapálil nedalekou nádrž s čisticím olejem, která byla právě odpovědná za ohnivou kouli, jež vystřelila vzhůru ze šachty nákladního výtahu.

Jack se zachvěl. Tu bystu vyzvedl z mořského dna on sám. Pokud zvěsti nelhaly, co kdyby explodovala, když byl na oceánském dně? Odsunul tyto myšlenky stranou.

Kolem něj v místnosti panovalo tísnivé ticho. Všichni vypadali k smrti unaveni a ohromeni. Nikdo dokonce ani nešeptal.

Konečně se dveře konferenční místnosti otevřely a do místnosti vkročil admirál Houston se svými pobočníky a s Davidem Spanglerem. Admirál zůstal stát, zatímco ostatní tři muži se usadili. Jack se zadíval Houstonovi do očí, ale admirál mu ani nekývl na pozdrav. Měl popelavě bledou tvář a oči tvrdé jako acháty.

„Pánové,“ začal Houston, „nejprve mi dovolu, abych vám všem poděkoval za horlivé úsilí, které jste vyvíjeli v uplynulém týdnu. Noční tragédie nikterak neumenšuje vaši významnou pomoc.“ Admirál sklonil hlavu. „Bohužel však musím oznámit, že ostatky nalezené po nočním výbuchu opravdu patřily doktoru Edwinu Weintraubovi.“

Mezi zaměstnanci NTSB se rozneslo tiché mumlání.

„Vím, že všichni, kdo se s doktorem Weintraubem znali, si ho

mimořádně vážili. Budeme ho všichni postrádat.“ Admirálův tón ztvrdl. „Nezemřel nicméně zbytečně. V troskách zanechali jeho vražedné stopy vlastního zbabělosti. Odborníci – zde i v San Diegu – potvrdili původ elektronického časovače a rozbušky. Obě součástky byly vyrobeny v Číně.“

Několik vyšetřovatelů NTSB se neudrželo a zlostně vykřiklo. Přítomní vojáci zachovali klid s výjimkou poručíka sedícího vedle Jacka, který krátce zasténal: „Ach, bože.“

Admirál zvedl ruku. „Domníváme se, že doktor Weintraub při vyšetřování omylem odpálil skrytou bombu. Je pravděpodobné, že podobná zařízení byla schována v celé třímetrové soše, a podle všeho jejich exploze způsobila pád Air Force One.“

Mezi shromážděnými se opět rozhostilo ticho.

„Tato informace bude zveřejněna v čase večerních zpráv. Nemůžeme ji před americkým národem skrývat. Ihned po zveřejnění se ale rychle zvýší celosvětové napětí, zejména tak brzy po tichomořské tragédii. Proto jsem obdržel rozkaz, podle něhož se *Gibraltar* má vydat do Filipínského moře. Cestou vyloží zaměstnance NTSB i části vraku Air Force One na ostrově Guam.“

Místností se rozneslo další mumlání.

Admirál počkal, až se posluchači utiší, a pak navázal: „S vyzvedáváním posledních částí letadla z oceánského dna bude pokračovat záchranná a výzkumná loď námořnictva *Maggie Chouest* ve spolupráci s námořní hlubokomořskou jednotkou. Poté budou i ty dopraveny na Guam. Nad průběhem pozmeněné mise bude dohlížet velitel Spangler.“

Admirál chvíli s nehybnou tváří jen tiše stál. Pak pomalu dodal: „Prezident Nafe přislíbil, že teroristé nevyvážnou bez trestu. Washington již požádal, aby Čína vydala všechny odpovědné lidi mezinárodním autoritám.“ Houston sevřel ruku v pěst. „Dovolte mi jeden osobní slib. Spravedlnosti bude učiněno zadost – ať už bude čínská vláda spolupracovat nebo ne. Amerika odpoví na teroristické útoky proti vlastnímu lidu sbleskovou a strašlivou zlobou.“

Jack ještě neviděl admirála Houstona tak rozzuřeného. Vystupovaly mu žíly na krku a ze rtů zmizela veškerá barva.

„To je všechno. Máte-li dotaz ohledně nějaké drobnosti, odkazují vás na svého protokolárního důstojníka. Děkuji vám všem za spolupráci.“

Jack zvedl ruku. Nebyl si jistý, jestli zde jeho posádka sehraje ještě nějakou roli. „Pane, smím se zeptat na záchrannou ope...“

Admirál ho zlostně přerušil: „Pane Kirklande, podobné otázky nechť jsou směřovány na velitele Spanglera.“ Bez dalšího slova se otočil na

podpatku a odešel.

Jack přenesl pohled rozpačitě na Davida, kterému na rtech hrál zlomyslný, škodolibý úšklebek. Spangler si stoupl. „Pokud jde o vaši otázku, pane Kirklande, děkujeme vám za vaše služby. Vzhledem k tomu, že nyní jde o záležitost národní bezpečnosti, vaše další přítomnost již není potřebná.“

„Ale...“

„Jedná se o vojenskou operaci. Civilisté budou mít zakázaný přístup. Kolem místa havárie ustanovíme tříkilometrový kordon. Očekáváme, že v osmnáct hodin již budete mimo vyznačenou zónu.“

Jack propaloval Davida pohledem, Věděl, že za tímto vyhazovem stojí i osobní důvody.

„Neodplujete-li do dané doby nebo pokusíte-li se o opětný vstup, vy i vaše posádka budete zatčeni a vaše loď bude zabavena.“

Tato odpověď vyvolala u přítomných vlnu mumlání.

„Už jsem zařídil, aby vás moji dva muži doprovodili z *Gibraltaru*.“ David zvedl ruku. Dva z jeho mužů se zvedli.

Jackovi se do tváře nahrula krev. Zlostně zaskřípal zuby. Nevěděl, co by měl říct. Za admirálem jít nemohl, protože Houston byl zjevně zahlcen vlastními úkoly a neměl čas řešit takové malicherné schválnosti. Jack se na Davida Spanglera zamračil. Riskoval tu vlastní život a teď ho vyhazují jako nějakého otrapu. „Doprovod není třeba,“ pravil chladně.

David dal svým mužům pokyn. „Zajistěte, aby pan Kirkland okamžitě opustil loď.“

Jack se nebránil a nechal se odvést. Proč by se měl snažit o odpor? Pokud vláda nestojí o jeho pomoc, budiž.

Za několik minut už seděl v člunu námořnictva. Jeho pilot, člen námořnictva, přidal plyn a zamířil středně vysokými vlnami k *Deep Fathomu*. Bouře už se přehnala a vál sice stále čerstvý vítr, ale nebe bylo čisté.

Dva Spanglerovi muži seděli za Jackem. Jack na ně nepromluvil jediné slovo, ani to neměl v úmyslu.

Opřel se. Podle toho, že v Davidově oddíle sloužili sami běloši, to vypadalo, že se Spangler nezměnil. Jennifer Jackovi jednou prozradila, že její otec patřil ke Ku Klux Klanu a často s sebou na schůze vodil malého Davida, kterého bil, pokud chlapec odmítl. Jack střílil pohledem po plavovlasých vojácích. Zdálo se, že učení Ku Klux Klanu padlo v Davidově případě na úrodnou půdu.

Námořník navedl člun k rampě na zádi *Fathomu*. „Můžete vystupovat,“

zavolal.

Jack si stoupl a přešel k pravoboku člunu. Než ale stačil přelézt na vlastní loď, jeden z Davidových mužů ho chytil za loket. „Pane Kirklande, velitel Spangler nás požádal, abychom vám při výstupu dali tohle.“

Plavovlasý voják Jackovi podal malý hranatý předmět o velikosti krabičky na prsten. Krabička byla ovázána malou stuhou. Jack se zamračil.

„Dárek na rozloučenou,“ dodal muž. „Spolu s velitelovým poděkováním.“

Jack krabičku přijal, voják kývl hlavou a ustoupil. Jack přeskočil na vlastní loď a jednou rukou se chytil žebříku. Když se otočil, člun námořnictva už s chraplavým kvílením motoru odplouval pryč, přičemž ještě zčeřil vlny, jež Jackovi postříkaly boty.

Na palubě nad ním se objevil Robert a opřel se o zábradlí. „Jak to šlo?“ zavolal. „Dozvěděl ses něco nového?“

„Jo, svolaj všechny.“

Robert ukázal vztyčený palec a zmizel.

Jack se podíval na drobný dárek. Byl si jistý, že nejde o žádné poděkování za poskytnuté služby. Spíš to bude další z Davidových osobních urážek, o poslední kopanec, než se jejich cesty rozejdou. Jack náhle pocítil nutkání krabičku hodit do moře, ale nakonec ho přemohla zvědavost. Přejel prstem po stužce a zavrtěl hlavou. Už tak měl špatný den – proč přidávat další mizérie? Otevře tu zatracenou věc později. Uklidil krabičku do kapsy a obrátil se k žebříku.

Při výstupu se ohlédl přes rameno na *Gibraltar* a potlačil záchvěv lítosti. Jako kdyby ho znovu propustili a odstříhli od minulosti, která byla jeho celým životem.

Jack se s překvapivou melancholií vytáhl na palubu. Přiběhl ho pozdravit Elvis. Jack si klekl a podrbal velkého psa za ušima. Elvis spokojeně zavrtěl ocasem. Jisté věci se nikdy nezmění.

„Ty mě nikdy nehodiš přes palubu, vid', ty kluku?“ řekl Jack, čímž vyjádřil své zklamání nad přístupem námořnictva.

19.15, Oválná pracovna, Bílý dům, Washington

Lawrence Nafe se o samotě pohupoval v křesle a hodnotil poslední vývoj. Plán na obvinění Číňanů šlapal jako hodinky. Nicolas Ruzickov se ukázal být loajálním přítelem a obratným manipulátorem s médii. Nafe si před chvílí prošel návrh dopisu ministra zahraničí čínskému premiérovi.

Jednalo se o mimořádně příkrý text. Nafe v jednotlivých obrazech

neomylně poznal Ruzickovův rukopis: *žádný kompromis... okamžitá odvěta... pevné sankce...*

Jediné, co chybělo, bylo vyhlášení války. Nafe dopis bez váhání podepsal. Pokud šlo o něj, nastal čas, aby čínská vláda pocítila plnou tíhu americké diplomacie..., diplomacie opřené o největší světovou armádu. Krátký dopis jasně signalizoval konec podbíživé politiky Bishopovy vlády.

Nafe se pohodlně opřel a rozhlédl se po Oválné pracovně. Teď je to *jeho* vláda, uvažoval spokojeně. Krátký okamžik klidu ale narušilo klepání. „Dále,“ vyštěkl.

Dveře se otevřely a v místnosti se objevil jeho osobní pobočník, mladík, kterému ještě nebylo ani třicet a jehož jméno si Nafe nedokázal zapamatovat. „Co je?“

Pobočník nervózně sklopil hlavu. „Pane, přišli za vámi ředitel CIA a ředitel OES.“

Nafe se napřímil. Ani jeden z nich neměl domluvenou schůzku. „Uved'te je dál.“

Nicolas Ruzickov vstoupil jako první a ukázal Jebu Fieldingovi, řediteli Úřadu záchranných služeb, k čalouněným křeslům na jedné straně místnosti. Postarší muž učeného zevnějšku s nahrbenými rameny a vychrtlou postavou nesl pod paží hromadu papírů.

„Pane prezidente,“ řekl Ruzickov, „domníval jsem se, že byste se na tohle měl podívat.“ Ředitel CIA pokynul k pohovkám a křeslům kolem starožitného stolu, kde už seděl Fielding. „Mohl byste se k nám připojit?“

Nafe s heknutím vstal a obešel svůj stůl. „Je pozdě, Nicolasi. Nemůže to počkat? Hned ráno musím promluvit k národu a nechci vypadat příliš unaveně. Američtí občané budou ráno potřebovat vidět tvář silného vůdce, jakmile jim dojde zpráva o osudu Air Force One.“

Ruzickov mírně kývl hlavou, ale nadále se tvářil velice vážně. „To chápu, pane prezidente, a žádám vás o prominutí. Tato záležitost ale může mít spojitost se zítřejším proslovem.“

Nafe se usadil na pohovce. Ruzickov s Fieldingem zůstali ve svých křeslech a ředitel OES nadále svíral štos papírů... map, jak si Nafe uvědomil.

„Co je to všechno?“ zeptal se a předklonil se, když Fielding rozvinul první mapu na desku stolu.

Ruzickov odpověděl: „Nejnovější zprávy.“

„Hmm?“

„Jak víte, OES zkoumal sérii otřesů, ke kterým došlo před osmi dny.

Vzhledem k naprosté zkáze západního pobřeží nějakou dobu trvalo, než

se informace dostaly až k nám.“

Nafe netrpělivě přikývl. O „národní katastrofě“ promlouval k veřejnosti minulý týden. To už se ho netýkalo. Věděl, že za pár dní bude muset objet postižené oblasti, potřást si rukama u několika útulků pro bezdomovce a zúčastnit se pár pohřbů. Dokonce měl v plánu hodit z břehů Aljašky do oceánu symbolický věnec na památku tisíců obětí na potopených Aleutských ostrovech. Na tu cestu byl dobře připravený. Vybral si vhodný oblek a pózoval před zrcadlem se sakem od Armaniho přes rameno a s rukávy košile vyhrnutými k loktům. Takhle má vypadat prezident, který je připraven pomáhat svým lidem.

Ruzickov obrátil prezidentovu pozornost k rozložené mapě. „Jebův úřad sestavil veškerá data o seismických pohybech zasílaná vědeckými stanicemi na západním pobřeží, aby se pokusil vysvětlit příčiny přírodní katastrofy.“

Nafe vzhlédl. „Víme, co ji způsobilo?“

„To přesně ne, ale dál by měl asi vysvětlovat Jeb.“ Ruzickov kývl na Fieldinga.

Starší muž byl očividně nervózní. Otřel si čelo kapesníkem a odkašlal si. „Děkuji vám za váš čas, pane prezidente.“

„Ano, jistě... Co jste tedy zjistili?“

Fielding uhladil mapu. Zachycovala Tichý oceán a jednalo se o topografickou mapu mořského dna, pevninských šelfů a linií pobřeží. Bylo na ní vyznačeno několik soustředných kruhů. Největší z nich se dotýkal břehů Spojených států a na opačné straně sahal až k Japonsku. Vnitřní kruhy se rychle zmenšovaly. Malé červené křížky označovaly místa pobřeží a ostrovy, kde došlo k nějaké katastrofě. Fielding přejel po kruzích prstem. „Našemu úřadu se podařilo zmapovat vektory síly, která vyvolala sérii zemětřesení.“

Nafe nakrabatil čelo. Nesnášel pomyšlení, že by měl připustit vlastní neznalost, ale Ruzickovovi jeho zmatek nešel. Ředitel CIA se obrátil na Fieldinga: „Vezměte to od začátku.“

Fielding přikývl. „Jistě... Omlouvám se...“ Olízl si rty. „Od počátku jsme věděli, že k otřesům během dne zatmění došlo po obvodu Tichomořské tektonické desky.“ Ukázal na největší kruh na mapě.

Nafe se nepřestával kabonit.

„Raději vysvětlím širší pozadí,“ zarazil Ruzickov Fieldinga. „Jak bezpochyby víte, pane prezidente, povrch Země je ve skutečnosti tvrdým krunyřem kolem tekutého jádra. Tento krunyř je ovšem popraskaný jako skořápka natvrdo vařeného vajíčka, s nímž udeříme o stůl. Každý kousek krunyře neboli tektonická deska pluje na tekutém polštáři a neustále se

pohybuje, otírá se o své sousedy, občas se zanoří pod ně nebo do nich naráží a vytváří pohoří. Právě na hranicích mezi deskami dochází k největší seismické aktivitě.“

„To všechno vím,“ odsekl Nafe nakvašeně, jako kdyby ho Ruzickovova přednáška urazila.

Ruzickov ukázal na mapu. „Pod Tichým oceánem je jediná velká deska. Otřesy a sopečná aktivita se před osmi dny objevily podél jejích hranic či puklin.“ Ředitel CIA poklepal prstem na některé z ostrovů uprostřed Pacifiku. „Další škody napáchaly vlny zvednuté podmořskými otřesy.“

Nafe se narovnal. Byl příliš unavený na to, aby nadále předstíral zájem. „Dobře, chápu. K čemu ale tahle pozdně večerní vědecká přednáška?“

„Jebe, co kdybyste to dokončil?“

Fielding přikývl. „Minulý týden jsme se pokoušeli zjistit, co spustilo aktivitu na tolika místech podél hranic Tichomořské desky naráz, jinými slovy, co bylo katalyzátorem celé reakce.“

„A dál?“ zeptal se Nafe.

Fielding ukázal na soustředné kruhy od největšího ke stále menším. „Triangulací dat ze stovek geologických stanic se nám podařilo odvodit směr působení síly a z něj určit epicentrum celé série zemětřesení.“

„Chcete říct, že všechny otřesy mohly být důsledkem jediné větší události někde jinde?“

„Přesně tak. Tento jev se nazývá tektonická rezonance. Dostatečně silný impuls, který zasáhne tektonickou desku, může vyslat rázové vlny do všech směrů a ty způsobí pohyby na okrajích.“

„Jako když vhodíme kamínek do klidného rybníka,“ dodal Ruzickov. „Od něj se pak šíří vlny k břehům.“

Nafe povytáhl obočí. „Víme, co bylo tím kamínkem?“

„Ne,“ připustil Fielding, „ale víme, kde dopadl.“ Ředitel OES přesunul prst k nejmenšímu kroužku uprostřed a poklepal na něj. „Přímo tady.“

Nafe se naklonil blíž a zadíval se na mapu. V tom místě byl jen pustý oceán. „Co je na tom místě významného?“

Ruzickov odvětil: „Přímo tady se zřítil Air Force One.“

Nafe zalapal po dechu. „Naznačujete, že to celé způsobil pád letadla? Že tím kamínkem, o kterém mluvíme, byl Bishopův Air Force One?“

„Ne, jistěže ne,“ řekl Fielding. „Otřesy začaly několik hodin před havárií letadla. Právě otřesy na Guamu vlastně vedly k prezidentovu odletu. Dopad letadla by ostatně v žádném případě nemohl vyvinout ani zlomek síly potřebné k vyslání rázových vln po celé Tichomořské desce. Tady hovoříme o síle rovnající se bilionům megatun TNT.“

Nafe se znovu opřel. „A vy tvrdíte, že k tomu došlo přímo tady?“ Ukázal na drobný červený kroužek.

Fielding pomalu přikývl.

Ruzickov promluvil do ticha. „Jebe, to je prozatím vše. Ráno si promluvíme.“

Fielding se natáhl pro mapu.

„Tu tady nechte,“ řekl Ruzickov.

Fielding neochotně spustil ruku. Posbíral ostatní papíry a vstal. „Děkuji, pane prezidente.“

Nafe pozvedl ruku a nedbalým gestem ho propustil.

Když se ředitel OES obrátil k odchodu, Ruzickov ještě dodal: „A, Jebe, ocenili bychom vaši mlčenlivost v celé záležitosti. Tohle zůstane mezi námi.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Fielding a vyšel z místnosti.

Nafe se obrátil na Ruzickova: „Tak co si o tom myslíš, Nicku?“

Ruzickov kývl k mapě. „Myslím, že se tenhle objev může stát nejvýznamnějším nálezem století. Něco se tam stalo. Něco, co by mohlo mít souvislost se zřícením Air Force One.“ Ředitel CIA se zadíval Nafeovi do očí. „Proto jsem chtěl, aby sis to poslechl ještě dnes večer, před zítřejším oficiálním prohlášením, kde podle stávajícího plánu veškerou vinu hodíme na Číňany.“

Nafe zavrtěl hlavou. „Svůj názor nezměním. Zejména ne v takto pozdním stadiu hry.“ Zamračil se na soustředné kruhy. „Tohle všechno je jenom... jenom věda. Ne politika.“

„Souhlasím,“ přitakal Ruzickov s rázným kývnutím. „Ty jsi prezident. Nakonec jde o tvoje rozhodnutí. Jen jsem chtěl, abys měl všechny informace.“

Nafe pocítil náhlou vlnu hrdosti na Ruzickovovu podporu. „Dobře. Ale, Nicku, co s těmhle novými údaji? Dokážeme je udržet pod pokličkou?“

„Jeb je můj člověk. Ten nepromluví, pokud mu neřeknu.“

„Výborně, pak tedy zítřejší prohlášení uskutečníme přesně podle plánu.“ Nafe se opřel. Ulevilo se mu, že nic nenaruší jeho rozvrh. „Co jsi myslel tím nejdůležitějším nálezem století?“

Ruzickov několik okamžiků mlčel a díval se na mapu. „Sleduji hlášení z místa zřícení. Věděl jsi, že všechny části vraku letadla jsou zmagnetizované?“

„Ne, a co na tom záleží?“

„Vrchní vyšetřovatel, zesnulý Edwin Weintraub, uvažoval o tom, že krátce po dopadnutí na mořské dno byl vrak letounu vystaven účinkům

silného magnetického pole. Také jsem četl zprávy o tom, že i na ponorku, která na místě operovala, působily nějaké podivné efekty..., nějak související s objevem nové krystalické formace.“

„Stejně pořád nerozumím tomu, proč je to tak podstatné.“

Ruzickov vzhlédl. „Ať už je tam dole cokoliv, mělo to dost síly, aby to otráslou celou Tichomořskou deskou. Jak říkal Jeb, sílu bilionu megaton TNT. Co kdyby se nám podařilo tuhle sílu ovládnout? Odhalit její tajemství? Jednalo by se o vynikající zdroj energie. Dovedeš si představit, co by to znamenalo, kdybychom ho měli v rukou? Zbavili bychom se závislosti na arabské ropě... Disponovali bychom mocnými zbraněmi a loděmi, kterým by se nevyrovnala žádná jiná armáda. Otevřely by se nám dosud netušené možnosti.“

„To mi zní hodně přitažené za vlasy. Jak můžeme ovládnout jednorázovou událost na oceánském dně?“

„To ještě přesně nevím, ale co by se stalo, kdyby tuto energii získala jiná mocnost? Jeb není jediný vědec na světě. V následujících měsících někdo třeba přijde s podobnou mapou a vydá se na průzkum. Mluvíme tu o mezinárodních vodách. Nemůžeme v tom nikomu bránit.“

Nafe polkl. „Co navrhuješ?“

„Momentálně se nám nabízí jedinečná příležitost prohledat dané místo, aniž bychom tím vzbudili podezření. Jen zvedáme ze dna prezidentovo letadlo. Jedná se o dokonalé krytí. Už teď máme na místě muže i plavidla. Velitel Spangler celou oblast neprodyšně uzavřel. Můžeme na dno vyslat průzkumný tým.“

Nafe viděl, jak Ruzickovovi svítí oči. „Takže už jsi o tom přemýšlel?“

„A sestavil jsem předběžný plán,“ odpověděl ředitel CIA s ponurým úsměvem. „V uplynulém desetiletí probíhal nedaleko od břehů Havaje hlubokomořský projekt vedený Národní vědeckou nadací a konsorciem kanadských soukromých společností. Společně vyvinuli a zkonstruovali soběstačnou hlubokomořskou výzkumnou laboratoř... vybavenou vlastní ponorkou a dálkově řízenými roboty. Za čtyři dny mohou být na místě. Obě mise – vyzvednutí posledních částí Air Force One a tajné pátrání po neznámém zdroji energie – mohou krásně splynout v jednu. Nikdo nebude mít sebemenší podezření.“

„Jaký je tedy první krok?“

„Stačí tvůj souhlas.“

Nafe přikývl. „Jestli tam dole něco je, nemůžeme riskovat, že to padne do cizích rukou. Máš moje svolení s pokračováním operace.“

Ruzickov sroloval mapu a vstal. „Okamžitě se spojím s velitelem

Spanglerem a zahájím potřebné přípravy.“

Nafe se také postavil. „Ale, Nicku, jakmile zítra uvedeme věci do pohybu, nikdo se o tom nesmí dozvědět. Nikdo.“

„Nebojte se, pane prezidente. Velitel Spangler všechno neprodyšně uzavře. Ještě nikdy mě nezklamal.“

Nafe se vrátil za svůj stůl a znovu si sedl do prezidentského křesla. „To doufám.“

20.12, *Deep Fathom*, střední Tichomoří

Jack seděl s posádkou *Deep Fathomu* kolem stolu v mořské laboratoři, která představovala jednu z největších prostor na lodi a byla tedy vhodnou konferenční místností – byť nikoliv přehnaně domáckou. Stály tu jen kovové židle a v nádobách na policích kolem stěn plavaly v solném láku či formaldehydu stovky vzorků mořského života. Vypadalo to, že na shromážděnou posádku shlížejí řady mrtvých živočichů.

„Tohle vysvětlení se mi pořád nelíbí,“ pronesl George ohnivě. „Celý den jsem poslouchal zprávy a bláboly takzvaných odborníků na CNN, CNBC a BBC. Nevěřím jim ani slovo.“

Jack si povzdychl. Seznámil svoje lidi s nálezy prezentovanými na jeho poslední schůzce na palubě *Gibraltaru* i s novými rozkazy: *okamžitě opustit oblast*. Trvalo celé odpoledne, než sbalili vybavení, upevnili *Nautilus* a vyrazili. Večer už byli daleko od místa neštěstí a obklopoval je prázdný oceán.

„Zřícení toho letadla není náš problém,“ zopakoval Jack vyčerpaně.

Schůzka se nevyvíjela podle jeho představ. Svolal ji, aby všem poblahopřál a poděkoval za pomoc a aby společně zformulovali nový plán. Poklad *Kochi Maru* zmizel v jícnu podmořské sopky a *Fathom* potřeboval nový cíl. Obě zlaté cihly vyzvednuté před týdnem z vraku japonského plavidla byly odeslány na ostrov Wake a odtud do banky Kendalla McMillana v San Diegu. Sotva pokryly náklady ročního pátrání. Honorář za pomoc při záchranné operaci námořnictva jim poskytl jistý manévrovací prostor, ale ne příliš velký. Stejně budou muset znovu vyjednat půjčku.

McMillan, bankovní účetní, seděl na opačném konci stolu a ve tváři byl pořád trochu nazelenalý od následků včerejší bouře. Ať už se tu dohodnou na čemkoliv, konečné slovo zazní od banky, která rozhodne, zda bude financovat jejich další podnik či nikoliv. McMillan třímal v ruce pero a čmáral si po okrajích notýsku. Posádka, ještě pořád rozzlobená nezдовоřením vypuzením z místa neštěstí, zatím nikam nepokročila.

Jack se pokusil stočit diskusi potřebným směrem. „Tohle všechno musíme hodit za hlavu a zvážit, co uděláme dál.“

George se zamračil. „Poslouchej, Jacku, před tím nočním výbuchem jsem ti chtěl něco ukázat a to pořád platí.“

Jack si vzpomněl na přerušovaný půlnoční rozhovor s historikem a admirálem Houstonem. „Dobře, ale bude to naposled, co se o téhle záležitosti budeme bavit. Pak se vrátíme nohama na zem.“

„Souhlasím.“ George vytáhl zpod své židle stočenou mapu, kterou jediným pohybem zápěstí rozvinul po stole. Mapa zachycovala Tichý oceán s červeně vyznačeným trojúhelníkem a drobnými křížky v jeho nitru.

Lisa vstala, aby lépe viděla. „Co to je?“

George poklepal na mapu. „Dračí trojúhelník.“

„Cože?“ podivila se.

George objel prstem strany trojúhelníka. „Je známý i pod jinými jmény. Japonci mu říkají Mano Umi, Děblovo moře. Už po staletí zde dochází k četným zmizením lodí.“ Ukázal na několik červených křížků a doplnil je stručným výkladem o příslušné lodi, ponorce nebo letadle.

Lisa hvízdl. „Něco jako Bermudský trojúhelník.“

„Správně,“ přikývl George a pokračoval ve výčtu zmizelých strojů, dokud se nedostal k osudu onoho japonského pilota za druhé světové války a jeho posledním slovům. „Obloha se otvírá! Tak znělo jeho poslední hlášení. Připadá mi to jako pozoruhodná shoda. Air Force One se zřítí v přesném středu Dračího trojúhelníka a poslední slova pilota odpovídají slovům toho Japonce před půl stoletím.“

„Ohromující,“ souhlasila Lisa.

Robert jen vykuleně přihlížel.

Charlie se naklonil blíž a přejel prstem po údajích o zeměpisné šířce a délce. Na čele mu naskákaly hluboké vrásky.

George vzhlédl k Jackovi. „Jak to vysvětlíš?“

„Viděl jsem místo, kde vybuchla ta bomba,“ řekl Jack. „To nebyl žádný tajemný úkaz, ale chladnokrevná vražda.“

George si pohrdavě odfrkl. „Ale co tvoje vlastní objevy dole na dně? Ten podivný sloup, ty hieroglyfy, to zvláštní záření? Navíc se většina zbytků prezidentova letadla *náhodou* usadila zrovna tady. Kdyby opravdu došlo k explozi za letu, trosky by byly rozptýleny po mnohem větší oblasti.“

Jack tiše seděl. V Georgeových slovech slyšel ozvěnu vlastní debaty s admirálem z poslední noci. I on byl přesvědčen, že na mořském dně je cosi neuvěřitelně mocného. Něco se schopností způsobit havárii letadla. Díval se

do mapy. Přibývaly stále další shody okolností, takže už jich bylo tolik, že se nedaly jen tak ignorovat. „Jenže v nefritové bystě opravdu byla bomba a elektronické obvody...”

„Co když to bylo jenom narafičené?“ zeptal se George. „Třeba šlo o trik. Washington obviňoval Číňany už před výbuchem.“

Jack se zamračil.

Ozval se Charlie se silnějším jamajským přízvukem než obvykle. „Já nevím, člověče. Tady George možná na něco kápnul.“

„Jak to myslíš?“

„Já už jsem taky slyšel o Dračím trojúhelníku. Jenom se mi to až doted nespojilo.“

„Skvělé, další obrácený na víru,“ zahučel Kendall McMillan z opačné strany stolu.

Jack si účetního nevšimal. Otočil se k lodnímu geologovi. „Co víš o téhle oblasti?“

V odpověď Charlie šťouchl do Roberta. „Přinesl bys mi, prosím tě, z knihovny glóbus?“

„Jistě.“ Robert odešel.

Charlie kývl na mapu Tichomoří. „Slyšel už někdo z vás o liniích s nulovou magnetickou deklinací?“

Všichni zavrtěli hlavou.

„To je jedna z teorií vysvětlující zdejší zmizení. Podél těchto linií je magnetické pole Země trochu vychýlené oproti zbytku světa. Kompas tu ukazuje o kousek jinam než jinde. Hlavní linie na východní polokouli prochází středem Dračího trojúhelníku.“ Charlie se rozhlédl kolem stolu. „Ví někdo z vás, kudy prochází hlavní linie na *západní* polokouli?“

Znovu všichni zavrtěli hlavou.

„Bermudským trojúhelníkem,“ odpověděl Charlie a na chvíli se odmlčel, aby si všichni uvědomili důsledky jeho slov.

„Co ale vlastně způsobuje tyhle magnetické poruchy?“ zeptala se Lisa. „Tyhle linie s nulovou magnetickou inklinací?“

„Deklinací,“ opravil ji Charlie. „To nikdo neví na sto procent. Někteří viní zvýšenou seismickou aktivitu, protože během zemětřesení vznikají silné magnetické proudy. Obecně ale magnetismu včetně zemského magnetického pole rozumíme dost málo. Stále probíhá výzkum jeho vlastností, energie i dynamiky. Většina vědců přijímá teorii, podle které magnetické pole Země vzniká prouděním roztaveného jádra kolem pevného železoniklového centra. Zůstává ale mnoho nezodpovězených otázek. Jako například nestabilita pole.“

„Nestabilita?“ přerušil ho George. „Co tím myslíš?“

Charlie si uvědomil, že ve svém vzrušení hovořil příliš rychle. „Z geologického hlediska,“ pokračoval o něco pomaleji, „je tu člověk jen zlomek času. Během tak krátké doby zemské magnetické pole vypadá pořád stejně. Severní magnetický pól je nahoře a jižní zase dole. Neustále ovšem kolísají a kymácejí se. To jsou sice jen malé odchylky, ale během celé geologické historie planety se magnetické póly nejen posunovaly, ale také několikrát došlo k přepólování.“

„Přepólování?“ zopakovala Lisa.

Charlie přikývl. „Severní pól se vyměnil s jižním a naopak. Těmto událostem ještě pořád plně nerozumíme.“

Jack se podrbl na hlavě. „Co to má společného s tím, o čem se tu bavíme?“

„Nemám páru. Jak jsem povídal, připadá mi to zajímavé. Neříkal jsi, že vrak Air Force One byl zmagnetizovaný? Není to další z mnoha shod okolností? A co tvoje vlastní potíže s kompasem, když ses potopil tam dolů?“

Jack potřásl hlavou. Po několika uplynulých dnech už si nebyl tak jistý tím, co tam dole vlastně prožil.

„A ty podivné časové mezery?“ přidala se Lisa. „Pořád jsem se pokoušela zjistit, proč palubní hodiny *Nautilusu* po každém přiblížení k tomu sloupu ukazují méně, než kolik ve skutečnosti je, ale na nic jsem nedokázala přijít.“

George se narovnal. „No jistě! Proč mě to nenapadlo?“ Začal se probírat hromádkou papírů. „Časové mezery! Mám tu hlášení jednoho pilota, Arthura Godfreye. V roce 1962 letěl na Guam se starým dvojplošníkem. Jeho letoun urazil za jednu hodinu pět set padesát kilometrů. O tři sta víc, než podle dosažitelné rychlosti měl.“ George zvedl oči od papírů. „Po přistání pan Godfrey nedokázal vysvětlit svůj brzký přilet, ani skutečnost, že jeho hodiny ukazují jiný čas než hodiny na letišti.“

Lisa pohlédla na Jacka. „To zní zatraceně povědomě.“

„Mám ještě jiné příklady,“ pokračoval historik vzrušeně. „I moderní letadla při přeletu Pacifiku občas nevysvětlitelně dorazí s několikahodinovým předstihem. Vypsal jsem si podrobnosti.“ George vyskočil. „Přinesu je.“

„To je směšné,“ prohlásil Jack, ale měl co dělat, aby jeho slova zněla přesvědčivě. Vzpomněl si na vlastní čtyřicetiminutovou mezeru.

„Třeba to není tak divné,“ ozval se Charlie, když se kolem něj protáhl historik. „Podle některých představ dostatečně silné elektromagnetické pole

ovlivňuje čas podobně jako gravitace černé díry.“

Historik na odchodu z místnosti málem narazil do Roberta. Mořský biolog mu uhnul z cesty a poté vstoupil i s glóblem o velikosti nafukovacího plážového míče.

„Á!“ řekl Charlie. „Teď vám ukážu to nejzvláštnější. Četl jsem o tom v článku o jednom univerzitním výzkumu.“

Robert mu podal modrý glóbus.

Charlie kouli zvedl a ukázal prstem na Tichý oceán. „Tady je střed Dračího trojúhelníku. Pokud odtud povedete rovnou čáru středem Země a dál, víte, kde se znovu vynoříte na povrch?“

Nikdo neodpověděl.

Charlie otočil glóbus a poklepal na patřičném místě prstem. „Uprostřed Bermudského trojúhelníku.“

Lisa vydechla.

Charlie pokračoval: „Skoro jako kdyby tyto protilehlé trojúhelníky označovaly další osu Země, osu, kterou ještě nikdo nestudoval a které dosud vůbec nerozumíme.“

Jack vstal a vzal od Charlieho glóbus, aby ho položil na stůl. „No tak. Tohle všechno je sice zajímavé, ale půjčku tím nesplatíme, lidi.“

„Souhlasím s panem Kirklandem,“ ozval se McMillan mrzutě. „Kdybych věděl, že se to tu zvrhne v epizodu *Nevyřešených záhad*, mohl jsem zůstat v posteli.“

Jack se opřel dlaní o glóbus. „Mám dojem, že bychom se měli začít bavit o něčem solidnějším než o teoriích a dávných mýtech. Nechme na okamžik všechny dohady stranou. Snažím se tady vést podnik.“

Do místnosti se vrátil George. Byl pobledlý ve tváři a v ruce držel jediný list papíru. „Zrovna jsem dostal tenhle e-mail.“ Zvedl papír do vzduchu. „Od jedné antropoložky v Okinawě. Tvrdí, že objevila další text psaný těmi podivnými hieroglyfy..., vyrytý do stěn podzemní místnosti v nějakých nově objevených rozvalinách.“

Jack zasténal. Pořád nedokázal toto téma ukončit.

„To ale není nejúžasnější.“ George se rozhlédl po místnosti. „Objevila tam i nějaký krystal, který teď má k dispozici.“

Charlie se narovnal a úplně zapomněl na mapu. „Krystal? Co o něm píše?“

„Moc toho není. Naznačuje, že ten krystal vykazuje nějaké podivné vlastnosti, ale nechce sdělovat žádné další informace..., dokud se s ní nesetkáme.“

Jack zjistil, že se oči všech obracejí jeho směrem. „Nikdo z vás toho

nenechá, co? Tajemné krystaly, staré nápisy, magnetické proudy... Poslouvejte se chvíli!“

S výjimkou bankovního účetního před sebou Jack viděl stěnu pevného rozhodnutí. Rozpřáhl ruce a klesl na židli. „Dobře. Bez ohledu na to, jestli námořnictvo chce naši pomoc nebo ne, bez ohledu na to, jestli jsme švorc nebo ne, všichni chcete pokračovat ve zkoumání toho, co je tam dole?“

„Já tedy ano,“ přikývl Charlie.

„Jo,“ řekla Lisa.

„Jak bychom toho mohli v polovině nechat?“ zeptal se Robert.

„Souhlasím,“ dodal George.

Jen Kendall McMillan zavrtěl hlavou. „Tohle se bance nebude líbit.“

Jack chvíli hleděl na svou posádku, pak si vzdychl a opřel se bradou o ruce. „Dobře, Georgi, jak rychle mi dokážeš zařídit let na Okinawu?“

12. kapitola

Čára v písku

2. srpna, 3.12

Na palubě *Maggie Chouest*, střední Tichomoří

David Spangler stál v kožené letecké bundě na přídi záchranné lodi námořnictva *Maggie Chouest*. Jednalo se o ošklivé plavidlo, natřené jasně červenou barvou a hyzděné anténami, ráhny a satelitními talíři. Šedesátimetrová líná mrcha, pomyslel si David. Plavidlo s třicetičlennou posádkou se dočasně stalo domovem hlubokomořského oddílu námořnictva a jeho nejmodernější ponorky *Perseus*. Velká ponorka momentálně stále zůstávala v suchém doku lodi a čekala na první spuštění do vody, k němuž mělo dojít později toho dne.

David stál o samotě na přídi a kouřil cigaretu. Do rána zbývalo ještě několik hodin, ale on věděl, že dnes v noci by rozhodně neusnul. Před dvěma hodinami domluvil po šifrované lince se svým nadřízeným Nicolasem Ruzickovem. Podrobně spolu probírali nový Davidův úkol.

Původní cíl svalit vinu za zřícení Air Force One na Číňany byl splněn. Vzhledem k nedávné přírodní katastrofě na celém západním pobřeží a z ní vyplývající silné vlně paranoie byla veřejnost ochotná přijmout jakékoliv vysvětlení. Nebylo nijak těžké obrátit mysl lidí k Číně. David už obdržel i poděkování od vděčného prezidenta. Lawrence Nafe se vlastně chystal za pár hodin přednést veřejné prohlášení, v němž nahlas obviní Číňany a načrtne mezi oběma zeměmi jasnou čáru v písku.

Mezitím dostal David nový úkol: dohlížet nad utajovaným výzkumným projektem, který měl odhalit neznámý zdroj energie. Cosi souvisejícího s otřesy, k nimž došlo před devíti dny.

Nerozuměl ani polovině toho, co mu Ruzickov říkal, ale na tom nezáleželo. Měl hlavně držet celou oblast neprodyšně uzavřenou. Pro okolní svět musela zdejší aktivita vypadat jako pokračující záchranná operace.

David hleděl na temný oceán a pomalu vyfukoval kouř, který se mu

linul ze rtů. Před půl dnem při západu slunce odplul *Gibraltar* směrem k Filipínskému moři. Bez přítomnosti obřího plavidla se okolní moře zdálo být prázdné. Kromě *Maggie Chouest* tu kroužila jen tři další plavidla – torpédoborce s dostatečnou palebnou silou, aby jim zajistily soukromí.

Za Davidem se ozvalo klapnutí zavíraného poklopu.

„Pane.“

David se ohlédl přes rameno. „Co je, Rolfe?“

„Pane, jen jsem vám chtěl oznámit, že výzkumná laboratoř na Havaji byla uzavřena. Právě ji rozebírají, aby mohla být přesunuta sem.“

„Nějaké potíže?“

„Ne, pane. Vedoucí projektu byl informován a podepsal souhlas se zachováním mlčenlivosti. Jediným ústupkem z naší strany bylo, že bude dohlížet na zdejší výzkum. Náš vědecký spolupracovník z Los Alamos se za něj zaručil a ředitel CIA souhlasil.“

David s pochmurným úsměvem přikývl. Vypadalo to, že Ruzickov spí právě tak málo jako on. „Kdy mají vyrazit?“

„Za necelé dva dny.“

Dva dny. Ruzickov jedná rychle. Dobře. David se obrátil k moři.

Později toho dne měl v úmyslu vykonat první zkušební plavbu *Perseu* a potopit se na místo neštěstí. Viděl sice videozáznam z Kirklandovy ponorky, ale chtěl se podívat na vlastní oči. Jakmile mise započne, tým Omega bude na všechno dohlížet na hladině, zatímco on zůstane v podmořské laboratoři.

„Pane, ehm..., ta druhá záležitost... Budeme pokračovat...?“

David potáhl z cigarety. „Ano. Nic se nemění. Možná dokonce máme ještě silnější motivaci než dřív. Žádný civilista nesmí vědět, co leží tam dole. Tak znějí naše rozkazy.“

„Ano, pane.“

„Pořád sledujeme *Deep Fathom*?“

„Jistě, pane. Ale kdy máte v úmyslu přikročit k...“

„Dám vám vědět. Nesmíme to spustit příliš brzy. Chci, aby byl nejdřív dost daleko odsud.“ David hodil nedopalek cigarety do moře. Rozzlobilo ho narušení jeho chvilky klidu.

Po více než desetiletém čekání může počkat ještě o trochu déle, opakoval si v duchu. Tři dny, rozhodl se. Víc ne.

13. kapitola

Výměna tajemství

4. srpna, 0.15

Oválná pracovna, Bílý dům, Washington

Klepání na dveře vyrušilo Lawrence Nafea od půlnoční schůzky s trojicí demokratických senátorů, kteří zatím tvrdohlavě oponovali plánovanému financování likvidace následků přírodní katastrofy na západním pobřeží. O finanční částce se bude hlasovat hned dopoledne a celá administrativa pracovala přesčas, aby zajistila dostatečný počet hlasů. Dveře Oválné pracovny se otevřely a dovnitř vstoupil prezidentův osobní pobočník.

Nafe už si konečně zapamatoval mladíkovo jméno. „Co se děje, Marcusi?“

„Pane, je tu pan Wellington, aby...“

Velící důstojník armády odstrčil pobočníka stranou. „Omlouvám se za vyrušení, pane prezidente, ale jde o naléhavou záležitost, která si vyžaduje vaši neodkladnou pozornost.“

Nafe si všiml Wellingtonových pevně stisknutých rtů. Z Williama Wellingtona, pocházejícího z bohaté georgiánské rodiny, obvykle vyzařoval jemný šarm. Něco se dělo. Nafe vstal. „Děkuji vám, pánové, to bude všechno.“

Senátor za Arizonu otevřel ústa, jako kdyby chtěl protestovat, ale Nafe ho umlčel pohledem. Jestli Jacobson bude chtít jeho podporu v arizonských volbách příští rok, musí se naučit v příhodný čas mlčet. Při tomto hlasování nestrpí žádnou opozici v řadách vlastní strany. Senátor zase ústa zavřel. Ostatní dva zamumlali slova díky a odešli s Marcusem.

Nafe se otočil k velícímu důstojníkovi. „Co se stalo, Bille?“

Wellington odpověděl formálním, napjatým hlasem. „Pane prezidente, potřebujeme vás v hlavním štábu.“

„O co jde?“

„O Číňany, pane. Jejich námořní a letecké síly vyrazily proti Tchajvanu.“

Nafe málem klesl zpátky do křesla. „Cože? Kdy? Vždyť je sakra půlnoc!“

„Na Dálném východě je den. Zaútočili těsně před polednem místního času.“

Nafea to ohromilo. Nedomníval se, že by Číňané byli schopni takové troufalosti. Nicolas Ruzickov ho ujišťoval, že se čínský premiér skloní před obviněními Washingtonu a bude ochoten k větším ústupkům v připravované dohodě. Nafe hodlal promptně zjistit, kdo nese odpovědnost za takovou chybu. „Kde je Nick Ruzickov?“

„V hlavním štábu, pane. Už se schází Národní bezpečnostní rada a vláda.“ William Wellington ustoupil ke dveřím. „Pane, musíme vyrazit. Bude nezbytné okamžitě zareagovat.“

Nafe přikývl a vyrazil na chodbu. Doufal, že velení armády má pro podobnou situaci připraven nějaký krizový plán. Rázoval západním křídlem, sledovaný ochrankou. Zakrátko zlostně vpadl do vnitřní svatyně Bílého domu.

V místnosti okamžitě ztlchl veškerý hluk a povyk.

Při prezidentově příchodu se kolem dlouhého stolu postavila dvacítká uniformovaných mužů a žen: předseda sboru náčelníků štábů, velitel námořnictva, velitel armády a další vojenští představitelé. Po obou stranách stolu stáli i členové Nafeova kabinetu.

Obrazovka na protější stěně zachycovala podrobnou mapu Filipínského moře. Jednotlivé síly byly vyznačeny modrými, červenými a žlutými barvami.

Nafe se zamračeně vydal do čela stolu. Zajistí patřičnou odpověď Spojených států na čínskou agresi. Žádné diplomatické hrátky. Pokud to bude nutné, smete celé čínské námořnictvo.

Sedl si. Ti, kteří měli svá místa u stolu, se k nim vrátili. Ostatní zůstali stát.

„Takže jak na tom jsme?“ zeptal se Nafe.

Nikdo nepromluvil. Nikdo se mu nedokázal ani podívat do očí.

„Chci odpovědi a plán agresivní reakce,“ dodal Nafe zlostně.

Postavil se Nicolas Ruzickov. „Pane prezidente, už je příliš pozdě.“

„Jak to myslíte?“

„Je po boji. Tchaj-wan se vzdal.“

Nafe se pokoušel pochopit, co mu ředitel CIA sděluje. „Jak je to možné? Chcete říct, že během doby, než jsem došel z Oválné pracovny sem, Číňané obsadili Tchaj-wan?“

Ruzickov sklopil hlavu. „Tchaj-wan byl v troskách po nedávných

zemětřeseních a tamější vláda usoudila, že se nemůže bránit. Než jsme stačili zareagovat, souhlasili se zrušením vlastní nezávislosti a přijali čínskou nadvládu výměnou za pomoc a ukončení nepřátelství. Čínské síly už na ostrově přistály. Tchaj-wan je znovu čínskou provincií.“

Nafe byl tak ohromený, že chvíli nedokázal promluvit. Došlo k tomu tak rychle.

Ozval se ministr obrany. „To nemůžeme jen tak přijmout. Máme na ostrově svoje jednotky... stejně jako v celé oblasti.“

Velitel námořních operací odpověděl: „Nemůžeme jednat bez žádosti Tchaj-wanské vlády, a tu nezískáme. Jsme ve spojení s jejich ambasádou. Nechtějí se dostat mezi naše válčící armády. Bojí se, že za současného stavu by boj vedl k naprosté likvidaci jejich ostrova. Jejich vláda vlastně naopak požaduje, aby naše jednotky co nejrychleji opustily jejich vody.“

Nafe cítil, jak se v něm dme vztek. Ještě není ani dva týdny v úřadě a už přišel o Tchaj-wan ve prospěch Číny. Sevrhel ruce v pěst. „To nepřijmu. Nebudu se dívat na to, jak se za mého prezidentství šíří komunismus.“

„Pane...“, odvážil se opatrně Ruzickov.

Nafe udeřil pěstí do stolu. „Je načase, abychom přestali jednat s Čínou jako v bavlnce. Skončím to hned a tady.“

„Co navrhuje, pane?“

„Po zbabělém zavraždění prezidenta Bishopa a tímto novém aktu agrese nevidím jinou možnost.“ Nafe přešel pohledem vedoucí představitele amerických bojových sil. „Budu od Kongresu požadovat vyhlášení války.“

14.40, město Naha, prefektura Okinawa, Japonsko

Jack už zapomněl, jak moc nesnáší létání – zatuchlý vzduch, těsná sedadla, plačící děti –, a tak byl rád, když se kola podvozku konečně dotkla přistávací plochy a on mohl vystoupit. Popravdě však jeho špatná nálada nevyvěrala jen z nepohodlného cestování, ale také ze vzpomínek na havárii Air Force One. Sem letěl na palubě stejného typu stroje, Boeingu 747, a podstatnou část letu strávil vyhlížením z okénka a sledováním každého nýtu a klapky na křídle.

Po třech dnech od původního rozhodnutí vydat se na Okinawu ale přece jen dospěl k cíli. Cesta trvala tak dlouho, protože nejbližší letiště se nacházelo na atolu Kwajalein, den plavby od polohy *Deep Fathomu*, a jakmile se tam dostal, musel čekat dalšího půldne, až se uvolní nějaké místo na palubě letadla. Konečně byl tady.

Prošel letištní halou k celnici. S sebou měl jen batoh, který si přehodil

přes rameno. Přikročil k japonskému celníkovi a položil před něj svůj pas. Úředník gestem naznačil, aby mu Jack ukázal svůj vak.

Jack poslechl, zatímco Japonec studoval jeho pas a po chvilce ho oslovil anglicky: „Vítejte na Okinawu, pane Kirklande. Pokračujte, prosím, sem doprava.“

Jack se otočil a spatřil dalšího muže s hůlkovitým detektorem kovů.

První celník se prohraboval Jackovým spodním prádlem a toaletními potřebami. „Další bezpečnostní opatření,“ vysvětlil, „kvůli čínskému útoku.“

Jack přikývl. Kapitán letu z intercomu popsal bleskurychlé připojení Tchaj-wanu k Číně. Silní vždy požírali slabší.

Jack přistoupil k druhému celníkovi, který mu obkroužil tělo i nohy detektorem. U zápěstí přístroj zahoukal. Jack si vyhrnul rukáv, aby celníkovi ukázal hodinky. Muž pokračoval v prohlídce. Detektor se opět ozval nad Jackovou hrudí. Celník k němu vzhlédl.

Jack se zamračil a poklepal si na bundu. V náprsní kapse nahmatal jakousi vyboulenu. Otevřel bundu a sáhl dovnitř. Vytáhl krabičku převázanou stužkou a okamžitě si vzpomněl na dárek od Davida Spanglera. Ve všem tom shonu na něj zapomněl.

„Obávám se, že to budete muset otevřít,“ řekl první celník.

Jack přikývl a vrátil se k pultu. Rozvázal stužku. *To se musí Davidovi nechat – umí působit problémy i z druhé půlky zeměkoule.* Zvedl víčko krabičky.

Na sametovém polštářku uvnitř spočíval malý elektronický obvod, ze kterého trčely dva modré dráty.

„Co to je?“ zeptal se celník a prohlížel si malý předmět sevřený mezi prsty.

Jack netušil, ale věděl, že musí přijít s nějakým vysvětlením. Rychle přemýšlel. „To... to je náhradní součástka do počítače. Jsem počítačový odborník.“

„A proč je v dárkovém balení?“ podivil se Japonec a nepřestával studovat elektronický obvod, aby zjistil, zda nepředstavuje nějaké nebezpečí.

„To je takový žert mezi...“ Pokoušel se vybavit si jméno té vědkyně, která pomáhá antropoložce, s níž se má sejít. „... profesorkou Nakanovou a mnou.“

Celník přikývl. „O té jsem slyšel. Počítačová expertka na místní univerzitě. Chytrá žena. Získala Nobelovu cenu.“ Vrátil obvod do krabičky, zavřel ji a vrátil Jackovi. „Učila mého synovce.“

Jack uklidil krabičku do batohu.

Za ním si to k celnici namířila hlasitá portugalská rodina. Tělnatá žena se dohadovala se svým manželem. Oba vlekli gigantické kufrы.

Celník po nich střelil pohledem a unaveně si vzdychl. „Můžete jít.“ Mávl na Jacka, aby pokračoval.

Jack si zapnul batoh a vydal se východem na hlavní terminál. Na letišti panoval zmatek, protože odtud odlétaly stovky cestujících. Čínský útok zjevně všechny znervóznil. Tchaj-wan byl příliš blízko na to, aby zdejší lidé mohli zůstat v klidu, kousek jižně od souostroví Rjúkjú, k němuž Okinawa patřila.

Jack přešel očima dav. Terminál byl tak přelidněný, že si nevšiml ženy, která se pokoušela upoutat jeho pozornost, dokud nezavolala jeho jméno.

„Pane Kirklande!“

Jack se zarazil a podíval se doleva.

Pospíchala k němu nějaká žena, která čekala u brány za celnicí. Zastavila se před ním a podala mu ruku: „Jsem Karen Graceová.“

Jack na ni vteřinu hloupě mrkal. „Ta... ta profesorka?“ Nečekal, že bude tak mladá.

Usmála se. „Já vím. Řekl jste nám, že zavoláte, jakmile se ubytujete v hotelu, ale... no...“ Líce jí zrůžověly ruměncem. „Mijuki se napojila na počítače letiště a stáhla váš letový itinerář. Napadlo mě, že byste se mohl spíš ubytovat u mě než v hotelu. Všechno tak bude jednodušší.“ Zakoktala se, protože si očividně uvědomila, že možná zašla příliš daleko. „Tedy..., jestli chcete, samozřejmě.“

Jack ji vysvobodil z dalších rozpaků. „Díky. Cením si vaší nabídky. Hotely nesnáším.“

„Dobře..., výborně... Chytneme si taxi.“

Obrátila se a vykročila k východu. Jack se za ní díval. Na kratičký okamžik, když k němu ta žena běžela, mu hlavou bleskla vzpomínka na Jennifer. Ne že by si ty dvě byly jakkoliv podobné. Až na blond vlasy se tato profesorka nijak Jennifer nepodobala. Karen byla vyšší, vlasy si stříhala víc nakrátko a měla zelené oči. Také se zcela jinak nesla. Pochodovala bez pohupování boků.

Přesto Jack poznal onu povědomou energii, která z profesorky vyzařovala. Téměř díky ní zářila světlem, jež překonávalo povrchové rozdíly mezi oběma ženami.

„Takže vy jste ten astronaut,“ poznamenala Karen, když ji Jack dohonil. „Pamatuji si na televizní zprávy. Jste ten hrdina. Bože, moc ráda bych se taky někdy podívala tam nahoru.“

„Nemůžu říct, že by se mi to líbilo.“

Karen trochu klopýtla. „Ach, bože, omlouvám se. Ta nehoda. Přišel jste tam o přátele. Na co jsem jenom myslela?“

„To už je dávná minulost,“ zahučel a přál si, aby se už bavili o něčem jiném.

Omluvně se na něj usmála. „Promiňte.“

Jack změnil téma. „Takže vy jste Američanka?“

„Vlastně Kanadanka. Jsem tu na studijním pobytu. Bydlení mám hned vedle univerzity... Zařídila mi ho fakulta.“

„To zní dobře. Až se osprchuji, rád bych se co nejdřív pustil do práce.“

„Jistě.“

Vyšli z terminálu a Karen se prodírala davem lidí. U kraje chodníku pozvedla ruku na taxi. Jakmile jedno zastavilo, Karen vykročila a otevřela dveře. „Pojďte. Ještě se chci zastavit v bance, než nám zavrou.“

Jack nastoupil do nevelkého vozu a Karen řidiče oslovila rychlou japonštinou. Pak vklouzla na sedadlo vedle svého hosta. „Jestli chcete pracovat už dnes odpoledne, budu si muset nejdřív něco vyzvednout z bezpečnostní schránky.“

„O co se jedná?“

„O ten krystal.“

„Vy ho máte v bance?“

Zatímco taxi projíždělo hustým provozem a mířilo k městu, Karen se na něj zkoumavě podívala. Jack jí viděl na očích, že něco zvažuje. Nakonec se zaptala: „Nemáte žádná tetování, vidíte?“

„Proč?“

Jen na něj hleděla a čekala na odpověď.

„Tak dobře, mám. Byl jsem u SEALů.“

„Můžu je vidět?“

„Ne, pokud nechcete, abych špulil půlky na řidiče.“

Znovu se zarděla.

Jack potlačil úsměv. Tahle reakce se mu začínala líbit.

„Ehm, to nebude nutné,“ zamumlala. „A co vytetovaného hada? Máte něco takového?“

„Ne. Proč?“

Kousla se do spodního rtu a pak pokračovala: „Měly jsme nějaké problémy se skupinou mužů, kteří se nám pokoušeli ten předmět ukrást. Na předloktích měli vytetovaného hada. Proto jsem trvala na osobní schůzce. Musíme být opatrné.“

Jack si vyhrnul rukávy bundy a ukázal jí předloktí. „Žádní hadi. Nikde.

Přísahám.“

Zazubila se na něj a znovu se opřela. „Věřím vám.“

Po krátké chvíli sjeli z dálnice. Ukazatele k univerzitě byly v japonštině i angličtině.

Karen se naklonila k řidiči a znovu mu něco řekla. Řidič přikývl. Ukázala na další roh, kde se skvělo velké logo Tokijské banky. Taxi se skřípáním brzd zastavilo. „Hned budu zpátky.“ Vyskočila na chodník.

Jack seděl v dusném horku. Ve stojícím autě se vůbec nehýbal vzduch. Myšlenky se mu zatoulaly k mladé profesorce. Voněla po jasmínu a její vůně dosud zůstávala v taxíku. Nemohl si pomoci a musel se opět usmát. Třeba ten výlet nebyl tak špatný nápad.

V dalším okamžiku Karen zase nastoupila. „Mám to. Tady.“ Podala mu malý kožený vak.

Vzal ho – a málem jej upustil. Váha vaku ho zastihla nepřípraveného.

„Je to pěkně těžké, co?“

„To je ten krystal?“

„Podívejte se sám.“

Jack rozpletl kožené provázky a rozbalil vak. Na dně ležela hvězda, menší než jeho rozevřená dlaň. I v šeru vozu musel ocenit její třpyt. Také poznal materiál, z něhož byl artefakt vymodelován: jednalo se o známý průhledný krystal s modrými a červenými prstenci. „Je to totéž.“

„Cože?“

Sáhl do vaku a vytáhl hvězdu ven. „Přísahám, že je to stejný typ krystalu, jaký jsem našel na místě neštěstí.“

„Ten obelisk s vyrytým nápisem?“

„Přesně tak.“ Jack zvedl artefakt na přímé světlo. Drobné plošky se rozzářily odráženým světlem.

„Všiml jste si na něm něčeho zvláštního?“

„Jak to myslíte?“

„Držíte ho v jedné ruce.“

„Jo, no a?“

Karen vytáhla černý kapesník a přehodila ho přes hvězdu. Jackova paže ihned poklesla. Jako kdyby ten kapesník vážil několik kilogramů. „Co to sakra je?“

„Váha krystalu závisí na tom, jak silnému světlu je vystaven. Čím silnější světlo, tím je lehčí.“

Jack strhl kapesník a na hvězdu znovu dopadlo denní světlo. Opravdu byla lehčí. „Můj bože!“

Karen vzala krystal a uklidila ho zpátky do vaku.

„Můj geolog by zaprodal duši ďáblu, aby se na něj mohl podívat.“

„Už jsme domluvili průzkum u místních geologů. Pustí se do něj hned v pondělí, až se vrátí na univerzitu. Všechna data pošlu i vašemu příteli.“

Jack věděl, že to Charlieho sotva uspokojí. Přál si, aby sám odlomil vzorek z toho podmořského sloupu.

„Teď je řada na vás,“ řekla Karen. „Říkal jste, že přivezete kopii nápisu na tom obelisku.“

Jack poklepal na svůj batoh. „Mám ji.“

„Smím se podívat?“

Jack pokrčil rameny a sáhl do zavazadla pro zápisník, který vzápětí vytáhl a podal ho Karen.

Antropoložka ho okamžitě otevřela. První stranu pokrývaly drobné hieroglyfy. Zalapala po dechu. „*Rongorongo*“

„Prosím?“

Karen prolistovala zbytek zápisníku. Celkem tu bylo čtyřicet stran symbolů. Rozechvěle zašeptala: „Ještě nikdy nebyl nalezen tak dlouhý.“

„Co ještě nebylo nikdy nalezeno?“

Zaklapla zápisník a ve zkratce Jacka seznámila s dějinami nápisů nacházených na Velikonočním ostrově. „Po všechna ta století,“ dokončila, „se je nikomu nepodařilo přeložit. Tohle by mohlo představovat konečný klíč.“

„Doufám, že to pomůže,“ podotkl Jack chabě. Točila se mu hlava. Jestli ten jazyk pochází z Velikonočního ostrova, co dělá vyrytý do krystalického pilíře šest set metrů pod hladinou? Pokoušel se nějak zařadit nové informace do celkové skládačky. Mohlo by to mít něco společného s tragédií prezidentského letadla?

Před přiletem se Karen nezmínil o vlastních domněnkách, že ten podivný krystal souvisí se zřícením Air Force One. Jednalo se o příliš divoký nápad, než aby ho sděloval naprostému cizinci. „Myslíte, že se vám podaří přeložit, co je na sloupu napsáno?“

Karen svírala zápisník v klíně a hleděla z okénka, ponořená do vlastních úvah. „Nevím.“

Během několika minut dorazili do jejího útulného a pohodlného bytu v druhém podlaží, se dvěma ložnicemi. Karen se omlouvala za jednotvárný nábytek v béžových a hnědých barvách. „Nastěhovala jsem se už do zařízeného.“

Jack si ale všiml, že tu je jen málo osobních věcí. Na římse spočívala sbírka kovových sošek a náboženských model z celé Mikronésie. V rohu rostly čtyři pečlivě ošetřované bonsaje a na dveřích ledničky visely pod

barevnými magnety desítky fotek – rodiny, přátel a snímků z minulých dovolených.

Jack následoval Karen k ložnici. Když jeho hostitelka procházela kolem lednice, všechny magnety náhle popadaly k zemi a snímky se rozlétly do všech stran.

Karen poplašeně uskočila.

Jack přenesl pohled z lednice na Karen, která stála s vakem přitisknutým k hrudi. „Myslím, že to bude tím krystalem. Už dřív jsme pozorovali, že vykazuje zvláštní magnetické vlastnosti.“

Na důkaz svých slov jí pokynul, ať se o pár kroků vzdálí. Poslechla a Jack se shýbl pro jeden z magnetů. Přiložil ho ke dveřím lednice. Magnet přilnul ke kovovému povrchu jako obvykle.

„To je tak divné,“ poznamenala Karen. „Není divu, že ho ti lupiči považovali za prokletý.“

Jack se zamračil. „Prokletý?“

Odpověděla pokývnutím na jediný připevněný magnet, „Vypadá to, že si oba necháváme něco pro sebe. Hned jak se ubytujete, vyrazíme na univerzitu. Musíme si promluvit o spoustě věcí.“

Jack pomalu přikývl.

Osprchoval se, oholil se a převlékl se do volných khaki kalhot a tenkého trička s krátkými rukávy. Znovu do batohu zabalil fotoaparát, zápisníky, tužky a mobil. Při odchodu z Karenina bytu se cítil nesrovnatelně lépe. K univerzitě to bylo jen pár minut chůze.

„Už jsem volala Mijuki,“ řekla Karen. „Čeká na nás ve své pracovně.“

Jack si posunul batoh o kousek výš. „Myslíte profesorku Nakanovou?“

Karen přikývla. „Má program, který se pokusí vyluštit ten neznámý jazyk.“

Cestou se mezi nimi rozhostilo rozpačité ticho. Jack se ho pokusil prolomit. „Tak mi povězte, kde jste našla ten krystal.“

Karen si vzdychla. „To je dlouhý příběh.“ Seznámila ale Jacka s jeho zkrácenou verzí: vyzvednuté pyramidy, přepadení, útěk podzemní chodbou.

Jackův obdiv k oběma ženám během vyprávění rostl. „A do kanceláře profesorky Nakanové se potom vloupali stejní útočníci jako poprvé?“

Karen přikývla.

„Jak mohli vědět o tom krystalu v podzemí pyramidy?“

„Nevíme jistě, jestli o něm věděli. Třeba jenom zjistili, že jsme něco našly. Něco, co považovali za prokleté.“

Jack si vzpomněl na pád Air Force One a uvažoval, jestli ti muži třeba nedrží v rukách klíč k pravdě. „To je rozhodně divné,“ zahučel.

„Jsme tady.“ Karen ukázala na budovu před nimi a odvedla Jacka dovnitř. Ukázala hlídačům svoji legitimaci a jeden ze strážných je doprovodil k výtahům.

„Výtahy už zase fungují?“ zeptala se, když se před nimi otevřely dveře zdviže.

Hlídač přikývl a připojil se k nim v malé kabině.

Karen neušel Jackův tázavý pohled hlídačovým směrem. „Bezpečnostní opatření kvůli tomu vloupání z minulého týdne.“

Výtah rychle stoupal. Když se dveře opět otevřely, čekala na ně drobná Japonka, která neklidně přecházela sem a tam.

Karen vykročila z kabiny a představila je. Mijuki se mírně uklonila, ale nepodala Jackovi ruku. Jack jí kývl na pozdrav. Asijské zvyky zahrnovaly minimální fyzický kontakt. „Děkuji vám za pomoc, paní profesorko.“

„Říkejte mi Mijuki, prosím,“ odpověděla ostýchavě.

„Tak pojďme,“ řekla Karen, jakmile se strážný vrátil do výtahu. „Chci Jackova data co nejdříve zadat do počítače.“ Vyrasila spěšně kupředu a mávla na Jacka s Mijuki, ať ji následují.

Jack se naklonil k malé profesorce. „Je taková pořád?“

Japonka obrátila oči v sloup. „Pořád,“ potvrdila s přehnaným povzdychem.

U pracovní Mijuki přiložila elektronickou kartu ke čtecímu zařízení, ale dovnitř vstoupila jako první Karen. „Mijuki udržuje místnost ve sterilním stavu kvůli počítačům,“ vysvětlila Jackovi a ukázala na řadu naškrobených bílých kombinéz visících z jedné stěny. „Budete si jednu taky muset obléknout.“

„Nevím, jestli mám vaši velikost,“ pravila Mijuki a prošla kolem nich. „Tahle by snad mohla stačit.“ Podala mu velkou kombinézu.

Jack si ji vzal a odložil batoh na lavičku u zdi.

Karen už si zapínala svůj oblek. „Můžu ukázat Mijuki ten zápisník, než se obléknete, Jacku?“

Přikývl, posunul batoh jejím směrem a sám se snažil nasoukat rozložitou postavu do těsné kombinézy.

„Mijuki, podívej se na tohle.“ Karen vytáhla z tašky notes. Přitom z batohu cosi vypadlo na zem a odkutálelo se to o kousek dál po podlaze.

Mijuki se k předmětu shýbla, aby ho zvedla.

Jack zrovna pěchoval do kombinézy ramena, když si všiml, že Mijuki drží Spanglerovu dárkovou krabičku. Něco ho napadlo. „Otevřete to,“ řekl Mijuki. „Hodil by se mi váš odborný názor.“

Japonka zvedla víčko a přimhouřenýma očima se dívala na obsah

krabičky.

„Co myslíte, že to je?“ zeptal se Jack.

Mijuki se naklonila blíž. „To je obyčejný přepínací obvod.“ S klapnutím zase krabičku zavřela. „V podstatě bezcenný.“

Jack se zamračil. Co to na něj David zkouší za boudu? V tom obvodu musí být ukryta nějaká urážka, ale jaká?

Mijuki vrátila krabičku Karen. „Je to jen zastaralý čínský výrobek.“

Její slova zasáhla Jacka jako rána pěstí do žaludku. Najednou se mu udělalo špatně. „Čínský? Jste si jistá?“

Mijuki přikývla.

Jack se pokoušel přijít na nějaké alternativní vysvětlení. Jeho prvotní podezření přece nemohlo být správné. Ale dobře si pamatoval Georgeovu otázku z doby před několika dny: *Co když to bylo jenom naražčené? Třeba šlo o trik.* Jack v duchu procházel různé možnosti, ale jen jedna vypadala pravděpodobně: tu explozi připravil Spangler.

„Ten parchant!“ vyhrkl. Drobný „dárek“ představoval jakousi dobu dlouhého nosu, kterým se David vychloubal svým činem s vědomím, že Jack s tím nedokáže nic udělat. Washington chtěl, aby toto vysvětlení tragédie bylo pravdivé, a David jim ho dodal přímo na zlatém podnose. Nikdo nebude naslouchat žádným faktům, která by tomu odporovala.

V Jackovi kypěla žluč. *Ta nestydatá drzost toho vrahounského hajzla!* Jak vysoko vlastně tahle zrada sahá? uvažoval. Nehrál nakonec David roli i při samotném zřícení Air Force One? Jack v duchu zaklel a sevřel ruce v pěst. Objev jen posílil jeho odhodlání. Zjistí pravdu skrytou v pozadí tragédie, i kdyby ho to mělo stát život.

„Co se děje?“ zeptala se Karen.

Jack si konečně všiml, jak na něj obě ženy civí s otevřenými ústy. Zlost ho opustila a náhle se mu podlomily nohy. Musel si sednout. „Vypadá to, že se s vámi musím taky podělit o dlouhý příběh.“

„O jaký?“ Karen si sedla vedle něj.

„O havárii Air Force One.“

18.30, střední Tichomoří

David Spangler ležel na břiše v nitru ponorky a v pomalé spirále stoupal z mořských hlubin k hladině. Během uplynulých tří dnů fungovala nová ponorka námořnictva jménem *Perseus* mnohem lépe, než udávaly odhady konstruktérů.

David ležel ve vnitřní schránce plavidla, v prostoru tvaru torpéda,

odděleného od okolí pěticentimetrovým sklem Lexan. Až na předovou špici, do které vyčnívala jeho hlava a ramena, byl zbytek kabiny zapuštěn do vnější schránky ponorky vyrobené z přísně tajné keramické směsi, lehčí a pevnější než titan. V této vnější schránce se ukrývaly veškeré mechanické, elektrické a pohonné systémy plavidla. Dvojitá konstrukce měla zvyšovat bezpečnost ponorky. V případě nouze mohla být vnější schránka odhozena a vnitřní by vystoupala k hladině na základě vlastní vznášivosti.

„*Persee*“ ozval se Davidovi v uchu hlas, „máme vás. Chcete-li přepnout na autopilota, můžeme vás navést k doku.“

David odpověděl technikovi na hladině: „Popluju s ním sám.“ Jednalo se o jeho šesté ponoření a už se s ovládáním ponorky sžil natolik, aby si věřil, že dokáže přistát ručně. Palcem přepnul spínač a na skle předového kužele naskočil displej s červeně znázorněnou trajektorií k doku výzkumné lodi *Maggie Chouest*. Stačilo jednoduše plout podél vyznačené trasy, podobně jako na letovém stimulátoru.

„Mám spojení s počítačem,“ ohlásil do vysílačky. „Za tři minuty jsem nahoře.“

„Rozumím, pane. Uvidíme se na lodi.“

David ztlumil výkon motorů a postupoval s ponorkou vzhůru. Temné vody se kolem něj začínaly projasňovat. Plavba ponorkou mu silně připomínala skutečné létání. Jako kdyby splynul se svým strojem. Ruční ovládání ponorky bylo vysoce citlivé, až měl David dojem, že plavidlo reaguje na pouhé myšlenky. Zatažitelná křídla po obou stranách vypadala jako ploutve tvora, který se zrodil k tomu, aby křížoval oceánem, a naváděla plavidlo požadovaným směrem.

Nešlo ale o žádného mořského tvora. Pod břichem ponorky byla složena vnější ramena, schopná rozdrtit žulu, a z jejího hřbetu čnely jako žraločí ploutve minitorpéda na otočné rampě, aby se jimi dalo lépe mířit. Každé torpédo bylo vybaveno hlavicí se silnou náloží, která dokázala prorazit pancíř jiného podmořského plavidla. Podpůrný tým *Persea*, hlubokomořský oddíl námořnictva, je přezdíval „ponorkobijci“ a torpéda dodávala drobnému plavidlu další výhodu při pohybu v nepřátelských vodách.

David přešel prstem po aktivacím zařízení. Ráno se dozvěděl o čínském obsazení Tchaj-wanu a celý den byl z té zprávy rozrušený. Jak mohli o ten ostrov přijít? Jak je mohli ti zatracení komunisté takhle doběhnout? Jednalo se o hanbu a políček celé Americe. Kéž by se mohl účastnit bojů...

Znovu se mu v uchu ozval hlas technika: „Pane, je tu jeden z vašich mužů. Tvrdí, že s vámi potřebuje naléhavě hovořit.“

„Dejte mi ho.“

Po krátké odmlce uslyšel ze sluchátka Rolfa. „Omlouvám se za vyrušení, pane, ale nakázal jste mi, abych vás informoval, pokud dojde... ehm, k nějaké změně ohledně našeho druhého úkolu.“

David se zamračil. *Druhý úkol?* Soustředil se na zdejší operaci a stále hlasitější dunění válečných bubnů natolik, že na okamžik zcela zapomněl na Jacka Kirklanda. „O co jde?“

„Cíl opustil oblast.“

David potlačil hlasité zaklení. Kirkland se ztratil. Věděl, že podrobnosti nemůže probírat na otevřené lince. „Za dvě minuty se vynořím na hladinu. Počkejte na mě v kajutě a seznamte mě s detaily.“

„Ano, pane.“

David s úšklebkem odsunul myšlenky na Kirklanda stranou. Nejprve musí dokončit jednu práci. Naklonil ponorku ke straně a vyrovnal ji na potřebnou trajektorii. Podíval se na palubní hodiny. Pod vodou strávil téměř šest hodin. Po vynoření technici zkontrolují ponorku a vybaví ji na třetí misi toho dne. Druhý pilot z řad námořnictva se s ní vrátí na oceánské dno a za dalších sedm hodin bude opět řada na Davidovi.

Tito dva piloti ale nebyli jediní, kdo tu měl náročný program. Od chvíle, kdy sem dorazil výzkumný tým a nákladní loď z Maui, se celá posádka prakticky nezastavila. S pomocí výzkumných ponorek a robotů už se na dně podařilo vztyčit základní konstrukci podmořské základny. Odpoledne budou spuštěny a připojeny kajuty a laboratoře. David odhadoval, že pokud nedojde k žádným nehodám, celá základna bude dokončena během dalších osmačtyřiceti hodin a krátce poté začne fungovat.

Měl rozkazy, podle nichž měl podmořskou stanici postavit do čtyř dnů, a on nikoho nezklame, ačkoliv to znamenalo trochu práskat bičem. Když časněji toho dne měl vedoucí výzkumné skupiny, geofyzik Ferdinand Cortez, námitky proti nutnosti postupovat tak vražedným tempem, doporučil mu David, ať zavolá do Washingtonu. Poté cítil obrovské uspokojení, když sledoval, jak Nicolas Ruzickov plísnil mexického vědce přes satelitní telefon. Slyšel křik svého nadřízeného, i když stál několik metrů daleko. Napětí poté sice nepolevilo, ale nikdo už nezpochybňoval Davidovy rozkazy ani časový harmonogram.

Měl celou operaci plně pod kontrolou a nehodlal dopustit, aby mu něco zhatilo plány – ani zahanbující ztráta Tchaj-wanu, ani záhadné zmizení Jacka Kirklanda. On neselže.

Z šera se vynořil dok loď. David zračně natočil ponorku a navedl ji přímo nad plošinu čekající pod hladinou. Plošina byla vybavena

automatickými západkami. David pustil ovládání, křídla ponorky se zatáhla do trupu a ze stran plavidlo pevně sevřela klepeta svěráků. „Jsem na místě!“ ohlásil na hladinu.

„Rozumím,“ odpověděl technik. „Vytahuji vás nahoru.“

Z hydrofonů David slyšel kvílení hydrauliky a ponorka se zvedala nad hladinu. Okolní voda se projasňovala, dokud se náhle nevynořil na vzduch. Z přídě stékaly stružky slané vody a do boků narážely mírné vlny, ale plavidlo se ani nepohnulo. Po několika vteřinách už je neohrožovaly ani nejvyšší vlny. *Perseus* i jeho pilot se vznesli nad oceán a jeřáb je dopravil na zádovou palubu *Maggie Chouest*.

Jakmile ponorka znehybněla, obklopila ji pětičlenná skupina údržbářů, kteří odšroubovali příďový kužel a sundali ho ze stroje. David vyklouzl na palubu jako tuleň, který vyjíždí z vody na břeh. Jeden ze členů posádky mu podal ruku. Po šesti hodinách strávených vleže na břiše nemohl plně důvěřovat vlastním končetinám.

Jakmile se David zvedl, rozepnul si potápěčskou kombinézu a protáhl se. Údržbáři už se pustili do práce: kontrolovali spoje, obnovovali lapače oxidu uhličitého a pumpovali do postranních nádrží čerstvý kyslík. Připomínali Davidovi techniky na závodech Formule 1. Postupovali rychle, výkonně a koordinovaně.

Otočil se k nim zády a všiml si, jak k němu přes palubu cílevědomě rázuje Cortez. Se zasténáním se napřímil. Toužil jen po horké sprše a odpočinku na lůžku. Rozhodně se nechtěl dohadovat s tím protivným geofyzikem. Zachmuřil se a počkal, až Cortez dojde až k němu. „Co se děje, profesore?“

Podle tmavých kruhů pod očima bylo vidět, že toho vědec v poslední době moc nenaspal. I khaki kalhoty a flanelovou košili měl pomačkané a obnošené. „Mám jednu prosbu, veliteli.“

„Jakou?“

„Zajímalo by mě, jestli by při dalším ponoření poručík Brentley nemohl věnovat několik okamžiků bližšímu průzkumu toho krystalického útvaru. Podle videozáznamů jsme si na jeho povrchu všimli několika vrypů, které vypadají příliš pravidelně, než aby mohly vzniknout přirozenou cestou. Domníváme se, že jde o nějakou formu písma.“

David zavrtěl hlavou. „Veškerý průzkum bude muset počkat. V první fázi musíme postavit podmořskou základnu a zahájit její provoz. Pak můžete se svými vědci provádět tolik výzkumů, kolik budete potřebovat.“

„Trvalo by to jenom...“

„Podle mých rozkazů, *profesore*,“ skočil mu David do řeči a doslova

vyplivl z úst Cortezův titul, jako kdyby se jednalo o urážku, „se máme držet mimo ten sloup, dokud nebude postavena základna. Pilíř vyzařuje silné magnetické pole, které způsobuje poruchy komunikace. Nebudu riskovat *Perseus* jen kvůli tomu, abych ukojil vaši zvědavost.“

„Ano, veliteli.“

Geofyzik se sice podřídil, ale Davidovi neušlo v jeho očích jasné pohrdání. Bylo mu to jedno. Ten Mexičan je jeho podřízený. Udělá, co se mu řekne.

Na druhé straně paluby hlídkoval u poklopu do útrob lodě jeden z Davidových mužů. David se k němu vydal. „Kde je poručík Rolfe?“

„Ve vaší kajutě, pane.“

David přikývl a prošel poklopem. Vystoupal o dvě poschodí výš k horní palubě. Vrchní kajuty zabral pro svoje muže. Spatřil, že dveře do jeho místnosti jsou otevřené a po chodbě patroluje další člen oddílu. Kývl na něj a vstoupil do kajuty.

Rolfe se postavil do pozoru.

David za sebou zavřel a začal si svlékat kombinézu. „Tak co se stalo s Kirklandem? Ztratili jste jeho loď?“

„Ne, pane.“ Rolfe si odkašlal. „Polohu *Deep Fathomu* sledujeme nepřetržitě. Stále se zdržuje u atolu Kwajalein.“

„Co se tedy stalo?“

„Dnes ráno začal mít poručík Jeffreys podezření ohledně toho, proč se loď zdržuje tak dlouho na jednom místě. Prověřil si pár věcí a našel Kirklandovo jméno na seznamu cestujících odlétajících z místního letiště.“

David ze sebe strhl poslední zbytky kombinézy a nahý se napřímil. „Sakra! Kdy odletěl?“

„Předevčírem. Podle itineráře to vypadá, že odcestoval na Okinawu.“

David se zamračil. Co ten darebák dělá na Okinawě? Přešel do koupelny a pustil si sprchu. „Víme, kam přesně jel?“

„Ne, pane. Rezervoval si pokoj v místním Sheratonu, ale vůbec se tam neukázal. Zapsal se nicméně na okružní plavbu, ze které by se měl vrátit za dva dny.“

David se zakabonil. *Další dva dny.* Těšil se na to, že tento druhý úkol vyřídí podstatně dřív. I tak ale na něj udělala nápaditost jeho týmu dojem. Kirkland mu neunikne a vzhledem k tomu, kolik tu má práce, pomsta může klidně ještě chvíli počkat.

„Velmi dobře, Rolfe. Ale chci, abyste mě informoval, jakmile budeme mít potvrzeno, že se Kirkland vrátil na svou loď.“

„Jistě, pane.“

David vstoupil pod sprchu. Koupelna se plnila párou.

„Pane, máme ještě jeden problém.“ V poručíkově hlase znělo napětí.

„Jaký?“

„Nevím, jestli můžeme čekat dva dny. Podle Handela signál z *Deep Fathomu* slábne. Odhaduje, že zbývá jeden nebo dva dny, než zcela ztratíme spojení.“

David se zlostně otočil. „Nakázal jsem Handelovi, ať ta bomba zůstane funkční nejméně dva týdny.“

„On to ví, pane. Domnívá se, že se patrně porouchal jeden z obvodů. Tvrdí, že na ty čínské odpadky není spolehnutí.“

David se téměř třásl zlostí a zklamáním. Odmítal si však přiznat porážku a zvažoval celou situaci z různých hledisek. Věděl, že žádný plán není v reálu tak spolehlivý jako na papíře. Klíčem k úspěšné misi je vždycky umění improvizovat. V hlavě už se mu rodila nová strategie. „Dobře. Pokud se Kirkland nevrátí včas, vyhodíme jeho loď do povětří i bez něj.“

„Pane?“

„Likvidace jeho lodi a posádky bude teprve prvním krokem mé pomsty.“ David stál pod horkou sprchou a nový plán se mu zamlouval čím dál víc.

Pomalé mučení Jacka Kirklanda mělo také svoje kouzlo.

20.15, Rjúkjúská univerzita, prefektura Okinawa, Japonsko

„Nepůjde někdo na večeři?“ zeptala se Karen a protáhla si krk. Oči měla zarudlé od sledování počítačové obrazovky. „Už toho víc nevydržím.“

Ten vysoký Američan se nalevo od ní krčil u svého počítače. Zdálo se, že ji neslyší. „Gabrieli, přesuňme se k symbolům čtyřicet A a B.“

„Zajisté, pane Kirklande.“

Za ním seděla Mijuki ponořená do práce – pilně skenovala posledních několik stránek ze zápisníku. Zpracování dat se ukázalo být pomalým a únavným úkolem. Počítač musel porovnat každý symbol s těmi již katalogizovanými.

Karen se podívala na Jackovu obrazovku, kde zářily dva znaky: jedna z jeho notesu a druhá z jejich vlastní sbírky symbolů.

obr. 40A

obr. 40B

Američan měl v zápisníku jen ručně překreslený nápis z toho pilíře, který zhotovil palubní historik. To čas od času vedlo k jistým nejednoznačnostem. Jako třeba teď. Představují ty dva obrázky různé znaky, přemítala Karen, nebo drobné rozdíly odrážejí jen ne zcela přesnou práci opisovače?

Gabriel se během celého procesu naučil porovnávat více než dvě stě bodů na každém symbolu. Pokud existovala alespoň devadesátiprocentní shoda, bylo rozhodnuto, že jde o tytéž znaky. Symbol s méně než padesátiprocentní shodou pokládali naopak za dostatečně unikátní, aby byl zařazen mezi znaky nové. V důsledku tohoto přístupu vznikla šedá zóna mezi padesáti a devadesáti procenty a zatím do ní spadalo zhruba tři sta dvojic symbolů, z nichž každý vyžadoval vizuální prohlídku všech tří lidí.

„Symboly čtyřicet A a čtyřicet B,“ vysvětlil Gabriel, „si odpovídají z padesáti dvou procent. Budeme klasifikovat A a B jako stejné, či odlišné znaky?“

Jack se naklonil blíž k obrazovce. „To je jako ty staré dětské hlavolamy. Najděte rozdíly mezi těmito dvěma obrázky.“

Mijuki dokončila poslední skenování a otočila se k němu. „První postava má namalované oko, druhá ne.“

Jack přikývl. „A první postava zvedá dvě koule, zatímco druhá jenom jednu.“ Ohlédl se na Karen.

Znovu ji zarazilo, jak jasně modré oči ten člověk má. Určitě musí nosit kontaktní čočky. Nikdo nemá *takhle* modré oči. „Zbytek vypadá stejně,“ pronesla a odkašlala si.

Jack se zeptal: „Tak jak zní verdikt, lidi? Liší se od sebe dost na to, aby šlo o různé symboly?“

Karen se přisunula blíž k monitoru a otřela se přitom svým ramenem o Jackovo. Neodtáhl se a místo toho sklonil hlavu směrem k její. Oba se soustředili na obrazovku. „Ty oči nepovažuji za tak podstatné,“ řekla Karen. „Což ovšem neplatí o počtu předmětů, které ta postava drží v rukách. Myslím, že tenhle rozdíl je dost významný. V uplynulých dnech jsme už narazili na znaky, do kterých byly zabudovány určité počty: počet ramen hvězdice, počet ryb v pelikánově zobáku. Řekla bych, že tohle bude další takový případ. Ty symboly si jsou sice hodně podobné, ale každý ve skutečnosti znamená něco jiného.“

Jack přikývl. Její odpověď ho uspokojila. „Gabrieli, zařaď, prosím, symboly čtyřicet A a čtyřicet B jako dva různé znaky.“

„Hotovo. Budeme pokračovat se symboly 41A a 41B?“

Karen zasténala. „Nevím, jak vy dva, ale já padám hladý a bolí mě oči.“

Co si takhle dát na pár hodin pohov?“

„Sám bych se docela navečeřel,“ připustil Jack. „Za posledních dvacet čtyři hodin jsem jedl jen v letadle.“

Když se protahoval, Karen se pokoušela nezárat na jeho široká ramena a krční svaly. „Znám dobrou restauraci jen pár bloků odtud. Mají tam to nejlepší thajské jídlo, jaké tu seženete.“

„To zní prima. Čím je pálivější, tím líp.“

„Po tomhle vám na jazyku naskákají puchýře, věřte mi.“

„Přesně tak to mám rád.“

Mijuki se na ně pozorně zadívala a pak na ně mávla rukou. „Běžte sami. Ještě bych chtěla něco zkusit s Gabrielem.“

„Víš to jistě?“ zeptala se Karen.

Mijuki přikývla a přešla pohledem po Jackovi, který se právě postavil. Jakmile se k ní otočil plně zády, významně na Karen mrkla. „Vím to jistě,“ odpověděla s úsměvem.

Karen se zarděla. To je na první pohled vidět, že ji Jack přitahuje? Zamračila se nechápavě na Mijuki, ale její přítelkyně se jen usmála ještě víc.

„Kromě toho jsem thajské jídlo měla nedávno,“ dodala Mijuki nahlas. „Ovšem vím, kolik měsíců jsi to neměla ty.“

Karen dvojsmysl neušel a do tváře se jí vhrnula další krev. Propalovala kamarádku pohledem, ještě když Jack zavolal ode dveří. „Chcete, abychom vám něco přinesli, Mijuki?“

„Ne, to je v pohodě. Já tady nejsem ta, kdo má hlad, ale radši něco rychle dostaňte do Karen.“

„Provedu!“ V další chvíli zmizel za dveřmi.

Karen pleskla svou přítelkyni laškovně přes paži. „Ty jsi hrozná.“

„A ty zase zamilovaná. Tak do toho, vyjeď po něm. Už jsem si ho prověřila. Nemá prsten ani přítelkyni. A myslím, že se mu taky docela líbíš.“

„To není pravda. Ani se na mě nepodívá.“

Mijuki obrátila oči v sloup. „Jen sis toho nevšimla. Měla jsem pocit, že se dívám na dva teenagery, kteří se vzájemně prohlížejí, když se ten druhý nedívá.“

„On si mě přece neprohlížel.“

Mijuki pokrčila rameny a otočila se zpátky k počítači.

Karen se dotkla jejího ramene. „Nebo snad prohlížel?“

„Jako zabouchnuté štěně. Tak už běž. Podrbej to štěně na bříšku a nech mě pár hodin o samotě.“

„Jdeme jenom na večeři.“

„Jasně.“

„Jsme oba profesionálové a kolegové.“

„Jasně.“

„Bude tu jen pár dalších dnů.“

„Jasně.“

Karen otráveně vyrazila ke dveřím. „Je to jenom večeře!“ zavolala ještě na Mijuki. Při odchodu se za ní donesla Mijukina odpověď: „Jasně.“

22.02, Rjúkjúská univerzita, prefektura Okinawa, Japonsko

Cestou z thajské restaurace Jack vyprskl smíchy, až se menší japonští chodci otáčeli jeho směrem. Zahanbeně se naklonil ke Karen. „Děláš si legraci? Fakt jsi řekla председови Britské antropologické společnosti, ať někdy zvedne zadek ze židle?“

Karen pokrčila rameny. „Pokoušel se mě setřít. On, se svými předpotopními názory. Co vůbec ví o jižním Pacifiku? Můj pradědeček procestoval tichomořské ostrovy, když byl tenhle chlap ještě v plínkách. Jaké má ten nabubřelý osel právo tvrdit, že můj předek byl blázen?“

„Ach, a vsadím se, že tvoje odpověď ho přesvědčila. Ted' si určitě myslí, že bláznivá je celá vaše rodina. Není divu, žes musela přijet učit až do Japonska.“

Karen ho probodla očima, ale Jack poznal, že svůj vztek jen předstírá. „Mě ale z Kanady nevyhnali. Chtěla jsem sem jet schválně, kvůli svým výzkumům. Plukovník Churchward, dědeček mé matky, sice možná učinil ukvapené závěry ohledně ponořeného světa dílu v Tichém oceánu, ale přicestovala jsem sem, abych dokázala, že podstatná část všeobecně přijímaného historického dogmatu o této oblasti není pravdivá. A s *tím*, co jsme tady oba objevili, si začínám myslet, že tvrzení mého předka nebyla tak mimo.“

„Ztracený kontinent?“ usmál se Jack.

„No tak, Jacku, jen se nad tím zamysli. U pobřeží Chatanu se na hladinu zvedne dávné město. A jestli se Gabriel nespletl v určení stáří oné hvězdné místnosti, to město postavili před dvanácti tisíci lety. Tehdy byla hladina moře o víc než sto metrů níž než dnes. Kdo ví, jaké kusy bývalé souše a stará města se skrývají na dně? A co ten tvůj pilíř? Chceš tvrdit, že se ten zmizelý národ dokázal potápět na oceánské dno a tesat písmena do krystalického sloupu?“

„Zatím nic netvrdím. Po tom, cos mi dnes ukázala, se jen učím pohlížet

na všechno bez předsudků.“

Karen přikývla, jako kdyby ji to uspokojilo. „Opravdu bys měl vidět to staré město a jeho pyramidy. To by tě určitě přesvědčilo.“

„Abych řekl pravdu, docela bych si tam udělal menší výlet.“

„Jestli bude čas, vezmu tě tam. Lodí je to jenom pár hodin.“

„Já... to by se mi líbilo. Takže máme rande.“

Následovalo dlouhé, rozpačité ticho. Kráčeli po pozemcích univerzity. Na cestíčkách se vznášela vůně levandule a ibišků, ale Jack vnímal jen Karenin jasmínový parfém. Co je na té ženě tak úchvatného? Lisa na *Deep Fathomu* měla ještě hezčí postavu, ale na Karenině vášnivém zápalu bylo něco vzrušujícího.

Při večeři Jack zjistil, že Karen je svou vlastní paní. Měla pronikavý intelekt jako nabroušené ostří nože a v očích jí neustále pohrávaly šelmovské ohníčky. Její úsměv laškoval a zároveň okouzloval. Během dezertu přestal v duchu vidět Jennifer a viděl jen Karen... A nijak tím nebyl zklamaný.

„Už jsme skoro na místě,“ poznamenala Karen tiše.

Neslyší v jejím hlase stopu lítosti? Jack věděl, že sám ji ve svém srdci cítí. Toužil po tom, aby s ní mohl strávit v soukromí víc než jen pár hodin. Uvědomil si, že podvědomě zpomaluje.

Prizpůsobila se jeho tempu. U úpatí schodiště k budově se zastavila a otočila se k němu. „Díky za večeři. Dobře jsem se bavila.“

„To je to nejmenší, co jsem mohl udělat, když mi poskytujete střechu nad hlavou.“

Stáli blízko u sebe, ale ani jeden se nepohnul.

„Měli bychom se podívat, jestli Mijuki nezjistila něco nového,“ řekla Karen a pozvedla paži, aby ukázala k budově. Vystoupila na první schod.

Její tvář se tak dostala do stejné úrovně s jeho. Jejich oči se protly a vpíjely se do sebe o vteřinu déle, než bylo nezbytné. Jack se k ní naklonil. Bylo to pošetilé, nevhodné, dětinské..., ale nedokázal se zarazit. Nevěděl, jestli Karen sdílí jeho city, a tak se pohyboval pomalu. Jestli se odtáhne, hned se dozví, na čem je.

Ona mu ale stále hleděla do očí. Jen nepoznatelně přivřela víčka.

Vztáhl paže, aby ji objal, když od vchodu do budovy vyštěkl nějaký hlas a jejich postavy ozářil kužel světla.

Karen překvapeně zakašlala a o krok ustoupila.

Muž na ně volal něco japonsky.

Karen se otočila a odpověděla mu stejným jazykem.

Když muž spustil ruku s baterkou, Jack spatřil, že jde o jednoho z

univerzitních hlídačů. „Co chtěl?“ zeptal se, jakmile se strážný vrátil dovnitř.

Karen se po něm ohlédl. „Mijuki ho požádala, aby nás vyhlížel. Má nějakou novinu.“ Vydala se po schodech. V hlase jí znělo vzrušení, které nahradilo vášeň z předchozích okamžiků. „Pojďme!“

Jack ji následoval. Byl zklamaný, ale zároveň se mu ulevilo. Je holé šílenství něco si začínat s touhle ženou, zejména když za dva dny zase odjíždí. Ne že by byl zapřísáhlý odpůrce jednorázových známostí. Srdce měl sice zjizvené, ale tělesnými potřebami se nelišil od jiných mužů a jen zřídkakdy měl potíže s tím, aby si během návštěv přistavů našel nějakou ochotnou partnerku. V tomto případě však věděl, že krátkodobý románek s Karen by ho sotva uspokojil. Naopak by všechno jen zhoršil.

Vystoupal po schodech a prošel vchodem. Možná bude pro všechny lepší, když odloží svoji vášeň na úpatí toho schodiště, pomyslel si.

Karen na něj mávala z druhé strany vstupní haly, od výtahů. Natáhl krok, aby ji dohonil, a dospěl k ní přesně v okamžiku, kdy se otevřely dveře kabiny. Hlídač je i tentokrát doprovázel, takže nikdo nemluvil. Každý z nich stál pohroužen do vlastních soukromých myšlenek.

Jen co se dveře znovu rozjely do stran, spěšně se vydali po chodbě. Když se blížili k Mijukině pracovně, Mijuki jim otevřela dveře a pokynula jim, ať ji rychle následují. „Fungovalo to! Pojďte se podívat! Už mám symboly zkatalogizované.“

„Všechny?“ podivila se Karen.

Jack její překvapení chápal. Trvalo jim několik hodin, než prošli prvních čtyřicet položek seznamu, který dosahoval k číslu tři sta. Jak se to Mijuki povedlo zvládnout tak rychle?

Mijuki neodpověděla a místo toho ukázala na monitor. Běhaly po něm různé znaky. „Gabriel kontroluje data,“ vysvětlila. „Bude mu trvat další hodinu, než si dvakrát ověří jejich přesnost, a potom se pokusí vyluštit ty různé nápisy.“

Karen nepřestávala vrtět hlavou. „Jak to? Jak jsi to dokázala?“

„Jak jsem už říkala, Gabriel je program vytvářející umělou inteligenci. Umí se učit ze zkušeností. Zatímco jste byli na večeri, nechala jsem ho studovat prvních čtyřicet párů symbolů a zjistit, proč jsme my tři některé z nich prohlásili za stejné a jiné za různé. Tyto parametry pak aplikoval na zbývající dvojice.“ Mijuki s úsměvem od ucha k uchu dodala: „Dokázal to! Naučil se to podle našich příkladů!“

„Ale vždyť je to počítač,“ řekla Karen. Jackovi neuniklo, že ta slova zašeptala, jako kdyby se bála, že raní Gabrielovy city. „Jak můžeme věřit,

že jsou jeho rozhodnutí správná?“

Místo toho, aby její pochyby Mijuki podráždily, drobná Japonka se rozzářila ještě víc. „Protože po dokončení celého procesu se mu podařilo rozšířit kusé porozumění lunárnímu kalendáři a datovacímu systému těch dávných lidí.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Karen stále stejně skepticky. „Co zjistil?“

„V nápisu jsou ukryté odkazy na konkrétní místo v Tichém oceánu.“

„Jaké místo? Nechápu.“

„Nechám to vysvětlit Gabriela, protože, upřímně řečeno, já tomu moc nerozumím.“ Mijuki se otočila ke straně a oslovila svého neviditelného společníka. „Gabrieli, vysvětlí nám, prosím, své výpočty.“

„Ano, profesorko Nakanová. Podle hvězdné mapy a jejich lunárního kalendáře jsem objevil odkaz na konkrétní místo, určené triangulací z polohy měsíce, slunce a Polárky v textu.“

Jacka toto odhalení ohromilo. „A to se ti povedlo, i když ještě nedokážeš přeložit celý jazyk?“

„Jde o astronomii a matematiku,“ vysvětlila Mijuki. „Čísla a pohyby hvězd skutečně představují univerzální řeč. Takové informace se překládají snadněji, protože se napříč kulturami většinou moc nemění. Když se archeologové poprvé pokoušeli vyluštit hieroglyfy starého Egypta, nejprve porozuměli egyptské matematice a odkazům na nebeská tělesa.“ Mijuki ukázala na ubíhající znaky. „Totéž platí tady.“

„Takže co jste zjistili?“ zeptala se Karen netrpělivě.

„V nápisu pod pyramidou jsou dva odkazy,“ odpověděla Mijuki. „Oba se zmiňují o stejném místě v Pacifiku. Gabrieli, ukaž nám na druhém monitoru mapu a vyznač na ní to místo.“

Na obrazovce se objevila mapa Tichého oceánu. Jacka se náhle zmocnil pocit děja vu. Současný rozhovor mu připomněl debatu na palubě *Deep Fathomu*, když George vyprávěl o záhadě Dračího trojúhelníku. Jack předpokládal, že tajemné místo z nápisu bude odpovídat poloze krystalického pilíře – místo toho ale na monitoru začala blikat červená tečka dál na jihu, kousek nad rovníkem.

„Gabrieli, přibliž nám tu oblast. Zkus třistanásobné zvětšení.“

Mapa se pohnula k jižnímu Tichomoří a všechny ostrůvky narostly do té míry, že se daly přečíst jejich názvy: Satawal, Chuuk, Pulusuk, Mortlock. Samé mikronéské ostrovy. Červená tečka blikala na jihovýchodním výběžku jednoho z nich.

Jednalo se o Pohnpei, hlavní ostrov Federativních států Mikronésie.

Karen se napřímila. „Gabrieli, dokážeš určit to místo s větší přesností?“

Jack sice znal Karen sotva jeden den, ale bylo mu jasné, že je na stopě nějakého odhalení.

Ostatní ostrovy zmizely do stran a obrazovku vyplnil obrys Pohnpei. Objevily se jednotlivé vesnice a města. Červená tečka zůstávala u jihovýchodního pobřeží.

Jack se naklonil k monitoru. Viděl, že pod značkou je jakýsi nápis, tak drobný, že ho nedokázal přečíst. „Co se tam píše?“

Karen se nehýbala a skoro se ani nedívala na obrazovku. „Nan Madol.“

Jack se po ní ohlédl. „Nějaká vesnice?“

„Rozvaliny,“ odvětila. „Jedny z nejúchvatnějších megalitických rozvalin v celém jižním Tichomoří. To místo zabírá rozlohu přibližně patnácti čtverečních kilometrů a jedná se o technologický zázrak v podobě kanálů a čedičových staveb.“ Otočila se k němu. „Dodnes se neví jistě, kdo to místo postavil.“

Jack se na židli opřel a kývl k sousední obrazovce, kde stále probíhaly jednotlivé symboly. „Třeba to co nevidět zjistíme.“

„Musím vědět víc!“ řekla Karen a chytila Mijuki za rukáv.

Její přítelkyně se zamračila. „Je mi líto. Víc toho zatím nemám. Až Gabriel zkontroluje vlastní práci, potrvá mu určitě aspoň den, než bude moci začít s opravdovým dekodováním. Počet znaků se rozrostl na pět stovek a seznam složených symbolů nyní čítá deset tisíc položek. To není žádný jednoduchý jazyk.“

„Jak dlouho myslíš, že to potrvá?“ zeptala se Karen bez dechu.

„Zeptej se mě zítra odpoledne,“ odpověděla Mijuki. „To už možná – opakuji: *možná* – budu něco vědět.“

„Celý den,“ zasténala Karen. „Co budu celý den dělat?“

Jack věděl, že antropoložka potřebuje něco, nač by mohla soustředit svoji energii. „Co ten slib, který jsi mi dala?“

Karen nechápavě povytáhla obočí.

„To staré město u pobřeží Chatanu. Slíbila jsi, že mě tam provedeš.“

Rozzářila se, ale ne z důvodu, v jaký Jack doufal. „Máš pravdu. Když se tam píše něco o rozvalinách Nan Madolu, třeba na Chatanu najdeme nějaká další vodítka. Stojí to za další průzkum.“

„A tentokrát tam budeš mít jinou společnost než mě,“ dodala Mijuki. „Budeš mít silného chlapa, který ti pohlídá záda.“ Karen se podívala na Jacka, jako kdyby si ho konečně znovu všimla. „Ach.“

V jejích zelených očích Jack viděl planoucí potřebu přijít na kloub této nové záhadě. Hledal v nich i něco dalšího – ale ničeho už si nevšiml.

Chabě se usmál. A je po romantice.

14. kapitola

Na útěku

5. srpna, 9.15

Místo neštěstí Air Force One, střední Tichomoří

David Spangler klouzal se svou ponorkou kolem ocelové konstrukce hlubokomořské výzkumné stanice. Všechny čtyři litinové sloupy byly pevně zapuštěné do dna třímetrovými kovovými hroty. Ani jeden z nich se vůbec nepohnul, když na základové plošině spočinula první část čtyřtunové laboratoře.

„Tady shora to vypadá dobře,“ hlásil Davidovi technik vysílačkou. „Co tam u vás?“

David pokračoval v obhlídce. Laboratoř připomínala dvacetimetrovou koblihu ležící na pozvednutém talíři. Ponořil se pod plošinu a zaklonil hlavu, aby si ověřil, že všechno sedí na svém místě. Poté se dotkl vysílačky. „Všechno v pořádku. Spodní patro je dokonale usazeno. Odepnu háky a kabely.“ David otočil ponorku ke čtyřem silným lanům, na nichž spustili laboratoř a navedli ji k připravené základní plošině.

„Není třeba. Máme obraz z kamer robotů, veliteli. Náš tým tuhle operaci nacvičoval snad tisíckrát. Stačí, když budete všechno monitorovat.“

David sledoval, jak se po dně pomalu blíží dva krabicovití roboti a víří za sebou oblaka usazenin. Oba stroje, pojmenované Huey a Duey, dálkově ovládali technici na hladině. Vzápětí už se roboti pustili do kotvení první části podmořské stanice k základní desce.

Během dalšího dne sem spustí zbývající dva oddíly, smontují je dohromady a vyčerpají vodu z jejich nitra. Podle plánu měli uvnitř udržovat tlak jedné atmosféry, který umožní vědcům, aby cestovali mezi povrchem a svou stanicí bez nutnosti dekomprese.

Zatím všechno postupovalo hladce. David musel tomu mexickému vědci přiznat, že se umí ohánět, když mu hoří koudel pod zadkem. Možná by mu mohl dát malý dárek. Od včerejška Cortez nepřestával žádat o bližší průzkum toho krystalového pilíře. Snad nastal čas mu aspoň trochu

vyhovět.

Ještě jednou obeplul rozestavěnou základnu a vydal se k pohřebišti Air Force One, jež se rozkládalo o padesát metrů dál. Na dně stále ještě ležela řada dílů prezidentova vraku a z dálky je strážily obří podmořské hory s plochými vrcholy. V okolí vyrůstal pokroucený les lávových sloupů. David si nedokázal představit podobně nehostinné místo.

Pohnul ovládáním ponorky a vyrazil k místu neštěstí. Uprostřed čněl ze dna ten podivný krystalický obelisk. Minul jej velkým obloukem – pořád byl neklidný z pomyslení, že by se k němu měl příliš přiblížit. Při Kirklandových misích obří struktura vykazovala podivné vlastnosti. I ze vzdálenosti deseti metrů dokázal ocenit její mohutnost. Vrchol pilíře mu mizel v inkoustové tmě nad hlavou.

David se vznášel na místě a přešel reflektory po povrchu sloupu. Měl dojem, že pilíř jeho světlo pohlcuje a vrací je desetinásobně zesílené. Bezpochyby šlo o divukrásný pohled – a jestli se jeho nadřizený nemýlí, možná představuje klíč k nejmocnějšímu zdroji energie na planetě.

Opatrně se držel v uctivé vzdálenosti a jen si na monitoru přiblížil povrch krystalu. Vtom si všiml mnoha řádků drobných stříbrných zářivých rytin, které připomínaly malé postavy a různé geometrické tvary. Vykulil oči. Bylo to písmo!

„K čertu s tebou, Kirklande!“ zahučel.

„Co jste říkal, pane?“

„Nic. Pokračujte v montáži stanice!“ David vypnul vysílačku. Potřeboval v klidu přemýšlet. Jack Kirkland se ani v jednom hlášení nezmínil o žádném nápisu a David věděl, že si ho musel všimnout. Byl tak blízko, že ho nemohl přehlédnout. Stříbrné symboly se jasně odrážely od podkladu. Proč o nich tedy Kirkland nikomu neřekl? Co měl za lubem? David křečovitě sevřel ovládání ponorky. Co dalšího si Kirkland nechával pro sebe? Všechny instinkty ho halasně varovaly.

Aktivoval soukromou zašifrovanou linku spojující jeho ponorku s hladinou. Nechal ji sem přidat poté, co narazil na potíže při komunikaci s vlastním oddílem na otevřeném kanálu.

Okamžitě se ozval jeho zástupce: „Co se děje, pane?“

„Rolfe, možná máme problém. Potřebuju přístup k veškeré komunikaci *Deep Fathomu* od chvíle, kdy sem připluli.“

„Pane, my jsme ale jejich komunikační systém neměli napíchnutý.“

„To vím, ale je to zatracená loď, ne? Veškeré hovory musely projít přes satelit a dají se vystopovat. Sice nebudeme vědět, co si povídali, ale chci aspoň zjistit, s kým mluvili.“

„Ano, pane, hned ten úkol zadám Jeffreysovi.“

„Vracím se na povrch. Chci odpovědi, jakmile vstoupím na palubu.“

„Rozumím, veliteli.“

David přepnul linku a zavolal technikovi. Zopakoval mu svůj úmysl vynořit se dříve, než podle původního plánu měl. „Připravte Brentleye,“ dokončil stroze. „Hlídat roboty může on.“

Aniž by čekal na potvrzení příjmu, vypnul vysílačku, vypustil zátěž a vyrazil na plný plyn vzhůru. *Perseus* vystřelil s kvílícími motory k hladině.

Co má Kirkland v úmyslu?

9.42, u pobřeží ostrova Jonaguni

Slunce viselo nízko nad východním obzorem a Jack stál za kormidlem elegantní sedmimetrové lodě Boston Whaler. „No to mě podrž,“ zahučel, když vypnul motor a zatočil kolem mysu ostrova Jonaguni.

Podél pobřeží před ním leželo pobřežní město Chatan s řadou levných hotelů a restaurací nabízejících plody moře. Jackovu pozornost ovšem neupoutalo toto zchátralé město, ale dvojice schodovitých pyramid, jež se tyčily nad hladinou nedaleko břehu.

„Úžasné, vid’?“ obrátila se na něj Karen.

Za pyramidami bylo vidět další budovy starého města: čedičové sloupy, domy bez střech, obelisky s ostrými okraji i ohlazené sochy. Město se táhlo až k obzoru a mizelo v ranní mlze.

„To je víc než úžasné,“ odpověděl Jack. „Řekla jsi mi sice, co mám čekat, ale když to vidím na vlastní oči...“ Ohromeně umlkl. Nakonec si znovu sedl na místo kormidelníka a přidal plyn. „Tenhle výlet stál za všechny nepříjemnosti.“

„Povídala jsem ti to.“ Karen zůstala stát a dívala se, jak se jejich loď blíží k městu. Vlasy jí vlály ve větru a tváře měla zružovělé vzrušením. Postavu jí rámovala tříšť vodních vln.

Jack koutkem oka sledoval svou společnost. V přístavu Naha strávil rozčilující hodinu vyjednáváním o půjčení této lodi. Místní vojenská základna USA měla plnou pohotovost kvůli Číňanům a veškerý námořní provoz probíhal v naprostém chaosu. Jack musel nakonec za denní pronájem lodě zaplatit nehoráznou sumu. Ještě že si vzal svou kartu American Express. Když ale nyní pozoroval Karen, věděl, že ten výhled rozhodně stál za to.

V blízkosti první pyramidy vypnul motor a zpomalil.

Karen se usadila na svoje místo. „Když vidíš tohle město, jak bys mohl

nevěřit tomu, že mezi zdejšími ostrovy kdysi žili dávní obyvatelé?“

Rukou opsala široký oblouk, do něhož zahrnula všechny vyčnívající rozvaliny. „Toto je skutečné dílo raných Polynésanů. Postavili je dřívější lidé, spolu s mnoha dalšími megalitickými troskami po celém Tichomoří: město Nan Madol, kameny latte na Guamu i Ha'amonga'a Mani na souostroví Tonga.“

„Jestli byli ti lidé tak vyspělí, co se s nimi stalo?“

Kareniny oči získaly nepřítomný, zamyšlený výraz. „Nevím. Přišla nějaká velká katastrofa. Můj pradědeček na základě studia mayských tabulek věřil, že uprostřed Pacifiku kdysi existoval větší světadíl. Nazval ho Mu... podle havajského jména ztraceného kontinentu.“

„Tvůj pradědeček?“

„Plukovník Churchward.“ Usmála se na něj. „Byl ve většině uznávaných vědeckých kruhů považován... inu, za excentrického podivína.“

„Á...“ Jack obrátil oči v sloup.

Karen se na něj dobromyslně zaškaredila. „Bez ohledu na pradědečkovu výstřednost se na mnoha tichomořských ostrovech dochovaly mýty o ztracené souši. Indiáni Střední a Jižní Ameriky zmizelý národ označují jako *viracocha*. Na Maledivách jim říkají Redin, což je jejich termín pro ‚dávné lidi‘. I Polynésané hovoří o ‚Wakeovi dávném učiteli, který připlul na velké lodi s ohromnými plachtami a veslaři. Po celém Pacifiku narážíme na tolik podobných příběhů, že nad nimi nemůžeme jen tak mávnout rukou. A teď tu máme další stopu. Dávno potopené město.“

„Tohle ale je jen jedno město, ne celý světadíl.“

Karen zavrtěla hlavou. „Před dvanácti tisíci lety bylo zdejší moře o sto metrů mělčí. Řada nyní ponořených oblastí tehdy vyčnívala nad hladinu.“

„To pořád nevysvětluje zmizení celého kontinentu. Věděli bychom o něm, i kdyby ležel sto metrů pod vodou.“

„To je právě ono. Nemyslím, že by ten světadíl zmizel jen kvůli zvýšení hladiny. Podívej se na tohle město. Zemětřesení ho vyzvedlo nahoru, zatímco u Aljašky se naopak potopily celé Aleuty. Takových příběhů existují stovky. Ostrovy se mohou vynořovat nebo naopak potápat.“

„Takže se domníváš, že ten světadíl rozlomila nějaká katastrofa a jeho jednotlivé části se ponořily hluboko pod vodu?“

„Přesně tak. Zhruba z té doby, před dvanácti tisíci lety, víme o velké katastrofě v podobě celosvětových klimatických změn, ke kterým došlo velice náhle. Byli nalezeni mastodonti, umrzlí s trávou v bříchách. Květiny zmrzly v plném rozkvětu. Jedna z teorií praví, že vybuchla velká sopka

nebo několik sopek, které vychrlily do svrchních vrstev atmosféry tolik kouře a popela, že způsobily dramatický posun klimatu. Jestli opravdu došlo k podobně extrémní seismické události, tehdejší zemětřesení mohla být dostatečně silná, aby ten ztracený kontinent rozlámala a potopila.“

Jack poslouchal a myšlenkami se vracel k onomu pilíři šest set metrů pod mořem. Mohl kdysi stát na souši? přemítal. Mohl patřit ke Kareninu ztracenému světadílu? Dupal nad jejími teoriemi. Na první pohled vypadaly dost divoce, ale přesto...

Karen na něj pohlédla se zružovělými líčemi. „Promiň, nechtěla jsem ti dávat přednášku, ale ležím v knihách a různých historických textech už celý týden a pomáhá mi, když můžu vyjádřit svoje myšlenky nahlas.“

„Není pochyb o tom, žeš toho prostudovala opravdu hodně.“

„Jen pokračuju ve výzkumech svého pradědečka.“ Obrátila svou pozornost kupředu. „Možná byl podivín, ale jestli se nám podaří rozluštit zdejší jazyk, myslím, že získáme odpověď – ať už takovou nebo onakou.“

Jack slyšel v jejím hlase nervozitu. Chtěl se k ní natáhnout a utěšit ji. Ponechal ale ruce na kormidle. Nejvíc ji podpoří, když jí pomůže přijít na kloub téhle záhadě.

Zatímco pomalu naváděl loď mezi obě pyramidy, sestavoval v duchu Kareniny teorie do jednoho celku: ztracený kontinent, který se potopil při dávném kataklyzmatu, starobylý národ mořeplavců disponující tajemným zdrojem energie, a uprostřed toho všeho stál krystal nepodobný ničemu, co kdy viděl. Bez ohledu na to, jak usilovně se snažil nad vším mávnout rukou, cítil, že Karen je na správné stopě. Přesto však zůstávala bez odpovědi zásadní otázka: Jak cokoliv z toho všeho vysvětluje havárii Air Force One?

Sám odpověď neznal – ale věděl, že tato zajímavá žena je blíže řešení než kdokoliv jiný. Prozatím bude následovat její vedení.

Nad hlavou se jim ozval kvílivý rachot. Otočili se. Nízko nad obzorem se k nim řítila vojenská stíhačka. Jack poznal její siluetu, když se mihla kolem a pokračovala směrem na jih – jednalo se o F-14 Tomcat z jedné z vojenských základen na Okinawě.

Karen se zamračeně dívala za letounem. „Tahle válka bude hodně ošklivá,“ poznamenala.

11.45, na palubě *Maggie Chouest*, střední Tichomoří

David vpadl do své kajuty. Dva muži okamžitě vyskočili do pozoru: jeho zástupce Ken Rolfe a komunikační důstojník Hank Jeffreys. Stolek uprostřed místnosti byl pokrytý různými komunikačními přístroji: dvěma

satelitními telefony, monitorem GPS a dvěma laptopy IBM pospojovanými kabely.

„Co jste zjistili?“ zeptal se David.

Rolfe viditelně polkl. „Pane, vystopovali jsme veškerou telefonickou komunikaci s *Deep Fathomem*“ Zvedl ze stolu list papíru, podíval se na něj a pokračoval: „Několik hovorů směřovalo do První kreditní banky v San Diegu..., do soukromé rezidence na okraji Filadelfie..., do budovy s byty v Kingstonu na Jamajce..., do kanceláře Qantas Airline na atolu Kwajalein a...,“ Rolfe vzhlédl k Davidovi, „... několik telefonátů na Rjúkjúskou univerzitu na Okinawě.“

David natáhl ruku pro seznam.

Rolfe mu ho podal. „Seřadili jsme je podle dat a časů.“

„Velmi dobře.“ David přelétl seznam očima. *Rjúkjúská univerzita*. Vedle hovoru stálo ženské jméno: Karen J. Graceová, Ph. D. „Víme, co je to zač?“

Rolfe přikývl. „Podívali jsme se na internetové stránky univerzity a stáhli jsme si údaje o doktorce Graceové. Je to antropoložka z Vancouveru, která tu je na studijním pobytu.“

„Jakou má spojitost s Kirklandem?“

Rolfe střelil neklidným pohledem po Jeffreysovi. „Pracujeme na tom, pane. Všimli jsme si, že k prvnímu spojení mezi *Deep Fathomem* a univerzitou došlo den před tím, než loď vyplula odtud pryč.“

„Tušíte, proč jí Kirkland volal?“

„Tomu jsme se právě věnovali, než jste přišel. Zdá se, že první telefonát neinicioval *Deep Fathom*, ale doktorka Graceová. Ona volala jemu.“

David se zamračil a spustil ruku s papírem. „Ona telefonovala jemu?“

„Ano, pane. Taky nám to připadalo podezřelé. Proto poručík Jeffreys poslední půlhodinu získával přístup k veškerým e-mailům, které si loď vyměnila s okolním světem. Nějakou dobu trvalo, než se mu to podařilo.“ Rolfe otočil jeden z laptopů tak, aby David viděl na monitor. „Tady je máme. Obě strany si celkem vyměnily pět zpráv.“

David se opřel dlaněmi o stůl a sklonil se k počítači.

Rolfe pokračoval: „Všechny vzkazy se týkají nějakého tajemného jazyka.“

David udeřil pěstí do stolu. „Já to věděl. Ten parchant opravdu objevil ten text.“

Rolfe se natáhl a klikl na jeden z e-mailů. Na obrazovce se otevřela nová stránka. „Tady je úryvek toho jazyka. Vypadá to, že palubní historik na *Deep Fathomu* poslal na různá internetová fóra dotaz ohledně původu oněch symbolů.“

Na monitoru David viděl pět drobných znaků. Ihned si všiml podoby s těmi, jež viděl dole. „A tahle doktorka z Okinawy mu odpověděla?“

„Ano, pane. V reakci napsala, že má další text v tom jazyce a že se chce osobně setkat.“

„Takže se Kirkland vydal za ní. Ten darebák sleduje tuhle stopu.“

„To není všechno, pane.“

David se otočil od počítače. „Co ještě?“

„Raději si tu odpověď přečtete sám, pane.“ Rolfe otevřel další elektronickou zprávu.

David se naklonil k obrazovce a přečetl si vzkaz. Bylo jasné, že ta žena ví víc, než je ochotná prozradit. Jedna věc ale okamžitě upoutala jeho pozornost. Doktorka Graceová naznačovala, že objevila jakýsi krystal vykazující neobvyklé vlastnosti. Narovnal se. „K čertu s tím! Má vzorek našeho krystalu.“

„To nás taky napadlo.“

„Jestli je to pravda, ohrožuje tím celou naši misi. Nikdo se o krystalickém sloupu nesmí dozvědět. Jestli o něm Kirkland začne vykládat a jestli mají vzorek...“ David zmlkl. Tohle byla hodně špatná zpráva. Mávl na své muže. „Jděte. Musím si promluvit s Ruzickovem.“

„Jistě, pane.“ Oba spěšně opustili kajutu.

Jakmile David osaměl, přešel přes místnost a vytáhl svůj telefon, který ho šifrovanou linkou spojoval s Washingtonem. Bude tam pozdní večer, ale David věděl, že tato informace je příliš důležitá, než aby si ji nechával až na ráno. Vyťukal číslo na ředitele CIA. Předpokládal, že vzhledem k rostoucímu napětí mezi Spojenými státy a Čínou bude Ruzickov ještě v kanceláři. Nemýlil se.

„Ruzickov.“

„Tady velitel Spangler.“

„Já vím, kdo volá,“ vyštěkl ředitel. I po zakódované lince David slyšel v jeho hlase únavu. „Co chcete? Každou chvíli tu vypukne válka.“

„Ano, pane. Sleduji zprávy.“

Nicolas Ruzickov si bezmocně povzdychl. „Skutečnost je daleko horší než všechny zprávy. Číňané vědí o prezidentově úmyslu vyhlásit válku. Vypukl opravdový chaos. Čínské námořnictvo už zahájilo blokádu Tchajwanu od Batanských ostrovů k jihu a kolem celého Tchaj-wanského pobřeží.“

David křečovitě sevřel sluchátko. „A naše jednotky?“

„Už máme v oblasti loď *John C. Stennis*, která čeká na naše rozkazy. Jenže při tak silném napětí může všechno začít dřív, než Washington stačí

oficiálně zareagovat. Jak si jistě umíte představit, jsem zavalený různými problémy, takže doufám, že mě vyrušíte s něčím opravdu důležitým.“

„Myslím, že ano, pane. Možná došlo k ohrožení utajení tohoto místa.“ David popsal, co zjistil z komunikace mezi Kirklandovou lodí a univerzitou na Okinawě. „Jestli se o krystalickém pilíři dozvědí další strany, můžeme přijít o svoji výhodu.“

Ruzickovův hlas ztratil veškeré podráždění. „Učinil jste správně, když jste mě na to upozornil.“ Na Davida udělala velký dojem ředitelova schopnost hladce přepínat z jedné krize na jinou. Ruzickov rychle zformuloval náhradní plán. „Zdá se, že ta doktorka ví víc než my. Chci, abyste ji přivedl a přesvědčil ji, ať se stane členkou našeho týmu. Ještě důležitější ale je, abyste získal její vzorek krystalu. To je černá priorita.“

„Ano, pane. Rozumím.“ *Černá priorita* bylo kódové označení pro použití smrtící síly oddílu Omega. Vyšší důležitost už neexistovala.

„Opravdu tomu rozumíte, veliteli? Jestli napětí na Východě přeroste ve válku, možná budeme potřebovat tajnou zbraň, odpovídající atomové bombě při druhé světové válce. Nesmíme dovolit, aby tento objev padl do cizích rukou. A vzhledem k tomu, že Okinawa je jen co by kamenem dohodil od budoucí bitevní linie, nechci, aby vzorek toho krystalu zůstal kdekoliv poblíž.“

„Nebojte se, pane. Osobně na to dohlédnu.“

„Udělejte to.“ Znělo to, že se Ruzickov chystá hovor ukončit.

David rychle promluvil. „A co s Jackem Kirklandem?“

Ruzickov si vzdychl. „Rekl jsem vám, že jde o misi s *černou* prioritou. Nikdo se nesmí dozvědět, co děláme. Umlčte ho, jakkoliv to půjde.“

David se ponuře usmál. „Už se na tom pracuje, pane.“

„Nezklamte mě, veliteli.“ Linka ztichla.

David pomalu spustil sluchátko a uklidil telefon. Na chvíli zůstal nehybně sedět. *Černá priorita*. Cítil, jak mu s těmito dvěma slovy proudí do krve adrenalin. Okamžik si ještě vychutnával vzrušení z nadcházející operace a pak vstal.

Přešel ke dveřím, otevřel je a vyšťekl na svého muže na chodbě rozkaz: „Přiveďte poručíka Handela. Povězte mu, ať s sebou vezme vysílač k detonátoru.“

Muž s kývnutím odspěchal.

David zavřel dveře a opřel se o ně zády. Zavalí Kirklanda celou zatracenou horou bolesti a utrpení, pomyslel si. A věděl, kde udeří nejdříve – u jeho srdce a duše.

Zničí *Deep Fathom*.

17.45, na palubě *Deep Fathomu*, východně od atolu Kwajalein

Rada s přípravou večere byla na Charliem Mollierovi. Měl otevřené dveře z kuchyňky na záďovou palubu, ale dusné horko nenarušoval sebemenší vánek. Už od rána visela ve vzduchu nepříjemná vlhkost a se stoupajícím sluncem se to ještě zhoršilo. V kuchyni, kde měl zapnuté oba hořáky, se vedro skoro ani nedalo vydržet.

Charlie si nicméně pohvizdoval s písničkou Boba Marleye ve stylu reggae, která zněla z magnetofonu vedle dřezu. Na sobě měl jenom plavkové kalhoty, které mu sahaly ke kolenům, a mírně se kolébal do rytmu, zatímco míchal vlastnoručně vyrobenou hrachovou kaší a kokosovou polévku podle rodinného receptu. V nozdrách ho pálila kořeněná vodní pára. Široce se zazubil. „Za horkýho dne se nic nevyrovná pálivýmu jídlu.“

Sáhl za sebe a pustil mixér, jehož řev na okamžik přehlušil hudbu. „A samozřejmě taky margaritám. Spoustě margarit!“

S naběračkou v ruce se kýval do chaotické symfonie zvuků kuchyně. Po Jackově odjezdu se všichni na lodi uvolnili a užívali si dočasný oddech. A Charlie měl obzvláště dobrou náladu. Parné horko, tropické ostrůvky na obzoru... Bylo to, jako kdyby se vrátil domů do Karibiku. Shýbl se, aby nahlédl do trouby. Když otevřel dvířka, ovanula ho medová vůně pečeného kuřete.

„Dokonalé,“ pravil spokojeně.

Vtom ucítil, jak se o něj zezadu něco otřelo. S překvapeným vyjeknutím se narovnal a otočil se. Za ním stál Elvis a vzhlížel k němu. Německý ovčák ho znovu šťouchl čenichem do nohy a tiše zakňučel.

„Přišel jsi žebrot, starý brachu? Cítíš Charlieho pochoutky a napadlo tě, že by sis taky dal?“ Zazubil se na velkého psa a vzal z kuchyňské linky kuřecí křidélko. „Ale neříkej to Jackovi. Víš, jak nesnáší, když žebráš. Neměl bych tě v tom podporovat.“

Podal psovi pochoutku. Elvis ji očichal, o krok ustoupil a podíval se k otevřeným dveřím.

Charlie se zamračil. „Co se děje, starý brachu? Copak ti nechutná moje bašta?“

Elvis ustupoval ke dveřím a vyštěkl na Charlieho.

„Co to s tebou je?“

Ve dveřích se objevila Lisa. „Teď otravuje tebe,“ řekla s ustaraným výrazem. Měla na sobě jen bikiny. Zrovna se opalovala na zadní palubě. „Vzbudil mě, jen co jsem zdřímala, a nechtěl mě nechat na pokoji, dokud

jsem ho nevyhnala.“

Charlie vypnul hlasitý mixér. „Určitě se mu stýská po Jackovi. Kapitán ještě nikdy neopustil loď na víc než den.“

„Možná.“

Po žebříku vyšplhal na horní palubu Robert. „Už je večere? Cítím tu tvoji pochoutku až do podpalubí.“

Charlie se na něj hraně zamračil. „Tvůj frňák by ucítil pečenou slaninu až za obzorem.“ Takhle si biologa dobírali často. Robert se mohl pochlubit pozoruhodně rychlým metabolismem. Každý den spořádal čtyřnásobek své tělesné váhy, ale přesto zůstával hubený jako bambusová tyč.

„Tak je už hotové jídlo?“ netrpělivě zopakoval Robert a hladově se díval na sporák.

„Skoro.“

Robert se zaraženě otočil k Lise, která klečela u Jackova psa. „Není něco s Elvisem?“

Charlie pokrčil rameny. „Řekl bych, že mu chybí pán.“

„Otravoval mě celý den a nechal mě být, až když jsem se schoval v nákladovém prostoru.“

Lisa se narovнала. „Obtěžoval nás všechny... a nemyslím, že to je jen kvůli Jackově nepřítomnosti. Mám dojem, že jde o víc.“

Jako kdyby jí Elvis rozuměl, znovu vyšťekl a zavrtěl ocasem. Vydal se ke dveřím, zastavil se a ohlédl se po nich.

„Copak je?“ zeptala se Lisa. Vykročila k Elvisovi a pes udělal dalších několik kroků, než se zastavil a vybízel je, ať ho následují. Lisa se obrátila k Charliemu a Robertovi. „Něco chce.“

Charlie obrátil oči v sloup. „Třeba nějaké dítě spadlo do studny.“

Všichni tři vyrazili za psem. Jako kdyby Elvis věděl, že ho konečně pochopili, vykročil rychleji a odvedl skupinku nahoru po schodech k lodnímu můstku.

„Kam to jde?“ podivil se Robert.

Elvis zaškrábal na dveře. Lisa mu je otevřela a pes vyběhl k malým dveřím do komunikační místnosti.

Lisa se zamračeně ohlédla po ostatních a otevřela i je.

„Určitě jde po nějaké kryse,“ poznamenal Charlie. „Jako štěně je pořád honil. Byl lepší než kočka.“

V nevelké místnosti přitiskl Elvis čenich ke spodní zásuvce u stolu. Lisa ji vysunula. Charlie se sklonil vedle ní. Zásuvka byla plná faxového papíru a starých účtů.

„Nic nevidím,“ řekla Lisa.

„Třeba chce zafaxovat nějakou zprávu Jackovi,“ zavtipkoval Robert.

Elvis se vmáčkl mezi Charlieho a Lisu. Začal hrabat packou do zásuvky a tiše kníkal. Hrabal čím dál usilovněji.

„No dobře, starý brachu. Píchnu ti s tím.“ Charlie odstrčil psa stranou a vytáhl zásuvku úplně. Položil ji na zem.

Elvis si jí ale nevšímal a zabořil čenich do prázdného prostoru ve stole. Charlie si klekl a nahlédl dovnitř. Panovala tam ovšem příliš velká tma. „Podejte mi baterku.“

Robert přinesl jednu z vedlejší místnosti a hodil ji Lise, která ji dala Charliemu.

Charlie namířil světlo do tmavého prostoru. „Jestli tady je krysa...,“ zamumlal. Vtom se záře odrazila od něčeho ukrytého v mezeře mezi kovovými drážkami, v nichž se normálně pohybovala zásuvka. „A do hajzlu...“

„Co je tam?“ zeptala se Lisa.

Charlie tiše zaklel. Naklonil se ještě blíže a přejel světlem po elektronickém zařízení umístěném na několika šedých válečkách. Blikala na něj červená dioda. „Myslím, že jsem našel Elvisovu krysu.“

19.50, rozvaliny u pobřeží Jonaguni

Karen se napila vody z lahve. Odpočívali právě v jedné budově bez střechy mezi ostatními troskami Chatanu. „Příběhy o ztraceném kontinentu v Pacifiku se neomezují jen na ostrovy,“ pokračovala a uklidila lahev zpátky do batohu. „V období válečných konfliktů mezi jednotlivými čínskými státy popisují dávné zprávy obrovskou souš v Tichém oceánu, nazvanou Peng Jia. Podle legend ji měli obývat lidé, kteří uměli létat a žili věčně.“

„M-hm,“ odpověděl její společník.

Karen se podívala na Jacka, který se vykláněl z jednoho okénka. Namočil si kapesník ve studené mořské vodě, sedl si na parapet a otřel si mokrou látkou zpocený obličej. Šplhali po rozvalinách celý den, přecházeli od jedné budovy k druhé a udělali si jen krátkou přestávku na studený oběd v podobě chleba se sýrem. Zatím jejich pátrání nepřineslo žádné ovoce. Objevili tu plno kousků keramiky porostlých vilejší a roztržštěných částí soch, ale nikde nenašli ani stopy po dalším nápisu nebo krystalu. Jen samé kameny a nic než kameny. Zub času v kombinaci s mořskými proudy a pískem ze dna ohlodal starobylé město až na čedičové kostry budov.

„Jsi unavený?“ zeptala se a uvědomila si, že Jack už teď její výklad

patrně ani nevnímá. Sedla si vedle něho. „Promiň, že to trvalo celý den. Možná bychom měli vyrazit nazpátek.“ Podívala se na hodinky. „Mijuki třeba už pokročila s překladem.“

Jack spustil ruku s mokrým kapesníkem a usmál se. „Není se zač omlouvat. Otevřela jsi mi oči k minulosti, o jejíž existenci jsem neměl sebemenší tušení. Víc než deset let se plavím po Pacifiku a hledám staré poklady, ale nikdy jsem neslyšel ani desetinu toho, cos mi vyprávěla.“

„Díky za to, žeš mě vyslechl.“

Jack si stoupl. „Ale máš pravdu. Měli bychom se vrátit.“

Karen vyhlédla z okna. Padal soumrak a po hladině se plížily dlouhé stíny. Přikývla.

Jack jí pevnou rukou pomohl na nohy. Přešli k vchodovému otvoru, u kterého měli zakotvenou motorovou loď. Jack odmotal lano, zatímco Karen hodila na záď batoh.

Jack náhle s provazem v ruce znehybněl. „Slyšelas...“ V další chvíli už ji dovlekl zpátky do místnosti a strhl ji k zemi. „Zůstaň ležet.“

Slyšela to i ona. Vysoké hvízdání, které každou vteřinou sílilo. Zvedla hlavu. „Co je to?“

„Rakety,“ zasykl a držel ji u země.

„Cože...“

Svět náhle s dunivým zaburácením vybuchl. Jack se překulil k oknu. Karen se k němu připojila. Spatřila, jak se na jihu k obloze zvedá mračno kouře a úlomků. Další exploze roztrhala čedičovou sochu na západ od nich. Přes zapadající slunce přeletěla kamenná hlava.

„Co se to děje?“ zeptala se příškrčeně Karen.

Nad hlavou jim k jihu prosvištěla vojenská stíhačka s barvami Spojených států. Z podbřišku jí vyrazily dva ohnivé jazyky, které signalizovaly odpálení dvou střel. Kolem se mihly další letouny, přičemž jeden klesal k ostrovu a z křídla se mu valil černý dým.

Jack stáhl Karen zpátky dolů. „Mám dojem, že sud prachu v podobě blokády Tchaj-wanu právě vybuchl.“ Společně přešli k jinému oknu. Jižní obzor zářil, jako kdyby se chystalo vyjít druhé slunce. „Radši bychom odtud měli vypadnout.“

Nedaleko došlo k další explozi, rychle následované ještě jednou. Karen se zvedla se zalehlýma ušima na nohy. Potemnělé nebe křížovaly stužky kouře. Vydali se ke dveřím.

„Kruci,“ zaklel Jack. Jejich loď, kterou před chvílkou odvázal, samovolně odplula o několik metrů dál. Shodil si z ramen batoh a skopl botu. „Doplavu pro ni.“

Karen ho chytila za loket, zatímco Jack balancoval na jedné noze. Vzduchem se prořízlo další hvízdnutí, tentokrát mnohem hlasitější. Jack se po ní vytřeštěně ohlédl. Společně uskočili od vchodu a schovali se za zdmi domu.

Karen vykřikla, když výbuch otřásl stěnami a na hlavu se jí snesla sprcha prachu. Zdálo se, že dunění exploze nikdy neskončí. Jack si ji přitiskl k sobě. Jeho rty se pohybovaly, ale Karen neslyšela žádná slova. Ve vedlejší místnosti se k zemi zřítíl velký balvan. Ozvěna konečně zeslábla a ona zaslechla Jackův hlas.

„...v pořádku. Dopadlo to těsně vedle, ale jsme v bezpečí.“

Přikývla a oči se jí zalily slzami.

Pomohl jí vstát. Tentokrát zůstala v jeho objetí a společně se vydali ke dveřím.

Jack si sundal druhou botu. „Vezmu loď a zmizíme z dosahu palby.“

Karen však při pohledu ven zasténala. „Ach, ne.“

Jeho sevření zesílilo.

Z nízké budovy na opačné straně kanálu zbývala rozbořená ruina. Přes hustý kouř ani skoro nebyla vidět. Tlaková vlna výbuchu vrátila loď k jejich prahu, takže do ní mohli snadno nastoupit, ale člun se rychle plnil vodou. Proděravěly ho obrovské kameny, které mu prorazily trup. Z nádrže vytékalo na hladinu palivo.

„Co teď?“ zeptala se Karen.

Jack zavrtěl hlavou.

Zazněly další výbuchy – naštěstí dále na jihu. Jack si přitáhl Karen k sobě. „Sedni si.“

Klesli na kamennou podlahu a opřeli se zády o stěnu, která se s každou explozí zachvěla. Karen si uvědomila, že se opírá spíš o Jackovu paži než o zed’.

Půl hodiny jenom poslouchali. Za oknem padla noc. Hvízdání raket a tlumené dunění však pokračovalo, nyní daleko na jihu.

Jack konečně promluvil. „Myslím, že s námi asi skončili. Bylo to jen pár výstražných ran, které měly protivníka zastrašit. Řekl bych, že už budeme v pohodě. Na noc zůstaneme tady. Ráno přeplavu do Chatanu a seženu pomoc.“

Karen se při jeho slovech otřásla. „Čínané...“

„Mám pocit, že nám už teď dají pokoj.“ Jack vstal a přešel ke vchodu. „Budu hlídat.“

Karen si stoupla a připojila se k němu. Držela se u jeho ramene. Za nočního chladu vnímala, jak z Jackova těla vyzařuje teplo, a naklonila se k

němu blíž.

Temné nebe zahaloval příkrov dýmu. Nad hlavou jim směrem k západu proletěla stíhačka. Karen ustaraně sledovala její trasu. Pak ale zachytila koutkem oka nějaký pohyb jen kousek od nich. Ohlédla se k moři za rozvalinami a všimla si odlesku hvězd na kovu. „Co to je?“ zeptala se a přimhouřila oči.

„Co?“

Ukázala.

Jack se podíval a vyhrabal z batohu dalekohled. Několik vteřin se jím díval a nakonec se zamračil. „Skvělé.“

„Co je to?“

„Věž čínské ponorky. Už vím, proč bombardovali ty rozvaliny. Všiml jsem si i nějaké čínské obdoby oddílu zvláštních sil, kteří nastupovali do člunu.“

„Proč? Co chtějí dělat?“

„Petrně je sem vyslali pozorovat a provádět sabotáž.“ Spustil ruku s dalekohledem. „Jak dobře umíš plavat?“

Po zádech jí přešel mráz. „Na univerzitě jsem byla členkou plaveckého oddílu, ale už je to deset let.“

„To postačí. Mizíme odtud.“

V dálce vykvetly další rudé exploze.

„Dostaneme se z toho,“ slíbil jí.

Přes dunění výbuchů Karen zaslechla nějaký mnohem bližší zvuk. Zaskřípání kamene. Otočila se a s úlekem spatřila tmavou postavu stojící ve vchodu. „Jacku!“

Jack se obrátil s pružností lva.

Muž na něj namířil pistoli.

I v panujícím šeru Karen poznala tetování na ozbrojencově předloktí: stočený had s rubínovýma očima.

5.55, Washington

Lawrence Nafea probudilo klepání. Zvedl se na loket. „Co je?“ zeptal se zastřeně. Podíval se na hodiny na nočním stolku. Ještě nebylo ani šest.

Dveře se pootevřely. „Pane?“

Poznal ten hlas a okamžitě se ho zmocnila zlá předtucha. „Nicolasi?“ Ředitel CIA ho ještě nikdy nepřepadl v ložnici. „Co se pokazilo?“

Nicolas Ruzickov vstoupil do místnosti a zastavil se kousek od prahu. „Omlouvám se, že ruším vás i první dámu, ale...“

Nafe si promnul oči. „Melanie je ještě ve Virginii kvůli odhalování nějaké zatracené sochy. Co chceš?“

Ruzickov za sebou zavřel dveře. „Číňané zaútočili na Okinawu.“

„Cože?“ Nafe se posadil a rozsvítil lampičku. V jejím světle viděl, že Ruzickov má na sobě stejný oblek jako včera.

Ředitel CIA postoupil do místnosti. „Zrovna se k nám dostaly zprávy o šarvátkách mezi jejich a našimi silami podél souostroví Rjúkjú.“

„Kdo vypálil první ránu?“

„Všechna naše hlášení tvrdí, že Číňané...“

„A co říkají oni?“

„Že jsme se pokusili prolomit blokádu Tchaj-wanu a oni se jen brání.“

„Skvělé, prostě skvělé... Co z toho je pravda?“

„Pane?“

„Mezi námi a těmihle čtyřmi stěnami, kdo stiskl spoušť jako první?“

Ruzickov stočil oči ke křeslu. Nafe mu pokynul, ať si sedne. Ředitel CIA se s unaveným výdechem uvelebil. „Záleží na tom? Číňané vědí o našem úmyslu formálně vyhlásit válku. Jestli si chtějí podržet kontrolu nad oblastí, Okinawa představuje blízkou a významnou hrozbu. Už bombardovali ostrov raketami.“

„Jaké jsou škody?“

„Pár zásahů. Neobydlené oblasti. Naše nové Patrioty zatím odvádějí při obraně ostrova uspokojivou práci.“

Nafe se zahleděl na Ruzickova. „Co budeme dělat?“

„Nejvyšší představitelé armády se už shromáždili na hlavním štábu a čekají na vaše rozkazy.“

Nafe vstal z postele a začal přecházet po místnosti. „Vzhledem k této nejnovější agresi proti našim silám v Tichém oceánu...“ Loupl významným pohledem po řediteli CIA. „Pochopitelně nevyprovokované...“

„Tak o tom budou informovat všechny zpravodajské stanice.“

Nafe přikývl. „V tom případě bychom při vyhlášení války neměli čelit žádné politické opozici.“

„Ne, pane.“

Nafe se zastavil před římsou studeného krbu. „Promluvím s náčelníky Štábů, ale chci mít plnou podporu Kongresu. Nechci žádný další Vietnam.“

Ruzickov si stoupl. „Zajistím, aby všechno proběhlo hladce.“

Nafe sevřel ruku v pěst. „Jestli to bude nutné, přivedeme tuhle válku až do Pekingu. Je načase, abychom je naučili bát se Boha.“

„Nic jiného neuznávají, pane. Jen sílu. Nemůžeme dát najevo slabost.“

Nafe se zašklebil. „A nebudeme s nimi mít ani žádné slitování.“

20.14, rozvaliny u pobřeží Jonaguni

Jack příkrčeně hleděl do hlavně pistole namířené na jeho hrud'. Ve zlomku vteřiny odhadl svoje šance, že se mu podaří útočníka odzbrojit. Koupil by sice kulku – tomu se nemohl vyhnout –, ale pořád by třeba dokázal menšího muže povalit a srazit mu zbraň stranou. Jenže co potom? Podle závažnosti svého zranění by snad dokázal protivníka udržet dost dlouho na to, aby Karen zvedla zbraň. Ale co když ne? A co když tu jsou další?

„To je vůdce té skupiny, která na nás už zaútočila,“ zašeptala za ním Karen s napůl pozvednutýma rukama.

Jack se k ní naklonil. „Dokážu ho srazit k zemi..., ale buď připravená.“

„Jak ti můžu pomoci?“

Karenino odhodlání ho překvapilo. Tahle žena není žádná přecitlivělá květina. „Menší rozptýlení...“

Než ale stačili přikročit k jakémukoliv plánu, muž se dal do pohybu. „Vy jít se mnou,“ zašeptal lámanou angličtinou. „Muset odejít pryč. Nebezpečí.“ Sklonil pistoli k zemi a zastrčil ji do pouzdra za opaskem.

Jack se podezřívavě narovnal. Zmateně se ohlédl na Karen, která se netvářila o nic chápavěji. „Máme mu důvěřovat?“ zeptal se.

Pokřčila rameny. „Nezastřelil nás.“

Muž zmizel do zadní místnosti budovy bez střechy. Jack hleděl za ním. Nad vodou se nadále rozléhaly vzdálené výbuchy a oknem viděl nehasnoucí rudou záři nad jižním horizontem.

Karen kývla k pochmurnému výjevu. „Ne že bychom měli moc na výběr. Možná bychom měli jít s ním.“

Jack k ní přistoupil. „Jo, ale už jsi někdy slyšela rčení ‚z bláta do louže‘?“

Mávla ke vstupu do zadní místnosti. „V tom případě radši jdi první.“

Jack sklonil hlavu, aby prošel nízkým vchodem, a zjistil, že cizinec stojí zády k nim u dalšího okna.

Za oknem se na vlnách houpala malá tmavá loďka. Jack v ní poznal sampan, jedno ze všudypřítomných rybářských plavidel východních moří. Krátký člun byl vyroben ze dřeva a zád' měl zpola zakrytou bambusovou konstrukcí a nepromokavou plachtou. Druzí dva muži čekali v loďce. Jeden držel uvazovací lano a neklidně se ohlížel k jihu.

„Přijít Číňané,“ řekl jejich vůdce a naznačil, aby se Jack nalodil. „My vás vzít na Okinawu.“

Karen přistoupila k Jackovi a jemně ho postrčila. „Vždycky můžeme

skočit přes palubu, kdyby se objevily nějaké problémy.“

Jack zvedl batoh v jedné ruce a přelezl přes kamennou okenní římsu.

Muž s kotvícím provazem mu nabídl pomocnou ruku, ale Jack si ho nevšímal. Místo toho skočil do člunu a podezřívavě pozoroval oba muže. Měli tmavou pleť a malé postavy – zjevně pocházeli z nějakého ostrova v jižním Tichomoří, ačkoliv Jack nedokázal poznat přesně odkud. Všiml si, že všichni mají pouzdra na zbraně.

Karen s tichým zasténáním doskočila vedle něj a chytila se ho za loket, když se loďka zhoupla pod její váhou. Držela se ho, i když už našla ztracenou rovnováhu. „Dobře, co teď?“

Vůdce si vyměnil s posádkou několik stručných slov a poté se k nim připojil v sampanu. Pokynul Jackovi a Karen, ať ho následují do přístřešku na zádi.

Zbývající dva muži se dlouhými pádly odrazili od budovy bez střechy a začali pohánět člun mezi rozvalinami dávného města. Jack už chápal, jak je mohli přepadnout tak nepozorovaně. Sampan se vodou pohyboval naprosto neslyšně a jeho tmavé dřevo splývalo s barvou noční hladiny.

Jack se rozhlížel po čínské ponorce. Zmizela – stejně jako člun plný ozbrojených mužů. Mohli být kdekoli.

Téměř dvacet minut sampan pomalu splýval mezi troskami a obratně se proplétal tmou. Nikdo nemluvil. Vzdálené dunění svědčilo o probíhající válce na jihu. Konečně se jim po straně objevily dvě tyčící se budovy.

Chatanské pyramidy.

Jackovi se ze rtů vydralo ulehčené vydechnutí. Už jsou skoro u břehu.

Náhle plachtou proletělo několik kulek. Další se zakusovaly do starých dřevěných boků lodi. Jack strhl Karen k zemi a kryl ji vlastním tělem. Vůdce vykřikl nějaké rozkazy.

Na zádi se rozhlučel motor. Jack cítil, jak se před člunem naklání vzhůru, a sampan vyrazil kupředu.

Nedaleko za zádi se ozvala menší exploze a k nebi vyšpláchl sloup vody. Granát.

Honem, naléhal v duchu. Loďka byla stále pod palbou.

Vůdce se od kormidla naklonil k Jackovi a podal mu svoji pistoli. Jack zaváhal, ale pak si ji vzal. Muž ukázal k přidi.

Jack se vyplížil kupředu.

„Jacku?“ ozvala se Karen varovně.

„Zůstaň tu. Hned se vrátím.“

Pomaličku postupoval k druhým dvěma mužům, kteří se krčili s tasenými pistolemi. Jakmile k nim dospěl, beze slov jim posunky naznačil,

aby počkali na jeho znamení.

Vál mírný vítr. Jack poslouchal, jak palba kropí zábradlí na pravém boku lodi nad jeho hlavou a odlamuje kousky týkového dřeva. Čekal, až střelba poleví.

Když k tomu konečně došlo, prudce se vztyčil a začal naslepo pálit směrem k protivníkům. Ostatní dva následovali jeho příkladu. Jack pálil, než napočítal do pěti, a znovu se shýbl. Druzí dva ho napodobili.

Zakryl si hlavu. Odvetná střelba už nebyla tak prudká. Většina ran proletěla neškodně nad člunem. Mezitím sampan nabral dostatečnou rychlost a uháněl pryč. Jack se stále krčil u dna lodě. Jen co se dostali mimo dostřel, oba muži se opatrně postavili.

Jack se vyhoupl na nohy a vrátil se pod přístřešek, kde našel Karen, jak sedí s ustaraným výrazem ve tváři. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Přikývla.

Vůdce domorodců se beze slova podíval na Jacka. Několik okamžiků na sebe hleděli a Jack mu potom vrátil půjčenou pistoli. Muž si ji uklidil do pouzdra a pokynul jim, ať si znovu sednou na odřenou týkovou lavičku.

Karen poslechla, ale Jack zůstal stát. Chtěl znát odpovědi. „Kdo jste?“ zeptal se.

„Já Mwahu, syn Waupau.“

„Proč jste nám pomohli?“

Tato otázka si od vůdce vysloužila zamračení. „Starší říkat my musíme. Aby my potrestaní. My zklamat náš velký předek.“

„Čím jste ho zklamali?“ Jack trhl palcem směrem ke Karen. „Že se vám minulý týden nepodařilo zabít ty dvě ženy?“

„Jacku...“ varovala ho Karen tiše.

Mwahu se opřel do kormidla a odvrátil pohled. „My nechťit nikomu ublížit. Jenom chránit. To naše povinnost.“

„Nerozumím,“ řekla Karen jemně. „Koho máte chránit?“

Muž mlčel.

„Tak koho?“ zopakoval Jack.

Vůdce zvedl oči k plachtovému stropu přístřešku. „Chránit svět. Nejstarší učení říkat, nikdo nesmí rušit kamenné vesnice, nebo přijít kletba, která nás všechny zničit.“ Ohlédl se k ohňům planoucím na jižním obzoru. „Kletba už přicházet.“

Jack se naklonil ke Karen. „Chápeš něco z té jeho slátaniny?“

Zavrtěla hlavou, ale nespouštěla z vůdce domorodců oči. „Mwahu, pověz mi o tom učení víc. Kdo vám je přinesl?“

„Jsou to slova našeho velkého předka Horon-ka, zapsaná před dávnou

dobou. Číst je jenom starší.“

„Starší kterého ostrova? Kde je váš domov?“

„Žádný ostrov.“ Opsal paži oblouk přes otevřené moře. „Tady náš domov.“

„Oceán?“

Zamračil se a otočil se k ní zády. „Ne.“

„Mwahu...“

„Já o tom víc nemluvit. Staří mi říct, já vám pomoci. To já udělat.“

Jack ho přerušil: „Proč ti řekli, abys nám pomohl?“

Mwahu přejel prstem po hadím tetování. „Starší Rau-ren říkat, ty nemůžeš vrátit jed do hadí tlamy, když ona jednou kousnout.“ Spustil paži a dal jasně najevo, že je debata u konce. „Zabít hada ne dobré. Zachránit může jen pomoc.“

„Jinými slovy,“ zašeptala Karen Jackovi, „králík už je z klobouku. Co zlého se stalo, nemůže se odestát.“

„O jakém zlu to mluvíš?“ zeptal se Jack.

„Nějak to souvisí s tím, že jsme odnesli ten krystal z pyramidy.“

Jack se zamračil. „Všechno se pořád točí kolem něj.“

„Jestli ti jeho starší mají nějaký starý text, který varuje před těmihle rozvalinami, určitě pochází ze stejného období, v jakém byly postaveny.“ Karen vzrušeně vstala. „Mwahu, dokážeš přečíst to dávné písmo?“

Podíval se na ni. „Trochu. Můj otec byl starší. On mě učil, než zemřel.“

Karen vytáhla z batohu tužku a pero. Přistoupila k Mwahuovi, položila si papír na palubu a načmárala přibližnou podobu několika symbolů. Naklonil se k ní, s jednou rukou stále položenou na dlouhém dřevěném kormidle.

„Přečteš něco z toho?“ zeptala se ho.

Jakmile Mwahu spatřil nakreslené znaky, začal přerývaně dýchat a vytřeštil oči. Náhle jí vytrhl papír z ruky, zmuchlal ho a hodil do moře. „To zakázané!“ procedil mezi sevřenými zuby.

Karen před jeho prudkou reakcí ustoupila a sedla si. „Musí jít o posvátný jazyk,“ řekla Jackovi. „Zjevně ho ale obklopuje nějaké tabu, podle kterého se nesmí zapisovat na papír.“

„Třeba tím chtějí uchovat svoji řeč v tajnosti.“

Na okamžik se zamyslela. „Asi máš pravdu, ale ještě jsem neslyšela o žádné podobné skupině. Proč tolik tajemství? Před čím nás jeho předkové varují?“

Jack potřásl hlavou. „Kdo ví?“

„Možná je odpověď ukrytá v těch nápisích. Jestli se nám Mwahua

podaří přemluvit, aby nám pomohl, urychlilo by to naši práci.“

„Pokud můžeš věřit tomu, co ti ten chlap říká.“

Karen si bezradně vzdychla. „Připadá mi docela spolehlivý. A zjevně tomu sám věří.“

„To ještě neznamená, že je to pravda.“

„Asi ne. Odněkud ale začít musíme.“ Narovнала se a zadumanýma očima se rozhlížela po mořské hladině.

Jack si vzdychl a trochu se uvolnil, ale nepřestával ostražitě pozorovat všechny tři muže na palubě. Mohou sice tvrdit, že jim chtějí pomoci, ale vzhledem ke Kareniným a Mijukiným zkušenostem bylo jasné, že umějí být i nebezpeční.

Zbytek cesty uběhl mlčky a brzy se před nimi objevila světlá přístavu Naha. I ze vzdálenosti námořní míle bylo vidět, že na ostrově panuje chaos. Americká vojenská základna na jižním konci přístavu byla osvětlena jako Times Square. Nad ostrovem kroužila letadla všech velikostí a ve vodách před nimi se hemžila vojenská plavidla.

Jack s Karen se přesunuli k přídi. Karen ukázala před sebe. Z jedné vládní budovy zbývala jen rozbořená a kouřící ruina.

„Zasáhli ji raketou,“ poznamenal Jack.

Karen vykulila oči. „Mijuki...“

Vzal její ruku do své. „Určitě je v pořádku. Univerzita je ve vnitrozemí, daleko od nejpravděpodobnějších cílů. Kromě toho ji chrání třicet devět amerických základen.“

Nezdálo se, že by to Karen uklidnilo.

Cestou k ostrovu jejich člun dvakrát zastavily hlídky a prohledaly ho, než mu dovolily pokračovat. Jack byl rád, že jim přitom vojáci zabavili všechny tři pistole. Pokusil se Karen přesvědčit, aby se rozloučili se třemi ostrovany a přesedli na vojenský člun, ale ona odmítla. „Mwahu možná drží klíč k tomu jazyku,“ zahučela. „Nemůžu ho ztratit.“

A tak zůstali na sampanu a pomalu se blížili přístavem k molům. Přirazili k jednomu z nich a vystoupili na břeh. Jejich dokumenty hned zkontroloval japonský důstojník. Jacka překvapilo, že všichni domorodci vytáhli odřené a potřhané pasy.

Když jim důstojník vrátil dokumenty, oslovil je anglicky: „Vybrali jste si špatnou dobu na prohlídku památek. Z jihu nás zavalila vlna uprchlíků. Pokoušíme se jich dostat co nejvíc na sever. Všichni ostatní civilisté jsou evakuováni přes mezinárodní letiště.“

„Vy evakuujete celý ostrov?“ zeptal se Jack.

„Nebo přemísťujeme obyvatele do bunkrů. Neočekáváme, že by se boj

přenesl až k našim břehům, ale nehodláme nic riskovat. Každou chvíli může začít další ostřelování raketami. Doporučuji vám, abyste si vyzvedli osobní věci a hlásili se na letišti.“

Karen přikývla. „Co univerzita...?“

„Ta už je vyklizená.“ Japonec jim pokynul, ať pokračují v cestě, protože se od moře blížily další čluny. „Hodně štěstí.“

Jack odváděl Mwahua a Karen ke břehu a k městu. Mwahuovi muži zůstali na sampanu. Karen se přiblížila k Jackovi. „Co když už je Mijuki pryč?“ zeptala se.

„Bude tam. Nedokážu si představit, že by opustila svoji pracovnu. To by ji museli vyvléct násilím.“

Karen se usmála. Jack ji bezmyšlenkovitě objal paží kolem ramen. Vděčně se o něj opřela.

Nikdo nemluvil. Mwahu je následoval poničeným městem ke stanici, z níž stále ještě jezdil autobus k pozemkům univerzity. Jízda netrvala dlouho a všichni tři pak mlčky došli k univerzitní budově.

Karen na schodech ukázala k pátému patru. Nikde nesvítla žádná světla. Vzápětí zjistili, že dveře do budovy jsou zamčené a v tmavé hale nikdo není. „Haló!“ zavolala Karen a zaklepala.

Zpoza rohu se vynořil hlídač s baterkou. Posvítil kuželem světla na všechny tři pozdní návštěvníky a nakonec ustálil baterku na Karen.

„Profesorko Graceová,“ řekl s jasnou úlevou. Vystoupal po schodech a přešel Mwahua podezřívavým pohledem. Zachrastil klíči a přistoupil ke dveřím. „Profesorka Nakanová odmítla opustit budovu, dokud se nevrátíte.“

„Je ve své pracovně?“

„Ne, v mé kanceláři. Horní patra jsme uzavřeli.“

Otevřel a za svitu baterky je odvedl přes halu. Zpod jedné dveří zářil pruh světla. Hlídač zaklepal a stiskl kliku.

Mijuki seděla u stolu a před sebou měla rozevřený kufřík s přenosným počítačem. Jakmile je spatřila, vyskočila na nohy. „Díky bohu, že vám nic není!“

„Jsme v pořádku,“ řekla Karen a konejšivě svoji přítelkyni objala. „A co ty?“

„Trochu otřesená. Měli jsme tu menší ohňostroj.“

Karen si všimla laptopu. „Co děláš?“ zeptala se.

„Nemohla jsem riskovat, že přijdeme o veškerou práci, a tak jsem pověřila Gabriela, aby pro všechny případy zálohoval data do tohoto počítače. Taky jsem krapet předělala přenosnou jednotku, kterou se můžeme spojit s Gabrielem.“ Mijuki se natáhla a stiskla tlačítko.

Z malých reproduktorů se začal linout známý hlas. „Dobrý večer, profesorko Nakanová. Budu pokračovat v odstraňování poruch při naší komunikaci a v doladování styčné plochy, aby všechno fungovalo co nejlépe.“

„Děkuji, Gabrieli.“

Mwahu vstoupil do místnosti a podezřívavě hleděl k počítači. Mijuki si ho konečně všimla a trhla sebou.

Karen jí položila dlaň na rameno. „To je dobré,“ uklidnila ji. „Později ti to vysvětlím.“

Mijuki zaklapla počítač, ale stále po očku pozorovala tetovaného cizince. Odpojila kabely a smotala je. „Musíme odejít.“

„Slyšela jsem o probíhající evakuaci. Máš ten krystal?“

Mijuki se na ni zamračila a nepatrně kývla hlavou Mwahuovým směrem.

„Opravdu to je dobré,“ zopakovala Karen. „Teď tu je, aby nám pomohl.“

Mijuki nevypadala, že by ji Karenina slova přesvědčila. Přistoupil k ní Jack. „A kromě toho je sám a nemá zbraň.“

Mijuki vteřinu upřeně hleděla na Jacka a nakonec povolila. „Tu hvězdu mám ve svém zavazadle.“ Trhla hlavou ke kufru na kolečkách, který stál za stolem. „Taky jsem zašla do tvého bytu a všechno jsem ti sbalila. Včetně Jackových věcí...“ Ukázala na druhý kufr.

„To jsme mohli udělat sami,“ poznamenala Karen.

„Ne, pokud chceme chytit letadlo z ostrova. Můj bratranec pilotuje malý soukromý tryskáč, který pronajímá různým společnostem. Souhlasil s tím, že nás odsud dostane, ale musíme startovat...“ Podívala se na hodinky, „...za třicet minut.“

Jack se zamračil. Všechno se vyvíjelo překotnou rychlostí. „Kam? Do Tokia?“

Mijuki se kousla do rtu. „Ne. Napadlo mě, že bude nejlepší, když zmizíme z celé oblasti.“

„Tak kam?“ zeptala se Karen.

„Požádala jsem ho, aby nás dopravil na ostrov Pohnpei.“ Mijuki se podívala z jednoho na druhého. „Když už se musíme někam odklidit, proč bychom nemohli sledovat vodítko z toho nápisu? K rozvalinám Nan Madolu.“

Karen se rozesmála. „Fantastické. Já věděla, že máš dobrodružství v krvi.“

„To není špatný plán,“ připustil Jack. „Můžeme hledat další stopy, aniž

bychom se přitom pohybovali ve válečné zóně. Nejdřív se ale musím spojit se svou lodí, abych jim sdělil změnu plánu.“

„Ach bože, v tom blázinci jsem úplně zapomněla. Těsně před tím, než jsem vyšla z Karenina bytu, volali z vaší lodi. Nějaký Charles Molder.“

„Charlie Mollier?“

„Správně. Vypadalo to, že s vámi potřebuje naléhavě mluvit.“

„Kdy volal?“

„Asi před půl hodinou.“

„Je tu nějaký funkční telefon?“

Mijuki přikývla. „Linka, kterou jsem využívala k počítačovému připojení, by měla pořád fungovat.“ Zapojila malý přístroj a podala Jackovi sluchátko.

Sklonil se ke stolu a vytulkal satelitní číslo *Deep Fathomu*. Krátký poryv statické elektřiny ukončil Charlieho hlas.

„Jacku? To jsi ty?“

„Jo, co se děje? Tady vypuklo pravé peklo a já mířím na Pohnpei.“

„V Mikronésii?“

„Jo, je to dlouhá historka. Pořád jste u Kwajaleinu?“

„Jo, ale...“

„To není tak daleko od Pohnpei. Můžeme se tam setkat?“

„Jo, ale...“

„Dobře. Budeme ve spoj...“

„Sakra, Jacku!“ přerušil ho Charlie. „Poslouchej mě.“

„Co je?“ Jack si uvědomil, že se vlastně nezeptal, proč už Charlie jednou volal.

„Máme na palubě bombu.“

Jackovi trvalo několik okamžiků, než pochopil, co mu Charlie říká. „Bombu?“

„Zatraceně velkou bombu. Však víš, takovou, co udělá bum!“

„Jak...? Kdo...?“

„Byla umístěná v komunikační místnosti.“

„Zbavte se jí!“

„No páni, člověče, proč mě to taky nenapadlo? Moc toho sice o pekelných strojích nevím, ale tahle hračka vypadá, že je jištěná a má elektronický přijímač. Toho se ani nedotknu.“

Jack se pomalu probíral ze šoku. Došlo mu, že za tím vším patrně stojí David Spangler. Vzpomněl si na malý dárek v podobě čínského obvodu. „Spangler,“ zasykl.

„Cože?“

„Určitě ji tam narařil někdo ze Spanglerových mužů.“ V duchu uvažoval, jestli je tato sabotáž pouhou Davidovou pomstou, nebo jestli ho David podezřívá, že něco ví. „Poslouchej, Charlie, nevím, co tam ještě děláte, ale ihned vypadněte z lodi a uvědomte úřady.“

„Už na tom pracujeme. Všichni jsou ve člunu, s výjimkou Roberta a mě. Málem jsi nás minul.“

„Pohněte zadkem! Proč ses vůbec obtěžoval s voláním?“

„Doufali jsme, že bys nám mohl poradit, jak tu bombu odpojit.“

„Zbláznil ses?“

„Kruci, vždyť tady mluvíme o *Fathomu*, Jacku.“

Jack sevřel sluchátko ještě pevněji. „Poslyš...“

„Vteřinku...“

Jack slyšel, jak Charlie na někoho volá, a poté zaslechl v pozadí jiný hlas. Robertův. „*Ta dioda... bliká rychleji...*“

Ach, bože! Jack zaječel do telefonu: „Charlie! Vypadněte tam odtud!“

Ve sluchátku náhle zapraskala statická elektřina. Z toho zvuku se Jackovi zjezily všechny chloupky. V další chvíli linka ztichla. „Charlie!“ Několikrát stiskl vidlici telefonu. Odpověď byl oznamovací tón. Zběsile vyřukal kód *Deep Fathomu*. „K čertu s tím!“

Karen stála za ním. „Jacku? Co se děje?“

Neodpověděl. Poslouchal, jak se přístroj pokouší navázat spojení přes satelit, ale slyšel jen praskání statické elektřiny. Pak ztichlo i to. Spustil sluchátko. Báł se nejhoršího a připadal si jako omráčený. Modlil se, aby se jednalo jen o poruchu spojení, hluboko uvnitř ale znal pravdu. Dobře slyšel paniku v Robertově hlase.

„Jacku?“ Karen mu položila ruku na rameno.

Pomalou odsunul telefon. „Já... myslím, že někdo právě vyhodil do povětří mou loď.“

22.55, na palubě *Maggie Chouest*, střední Tichomoří

„Hotovo,“ řekl Gregor Handel. „*Deep Fathom* se neozývá. Nevysílá ani SOS. Je zničený.“

„Výborně.“ David si sundal z uší sluchátka. Rolfovi se podařilo prolomit kód *Fathomu*, takže mohli odposlouchávat veškerou komunikaci. David tak slyšel poslední rozhovor mezi Jackem a jeho plavidlem. Položil sluchátka na stůl. „Nemohlo to ani vyjít líp,“ pravil. „Jack ví, že jsem to byl já. Slyšel, jak ta jeho pitomá loď vyletěla do vzduchu. A ví, že posádka byla pořád na palubě.“

Rolfe promluvil ze svého místa. „Mám spojení s přístavními úřady v Kwajaleinu. Chcete, aby vyslali vrtulník, který potvrdí zničení lodi?“

„Počkejte hodinu. V ideálním případě by neměl nikdo přežít.“

Handel si odfrkl. „S takovou náloží C-4, skoro půl kila, je zóna smrti dobrých sto metrů. Tam nemohl zůstat nikdo živý.“

Davidův úsměv se ještě rozšířil. „Dobrá práce, chlapi.“ Sáhl pod stůl a vytáhl lahev Dom Pérignonu. „Na dokonalé splnění této mise.“

„Správně, pane,“ odpověděl Rolfe se spokojeným úšklebkem.

David vstal a zahýbal korkem v hrdle lahve. Zátka vystřelila a přeletěla kajutu. Pozvedl lahev s pěnícím šampaňským do vzduchu. „A tohle byl teprve první krok ke Kirklandově naprosté zkáze.“

15. kapitola

Pohnpei

6. srpna, 6.15 Ostrov Pohnpei, Mikronésie

Karen seděla v prostorné kabině soukromého learjetu, který právě přistával na ploše pohnpeiského letiště. Jemné mrhlení rozmlžovalo výhled na džunglí porostlé vrcholy ostrovů jižního Tichomoří. Když se letadlo otočilo, naskytl se jim pohled na dominantu ostrova: Sokehs Rock, vulkanickou skálu, která se tyčí nad přístavem a přezdívá se jí „Diamantová hlava Mikronésie“.

„Ta je krásná,“ poznamenala Mijuki a naklonila se k okénku. Karenina přítelkyně byla zjevně utahaná a většinu cesty prospala. Vzbudila se, až když letoun zahájil sestup.

Karen nicméně nedokázala usnout, stejně jako Jack. Podívala se na něj přes uličku. Seděl prkenně na svém sedadle a sotva si všímal okolní scenérie. Mwahu hlasitě chrápal za ním.

Po nástupu do letadla Jack strávil několik hodin horečnou snahou zjistit osud své lodi. Když se konečně dovolal úředníkovi, který ho byl ochoten vyslechnout, dozvěděl se, že už byla vyslána průzkumná helikoptéra. A tak museli čekat. Jack přecházel po kabině sem a tam a svíral přitom ruce v pěst. Zprávy, které se k nim nakonec dostaly, nebyly dobré.

Trosky plavidla se daly snadno najít podle hořící naftové skvrny.

Pak už Jack nepromluvil ani slovo. Vydal se k baru, nalil si několikacentimetrového panáka whisky, obrátil ho do sebe a celý postup zopakoval ještě dvakrát, než ho Karen odvedla zpátky na místo, kde od té chvíle seděl, nehybně a bez mrkání. Zpočátku se ho pokoušela rozptýlit konverzací, ale jediné, co z něj dostala, bylo chladné a divoké zasyčení: „Já toho hajzla zabiju.“ Pak se Karen vrátila na sedadlo a dívala se na ubíhající mořskou hladinu.

Až na poslední fázi letu se jednalo o monotónní cestu. Před přistáním ostrov nejprve obletěli – Pohnpei měří napříč přibližně dvacet kilometrů a obklopuje ho ochranný val korálových útesů, jež vytvářejí pás lagun a

mangrovových bažin. Ve vnitrozemí porůstá hornaté území deštný prales s potoky, vodopády a příkrými srázy.

Karen doufala, že zahlédne další dobře známé lákadlo ostrova – rozvaliny Nan Madolu na pobřeží –, ale jihovýchodní kraj souše halila příliš hustá mlha.

Mijuki se ve svém sedadle narovnala, když letoun pomalu zamířil k letištnímu terminálu. Kývla na Jacka. „Bude v pořádku?“

„Asi to chce nějaký čas.“ Karen věděla, že si Jack osud svého plavidla klade za vinu. Bylo to vidět v prázdném pohledu jeho očí i ve vráskách, jež se mu objevily ve tváři.

Jen co stroj zastavil, Mijuki si rozepnula bezpečnostní pás. „Musíme ho nějak zaměstnat, aby pořád nemyslel na to, co se stalo.“

Karen přikývla, ačkoliv pochybovala, že to bude fungovat. Jackovu sklíčenost nevyřeší prosté rozptýlení pozornosti.

Mwahu se protáhl. „My už tady?“

„Ano,“ odpověděla Karen a vstala. Jack se stále nepohnul.

Dveře se otevřely a dovnitř se vlily sluneční paprsky. Mwahu s Mijuki vykročili k východu, zatímco Karen přešla uličku k Jackovi. Sedla si vedle něj a dotkla se jeho paže. „Jsi v pořádku?“

Několik okamžiků mlčel. Poté promluvil dutým hlasem: „To všechno je moje chyba... zase. Nejdřív *Atlantis*, teď *Fathom*.“

„Není to tvoje chyba.“

Zdálo se, že ji neslyší. „Neměl jsem opustit svou loď. Kdybych zůstal na palubě, mohl jsem zneškodnit tu nálož.“

„A třeba bys zahynul s ostatními. Pak by Spangler doopravdy vyhrál. Jestli se nemýlíš a on opravdu nastražil bombu do trosky Air Force One na palubě *Gibraltaru*, pak jsi jediný, kdo to ví. Kdybys zemřel taky, pohasla by veškerá naděje, že ho někdo odhalí.“

„Co záleží na pravdě? Za tak vysokou cenu nestojí.“ Jack se konečně podíval přímo na ni.

Karen ohromila hloubka bolesti, která se zračila v jeho modrých očích. Chtěla si ho přivinout na hrud', obejmout ho a držet ho, dokud ta bolest nezmizí, ale věděla, že skutečnou útěchu najde jedině v něčem jiném. Bude tuhle tragédii muset překonat po svém. „Jestli chceš spravedlivou odplatu za smrt svých přátel,“ řekla tiše, ale pevně, „musíš nad ním vyhrát. Toho ovšem nedocílíš tím, že Spanglera zabiješ.“

Bolest vystřídal vztek. „Jak tedy?“

Odpověděla se stejnou vášní. „Tím, že toho zatraceného parchanta odhalíš, Jacku. Tak nad ním vyhraješ!“ Pohladila ho po koleně. „A já ti

pomůžu. Nejsi v tom sám, Jacku. To si musíš uvědomit.“

Zavřel oči, vzdychl a po několika chvílích je opět otevřel. Pořád v nich četla bolest, ale už ne tak bezednou jako prve. Zahlédla v nich i odlesk starého Jacka, toho, s nímž se setkala na okinawském letišti. „Možná máš pravdu,“ řekl. „V sázce je příliš mnoho. Musíme Davida zastavit a jediný způsob je ten, že odhalíme pravdu o havárii Air Force One. Nedopustím, aby vyhrál.“

„Spolu to dokážeme.“

Jack téměř neochotně přikývl.

Karen cítila, že se právě odehrálo cosi zásadně důležitého... Tento bývalý SEAL jen málokdy dovoľoval, aby někdo sdílel jeho žal či provinilost.

Jack se otočil, pozvedl její ruku ze svého kolena a přitiskl si ji ke rtům. Z letmého dotyku jeho úst jí tělem projelo elektrizující vzrušení. „Děkuju,“ zašeptal.

Karen náhlá intimita ohromila. Nedokázala se pohnout.

Jack spustil její ruku a v jeho očích si všimla zmateného záblesku, jako kdyby ho vlastní čin nepřekvapil o nic méně než ji.

Mijuki na ně zavolala od východu: „Musíme jít.“

Oba si ještě chvíli němě hleděli do očí.

„Pojďme,“ řekla Karen nakonec. „Čeká nás spousta práce.“

8.23, Maggie Chouest, střední Tichomoří

David postával na zádi výzkumné lodi. Do vrtulníku za ním právě nakládali poslední část výbavy jeho oddílu. Cesta na Pohnpei potrvá sedm hodin. Americké velvyslanectví na ostrově bylo s Ruzickovovou pomocí informováno o jejich přiletu a očekávalo je.

„Veliteli Spanglere.“

David se otočil. Ponořil se tak do svých vlastních plánů, že neslyšel, jak k němu kráčí ten břichatý Mexičan, který vedl zdejší výzkumnou skupinu. „Co je, Cortezi?“

„Požádal jste mě, abych vás informoval, až budeme připraveni odčerpat vodu ze základny Neptun.“

David si odkašlal. „Jistě. A už jste připraveni?“

„Ano, pane. Pokud se k nám připojíte v řídicí místnosti, můžete na celý proces dohlížet.“

David mu pokynul, ať jde první. Cortez se vydal k lodní nástavbě a k hlavnímu monitorovacímu centru na druhém podlaží. Bývalou důstojnickou

jídelnu nyní vyplňovala zmeť počítačů, monitorů a dalších přístrojů. V místnostce se mačkali čtyři další výzkumníci, ale udělali místo Davidovi, kterému s nervózními pohledy ustoupili z cesty.

Cortez ukázal Davidovi, že se k nim může připojit před řadou obrazovek. Poklepal na dvě z nich. „Sem se přenáší pohled kamer obou hlubokomořských robotů. Jak vidíte, Neptun je připravený na druhou fázi.“

David si prohlížel sestavenou základnu. Připomínala sloupec tří koblih, které spočívaly na čtyřnohé konstrukci. Z vrcholu odstupovaly kabely s elektřinou a další vedení, které spojovalo laboratoř s hladinou. Sledoval, jak jeden z robotů vztyčuje další „lucernu“. Každé halogenové světlo bylo umístěno na šestimetrovém sloupu. Celkem jich kolem základny rozmístili dvanáct, takže se tmavé dno změnilo v osvětlené parkoviště.

David přihlížel, jak laboratoř v záři lamp pomalu obeplouvá *Perseus*, řízený poručíkem Brentleyem. Po složení celá konstrukce hostila téměř čtyři sta čtverečních metrů obytné plochy.

Cortez si sedl k jednomu z počítačů. „Sledujte tři prostřední monitory. Zapnu vnitřní kamery, jednu na každé patro komplexu.“

Na monitorech naskočil rozmlžený obraz. Rozeznat se dalo jen málo podrobností. Jediný zdroj světla představovala malá okénka v oblých stěnách, zpoza nichž sem dopadala záře venkovních lamp.

„Na co se to dívám?“ zeptal se David.

Cortez poklepal na první obrazovku. „Nejnižší podlaží je určené výhradně k přistávání ponorek. Na prostředním jsou laboratoře a úplně nahoře obytné prostory.“ Ohlédl se přes rameno na Davida. „Takové uspořádání jsme zvolili pro případ nouze, kdy je možné horní podlaží ručně uvolnit od ostatních a ono poté samovolně vystoupá na hladinu. V celém komplexu jsou navíc zabudovány další bezpečnostní pojistky.“

David si povzdychl a ani se nepokoušel skrývat svoje podráždění. „Fajn. Jste tedy připravení vypustit vodu, nebo ne?“

„Jistě. Všechno jsme třikrát prověřili.“

„Tak se do toho dejte. Do hodiny musím vyrazit.“ David koutkem oka zahlédl, jak si dva technici vyměnili ulehčený úsměv. Zdálo se, že tu jeho tým nebude nikdo postrádat.

„Jen jsme čekali na váš příchod.“ Cortez se pustil do práce na jednom z počítačů a promluvil do mikrofonu. „*Persee*, tady je Povrch. Uvolněte prostor, abychom mohli odčerpát vodu. Opakuji, uvolněte prostor.“

Torpédovitá ponorka se na jednom monitoru otočila a odklouzala od základny pryč. Z reproduktorů zapraskal hlas poručíka Brentleye. „Rozumím a vzdaluji se.“

„Jdeme na to,“ řekl Cortez a klepl na několik kláves. „První úroveň... *zahajují čerpání*. Druhá úroveň... *zahajují čerpání*. Třetí úroveň... *zahajují čerpání*.“

Na obrazovkách zmizela hlubokomořská stanice v gejzírech bublin a viditelnost se snížila na několik metrů.

„Podívejte.“ Cortez ukázal na prostřední monitor.

Pohled do nitra stanice se projasnil, jakmile hladina poklesla pod objektiv kamery. Během pár minut veškerá voda odtekla a zůstala mokrá, leč obyvatelná místnost. Zablikala vnitřní světla a vzápětí se rozsvítila naplno.

„Snižuji tlak na jednu atmosféru,“ ohlásil Cortez. „Ověřuji celistvost trupu.“ Usmál se na Davida. „Všechno vypadá v pořádku, veliteli. Neptun je připravený na obyvatele.“

David ho poklepal po rameni. Nepřiznával to rád, ale ten Mexičan byl ve svém oboru skvělý. „Dobrá práce, Cortezi.“

„Teď už můžeme pokračovat sami, veliteli.“ Vůdce výzkumné skupiny si stoupl. „Vím, že se musíte na pár dní vzdálit, ale není třeba, abyste si dělal starosti. Můj tým vás nezklamе.“

„V to doufám,“ řekl David a otočil se k odchodu. Nedokázal to říct příliš výhružným tónem. Cortez odváděl výbornou práci.

David sestoupil z řídicího střediska na palubu. Jakmile vyšel z klimatizovaného nitra na venkovní horko, přistoupil k němu jeho zástupce.

Rolfe na sobě měl černou leteckou bundu. „Všechno je naložené. Jsme připraveni k odletu, pane,“ oznámil. „Jeffreys právě mluvil s naším kontaktem na Pohnpei. Jack Kirkland a ta žena přistáli před hodinou. Momentálně jsou pod naším dohledem.“

„Dobře.“ Všechno postupovalo podle plánu. Nejdřív stavba základny, teď tohle. David si pomyslel, že se mu Kirkland snad snaží ulehčit práci. Únos té vědkyně a jejího krystalu z rozšiřující se válečné zóny kolem Okinawy mohl být komplikovaný. V Mikronésii, na ostrově, který podléhá americkému vlivu, David nečekal žádné potíže. Všechno do sebe krásně zapadalo.

„Pane, Jeffreys také uvádí, že se ta žena zajímala o pronájem lodě, která by je odvezla na nějaké rozvaliny v jihovýchodní části ostrova.“

David přikývl. Přes noc si prostudoval topografickou mapu Pohnpei. Znal terén ostrova z paměti. „Kdy se tam mají v úmyslu vydat?“

„Pozdě odpoledne.“

David se na okamžik zamyslel a znovu přikývl. Měli by to stihnout. „Sežeňte Jeffreyse. Chci tam mít připravenou loď.“ Zapnul si bundu.

„Přichystáme panu Kirklandovi a jeho přátelům malé přivítání.“

16.34, ostrov Pohnpei, samosprávná oblast Madolenihmw

Jackovi za očima stále tepala nepříjemná bolest. Cesta starým zrezivělým džípem po nerovné pralesní silnici taky nijak nepomáhala. Karen seděla za volantem a pokoušela se přes špinavá skla rozeznat význačné krajinné rysy.

„Jsi si jistá, že víš, kam jedeš?“ zeptala se Mijuki ze zadního sedadla. Obzvláště velký hrbol ji vyhodil ke stropu auta. Zaklela ve svém rodném jazyce.

„Tohle správná cesta,“ řekl Mwahi, který také seděl vzadu. „Most na ostrov Temwen nebýt daleko.“

„Takže ty už jsi v Nan Madolu byl?“ zeptala se Karen, aby se z něj pokusila vydolovat nějaké další informace.

„Posvátné místo. Já navštívit s otcem třikrát.“

Karen střelila pohledem po Jackovi, jako kdyby ho chtěla upozornit na tuto shodu.

Jack si promnul spánky, aby si trochu ulevil od bolesti. Po přistání konečně na chvíli usnul, ale události posledních dvaceti čtyř hodin se nedaly setřást krátkým zdímnutím.

Zatímco spal, najala Karen auto a sehnala člun, s nímž budou moci prozkoumat rozvaliny Nan Madolu. Nejlepší přístup zaručoval příliv, a tak vyrazili na cestu v pozdním odpoledni, kdy lodě mohou proplouvat metr hlubokými kanály. Za odlivu by se museli ruinami brodit po kolena v bahně.

Jack si odkašlal a snažil se myslet na něco jiného než tupé bušení v lebce, „Karen, ještě jsi mi neřekla nic o dějinách Nan Madolu. Co je na tom místě tak zvláštního?“

„Tento ostrov zahalují mnohé příběhy a mýty,“ odpověděla, „ale původ Nan Madolu je ze všech nejzajímavější. Podle legendy na ostrov připluli dva polobohové, Olhosihpa a Olhosohpa, na velké lodi ze zmizelé země. Kouzelnými silami pak dopravili přes ostrov velké čedičové bloky a pomohli místním domorodcům vybudovat město se systémem plavebních kanálů. Někteří tvrdí, že přitom kamenné bloky létaly vzduchem.“

Jack zavrtěl hlavou. „Jasně, jak jinak.“

Karen pokrčila rameny. „Kdo si dnes může být jistý tím, co je pravda? Zde však záhady nekončí. Některé z balvanů váží až padesát tun. Celý komplex Nan Madolu se skládá z dvou set padesáti milionů tun čistého

čediče. Jak se sem tolik hmoty dostalo?“

Jack rozhodil paže. „Na velkých vorech. Bambus je vynikající stavební materiál a na ostrově ho rostou spousty.“ Kývl k deštnému pralesu za oknem džípu.

Karen potřásla hlavou. „V roce 1995 výzkumníci zkoušeli přepravovat tunový kámen na nejrůznějších typech vorů. Nepovedlo se jim to. Nanejvýš se jim podařilo naložit několikametrákový balvan. Jak tedy mohli poměrně primitivní domorodci přemístit bloky vážící padesát tun? A když už je dopravili na místo, jak je dokázali zvednout a vyrovnat do výšky patnácti metrů?“

Jack sraštil čelo. Nechtěl to přiznávat nahlas, ale jednalo se vsutku o fascinující záhadu. Jak to ti domorodci dělali?

Karen pokračovala: „Netuším, jak zní správná odpověď, ale legenda o těch polobozích mi připadá hodně zajímavá. Jde o další příběh o lidech s kouzelnými schopnostmi, pocházejících ze zmizelé země.“

Jack se opřel o něco pohodlněji. „Jak staré ty rozvaliny vlastně jsou?“

„Hmm..., to je další z nedořešených otázek. V současné době se nejběžnější odhad založený na uhlíkovém datování zbytků v ohništích, jak ho provedli ve Smithsonianovském institutu v šedesátých letech, pohybuje kolem devíti set let, ale jiní argumentují ve prospěch podstatně vyššího stáří.“

„Proč?“

„Uhlíkové datování ohnišť dokazuje pouze to, že v tu dobu bylo toto místo obydlené, nikoliv, že tehdy bylo postaveno. Na počátku sedmdesátých let jeden archeolog z Honolulu s pomocí novějších technik dospěl k tomu, že toto město je více než dva tisíce let staré.“ Karen pokrčila rameny. „Nikdo to neví jistě.“

Mijuki se na zadním sedadle předklonila a ukázala mezi nimi dopředu. „Podívejte.“

Karen zpomalila. Před džípem se objevila jasná sluneční záře. Pralesní cesta tu končila.

„No sláva,“ zabručel Jack.

Jen co vyjeli z lesa, otevřel se před nimi široký výhled na zátoku, jejíž hladina se leskla v odpoledním slunci. Uprostřed zátoky se zvedal příkrý hornatý ostrůvek obklopený močály. Z výšky pralesní cesty viděli na melčíně obkružující ostrůvek korálové útesy, zbarvující modré vody růžovými a zelenými odstíny.

Karen ukázala. „Nan Madol se rozkládá na opačné straně ostrova Temwen, směrem k otevřenému oceánu.“

Otočila džíp a vyjela s ním z příkrého svahu k dlouhému, dvouproudému ocelovému mostu, který překlenoval úžinu mezi pobřežím a ostrovem. Slunce, klesající pomalu k západnímu obzoru, se brzy skrylo za hornatými špicemi Pohnpei. V další chvíli už přejížděli po mostě nad korálovými atoly a hlubokými modrými vodami.

Karen převzala úlohu průvodkyně. „Zdejší zátoka je plná dalších potopených rozvalin: sloupů, stěn, kamenných cest a dokonce byste tu našli i malý hrad. Během druhé světové války tu japonští potápěči údajně objevili schránky vyrobené z čisté platiny.“

„Z platiny? Tady?“

„Ano. Potápěči některé z nich vyzvedli na hladinu. Platina představovala pod japonskou nadvládou hlavní vývozní artikl ostrova.“

Jack se podíval na moře. „To je divné.“

„Nedávno se v hluboké vodě kousek od východního pobřeží ostrova Nahkapw podařilo nalézt velkou megalitickou stavbu.“ Ukázala k teče sotva viditelné na jižním horizontu. „Ponořenou kamennou vesnici jménem Kahnihnw Namkhet. Domorodci o ní vykládali mýty celá desetiletí, ale objevena byla teprve v posledních pěti letech.“

Džíp mocně poskočil, když dorazili na konec mostu a zahruli na pobřežní silnici, která vedla po obvodu ostrůvku. Karen přidala plyn. Brzy opustili stín a dostali se na plné slunce dopadající na jižní pobřeží.

Před a pod nimi se objevily rozvaliny Nan Madolu.

Jack spustil mapu. Výhled ho ohromil. Od břehů se do mělkého moře táhlo bludiště stovek umělých ostrůvků. Budovy a pevnosti byly zhotoveny z čedičových sloupů a desek podobným stylem jako americké dřevěné sruby. Celé místo obklopovala gigantická hráz, rovněž z čediče.

„Úžasné,“ vydechl. „Už chápu, proč se tomu místu přezdívá Benátky Tichomoří.“ Dávné město zabíralo plochu pětadvaceti kilometrů čtverečních a protkávala ho síť plavebních kanálů. Po celé rozloze rostly husté mangrovy. Kameny se při pohledu shora blyštěly odrazy slunečního světla od křemenných krystalků v čediči.

„Tuto stavbu přirovnávali k Velké čínské zdi,“ poznamenala Karen. „Celé město stojí na korálovém útesu, do kterého stavitelé vyryli a vytesali hlubší kanály. Různé ostrůvky taky propojuje rozsáhlý systém chodeb. Je štěstí, že tu zemětřesení v den zatmění nebylo tak silné. Byla by tragédie, kdybychom měli přijít o tak cenné historické naleziště.“

Jack omráčeně zíral na rozlohu starého města. „Je tak veliké.“

Karen přikývla a projela několika posledními serpentínami k prvním budovám. „To je další záhada. Proč je tak ohromné? V takovém městě by

mohl žít desetinásobek současné populace celého ostrova.“

„Další důkaz toho tvého zmizelého kontinentu?“

„Možná.“ Zatočila na parkoviště před vchodem do rozvalin, zastavila ve stínu velkého mangrovníku a vypnula motor. Pak se obrátila k Mwahuovi na zadním sedadle. „Říkal jsi, že tohle místo je pro vás posvátné. Než se vydáme dál, chci vědět proč.“

Mwahu hleděl z otevřeného okénka a dlouhou chvíli mlčel. Když nakonec promluvil, znělo to, jako kdyby mu slova působila fyzickou bolest. „To poslední domov našeho dávného učitele Horon-ka. On přijít sem zemřít.“

„Kdy se to stalo? Před jak dlouhou dobou?“

Mwahu se otočil ke Karen a Jackovi. „Dávno, dávno pryč.“

„Ale proč přišel právě sem?“ naléhala Karen.

„Protože jeho domov už neexistovat.“

„Jeho domov?“

Mwahu váhal s odpovědí ještě víc než dosud. Nakonec zašeptal: „On pocházet z Katua Peidi.“

Karen při jeho odpovědi prudce vydechla.

„Co je?“ zeptal se jí Jack zmateně.

„Katua Peidi je podle mýtů jméno původní domoviny kouzelných bratrů, kteří pomohli postavit Nan Madol,“ vysvětlila.

Jack se zamračil. „On si myslí, že jeho učitel byl jedním z těch Katuánců?“

„Vypadá to tak.“ Znovu se obrátila dozadu. „Co učil Horon-ko tvoje předky?“

„On učil mnoho věcí. Hlavně on učil, aby my hlídali stará místa. On nám říct, kde jsou. Slova se předávat z otce na syna. Zakázáno mluvit. On říkat, nikdo nesmí otevřít srdce starých míst.“ Významně se podíval na Karen.

Nedbala na jeho vyčítavý pohled a uvažovala nahlas. „Tajná skupina s úkolem strážit bezpočet tichomořských megalitických rozvalin..., odvozuující svoje poslání od učitele ze zmizelého světadílu.“ Pohlédla na Mwahua. „Říkal jsi, že Horon-ko zemřel tady.“

Mwahu přikývl.

„Je tu pohřbený?“

Znovu přikývl a otočil se k troskám Nan Madolu. „Já vás vzít. Ale my muset odejít před nocí.“

„Proč?“ zeptal se Jack.

Odpověděla Karen: „Kvůli pověře, která se k těmhle rozvalinám váže.

Když tu někdo zůstane přes noc, říká se, že zemře.“

„Skvělé,“ zahučela Mijuki ze svého sedadla a neklidně se ohlédla po slunci.

„Je to jenom legenda,“ řekla Karen.

Všichni se podívali na Mwahua. Ten pomalu zavrtěl hlavou.

17.45, základna Neptun, střední Tichomoří

Ferdinand Cortez se vezl jako spolucestující ve výzkumné ponorce *Argus* určené pro dva lidi. Pilot, usazený před ním v akrylové kopuli, ukázal vztyčený palec a navedl plavidlo pod podmořskou základnu a nahoru do vstupního doku na podbřišku stanice. Vzápětí se pod nimi uzavřel poklop a čerpadla vypumpovala vodu z komory ven.

Ferdinand sledoval klesající hladinu kolem. Celá procedura nezabrala víc než pět minut a po jejím úspěšném završení se usmál. Když mu zemřela manželka, věnoval veškerou energii projektu Neptun, na němž předtím pracoval ještě se svou ženou.

Funkční hlubokomořská výzkumná stanice.

„Dokázali jsme to, Marie,“ zašeptal. „Konečně jsme to dokázali.“

Centrální počítač upravil tlak vzduchu a na stěně se rozzářilo zelené světlo, které indikovalo, že je možné bezpečně *Argus* opustit. Ferdinand odšrouboval motorovou vrtačkou kopuli, která se odklopila se slabounkým zasyčením, jak se vyrovnal nepatrný rozdíl tlaků. Ferdinand se znovu usmál. Dokonalé.

Odklopil kopuli a vylezl z ponorky. Za sebou táhl svůj vak. Pilot zůstal na místě. Musel sem ještě dopravit čtyři zbývající vědecké pracovníky.

Ferdinand se zhluboka nadechl. Vzduch byl sice trochu zatuchlý, ale tomu se nedalo nijak vyhnout. Žádná klimatizace nemohla nahradit čerstvý vánek.

Na znamení díků mávl pilotovi, přešel ke dveřím a uvolnil všechny tři zámky. Za dveřmi už na něj čekal John Conrad a usmíval se od ucha k uchu.

„Jsme tu,“ přivítal ho jeho přítel a kolega. „Jsme na zatraceném dně oceánu.“

Ferdinand se zazubil a poklepal ho na rameno. „Co takhle malá prohlídka?“ zeptal se. Ne že by ji potřeboval. Základna Neptun byla postavena na základě jeho vlastních konstrukčních plánů. Znal každý centimetr stanice, každý obvod a každý vypínač.

John vzal jeho batoh a hodil si ho na záda. „Tak pojď. Všichni už

čekají.“ Vydal se k žebříku do druhého podlaží. Elektronická čidla zaznamenala jeho přítomnost a otevřela nad nimi poklop. Všechno tu bylo automatizované. Jakmile oba muži vyšplhali o patro výš, poklop se opět sám uzavřel. Jednalo se o další bezpečnostní pojistku. Všechna podlaží byla neprodyšně oddělena, pokud zrovna člen posádky nepřelézal po žebříku z jednoho do druhého. Poklapy se zároveň daly uzavřít v případě selhání elektřiny či špatného fungování automatického systému.

Ferdinand sestoupil ze žebříku a rozhlédl se po svém království. Na druhém podlaží se nacházelo několik do kruhu rozmístěných laboratoří, sloužících výzkumům v různých oborech: mořská biologie, geologie, klimatologie, fyziologie a dokonce i archeologie. Svoje místo zde měla i malá nemocniční jednotka. Ve třetím patře se pak nacházely obytné prostory, jídelna, drobná odpočinková místnost a koupelna společná pro obě pohlaví.

Ferdinand se nedokázal přestat usmívat. Neptun skutečně plně funguje. Když procházel kolem laboratoří, volali na něj ostatní vědci a blahopřáli mu. Děkoval jim za jejich gratulace a mířil přímo do své geofyzikální laboratoře.

John se stále držel u něj. „Neumíš ani na chvíli vynechat práci, co?“

„Jak bych mohl? Zejména když je teď ten nýmand Spangler pryč. Omezoval mě ve výzkumech od chvíle, co jsme sem připluli. Tohle je možná jediná šance, jak pracovat bez vyrušování ze strany toho pitomce, a já ji chci naplno využít.“

Ferdinand si sedl na ukotvenou židli před hladkým kovovým povrchem. Stiskl tlačítko a těsnění na jeho stole se uvolnila. Deska se odsunula a odhalila řadu počítačů, monitorů a přístrojů. „Je *Perseus* u toho krystalického pilíře?“ zeptal se.

„Jistě. Poručík Brentley čeká už skoro hodinu a začíná být trochu netrpělivý. Museli jsme se s ním dohadovat, aby neodebral vzorek bez vás.“

„Dobře, dobře... Nad odběrem vzorku bych opravdu měl dohlížet. Nemůžeme riskovat poškození toho sloupu.“

„Brentleyovo audio je na čtvrtém kanálu. Video na trojce.“

Ferdinand se připojil k příslušným kanálům a na monitoru naskočil obraz. „*Persee*, tady je Neptun. Slyšíte mě?“

Odpověděl poručík Brentley: „Ano, Neptune, slyším vás jasně a hlasitě. Zrovna chladím motory.“

Ferdinand nastavil monitor, aby viděl plný záběr videoprojekce vysílané z ponorky námořnictva. Čistota obrazu ho překvapila. Ponorka se vznášela čelem ke sloupu přibližně ve vzdálenosti deseti metrů od něj. Fasetový

povrch pilíře vyplňoval značnou část obrazovky a na jeho blyštivém povrchu bylo jasně vidět stříbrné symboly. „Natočil jste celý sloup?“

„Ano, všechno je uložené. Jen čekám, až budu moci odebrat vzorek.“

Ferdinand v poručíkově hlase slyšel podráždění. „Oceňuji vaši trpělivost, poručíku. Nyní můžeme pokračovat. Pokuste se odebrat vzorek, aniž byste poškodil některý z nápisů.“

„Rozumím.“

Ferdinand na monitoru sledoval, jak *Perseus* obeplouvá čtyřicetimetrový krystal a stoupá k jeho vrcholu. Poté se obraz ustálil na špici obelisku. „Pokusím se odštípnout kousek ze špičky.“ Pilotův hlas se téměř ztrácel v praskání statické elektřiny. Ponorka vyplula kupředu.

„Bud'te opatrný.“

Obraz začal poblikávat a zrnit. Ponorka se blížila ke sloupu stále pomaleji a pomaleji. Vypadalo to, skoro jako kdyby se záznam přehrával nižší rychlostí. K pilíři se opatrně natáhlo titanové rameno.

„Opatrně,“ zopakoval Ferdinand. „Nevíme, jak je ta věc křehká.“

V odpověď zaznělo jen několik přerušovaných slov utopených v praskání a šumu. „...divné... potíže... neslyším...“

John se dotkl Ferdinandova ramene. „Záření z krystalu zřejmě ovlivňuje komunikaci s ponorkou. Vzpomeň si na hlášení, která jsme četli z vyzvědání částí Air Force One.“

Ferdinand přikývl a začal si dělat starosti, že možná měl přece jen počkat na Spanglerův návrat. Jestli dojde k poškození ponorky námořnictva...

Titanová klepeta se natáhla ke špici pilíře s úmyslem kousek z něj uštípnout. Pohybovala se mučivě pomalu.

„První hlubokomořská obřízka,“ poznamenal John.

Ferdinand ignoroval přítelův pokus o žert a zatajil dech.

Klepítka se sevřela na fasetovém povrchu. Z reproduktorů najednou zazněl průzračně jasný Brentleyův hlas: „Myslím, že se mi...“

Obraz zamrzl. John s Ferdinandem si vyměnili zmatené pohledy. Ferdinand zamračeně poklepal na monitor. Na okamžik měl dojem, že vidí, jak ponorka zmizela a vzápětí se znovu objevila.

Obraz se znovu dal do pohybu. „...to podařilo!“ dokončil Brentley. Ponorka se vzdalovala od sloupu s nataženým titanovým ramenem, v němž zůstal sevřený kousek krystalu.

„Dokázal to!“ řekl Ferdinand.

„K čertu s těmi poruchami!“ vyhrkl John spokojeně.

Posádka přivítala úspěch hlasitým hlaholení, který však utichl, když se

celá základna nečekaně rozechvěla.

Rozhostilo se obezřetné ticho. Ferdinand zadržel dech.

Chvění se změnilo v silný třas. Dveře se rozkývaly a nádoby na stolech začaly poskakovat.

„Podmořské zemětřesení!“ vykřikl John.

Z laboratoří zazněl křik. Videospojení s *Perseem* se přerušilo, když povrch monitoru protkala síť pavučinovitých prasklin.

John se odpotácel k postranním okénkům. „Jestli některý spoj povolí...“

Ferdinand si hrozbu dobře uvědomoval. V hloubce šesti set metrů se venkovní tlak blížil metrickému centu na čtvereční centimetr. Jakákoliv trhlinka v plášti by vedla k okamžité implozi.

Rozhučely se poplašné sirény a všude blikala červená světla.

Ferdinand zavolal na ostatní velitelským hlasem: „Ústup do třetího podlaží! Připravte se na evakuaci!“

Přiběhl k nim jeden z mořských biologů a málem narazil do Johna. „Poklopy mezi podlažími jsou uzavřené a nedokážu je otevřít.“

Ferdinand zaklel. V případě hrozby zaplavení automatické systémy izolovaly jednotlivá patra od sebe – ručním ovládáním by však mělo být možné automatický příkaz odvolat. Vstal v okamžiku, kdy zhasla světla. Všechno zalila načervenalá záře nouzového osvětlení.

„Ach, bože!“ vydechl John s tváří přilepenou k okénku.

Ferdinand se po chvějící se podlaze připotácel k němu. „Co je?“ Trvalo mu několik zlomků vteřiny, než pochopil, co vidí. Sousední prales lávových pilířů se trásl a vibroval, jako kdyby se jím proháněl silný vítr. V mořském dně se otvíraly ohnivě červené pukliny, jimiž prosvítalo magma. Nic z toho ale nevyvolalo Johnův výkřik.

Od krystalického obelisku probíhala po dně rozeklaná trhlinka, která se rozšiřovala a bleskovou rychlostí se blížila k Neptunu.

„Ne...“

Na evakuaci nebyl čas.

Ostatní vědci přistoupili k dalším okénkům. Všichni se ponořili do tísnivého ticha. Odněkud k Ferdinandovi doléhala šeptaná slova modlitby.

Nemohl dělat vůbec nic, jen přihlížet, jak se jeho celoživotní sen blíží ke konci. Jeho osud byl v rukou božích. Zavřel oči a opřel se čelem o studené sklo. Kolik lidí tady dole zabil? Vzedmula se v něm vlna výčitek svědomí, kvůli které si hned nevšiml, že burácivý zvuk náhle ustal a chvění se uklidnilo.

Pozvedl hlavu.

Spatřil Johnův popelavě šedý obličej s vyděšeným úsměvem. „Je... je

po všem?“

Ferdinand vyhlédl z okénka. Puklina se zastavila přibližně metr od ocelové nohy Neptunu.

Dno se naposledy otřáslo a všechno znehybnělo.

„To bylo zatraceně těsné,“ podotkl John.

Ferdinand přikývl.

Z reproduktorů se ozvalo zapraskání statické elektřiny. „Neptune, tady *Perseus*. Jste tam všichni v pořádku?“

Ferdinand se toporně vrátil k vysílačce. Ulevilo se mu, že zemětřesení přečkal i Brentley. „Všichni v pořádku, *Persee*. Jenom jsme trochu otřesení.“

„To rád slyším! Oznámím to nahoře.“

„Díky, *Persee*.“

Ferdinand se zhroutil na židli a obrátil se k Johnovi. „Doufáme, že už se to nestane.“

John přikývl. „To jo. Nemám s sebou dost spodního prádla.“

Ferdinand se chabě usmál a pokoušel se přimět své srdce, aby přestalo bušit jako o závod. Měli opravdu namále.

18.22, Nan Madol, jihovýchodně od ostrova Pohnpei

„*Kaselehlie!*“ pozdravil Karen drobný, snědý ostrovan ve člunu. Zubil se od ucha k uchu, měl nahou hrud' a volné šortky, které mu splývaly ke kostnatým kolenům. Za ním se rozkládaly rozvaliny Nan Madolu v podobě bludiště umělých ostrůvků vedoucího na otevřené moře. „*Ia iromw?*“

„Máme se dobře,“ odpověděla Karen a mírně sklonila hlavu. „*Menlau*. Děkujeme. Dnes jsem volala ohledně pronájmu jedné z vašich veslic.“

Muž horlivě pokyvoval. „Ti vědci. Ano, já mít něco lepší než veslice.“ Otočil se a odvedl je po krátkém kamenném molu z černého čediče ke dvěma dlouhým kánoím. „O moc lepší. Menší. Plout v kanálech líp. Rychlejší.“ Zvedl raku a zakýval s ní dopředu a dozadu.

Karen si podezíravě prohlížela odřená laminátová plavidla. Nevypadala, že by se hodila k plavbě po moři, dokonce ani ve zdejších mělkých kanálech. „Snad nám budou stačit.“

Domorodec se usmál ještě víc. „Já mít mapu. Dva americké dolary.“

Karen zavrtěla hlavou. „Mapu mám svoji. Díky.“

„Já být průvodce. Sedm amerických dolarů na hodinu. Já vám ukázat všechny vyhlídky. Vyprávět vám příběhy.“

„Myslím, že si poradíme sami. Kromě toho máme průvodce s sebou.“

Kývla k Mwahuovi.

Domorodec zřetelně schlípl a pokynul jim ke kánoím.

„Menlau“ poděkovala Karen a prošla po molu v čele ostatních.

Jack s ní srovnal krok a zahučel. „Ten chlap je opravdický kapitalista.“

Mijuki k nim přistoupila u obou kánoí a podívala se na slunce nízko nad obzorem. „Pospěšme si. Za chvíli bude tma.“

Karen si vzdychla. Věděla, že si její přítelkyně pořád dělá starosti kvůli Mwahuově dřívějšímu varování. „Mijuki, jsi snad vědkyně a specialistka na počítače. Od kdy věříš na duchy?“

„Když se dívám na tohle místo, začínám o leccčems pochybovat.“ Nad hlavami jim proletěli dva kaloni. Z dálky znělo osamělé a ztracené ptačí volání. „Je to tady pěkně strašidelné.“

Karen šťouchla botou do jedné z kánoí. „V jednom máš ale pravdu. Měli bychom si pospíšet. Co kdyby sis vzala s Mwahuem tuhle kánoi? Já s Jackem pojedeme v druhé.“

Mijuki přikývla a nasedla do loďky přidržované Mwahuem, který do ní vzápětí obratně nastoupil sám.

„Víš jistě, že nás dokážeš dovést ke svému dávnému učiteli?“ zeptala se ho Karen.

Domorodec přikývl.

Karen se spokojeně otočila k druhé kánoi. Jack už seděl na zádi. Opatrně vstoupila na příď a zvedla pádlo. „Jste všichni připravení?“

Ozvalo se sborové souhlasné zabručení.

„Tak jedeme!“

Zabrala pádlem a kánoe hladce vyklouzla od mola. Mijuki s Mwahuem pluli vepředu a právě podjeli čedičovou vstupní bránou do rozvalin. Za bránou se před nimi otevřela celá rozloha starobylého města. Vysoké paláce, nízké hrobky, velké síně, miniaturní hrady a prostá obydlí. Všechno obklopené vodními kanály. Okolí zarůstaly mangrovníkové lesy a bujné liány, takže vznikalo bludiště z vodních cest, kamenů a přerostlé vegetace.

Karen tiše pádlovala a Jack loďku s pozoruhodnou obratností řídil. Propluli úzkou zatáčkou a ocitli se v „centru města“ Nan Madolu. Kanály tu na šířku neměřily víc než metr a ze všech stran se k nim tlačily čedičové ostrůvky. Jack pozorně sledoval Mwahuovu kánoi, která se proplétala křivolakými kanály.

„Jde ti to skvěle,“ pronesla uznale Karen, když Jack provedl jistou rukou loďku pod mostem z lián s bílými květy. „To máš z výcviku u SEALu?“

Jack se zasmál. „Ne. Naučil jsem se to během let výletů po řekách a potocích Tennessee. Je to trochu jako jezdit na kole. Nemůžeš to

zapomenout.“

Karen se otočila dopředu a potlačila úsměv. Měla radost, že po dlouhé době opět uslyšela Jackův smích. Pomalu pádlovali středem města a střídavě proplouvali tmavé průplavy ponořené v hlubokém stínu a jasně osvětlené kanály. Některé úseky byly tak zarostlé visícími mangrovníkovými větvemi a kapradinami, že si přála, aby si bývali s sebou vzali mačetu. Pořád je nicméně obklopovaly čedičové desky a kvádry, jejichž plochy hrály ve večerním světle duhovým spektrem barev. Některé stěny se tyčily do výše deseti metrů a jejich souvislý povrch narušovala jen občasná okna nebo dveře.

Konečně se kanály rozšířily. Napravo od nich se objevil obzvláště velký čedičový ostrůvek s jakousi velkou stavbou, jejíž hradby z mohutných balvanů a desek strměly do výšky bezmála patnácti metrů.

„Nan Dowas,“ řekla Karen a ukázala na pevnost. „Ústřední hrad města.“ Proplouvali podél kapradinami zarostlého pobřeží širokého ostrova. Do budovy vedlo několik dveřních otvorů, z nichž se už některé stářím zhroutily.

„Je obrovský,“ poznamenal Jack.

Minuli další vchod sřežený velkým čedičovým balvanem. Karen kývla k budově a vysvětlila: „Tohle je jeden ze vstupů do podzemní sítě chodeb. Zdejší tunely ještě nebyly plně prozkoumány a jsou považovány za zázrak inženýrského umění. O kus dál na západě je dokonce ostrůvek Darong, na němž je umělé jezírko. Z jeho dna vede chodba, která ústí na kraji atolu. Touto chodbou se tak v jezírku neustále doplňují ryby.“

„Působivé.“ Jack zabral listem pádla a otočil kánoi od hradu. Mwahu je odváděl do otevřenější čtvrti města. Splývali nad korálovými útesy posetými mořskými sasankami a barevnými rybami.

Odtud už spatřili impozantní hráz z čedičových pilířů a desek. Tu a tam z ní čnely vyšší monolity, které připomínaly jakési tiché hlídky hledící k oceánu. Pravidelně se v hrázi otvíraly brány vedoucí na otevřené moře.

Po pár minutách znovu vpluli do bludiště ostrůvků. Karen si zakrátko uvědomila, že se pohybuje úzkým kanálem, jehož stěny byly vyzdobeny drobnými růžovými a modrými kvítky s vůní podobnou zimolezům. Zhluboka se nadechla.

Její pozornost přilákalo hlasité plesknutí. „Včely,“ varoval ji Jack.

Karen se usmála. „Nech je na pokoji a ony nechají tebe.“ Ucítila, jak jí něco leze po paži, a nadskočila – pak si ale všimla, že ji Jack šimrá dlouhým listem trávy. „Moc legrační,“ zaškaredila se na něj.

S dokonale hranou nevinností trávu odhodil.

Karen se otočila kupředu. Pádlo měla položené na kolenou. Aspoň že se Jack podle všeho dostává ze své melancholie.

Promluvil za ní o poznání vážněji: „Tušíš, kam nás ten maník vede?“

Karen vytáhla mapu a rozložila si ji v klíně. Rozhlédla se po okolních ostrůvcích a sklonila se k mapě. „Hmm...“

„Co?“

„Dokážu odhadnout, kam máme namířeno. Kousek odtud je jedno posvátné místo.“ Vzhlédla, když zatočili za vysoký výběžek.

Před nimi se objevil veliký ostrov, ještě rozlehlejší než Nan Dowas. Místo jediného hradu ale na něm stál komplex budov a polorozpadlých zdí.

Mwahu namířil kánoi přímo k němu.

„Pahn Kadira,“ pronesla Karen nahlas. „Zakázané město Nan Madolu.“

Mwahu doplul do stínu ostrova a přirazil s loďkou k nízkému břehu. Mávl na ně, aby ho následovali.

„Proč zakázané?“ zeptal se Jack.

„To nikdo neví. Ten název se předává z generace na generaci.“

Jack je navedl k pobřeží a zastavil vedle druhé kánoe. „Zdá se, že to co nevidět zjistíme.“

Podržel loďku, aby Karen mohla vylézt, a přivázał ji ke kmenu osamělého mangrovníku. Karen se připojila k Mijuki a Mwahuovi.

„Tudy,“ řekl tiše Mwahu. Neklidně se rozhlížel po hlubokých stínech a odváděl je po úzké stezce hustým porostem kapradin k obloukovému vchodu.

Za bránou se otvíralo široké dlážděné náměstí. Z puklin vyrážela stébla trávy a různé rostliny. Nalevo se nacházely rozvaliny dávných hradeb, napravo stála budova s nízkou střechou, úzkými dveřmi a malými okny. Náměstí v polovině protínal úzký kanál, kterým tekla umělý potok překlenutý širokým mostem.

„Je tu strašné horko,“ postěžovala si Mijuki. Otřela si obličej kapesníkem a otevřela malý deštník. Ostrov Pohnpei je známý častými lijáky, ale dnes zůstávalo nebe bez mráčku. Mijuki si podržela rozevřený deštník nad hlavou, aby se trochu stínila.

Společně přešli náměstí.

Karen by ráda prozkoumala okolní budovy, ale Mwahu úporně kráčel kupředu a nerozhlízel se doprava ani doleva. Za mostem zamířili k vysoké budově, která se tyčila do výšky třiceti metrů nad náměstím, a po obou stranách ji doplňovala rozsáhlá křídla.

Karen oslovila Mwahua. „Tohle je Horon-kova hrobka?“

Mwahu neodpověděl a naznačil posunkem, aby všichni byli zticha. U

vchodu do prostřední části budovy se zastavil a sklonil hlavu. Bez hlesu pohyboval rty jako v modlitbě.

Karen a ostatní čekali.

Po modlitbě se Mwahu zhluboka nadechl a odvedl je dovnitř. Karen se držela těsně za ním.

Vstupní hala byla tmavá a osvěživě chladná. Karen okamžitě upoutalo, jaký je tu čerstvý a čistý vzduch. Žádná zatuchlina, jen slabá vůně soli a vlhkosti. Jejich kroky po kamenné zemi se rozléhaly prostornou místností. Zalovila v batohu a vytáhla tužkovou svítilnu. Tmu prořezal úzký paprsek světla, který ozářil jednotvárné stěny a strop.

Všude samý čedič. Žádné krystaly a také žádný nápis.

Mwahu se na ni zamračil a pokračoval v cestě.

Jack si obdivně hvízdal. „Tohle je ale obrovský palác. Sice jsi o něm mluvila, ale když ho člověk vidí na vlastní oči... Jenom tuhle budovu musely stavět tisíce a tisíce lidí, i kdyby měli zajištěnou pomoc kouzelných bratrů.“

Karen jen přikývla. Byla příliš ohromená na to, aby dokázala promluvit.

Opustili velkou síň a vstoupili do další nízké chodby. Karen měla pocit, jako kdyby ji shora tížila váha stropních kamenů. Netrpěla sklony ke klaustrofobii, ale tato stavba vyzařovala tísnivou atmosféru, kterou nedokázala potlačit. Chodba ostře zatočila a před nimi zazářilo sluneční světlo.

Mwahu je odvedl na zadní nádvoří. Karen vkročila do jasného světla a do horka. Mijuki znovu zatřepala deštníkem, aby ho otevřela.

Kolem ležely pobožené hradby, které nyní vytvářely neúpravné hromady z čedičových sloupů a menších kamenů. Vznešenost nádvoří tím však nebyla nijak narušena. I když vyšli z budovy ven, Karen pořád vnímala tíhu staletí.

K působivému dojmu přispíval i oltář umístěný uprostřed volného prostranství. Jednalo se o masivní, přitesaný blok čediče hrající všemi duhovými barvami, čtyři metry široký a metr vysoký. Karen odhadovala, že váží jistě několik tun. V posledních paprscích večerního slunce se jasně blyštil a všechny přitahoval svou nádherou, takže se ho jeden po druhém dotkli.

Mwahu si klekl.

Karen neušlo, že na místě, kde se jeho kolena dotkla země, jsou v kameni vytlačené důlky. Kolik generací lidí sem putovalo? přemítala a přistoupila k Mwahuovi. „Tohle je náhrobek vašeho dávného učitele?“ zeptala se.

Mwahu se skloněnou hlavou přikývl.

Jack kvádr obešel. „Nevidím žádný nápis. Chybí tu jakákoliv vodítka.“

Mwahu si stoupl a naznačil, že by Karen měla také pokleknout a vzdát tomu místu úctu. Přikývla. Nechtěla ho urazit, a tak shodila z ramen batoh a klesla na kolena. Mwahu ukázal ke kamenu.

Karen se na něj podívala. Netušila, co by měla udělat. Má se poklonit, odříkat modlitbu, nebo vyjádřit svou úctu nějak jinak? Vtom si však všimla, na co Mwahu ukazuje. „No to mě podržte.“

„Co je?“ zeptal se Jack. Mijuki vyšla zpoza náhrobku.

„Pojďte se podívat.“ Karen si stoupla a vrátila se ke kamenu. Přejela po jeho povrchu dlaní. Nejednalo se o žádnou optickou iluzi. „Nepřekvapuje mě, že jsme si toho nevšimli. Je to vidět, jen když klečíte.“

„Co je vidět?“

Stáhla Jacka za paži, aby se podíval na kvádr zdola. Přejela prstem po příslušném místě. „Tady.“

Jack otevřel ústa úžasem. „Hvězda!“

„A je vyrytá tak tence, nebo ji jednoduše vyhladil zub času, že je vidět jenom pod neobvyklým úhlem.“

Narovnal se. „Ale co to znamená?“

Mijuki se také podívala a odpověděla zpod deštníku: „Je to jako v té pyramidě. Potřebujeme krystal.“

Karen přikývla a otevřela vak.

Jack pořád vypadal zmateně. „O čem to mluvíte?“

Karen mu předtím nevypovídala, jak použili onu hvězdu, a nyní ji vysypala z černého plátěného vaku. Mwahu za ní vydechl obdivem. Karen přešla ke kamennému kvádru a opatrně přiložila artefakt k rytině. Ostatní se shromáždili kolem ní. Hvězda přesně pasovala do náčrtu. Karen zatajila dech. Nevěděla, co by měla čekat. Nic se nestalo.

Zklamaně ustoupila. „Ta hvězda určitě funguje jako klíč, jenže jak?“

Mijuki se naklonila ke kamenu a řekla: „Nezapomeň, že v té pyramidě byla nezbytnou podmínkou tma.“

Karen pomalu přikývla. Hvězda jim otevřela cestu z útrob chatanské pyramidy teprve po ponoření do dokonalé tmy.

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Jack. „Počkáme na soumrak?“

Mijuki viditelně pobledla.

„Já nevím...“ Karen si pozorně prohlížela kvádr. Něco jí na něm nesesedlo. Vtom jí to došlo. Vzpomněla si na symetrii a rovnováhu v chatanských pyramidách. Jin a jang. „No jistě!“

„Co?“ Jack k ní přistoupil.

„Nepotřebujeme tmu!“ Kývla na Mijuki, ať ustoupí od kamene dál. Její deštník vrhal na hvězdu stín. Jakmile Mijuki poodešla, do předmětu se opřely přímé sluneční paprsky. Hvězda se rozzářila jasným leskem. „Potřebujeme naopak světlo!“

Z kamene se ozvalo hlasité prasknutí. Ostatní ještě o kousek ustoupili, ale Karen zůstala na místě.

V kameni se objevila skrytá drážka, která ohraničovala deset centimetrů silné víko posazené na vrcholu kvádrů.

Karen vykročila kupředu.

„Dávej pozor,“ varoval ji Jack.

Dotkla se víka a zatlačila. Čedičová deska se pohnula tak lehce, jako kdyby byla z pěnového polystyrenu. „Skoro nic neváží!“

Jack si stoupl vedle ní a nespouštěl oči ze zářící hvězdy. Zastínil předmět rukou. „Zkus to teď!“

Víko se ani nepohnulo.

Jack stáhl ruku zpátky, na hvězdu znovu dopadla plná síla sluneční záře a kamenné víko se rázem dalo odtlačit jediným prstem. „Ta hvězda nějakým způsobem předala svoje vlastnosti čedičovému kvádrů.“

Karen to zcela ohromilo. „Úžasné. Takhle určitě ti dávní kouzelníci přemísťovali těžké balvany.“

„Kouzelné to tedy rozhodně je.“

Mijuki vedle nich ukázala do nitra kamene.

Jack odstrčil víko úplně stranou a Karen se naklonila dovnitř.

Uvnitř oltáře se skrýval výklenek lemovaný lesklým kovem. Karen se ho dotkla. „Platina.“

Jack přikývl. „Jako v tom příběhu, co jsi vyprávěla o platinových schránkách, které tady pod vodou japonští potápěči objevili během druhé světové války.“

Karen přikývla. „Jenže tahle schránka není prázdná.“

Uvnitř spočívala lidská kostra.

Mwahu zašeptal u Karenina ramene: „Horon-ko.“

Karen si prohlížela ostatky. Ke kostem se přichytily zbytky polorozpadlé látky, ale její pozornost ze všeho nejvíc uchvátila kniha, sevřená v nebožtíkově kostlivé dlani.

Opatrně se natáhla dovnitř.

„Ne!“ vykřikl Mwahu.

Karen nedokázala odolat. Uchopila knihu a zvedla ji.

Kosti prstů se pod jejím dotykem rozpadly v prach a reakce se dominovým efektem rozšířila na celou kostru. Propadl se hrudní koš,

následně i pánev a stehenní kosti, v další chvíli lebka a zakrátko se již nedaly poznat obrysy lidské kostry.

„Popel popelu,“ zahučel Jack.

Karen držela v ruce platinovou knihu, ohromená vlastním zbrklým znesvěcením zdejšího hrobu.

Mwahu za ní propukl v pláč. „My odsouzeni k záhuba,“ zasténal.

Jako na potvrzení jeho slov do čedičového oltáře narazila první střela a zasypala Karenin obličej sprškou kamenných úlomků.

18.45, Gibraltar, Filipínské moře

Admirál Mark Houston vystoupal pět poschodí k velitelskému můstku *Gibraltaru*. Pluli plnou parou od Guamu, kde před dvěma dny vyložili tým expertů NTSB se zbytky Air Force One, ušetřenými výbuchem. Na Guamu také loď doplnila obvyklý náklad létajících strojů – čtyřicet dva vrtulníků a pět stíhaček/bombardérů Harrier II – spolu se zásobou obojživelných vozidel LCAC. Jejím úkolem bylo přistát u Okinawy a posílit obranu ostrova.

Zprávy přicházející z cílové oblasti byly hodinu od hodiny horší. Čínské námořní i letecké jednotky zjevně nehodlaly ustoupit a vzdát se kontroly nad Tchaj-wanem.

Houston prošel dveřmi, které se otevřely po zadání patřičného kódu, a zavrtěl hlavou. *Je to bláznovství. Ať si ten zatracený ostrov Číňani třeba sežerou.* Četl hlášení zpravodajských agentur ohledně smlouvy podepsané vůdci v Tajpeji a Peking. Zdejší situace se do značné míry podobala čínské nadvládě v Hongkongu a Macau. Život půjde dál. Číňané neměli podobně jako v Hongkongu sebemenší zájem na tom, aby nějak oslabili zdejší ekonomiku.

Přesto chápal postup vrchního velení. Prezident Bishop byl zavražděn. Ať už o tom věděly politické špičky v Peking. Zločin nesměl zůstat bez trestu.

Jakmile se doslechl o eskalaci konfliktu, nabídl velení svoje služby a rozhodl se zůstat na palubě lodi mířící k obléhanému ostrovu. Bude tam třeba každé chladné hlavy. Měl obhlížet situaci a informovat generální štáb o svých doporučeních.

Vystoupal po posledním žebříku a vkročil na můstek *Gibraltaru*. Navigační přístroje, stůl s mapou i komunikační stanice byly v plném provozu.

„Admirál na můstku!“ vykřikl jeden podporučík.

Všechny oči se stočily jeho směrem. Mávnutím naznačil, aby se všichni vrátili ke svým povinnostem. Ze zadní kajuty vyšel kapitán Brenning s obrovskými kruhy pod očima. Vypadal, jako kdyby v uplynulých třech dnech nespal déle než hodinu. „Pane, jak vám mohu pomoci?“

„Omlouvám se, že vás vyrušuji. Jen jsem si chtěl trochu protáhnout nohy. Jak to tady jde?“

„Dobře, pane. Jsme třicet šest hodin plavby od cíle.“

„Velmi dobře.“ Houston vyhlédl přes nazelenalá okna můstku, posetá kapkami vody. Celý den mrholilo a obzor zakrýval mlžný opar. Admirál byl řadu hodin zavřený ve své kajutě, kde komunikoval s Washingtonem, a především sem přišel na trochu slunce. Domníval se, že mu výstup na můstek prospěje a povzbudí ho. Místo toho ale cítil, jak mu na hrud' doléhá stále větší tíha. Kolik lidí v několika následujících dnech zemře?

Poručík u vysílačky si stáhl sluchátka a obrátil se ke kapitánovi. „Pane, přijal jsem zakódovaný hovor z Washingtonu. Chtějí mluvit s admirálem Houstonem.“

Kapitán Brenning kývl ke své denní kajutě. „Pokud chcete, admirále, můžete ten hovor přijmout u mě.“

Houston zavrtěl hlavou. „To už není moje místo, kapitáne. Vezmu si ho tady.“ Přistoupil k vysílačce a nasadil si sluchátka. „Admirál Houston.“

Jak poslouchal, do morku kostí se mu pomalu vkrádal chlad. Nedokázal uvěřit tomu, co slyší, ale neměl na výběr. „Ano. Rozumím.“ Vrátil sluchátka poručíkovi.

Ostatní zřejmě vycítili jeho úlek. Všichni na můstku ztichli.

„Pane?“ pokročil k němu kapitán Brenning.

Houston několikrát ohromeně zamrkal. „Možná nakonec přece jen využiji nabídky použít vaši denní kajutu.“ Obrátil se a vykročil ke dveřím. Kývl ještě na Brenninga, aby ho následoval.

Jakmile se oba muži ocitli uvnitř, Houston se otočil ke kapitánovi. „Johne, právě jsem obdržel nové rozkazy a nový úkol.“

„Kam máme plout?“

„Na Tchaj-wan.“

Kapitán zbledl.

„Kongres už se vyslovil,“ dokončil Houston. „Jsme oficiálně ve válce s Čínou.“

16. kapitola

Hra na honěnou

6. srpna, 19.34

Rozvaliny Nan Madolu, jihovýchod ostrova Pohnpei

„K zemi!“ zaječel Jack a strhl Karen na kolena. Od nádvoří se odrážely kulky. Všichni čtyři se přikrčili za čedičovou kryptou a Jack rychle zhodnotil situaci. *Jsou pod nepřátelskou palbou. Ze dvou pozic.* Pokoušel se zahlédnout odstřelovače zpoza rohu, ale střelba byla příliš intenzivní.

Rozhlédl se po ostatních. Karen odkapávala z líce krev. „Jsi v pořádku?“ zeptal se jí.

S vykulenýma očima přikývla a dotkla se prsty tváře. „To je od kamenných odštěpků.“ Z očí jí pomalu mizel momentální šok. Strčila platinovou knihu z krypty do batohu. Jack zakotvil podezřívavým pohledem na Mwahuovi. „Nevíš o tom něco?“

Ostrovan důrazně zavrtěl hlavou.

Jack se opřel o kámen a horečně přemýšlel. Nikoho z nich kulky nezasáhly. Proč? Útočníci je tu měli jako na talíři. Překvapivý útok neměli přežít. Střelba ztichla. „Chtějí nás přikovat k zemi,“ řekl nahlas. „Potřebují od nás něco získat, jinak by nás už zabili.“

„Co po nás chtějí?“ zeptala se Mijuki rozzlobeně.

„Tu krystalickou hvězdu,“ odpověděla Karen. „Tu zřejmě chtějí úplně všichni.“

Jack přikývl a vyplížil se k rohu obelisku. Hvězda dosud spočívala na vrcholu víka. „Je těsně mimo můj dosah. Budu potřebovat odvést jejich pozornost pro případ, že se pletu.“ Ohlédl se přes rameno. „Mijuki...“

Jack ji seznámil se svým plánem a profesorka přikývla. Okamžitě se přesunula na opačnou stranu krypty.

„Až napočítám do tří,“ zašeptal Jack. „Jedna..., dva..., tři!“

Mijuki vysunula deštník zpoza kamene, otevřela ho a zamávala s ním. Okamžitě se ozvala střelba, která roztrhala látku deštníku. Mijuki zalapala po dechu a trhla sebou, ale držela deštník pevně.

Jack poslouchal. Střílejí obě zbraně. Dobře. Vyskočil ze svého úkrytu, popadl hvězdu a vrhl se zpátky za čedičový blok. Přikrčil se a přitiskl si artefakt k hrudi.

„Krvácíš,“ řekla Karen.

Jack sklopil zrak. Po krystalu stékala kapka krve. Ani necítil, když ho kulka škrábala do ruky. Ti odstřelovači jsou zatraceně rychlí, uvědomil si. Raději by je neměl podceňovat. „To nic není. Je to jen škrábnutí.“

Karen přilezla k němu a pevně mu omotala ruku kapesníkem.

„Jau!“ vyjekl.

„Nebud' jak malý.“

Přes zoufalou situaci, v níž se ocitli, se Jack musel usmát.

Střelba znovu utichla, protože všechny terče zůstávaly skryté.

„Co teď?“ zeptala se Mijuki.

„Drží nás v šachu. To znamená, že jiní jsou na cestě k nám.“

Mwahu se k nim připlížil o něco blíže. „Já znát tajná cesta ze Zakázaného města. Ale my muset dostat támhle.“ Ukázal k tmavé síni rozlehlé budovy, kterou sem přišli.

Jack se kousal do spodního rtu a rychle přemýšlel. Bylo to jen deset metrů – ale stejně tak to mohlo být celých sto. Budou na ráně odstřelovačům příliš dlouho. „To je moc riskantní.“

Karen chytila batoh a otevřela postranní kapsu. „Mám nápad.“ Vytáhla balíček žvýkaček Trident.

„Výborně,“ poznamenal Jack. „Zrovna jsem si dělal starosti o svoji zubní hygienu.“

Ušklíbla se na něj. „Polož tu hvězdu.“ Když Jack poslechl, otočila artefakt na druhou stranu a rozbalila první žvýkačku. Dala si ji do pusy, několik vteřin žvýkala a poté ji přilepila k zadní straně krystalu.

„Co to...“

Karen kývla směrem k čedičovému víku a vtom to Jackovi došlo. „Pomůžu ti.“ Vzal si několik dalších žvýkaček a náruživě se do nich pustil.

Mijuki na ně civěla, jako kdyby se zbláznili.

Jack rozetřel lepkavou hmotu po krystalu a zvedl ho.

Karen pokývla hlavou. „To by mělo stačit.“

„Musím vrátit tu hvězdu přesně na stejné místo?“ zeptal se.

„Nevím. Hlavně ať je na slunci.“

Jack chytil hvězdu tak, že byla stranou se žvýkačkami otočená vzhůru. Zhluboka se nadechl, natáhl se vzhůru a připlácí předmět k nejbližšímu okraji kamenného víka. Přitlačil vši silou, aby se hvězda přilepila opravdu dobře. Jakmile se ozvala palba, stáhl ruku zpátky. Zkontroloval si ji, zda

není zraněn, a ukázal ji Karen. „Podívej, mami, žádné dírky.“

„Moc legrační. Zkus to víko.“

Z bezpečí úkrytu Jack sáhl ke spodní straně víka a zatlačil. Kámen zaskřípal o kámen a víko se o kousek přizvedlo. „Je lehké jako pírkó.“

„Tak odsud vypadneme.“

Jack spustil víko k jejich straně krypty a postavil se. Kamennou desku držel jako štít mezi sebou a odstřelovači. Kulky se odrážely od víka.

„Uf!“ Jack cítil nárazy kulek, které se mu přenášely do ramene, ale kámen vydržel. Opatrně stáhl provizorní štít z náhrobku a naklonil ho svisle, aby se ostatní mohli přikrčit za ním. „Je čas prasknout do bot.“

Pomaličku se vydali přes otevřené prostranství v úkrytu za kamenem. Zpoza víka měl vysunuté jen špičky prstů. Modlil se, ať ti ozbrojenci nejsou tak dobří, aby ho zasáhli právě tam.

„Drž ten krystal na slunci,“ nabádala ho Karen. „Už jsme skoro tam.“

Kulky se stále zakusovaly do desky. Jackovi začaly klouzat ruce, oslabené neustálým chvěním kamenného náhrobku.

„Skoro...“ zašeptala Karen.

Jack vkročil do tmy. Udělal další krok a váha kamenné desky se náhle vrátila. Zastihlo ho to nepřipraveného a nedokázal víko udržet. „Zpátky!“ vykřikl, když se na něj čedič začal řítit.

Ze zadu ho někdo chytil za opasek a strhl ho stranou. Zapotácel se a dopadl tvrdě na pozadí. Víko dopadlo na zem těsně vedle jeho chodidel. Jack se zvedl do dřepu. Karen padla vedle něj na kolena, oprášila si ruce a vstala.

„Díky,“ řekl.

„Vezmi ten krystal.“ Pokynula k prasklé desce.

Jack popadl hvězdu a odtrhl ji od čediče. Předal ji Karen, která ji uklidila do batohu. Vstup do haly nepřestávaly ostřelovat kulky, ale skupina už byla dost daleko v chodbě, mimo přímou linii palby. „Pohyb, pohyb. Za chvíli tu už nebudeme v bezpečí.“

„Tudy,“ zasykl Mwahu o kousek dál v chodbě. „Rychle. Někdo přichází.“

Jack s Karen se připojili k druhé dvojici na okraji rozlehlé ústřední místnosti. Na druhé straně si Jack všiml kužele světla. Stejnou cestou se ven nedostanou.

„Tudy,“ zopakoval Mwahu a odplížil se podél stěny doleva.

V hlubokém šeru postupovali těsně u zdi. Jack se natáhl za sebe a chytil Mijuki za ruku. Její prsty se v jeho sevření chvěly. Konejšivě je stiskl. Společně následovali Mwahua do rohu velké místnosti. To už k nim z

protějšší chodby doléhaly tlumené hlasy. Nedala se rozeznat žádná slova, ale podle zlostného tónu Jack předpokládal, že odstřelovači seznámili své kolegy s neúspěchem své mise. Světlo rychle nabíralo na síle.

Honem, naléhal v duchu na Mwahua.

Místnost prořízl kužel světla. Někdo sem vstoupil.

Jack strhl Mijuki za sebe.

Jeho pozornost přilákalo zasyknutí. V hlubokém stínu jen tak tak rozeznával Mwahua, který se krčil u úzké škvíry ve stěně. Nebyla vyšší než Jackova kolena a širší než jeho ramena. Karen už se plazila dovnitř, přičemž před sebou strkala batoh. Mwahu vylekaně hleděl na muže, kteří vstupovali do místnosti.

Jack si byl jistý, že je útočníci chytí.

Postrčil Mijuki k otvoru a útlá Japonka bez váhání zmizela v ústí chodby. Jack naznačil Mwahuovi, ať ji následuje. Mwahu jako jediný věděl, kam úniková cesta vede.

Ostrovan se vsoukal do otvoru.

Za Jackem se rozsvítilo další světlo. Přikrčeně se otočil. Záře vycházela z chodby vedoucí na malé nádvoří za budovou. Vzápětí do haly vstoupily stinné postavy. *Ti odstřelovači*. Obě skupiny na sebe signalizovaly baterkami. Jack viděl, jak se jedna svítilna obrací jeho směrem.

Padl na podlahu a přitiskl se k zemi. Světlo projelo v místech, kde ještě před chvílkou stál. Nezastavilo se.

Po kolenou se odplazil k ústí otvoru. Jen tak tak se do něj vešel. Zadržel dech, stáhl ramena a vsunul se dovnitř. Opíral se o lokty a přitahoval se prsty, aby zalezl hlouběji. Byl si jistý, že ho každou chvíli ti ozbrojenci objeví. Konečně ale zmizel celý v chodbě. Zastavil se, potlačil ulehčené vydechnutí a podíval se před sebe. Nic však neviděl. V chodbě panovala naprostá tma. Jediný náznak přítomnosti ostatních představovalo občasné kradmé zašramocení.

Jack se protahoval tunelem a poslouchal zvuky, které k němu doléhaly. Postupoval záhyby a zákrutami chodby, odíral si ramena a lámal si nehty o hrubý povrch. Ve tmě a poslepu měl dojem, že jeho námaha nikdy neskončí. Jak dlouhá je ta chodba?

Konečně se mu podařilo rozeznat nezřetelnou Mwahuovu postavu, která lezla kousek před ním, a zaslechl i ozvěnu tichého šepotu.

„Vidím konec,“ ozvala se Mijuki.

Jack se modlil, aby všichni zachovali obezřetnost. Zrychlil a brzy i on spatřil ústí chodby v podobě čtverce jasného svitu. „Opatrně,“ zašeptal dopředu.

Sledoval, jak se profesorka vysunuje z tunelu a mizí. Další následovali. Plazil se za nimi, dospěl ke konci a vyhlédl ven. Ostatní se pod ním krčili v metr širokém kanále se stojatou vodou, která jim dosahovala po pás. Uvědomil si, kde jsou – vzpomněl si na ten úzký umělý potok, který dělil náměstí na dvě poloviny. Vystrčil hlavu a obhlédl situaci. Kamenný most stál dvacet metrů od nich. Naslouchal, jestli neuslyší něčí hlasy, ale všude panovalo ticho.

Vysoukal se z otvoru a spustil se do vody. Po namáhavé cestě ho příjemně chladila, ale sůl ho pálila v oděrkách a drobných zraněních.

Karen kývla k chodbě. „Odpadní systém,“ řekla tiše.

Přikývl. Nic se nevyrovná plazení v odpadní stoce. Podíval se na Mwahua a němě se ho zeptal, kudy dál.

Než ale Mwahu stihl odpovědět, ozval se za nimi na otevřeném prostranství hlasitý výkřik. „Kirklande! Jestli chceš, aby ostatní přežili, ukaž se mi!“

Jack ztuhl. Ten řezavý hlas dobře znal. *Spangler*. Sevřel ruce v pěst.

Karen se dotkla jeho ramene a zavrtěla hlavou. Ukázala na Mwahua, který se zpola brodil, zpola plaval potokem pryč.

Mijuki se vydala za ním. Karen ji následovala. Jack povolil sevřené pěsti. Věděl, že teď není vhodný čas na to, aby se Davidovi postavil. Ještě ne. Tím by uvrhl do nebezpečí i ostatní. Klesl do vody a nehlučně postupoval za ostatními.

Slyšel dusání těžkých bot na kamenech... směřující jejich směrem. Zasykl na ostatní a ukázal palcem vzhůru.

Mwahu se přikrčil pod mostem a otočil se. Pokynul Jackovi i oběma ženám, ať se k němu připojí. Most vedl tak nízko nad vodou, že jim nad hladinu vyčnívaly jen hlavy.

Kroky se rychle blížily přímo k jejich úkrytu. Dva muži.

Jack se kousl do rtu. Slunce viselo tak nízko nad obzorem, že kanál zůstával v hlubokém stínu. Pod mostem byla ještě větší tma. Přesto, kdyby je napadlo, aby si posvítili...

Oba muži dospěli na most a zastavili se. Na protější stěně kanálu se rýsovaly jejich stíny.

„Máte něco?“ zeptal se *Spangler* chraptivě.

„Ne, pane. Ještě pročesáváme budovu. Neutečou nám. Celý ostrov je pod dohledem, takže z něj nemůžou nepozorovaně odejít.“

„Dobře.“

„Pane, Rolfe má nové zprávy.“ Následovala odmlka, během které muž zjevně naslouchal hlášení z vysílačky, a poté navázal vzrušenějším tónem:

„Objevil nějaký tunel!“

„K čertu s tím! Proč si ho nikdo nevšiml dřív? Ať si Rolfe ihned připraví granáty.“

„Ano, pane.“ Ozvěna kroků se vzdálila od mostu a vyrazila směrem k obrovské budově.

Jack na nic nečekal a pobídl Mwahua, ať pokračuje.

Jeden za druhým plavali k vzdáleným hradbám. Nikdo ani nedýchal. Všichni se drželi v nejhlubších stínech. U hradby si Jack všiml konce kanálu. Neviděl žádnou cestu kupředu.

Mwahu počkal, až se všichni shromáždí u něj. Poté naznačil rukou, že se budou muset potopit. Sám pak šel příkladem, ponořil se pod vodu a zmizel.

Karen zašeptala Jackovi: „Kanál je určitě spojený s okolními, jinak by dávno vyschl.“ Zároveň si však ustaraně prohlížela čedičovou stěnu.

„To dokážeš,“ řekl.

Karen přikývla a shodila si batoh z ramene, aby ho měla volně v rukách. „Půjdu jako druhá.“ Zhluboka se nadechla a potopila se do stojaté vody. Vykopla nohama a zajela do podvodního tunelu.

Mijuki vypadala, že je příliš vydešená, než aby se pohnula. Jack k ní přistoupil. „Poplaveme spolu.“

Mijuki těžce polkla a přikývla. „Nejsem zrovna skvělý plavec.“ S rozhodným výrazem ale Jackovi podala ruku. Sevřel ji ve své dlani.

„Až napočítám do tří,“ řekl.

„Dobře,“ hlesla.

Jack odpočítal a oba se ponořili pod hladinu. S nalezením otvoru, který byl docela velký, neměl sebemenší problém. Odrazil se od stěny kanálu a proploval s Mijuki zatopenou chodbou. Neměřila víc než dva metry. Před nimi se objevilo světlo.

Jack se vynořil na hladinu a zjistil, že se ocitli v jednom z okolních kanálů. Mijuki se objevila hned vedle něj a odhrnula si mokré vlasy z obličeje. Všichni se skrývali pod převislými listy kapradin.

Jack slyšel tlumené hučení, které stále sílilo. „Sakra.“

„Co je?“ zeptala se Karen.

„Na jak dlouho dokážete všichni zadržet dech?“

Karen pokrčila rameny. „Na tak dlouho, jak bude potřeba.“

Hučení se změnilo v pištivé kvílení. Ozývalo se hned zpoza rohu.

„Co je...“ začala se ptát Karen.

„Chyťte se za ruce,“ přerušil ji Jack. „Ponořte se pod vodu, dokud vám nedám signál, že můžete zase nahoru.“

Poslechli a jejich hlavy zmizely. Jack se nadechl a potopil se tak, že mu

nad hladinu koukaly jen oči. Vyhlížel zpoza kapradinových listů, jak s řevem motoru zatáčí do jejich kanálu štíhlý, černý vodní skútr. Zamířil přímo k nim a zlehka narážel do stěn po obou stranách průplavu. Jack se přitiskl ke kamenům.

Řidič skútru napůl stál a klouzal podél kamenných břehů ostrova. Bedlivě si je prohlížel a u Jackova úkrytu zpomalil. Muž v přílehavém potápečském obleku s dýchací maskou odsunutou na čelo měl na sobě zrcadlové sluneční brýle.

Tak jed' dál, ty mizero. Jack věděl, že ostatní nemohou zadržovat dech navždy. Na mužových brýlích si všiml odrazu vlastní tváře mezi listovím. Měl dojem, že jeho bledá tvář ve stínu přímo svítí. Proč si nepomazal obličej bahnem? pomyslí si zlostně. Na to ale teď bylo pozdě.

Skútr ho pomalíčku míjel v takové blízkosti, že se laminátovým okrajem málem dotkl Jackovy tváře. Ozbrojenec stále nevěděl o jeho přítomnosti. Když se začal vzdalovat, Jack poznal automatickou zbraň na mužových zádech. Útočná puška Heckler & Koch MP5A3. Takovou používají SEALové.

Sledoval vojáka, dokud nezmizel za dalším rohem, a dal znamení ostatním. Vynořili se a lapali po dechu.

Jack napínal uši. Zpoza rozvalin k němu dolehlo další hučení. Druhý skútr! Předpokládal, že kolem ostrova hlídkují dva strážníci. Má možná tři minuty, aby vymyslel nějaký plán.

„Musíme odtud vypadnout,“ řekl. „Hned.“

Mwahu ukázal k ostrůvku o padesát metrů dál. „Další tunely. Vést až ke břehu.“ Zdálo se však, že to neříká příliš jistě.

„Víš to určitě?“

Mwahu chvilí hleděl Jackovi do očí a pak pokrčil rameny.

Jack si vzdychl. „Dobrý argument.“ Neměli jinou možnost. Museli to risknout. „Pohyb, lidi. Blíží se další společnost.“

Zvuk druhého skútru sílil.

Mwahu se vydal v jejich čele. Zde byla voda o něco hlubší a všichni museli plavat. Jacka děsilo, jak kolem sebe cákají. Jestli se druhá hlídka objeví teď, okamžitě si jich všimne.

Sám postupoval jako poslední a neustále se ohlížel přes rameno. Hučení se blížilo a odráželo se ozvěnou od stěn. „Rychleji,“ pobízel ostatní.

Šplíchání zesílilo, ale rychlost postupu se téměř nezměnila. Jack si uvědomil, že to nestihnou. Před sebou si všiml úzkého postranního kanálu. „Zatočte sem!“

Mwahu vykopl nohama a odvedl ostatní do těsné uličky.

Jack se vmáčkl do malého prostoru za nimi. Z obou stran je obklopovaly holé stěny – kanál končil jen o pár metrů dál. Byli v pasti. Jack se otočil. „Budeme muset znovu zadržet dech.“

Všichni odpověděli rezignovaným přikývnutím.

Jackovi neušlo, jak rychle jim ubývají síly. Všem byla stále větší zima a blížili se naprostému vyčerpání. Zesilující jekot skútru ho přiměl k tomu, aby se otočil. „Už tu bude.“ Bylo mu jasné, že si nemůže dovolit ani krátké vyhlédnutí. Naslouchal a pokoušel se o co nejlepší načasování. Chytil Karen za ruku a druhou paži pozvedl nad vodu.

Hluk se mu zavrtával do uší. Nadechl se a napjatě čekal. Poté paži spustil, ostatní se nadechli a ponořili se. Jack se znovu potopil až k úrovni očí.

Skútr dorazil k ústí postranního kanálu, ale jeho pilot, vypadající jako dvojče prvního, sledoval větší ostrov na protější straně. Stál zrovna na nohou a tiskl si ruku k uchu, jak naslouchal pokynům z vysílačky a hlásil, co je u něj nového. Jeho slova tlumilo kvílení motoru skútru.

Jack ho v duchu pobízel, ať se pohne dál.

Muž se prudce otočil, jako kdyby slyšel jeho tichou prosbu. Jackovi se jen tak tak podařilo včas ponořit pod hladinu. Zpod vody vzhlížel nahoru. Viděl rozmazané obrysy ozbrojencovy postavy i to, jak se muž zastavil a nehybně splývá na místě.

Jack cítil, jak mu Karen tiskne raku. Docházel jim vzduch. Sevřel jí dlaň a poté se od ní vzdálil. Karen se ho pokusila chytit za límec košile, ale on srazil její ruku stranou.

Skútr se obrátil jejich směrem. Jack viděl, jak muž sahá po své pušce. Pomalu vydechl a ponořil se hlouběji. Vykrouzl z postranního kanálu a připlížil se pod pravobok skútru. Nesnášel pomýšlení, že opouští ostatní, ale potřeboval odlákat vojákovu pozornost.

Přikrčil se na dně a vzhlédl. *No tak*, pobízel ostatní. Vtom uslyšel hlasité šplouchnutí. Někomu z jejich skupiny došel dech. Dotyčný se musel vynořit.

Jack na nic nečekal. Plnou silou se odrazil nohama a vystřelil z vody.

Ozbrojenec mířil puškou k postrannímu kanálu a Jackův útok zpozoroval příliš pozdě.

Jack ho srazil ze sedadla skútru. Muž se chytil řídítek a otočil se, ale to už ho Jack zasáhl loktem do obličeje, roztříštil mu nos a vrazil mu kost do mozku. Byl na místě mrtev.

Jack se nezastavoval. Kontrolu nad ním převzaly staré instinkty. Sebral ozbrojenci pušku i vysílačku a shodil jeho tělo do kanálu.

Poté si sám vlezl na vodní skútr a všiml si, jak ho Karen šokované sleduje.

„Zabij, nebo budeš zabít,“ zabručel a přidal plyn. „Pojďte.“

Karen mu podala ruku a Jack ji vytáhl na sedadlo za sebou. Ostatní dva se sem už nevešli.

„Chyťte se okraje skútru,“ poradil jim. „Potáhnu vás.“

Mijuki a Mwahu se přiblížili z obou stran a křečovitě se chytli kluzkého povrchu plavidla.

„Připraveni?“

„A-ano,“ hlesla rozechvěle Mijuki.

Jack vyrazil kupředu. I přes hluk svého stroje slyšel blížící se hučení druhého skútru. Zrychlil, ale Mijukino vyjeknutí ho přimělo opět zpomalit. Profesorka vykašlala vodu z úst.

„Pardon,“ omluvil se a ohlédl se přes rameno, aby vyhlížel druhého strážného. V dlaních pevně svíral řídítka. „Takhle jim neutečeme.“

Karen kývla ke kanálu. „A co Mwahuův tunel?“

Mohli by to jen tak tak stačit, pomyslel si Jack a pomalu přidal plyn. „Zadržte dech.“

Vyrazil k ostrovu, který před tím Mwahu označil. Jakmile k němu dospěl, stočil skútr do postranního kanálu a zastavil mimo dohled.

„Tohle je ono?“ zeptala se Karen Mwahua.

Zpola utopený ostrovan ukázal k zadní straně jediné nízké budovy stojící na ostrově.

Jack si hodil pušku přes rameno, skočil na břeh a pomohl ostatním na zarostlou souš. Rychle je odváděl k budově, u níž se ale prudce zastavil. „Zatraceně!“ Vstup přehrazoval velký čedičový balvan. S pokleslými rameny se otočil. „Tohle je ten tvůj vchod do podzemních chodeb?“

Mwahu položil ruku na kámen. Vypadalo to, že se každou chvíli dá do pláče. To jako odpověď stačilo.

Karen přistoupila k ostrovanovi. „Můžeme ho odvalit,“ poznamenala a zvedla promočený batoh. „Je to čedič. Máme přece ten krystal.“

Jack se podíval na kámen. Ležel v hlubokém stínu. Slunce viselo těsně nad obzorem. „Potřebujeme sluneční světlo.“

Karen mu podala hvězdu. „To zařídím.“ Vytáhla z batohu plastovou pudřenku, otevřela ji a odlepila z ní zrcátko. Vrátila se ke kamenu, namířila zrcadlo na slunce a odrazila paprsek k čediči, na kterém začalo tančit drobné prasátko.

Jack se usmál. „Za pokus to stojí.“

Přitiskl k balvanu krystalický artefakt, stále ještě lepkavý od žvýkaček.

Nepodařilo se mu ho připevnit k nerovnému povrchu, ale dokázal ho aspoň udržet na místě. Kývl na Karen.

Trvalo několik vteřin, než se jí podařilo zasáhnout hvězdu odraženým světlem. Kámen, mnohem masivnější než víko krypty, byl pořád příliš těžký. Jack zabořil paty do země a vši silou se ho pokoušel odvalit. Připojil se k němu Mwahu a zabral také. Balvan se pomalu pohnul.

„Neslyším ten druhý skútr,“ ozvala se Mijuki.

Jack se zarazil. Mijuki měla pravdu. Na rozvaliny padlo ticho. „Určitě objevil tělo a patrně to hlásí.“ Znovu se shýbl. „No tak, dochází nám čas.“

Karen naklonila zrcátko a hvězda se rozzářila oslnivým jasnem. Jack a Mwahu hekali námahou. Balvan se odkulil o plných třicet centimetrů. Otevřela se dostatečně široká škvíra, aby se jí protáhl někdo menší.

„To bude muset stačit,“ řekla Karen. „Tam se vmáčkne.“ Podala Jackovi batoh, shýbla se a vplazila se do otvoru. Jakmile se ocitla uvnitř, zavolala na ostatní: „Mwahu měl pravdu. Je tu chodba. Klesá příkře dolů.“

Jack pokynul Mijuki a Mwahuovi, ať ji následují. Oba rychle zmizeli v útrokách kamenné budovy, zatímco Jack ustoupil k protější straně balvanu, nyní vyčnívající zpoza rohu budovy a zalité sluneční září.

„Teď ty,“ zavolala Karen. „Jacku?“

Hodil si Karenin batoh na rameno a přiložil krystalickou hvězdu k osvětlené ploše balvanu.

„Jacku?“

Hvězda jasně zářila. Jack se sehnul, zaryl nohy do země a zabral. Kámen se odsunul zpátky do stínů. Jack se narovnal a přešel zpátky ke škvíře. Bez slunečního světla se teď nikomu nemůže podařit kámen opět odvalit.

„Co to děláš?“ zeptala se Karen z nitra. Škvíra nebyla širší než dlaň její ruky. Přitiskla tvář k mezeře.

„Nemůžeme nechat tu cestu otevřenou,“ řekl. „Najdou skútr a rychle přijdou sem. Dohoní nás v tunelech.“

„Ale...“

Nad vodou se rozlehl řev vodních skútrů. Jednoho, druhého a ještě dalšího.

„Už jedou,“ řekl Jack a stoupl si. „Pokusím se je odlákat pryč.“ Ustoupil od chodby a uklidil artefakt do batohu, který si přehodil přes rameno. „Jestli mě chytí, budu mít u sebe to, co chtějí – ten krystal. Pak by vás měli nechat na pokoji.“

„Jacku...“ Karen prostrčila škvírou ruku.

Jack si klekl a sevřel ji ve své dlani. „Zkuste kontaktovat místní policii.“

Karen přikývla. Oči se jí vlhce leskly. „To uděláme.“

Jack něžně přitiskl rty ke hřbetu její ruky. „Brzy se k vám připojím.“

Stiskla jeho ruku. „Nepřej si mě, jestli ne.“

Jack se narovnal. Víc se říct nedalo. Povytáhl si Karenin batoh o trochu výš a odpěchal k osiřelému skútru. Zpoza rozvalin ječely další motory.

Jack si sedl za řídítka, připevnil si vysílačku k uchu a hodil si na záda útočnou pušku. Poté přidal plyn a ryk jeho motoru se připojil k ostatním. Prudce vystřelil kupředu.

Slunce klesalo pod obzor a na Nan Madol padala tma. Jack si vzpomněl na Mwahuovo dřívější varování.

Na starou pověru.

V noci se mezi zdejšími troskami ukrývá smrt.

20.45

David Spangler stál na kamenné střeše ústřední budovy, jež představovala jeden z nejvyšších bodů Nan Madolu. Nabízel se mu výhled na celé megalitické město. S infrahledem sledoval začínající hon. Viděl Jackův skútr, který najednou vyrazil z úkrytu za jedním z ostrůvků.

„Je ve čtvrtém kvadrantu,“ oznámil David svým mužům. „Obkličte oblast a zabraňte mu v úniku.“ Další tři skútry se na jeho povel otočily a vydaly se k označené oblasti. Poslouchal, jak se jeho muži domlouvají vysílačkou, zatímco utahují smyčku.

Krutě se usmál. Tma je jejich spojenec. Jack se bude potácet jen tak naslepo, ovšem Davidovi muži jsou vybaveni brýlemi s nočním viděním a UV světly, takže se mohou stále pohybovat s nezmenšenou výkonností. Přihlížel, jak se past připravuje ke sklapnutí. Dnes večer všechno ukončí.

Dotkl se mikrofону. „Jeffreysi, zkontrolujte ostrov, u kterého se ukrýval Kirkland. Ujistěte se, že tam nikoho nenechal.“ David věděl, že si Jack byl schopen hrát na hrdinu a mohl se pokoušet odlákat jeho tým od skutečného pokladu.

Slyšel, jak pod ním zesílil řev motoru. Jeden vodní skútr oddílu Omega si nechal v záloze pro případ nějakých nepředvídatelných potíží. Tento stroj se nyní vydal přímo k nevelkému ostrůvku.

David s povzdychem obrátil svou pozornost zpátky k honu. Když sem přijeli, přikázal svým mužům, aby zajali Kirklanda i ostatní živé. Ten chlap se ale ukázal být nebezpečnějším soupeřem, než David zprvu očekával. V důsledku svého vyššího hodnocení změnil pokyn na „Zastřelte ho, jakmile ho spatříte“.

Přesto nedokázal potlačit zklamání. Kirkland přelstil jeho tým. David strávil plánováním dnešní akce mnoho hodin. Zabral si loď místní policie a šest vodních skútrů. Oficiální vysvětlení znělo, že se chystá zasáhnout proti „pašerákům drog“. Plavidlo nechal za korálovými atoly a očekával na příjezd Jacka a ostatních. Jakmile dorazili, sledoval je, jak pádlují mezi rozvalinami a konečně vystupují na břeh. Pak stačilo jen se jednoduše přesunout bránami v hrázi do komplexu Nan Madol a nepozorovaně se připlížit na ostrov. Prikázal svým mužům, ať celý ostrov obklíčí, zatímco on sám s částí oddílu hodlal Jackovu skupinu zajmout.

Ani teď si David nebyl stoprocentně jistý, jak vlastně Jack unikl z jeho pasti. Rolfe a Handel říkali něco o tom, jak Jack k ústupu do bezpečí použil jakýsi kamenný štít. Poté zřejmě zmizel v tajné chodbě a nakonec zabil jednoho z Davidových mužů. Ze všech stran slyšel chatrné výmluvy a po ukončení operace si rozhodně svoje podřízené pořádně podá.

Ze svého výhodného stanoviště sledoval, jak je Jackův skútr zaháněn do obzvláště nepřehledné části bludiště. Všechny východy střežili jeho muži. Jack je v pasti. Podruhé už neunikne.

„Skončete to!“ přikázal David. „Bez milosti ho zastřelte!“ Radostně přihlížel, jak se jeho muži blíží k bezmocné kořisti. Když už u toho nemohl být osobně, aspoň na vlastní oči uvidí, jak Jacka skolí jako prašivého psa.

„Vidím ho!“ vykřikl jeden z mužů do vysílačky. Kvůli jekotu motoru bylo slovům špatně rozumět.

Nad rozvalinami se rozlehla ozvěna jediného výstřelu z pušky. Vlevo polekaně vzlétlo ze svých hnízd hejno ptáků. David však nespouštěl z očí žhnoucí tečku Jacka a jeho skútru.

Bod se prudce rozzářil a oslnil Davida jako blesk fotoaparátu. David zaklel, spustil ruku s infrahledem a několikrát zamrkal. Vyhlédl přes rozvaliny.

Z vysílačky zněly radostné výkřiky. David spokojeně sevřel ruku v pěst. K obloze se vznesl ohnivý sloup, který se odrážel v okolní hladině.

Ve vysílačce zapraskalo a Davidovi se do ucha ozval Rolfův hlas: „Dostali jsme ho, pane. Vyhodili jsme ten jeho zatracený zadek do povětří. Cíl je zničen.“

21.05

Karen v chodbě zaslechla jediný výstřel. Trhla sebou. Následoval ještě zlověstnější zvuk: tlumená exploze, jejíž dunění se valilo podzemním systémem jako burácení bouře. I její kroky zněly spíš jako pochodování

dvacítky lidí. Akustika toho místa ji zneklidňovala..., jako kdyby tu nebyli sami.

Ted' ten výstřel a výbuch.

Karen si neklidně sevřela hrdlo a modlila se, aby byl Jack v pořádku.

Mwahu se před ní krčil s pozvednutou tužkovou svítilnou. Jiný zdroj světla neměli.

„Jdi dál,“ řekla Mijuki rozechvělým hlasem. „Jackovi nemůžeme nijak pomoci.“

Mwahu přikývl. Karen je následovala.

Chodby byly vytesány přímo do korálových útesů. Museli si dávat pozor, aby se neodřeli o ostré povrchy stěn i stropu. Jen podlaha byla hladká, patrně díky staletím, po která tudy chodili lidé, a příležitostným záplavám. V řadě tunelů dosud zbývaly kaluže studené vody plné drobných řas.

„Už ne moc daleko,“ ujišťoval je Mwahu.

Karen v to doufala. Připadala si tady dole spíš jako v pasti. Jako kdyby každým krokem opouštěla Jacka a nechávala ho ve spárech toho zabijáckého darebáka. Kéž by jí v Japonsku nesebrali pistoli...

Mwahu zatočil za roh a zamával na obě ženy. „Pojďte podívat!“

Rychle se k němu připojily. Za ohybem chodby se objevilo jasné ohraničené ústí. Slunce už sice zapadlo, ale časný večer byl pořád jasnější než podzemní tunely. Všichni odpěchali k východu.

Karen chvilku trvalo, než si uvědomila hrozící nebezpečí. „Počkejte!“

Mijuki s Mwahuem už stáli venku.

Karen vyběhla za nimi a ukázala na Mwahuovu baterku. „Zhasni to!“

Mwahu se podíval na svítilnu a zahodil ji, jako kdyby se jednalo o jedovatého hada.

Karen skočila za baterkou, zvedla ji a stiskla vypínač. Narovнала se a rozhlédla se po okolí. Vyšli z nízké čedičové budovy nedaleko od pobřeží ostrova Temwen. Kamenné molo, u něhož si půjčili obě kánoe, nebylo ani padesát metrů od nich.

Sklopila oči ke zhasnuté svítilně. Všiml si jí někdo? Promrhali právě Jackovu oběť?

Odpověď se ozvala vzápětí. Karen slyšela sílící kvílení vodních skútrů. Někdo sem jede na průzkum. Zhodnotila vzdálenost od ostrova. Zabijáci už vědí, kam má její skupina namířeno – kam jinam by mohli jít?

Zavřela oči a dospěla k rozhodnutí. Znovu rozsvítila baterku.

„Co to děláš?“ zeptala se Mijuki.

„Vědí, že se pokusíme dostat k východu. Pokud ale s baterkou vyběhnu

opačným směrem...“ Karen ukázala na druhou stranu, „budou mě muset následovat.“

„Karen...?“

Stiskla své přítelkyni paži. „Běžte. To já jsem vás do toho všeho zatáhla.“

„To je mi jedno.“

„Ale mně ne.“ Upřeně se zadívala Mijuki do očí. Hluk motoru sílil. „Jděte!“

Ustoupila od nich a pozvedla tužkovou svítilnu. V další chvíli skočila do kanálu. Takhle blízko u břehu jí voda dosahovala jen k hrudi. Brodila se a plavala směrem od brány k pobřeží. Za sebou slyšela šplouchání, jak se Mijuki s Mwahuem spustili do vody a vydali se opačným směrem.

O samotě plavala kalnou vodou a pokoušela se zvětšit vzdálenost mezi sebou a ostatními. Brzy ztratila východ z očí. Obklopovaly ji jen temné stěny.

Nebyla tu ale úplně sama.

Slyšela ječení vodního skútru, který mířil na plný plyn přímo k ní.

21.27

David jel na skútru za Jeffreysem a tiše si klel. Kirkland se z něj pokusil udělat hlupáka.

Krátce po výbuchu se ohlásil poručík Jeffreys. David málem zapomněl, že ho vyslal, aby obhlédl místo Kirklandova úkrytu. Poručík nyní oznámil, že nenašel ani stopu po někom dalším.

To Davida zmátlo. Kam Kirkland ostatní schoval? Prvotním cílem koneckonců bylo zajmout tu kanadskou antropoložku a získat její vzorek krystalu. Přikázal Jeffreysovi, aby se pro něj vrátil. Společně prohledají okolní ostrovy. Ostatní přece musejí někde být.

Nakonec mu pomohla šťastná náhoda. Díky brýlím s nočním viděním, které si opět nasadil, zahlédl záblesk světla asi půl kilometru daleko, kousek od pobřeží. Okamžitě věděl, co to znamená. Četl o zdejších podzemních chodbách.

Zatímco Jack odváděl jejich pozornost, ostatním se skoro podařilo uniknout. Kirkland ovšem nakonec selhal, pomyslel si David spokojeně. Ničeho svou obětí nedosáhl.

Nyní ujížděl s Jeffreysem nočními rozvalinami a strhl si pušku z ramene. Cíl už mají na dosah ruky. Světlo na krátký okamžik zhaslo, ale pak opět zářilo.

„Pohybuje se k centru rozvalin,“ vykřikl na něj Jeffreys.

„To vidím. Sledujte ho. Určitě se pokoušejí dostat do dalšího tunelu. Musíme je chytit, než znovu zmizí.“

Jeffreys přikývl a otočil skútr tak, aby protal dráhu jejich cíle. Kličkovali bludištěm ostrůvků. David se pevně držel poručíkova pasu a pušku si opíral o jeho rameno. Stříkaly na něj spršky vody od vln, které narážely do stěn úzkých kanálů. Nedbal na ně a naléhal na Jeffreyse, ať ještě zrychlí.

Jeffreys vykřikl: „Jsou přímo před námi!“ Prudce zatočil za další roh, až se skútr nebezpečně naklonil.

„Přejeďte je, jestli budete muset!“ zaječel David.

Jeffreys uháněl kanálem a vyrazil zpoza ohybu. Zdroj světla se nacházel kousek před nimi.

David si stoupl a Jeffreys zpomalil. „Sakra!“

Drobná svítlna byla zasunuta v ohbí mangrovníkové větve. David se rozhlédl. Nikde nikdo. Přelstili ho... zase.

V uchu mu zabzučela vysílačka. Ozval se Rolfe. „Pane, nenašli jsme ani stopy po Kirklandově těle.“

David okamžitě pocítil mimořádně silné podezření a nedůvěru, zejména po tom posledním triku. „Kdo ho střelil?“

„Pane?“

„Kdo sakra zařval do vysílačky, že vidí Kirklanda, a pak ho střelil?“ Rozhostilo se ticho. Nikdo neodpovídal. „Vystřelil někdo z té zatracené pušky?“ Další ticho.

V tu chvíli Davidovi došlo, že zavražděnému vojákovu nechyběla jen zbraň, ale také vysílačka. *Sakra*. Jack fingoval vlastní smrt, poslouchal vysílačkou všechny pokyny a vydával se za jednoho z Davidových mužů. „Do hajzlu!“ Dotkl se mikrofonu a zavřískl: „*Najděte toho parchanta!*“

„O co jde?“ zeptal se Jeffreys a zastavil. „Kirkland! Ten hajzl utekl!“

David klesl na sedadlo, ale vtom zaslechl ozvěnu slabounkého šplíchnutí opodál. Ztuhl a pokynem naznačil Jeffreysovi, ať je zticha. Někdo tu přece jenom je.

22.22

Na opačném konci rozvalin se Jack pomalu vynořil na hladinu. Na sobě měl jen dlouhé trenýrky. Nehlučně zastrčil pušku pod kapradí na břehu a napínal smysly, jestli zaslechne své pronásledovatele. Od exploze skútru mu stále zvonilo v uších. Byl příliš blízko, ale nedalo se dělat nic jiného.

Musel si být jistý, že jedinou ranou trefí přímo palivovou nádrž.

Síla výbuchu ho nicméně překvapila, odhodila ho nazad, sežehla mu obočí a strhla mu z hlavy vysílačku. Musel se co nejrychleji omámeně potopit a proplout pod blížícími se skútry Davidových vojáků. Plaval tak dlouho, až ho v plicích pátil nedostatek kyslíku, a teprve poté se vynořil na hladinu. Přesně jak doufal, všichni si sundali z očí brýle s nočním viděním, aby je neoslepoval jas výbuchu.

Jeho lest mu poskytla dostatek času, aby unikl hlouběji do rozvalin. Pokradmu spěchal pryč a netušil, na jak dlouho trik s předstíranou smrtí zabere. Snažil se najít nějakou únikovou cestu. Původně měl v úmyslu dospět k pobřežním mangrovovým bažinám ostrova Temwen, ale věděl, že promrhal cenný čas, a nakonec se v panující tmě jen úspěšně ztratil.

Podle kvílení motorů půl kilometru od sebe usoudil, že si pronásledovatelé uvědomili, co se přihodilo. Několik vteřin naslouchal. Roztahují se do stran. Zahajují pátrání. Hon znovu začíná.

Zatím se držel co nejvíc ve vodě a ukrýval se, aby ho neprozradilo vyzařované tělesné teplo. Nyní ale věděl, že čas vypršel. Potřeboval najít cestu ven – a to rychle. Mangrovové bažiny představovaly jeho jedinou naději. V bahnu a mezi hustými kořeny stromů nebudou Davidovým mužům vodní skútry k ničemu.

Nejdřív se tam ovšem musí dostat...

Unaveně se vytáhl na ostrůvek a několik vteřin spočíval na břiše, než se namáhavě zvedl na nohy. Vzhůru vedla příkrá stráž. Jednalo se o obtížný, ale nikoliv nezvládnutelný výstup. Musel se dostat na nějaké vyvýšené místo, aby zjistil, kde přesně je, i kdyby to znamenalo, že se na několik vteřin zjeví svým pronásledovatelům.

Zvedl pušku a hodil si na záda batoh.

Potlačil zasténání a vydal se na cestu vzhůru. Po několika krocích si uvědomil, že svah je příkřejší, než se domníval. Drápal se hustou vegetací z jedné čedičové terasy na druhou. Klouzaly mu prsty a z kolen, už tak odřených, mu brzy tekla krev. Zesláblé paže se mu chvěly vyčerpáním, ale konečně se doplazil na vrchol.

Zůstal klečet a rozhlédl se. V té tmě netušil, že má svobodu na dosah ruky, ale ve svitu hvězd spatřil, jak necelých třicet metrů od něj naráží mořská voda na umělý vlnolam.

Za ním se nacházelo otevřené moře.

Na větší hloubce si Jack všiml malé šalupy natřené nabílo s modrým majáčkem na vysokém stěžni. Plavidlo pobřežní policie. S rozsvícenými světly. Na přidi stála drobná postava. Odlesk od jejích očí naznačoval, že se

rozhlíží dalekohledem, s největší pravděpodobností vybaveným nočním viděním. Jackovi bylo jasné, že nejde o žádnou přátelskou loď. Takhle se sem patrně přepravil Spangler.

Jack si poprvé uvědomil přítomnost vodní nádrže na vrcholu. Měla přibližně čtvercový tvar a vypadala jako malé jezírko. Něco ho k ní pudilo. Tmavou vodní hladinu obklopovala úzká písčná pláž s příměsí drcených korálů. Jackovy dlaně a kolena se zabořily do písku.

Do protější strany ostrůvku narazil granát, který vybuchl a vyhodil do vzduchu hlínu spolu s potrhaným kapradím. Jack se přitiskl k zemi. V uších mu zvonilo od vzduchové vlny exploze. Vzápětí zaslechl známý zvuk vodních skútrů, které se blížily k jeho pozici. Všiml si, že postava na palubě policejní lodi horečně ukazuje jeho směrem.

Vzduchem se mihl další granát, odrazil se od kamenného vrcholu ostrova, skutálel se po svahu dolů a vybuchl v kanálu. K nebi vytryskl mohutný gejzír vody. Někdo ostřeloval ostrov granátometem.

Jack se připlazil k okraji vrcholu. Musel se dostat dolů k vodě. Dvakrát měl štěstí a bylo mu jasné, že potřeť proti němu stojí počet pravděpodobnosti. Nahlédl přes okraj a spatřil dva skútry, které se řítily k němu. Další zatáčel do strany, aby ho obeplul a dostal se mu do zad. Chystali se ho obklíčit. V další chvíli kameny pokropila dávka z útočné pušky, která jeho hlavu minula o necelých třicet centimetrů. Stáhl se zpátky, ale stačil si ještě všimnout protivníka.

Odstřelovač se krčil na střeše nízké budovy o tři ostrůvky dál.

Už když Jack ustupoval, vzduchem zahvízdal třetí granát a vybuchl na pomezí písku a vody na vrcholu kopce. Kolem něj proletěl šrapnel.

K čertu!

Jack si strhl z ramene zbraň a zůstal ležet na kamenech, aby neposkytoval odstřelovači žádný cíl. Opatrně lezl kupředu s připravenou puškou a neodtrhoval oči z hledáčku. Když se mu v něm objevila nízká budova, znehybněl a zadoufal, že jeho úskok v mořské vodě pušku nepoškodil. Čekal, pomalu vydechoval a zpevnil držení zbraně. Jakmile zahlédl nějaký pohyb, vypálil dávku střel a ihned se odkulil stranou. Vleže na zádech si tiskl pušku k hrudi. Netušil, jestli zasáhl cíl, ale v každém případě bude odstřelovač aspoň opatrnější. A nyní také Jack přinejmenším věděl, že jeho puška stále funguje.

Do vody na druhé straně kanálu dopadlo s hlasitým šplouchnutím něco velkého. Z jednoho skútru se ozval výkřik: „Zasáhl Handela! Dostaňte toho hajzla!“

Jack se překulil zpátky na břicho a přelezl k opačné straně ostrůvku.

Bude to muset risknout a skočit. Kanály sice nebyly hlubší než dva metry, ale nepřátelé se blížili příliš rychle. Neměl na vybranou.

Dospěl k okraji a připravoval se ke skoku, ale vtom si všiml vodního skútru přímo pod sebou. Ve všeobecném zmatku ho vůbec neslyšel.

Uhnul, když okraj ostrůvku pokropila palba. V pravém uchu ucítil palčivou bolest, ale nedbal na ni a překulil se až k písčné, svažující se pláži kolem jezírka uprostřed ostrova. Zaposlouchal se a slyšel, jak se blíží další stroje. Po krku mu stékala krev. Věděl, že je jeho osud zpečetěn. Namířil pušku před sebe a pozpátku se stáhl ještě o něco víc. Kotníky už mu visely nad vodou nádrže. Jinam nemohl ustoupit. Jedinou útěchu představovalo pomyšlení, že Karen a ostatní unikli.

Zatímco čekal na rozhodující útok, palec u nohy mu začala oždibovat jakási drobná rybka, přilákaná krví z odřenin. Odkopl ji pryč.

Přitom si vzpomněl na to, co mu Karen vyprávěla o ostrově Darong. Jezero spojuje s mořem za korálovým útesem podzemní tunel, kterým sem mohou proplouvat ryby. Ohlédl se. Vlnolam byl jen nějakých třicet metrů od něj. Bude to obtížné, ale nikoliv nemožné.

Zaslechl na kamenech šramot.

Věděl, které z obou rizik je menší.

Pustil pušku, natáhl si batoh na obě ramena a vklouzl do jezera, jehož dno se příkře svažovalo. Několik vteřin šlapal vodu a zhluboka dýchal. Obvykle dokázal zadržet dech až na pět minut, ale tady půjde o dlouhou plavbu tmou.

Po posledním nadechnutí se ponořil do hloubky. Čerstvá rána na uchu ve slané vodě páčila jako čert, ale ta bolest mu aspoň pomáhala v soustředění.

Rukama se dotkl usazenin na dně. Otočil se a ohledával okraje umělé nádrže, aby našel ústí do podmořské chodby. Nejprve plaval u strany otočené směrem k vlnolamu, kterou považoval za nejpravděpodobnější místo. Rychle odhalil, že se nemýlil: jeho paže se ponořila do otvoru kamenného tunelu.

Zapamatoval si přesnou polohu, vyplaval na hladinu a několikrát se rychle, zhluboka nadechl. Mezitím pozorně poslouchal. Zdálo se, že vodní skútry odjíždějí pryč, ale u jezera se zvuky ozývaly s podivnými ozvěnami, takže si nemohl být jistý, zejména vzhledem k jejich množství. O něco blíže zaslechl, jak se někdo dohaduje šepem se svým společníkem. Následovalo rachocení uvolněných kamenů a slovo „bomba“. To mu úplně stačilo.

Vykopl nohama, potopil se a jediným plynulým tempem zajel do chodby. Nezastavoval se a vydal se tunelem, kterým proplouval pomocí

rukou a prstů u nohou. Neviděl vůbec nic. Poslepu se hrabal kupředu a paže i nohy mu rozdíraly ostré výběžky korálů. Už ale necítil bolest. Soustředil se na jednu jedinou věc: pokračovat kupředu.

Prodíral se dál a vnímal, jak ho začínají pálit plíce.

Ignoroval i tuto bolest.

Natáhl se rukou před sebe a nahmatal kámen. Přepadla ho chvilková panika. Spěšně sáhl kupředu oběma dlaněmi. Další cestu blokovala kamenná stěna. Z úst mu vyrazilo několik bublinek vzduchu, ale přiměl se ke klidu. Panika je potápěčův nejhorší nepřítel.

Ohledal stěnu po obou stranách a uvědomil si, že chodba pokračuje napravo od ní. Jednalo se jen o slepé zakončení. Změnil směr a protáhl se těsně kolem rohu.

Sice se mu ulevilo, ale zároveň ustaraně přemítal, jak dlouhá ta chodba je a jaké zrádné odbočky ho ještě mohou čekat. Ostrov Darong sice ležel jen třicet metrů od konce korálového útesu, ale jestli se tunel různě vine a kroutí, jak velkou vzdálenost bude muset ve skutečnosti překonat?

Už mu docházel kyslík. Hodiny fyzické námahy si vybíraly svou daň. Končetiny vyžadovaly další přísun vzduchu. Před očima se mu začínaly dělat mžítiky z nedostatku kyslíku.

Ještě zrychlil a odmítal podlehnout panice. Pohyboval se rychle, ale metodicky. Chodba znovu dvakrát zatočila.

Plíce mu svírala bolestná křeč. Věděl, že zanedlouho přijde okamžik, kdy ho reflexy přinutí k nádechu. V naprosté tmě, při slepé cestě do neznáma, však neměl jinou možnost, než potlačovat zvířecí instinkty.

V hlavě mu bušilo. Před očima se mu převalovaly jiskřičky různobarevných světélek.

Věděl, že mu hrozí bezprostřední nebezpečí utopení, a pomalu z plic vydechl trochu vzduchu. Tím jeho tělo získalo falešný dojem, že se každou chvíli nadechne, a plíce se uvolnily. Tento trik mu dopřál několik dalších okamžiků.

Kopal nohama a pravidelně vydechoval další doušky vzduchu.

Nakonec ho však tento poslední trik zradil. Plíce už měl skoro prázdné. Jeho tělo křičelo po kyslíku.

Pokoušel se něco zahlédnout, aby odhadl, jak daleká cesta mu ještě zbývá. Obklopovala ho však černočerná temnota. Nikde žádná známka, že by chodba brzy končila.

Věděl, že je ztracený.

Zabíral rukama, ale neměl v nich žádnou sílu. Prsty se mu zaryly do skály.

Vtom se daleko před ním objevil záblesk světla. Je skutečný? Nebo má halucinace vyvolané blížící se smrtí?

V každém případě přiměl své vyčerpané paže k dalšímu pohybu.

Za sebou slyšel tlumenou explozi, jejíž hluk mu vibroval ve všech kostech. Ohlédl se přes rameno přesně v okamžiku, kdy k němu dospěla rázová vlna, která ho tvrdě vrhla kupředu a odírala ho o stěny. Voda mu vnikla do nosu. Posledním zbytkem vzduchu ji vypudil. Naslepo kolem sebe mával rukama. Trvalo mu vteřinu, než si uvědomil, že už ho neobklopují stěny.

Je venku z tunelu!

Hrabal se k hladině. Ke vzduchu. Jediné, co potřeboval, byl pořádný nádech.

Vzhlédl a spatřil hvězdy... a měsíc!

Kopal nohama a zmítal sebou. V okamžiku, kdy se vynořil prsty rukou nad hladinu, jeho plíce vzdaly marný boj a vtáhly do sebe nosem i ústy slanou mořskou vodu. Dusil se a lapal po dechu. Zoufale se ze sebe pokoušel vodu vykašlat.

Někdo ho popadl za vlasy a vytáhl mu hlavu nad hladinu. Na vzduch a do světla. Jack zvedl oči. Měsíc sestoupil k moři. Zaléval ho kruh oslnivého světla. Otočil se..., nebo byl otočen.

„Přestaňte mu svítit do obličeje!“

Obklopovaly ho hlasy. Známé hlasy. Hlasy mrtvých.

Vnímal, jak se nad ním sklání tmavá postava starého přítele, který ho přišel odvést na druhou stranu. Strnule zvedl raku a znovu ho zavalila černota. V duchu ještě zašeptal přítelovo jméno: *Charlie...*

23.05

„Bude v pořádku?“ zeptala se Lisa.

Charlie vytáhl Jackovo bezvládné tělo do člunu. „Ty jsi doktorka, tak mi to pověz ty.“ Překulil Jacka na břicho, stáhl mu ze zad promáčený batoh a vypumpoval mu z hrudi vodu. Jack vykašlal a vyzvracel další.

„Aspoň že dýchá.“ Lisa se k němu sklonila. „Musíme ho ale dostat zpátky na *Deep Fathom*. Potřebuje kyslík.“

Robert na zádi přidal plyn a člun se s řevem motoru obrátil k čekající lodi. *Fathom* kotvil nedaleko. Kolem okrajů rozvalin patrolovala dvě další policejní plavidla.

Charlie strávil polovinu večera přesvědčováním místních úřadů, aby mu pomohly při pátrání po Jackovi a ostatních. Nikdo ho neposlouchal a

všichni trvali na tom, ať počká do rána. Následoval vzrušený telefonát od profesorky Nakanové, která popisovala útok na jejich skupinu v Nan Madolu. Policie nyní už měla důvod, aby se jela podívat na danou lokalitu, kterou však spolu s *Fathomem* našla opuštěnou.

Spanglerův útočný tým zjevně dostal tip, protože právě v okamžiku, kdy vplouvali do zátoky, jeden z malých ostrůvků Nan Madolu rozerval obrovský výbuch na kusy. Charlie už seděl ve člunu a ihned zamířil k místu exploze, protože věděl, že Spangler musel mít nějaký důvod, proč ten ostrov vyhazovat do povětří.

U okraje vlnolamu si Charlie povšiml bublající vody a vydal se k ní, když tu se na hladinu vynořila bledá ruka. Vzápětí se opět potopila. Snadno to mohl přehlédnout.

Nad jejich kapitánem musejí držet ochrannou ruku všichni mořští bohové, pomyslel si zpětně.

Jack v člunu zasténal a pokoušel se posadit. Zachvěla se mu oční víčka, ale nenabyl vědomí. Charlie se k němu sklonil a zašeptal mu do ucha. „Bud' v klidu, člověče, máme tě. Jsi v bezpečí.“

Zdálo se, že jeho slova měla kýžený účinek. Jack se uvolnil.

„Už má lepší barvu,“ poznamenala Lisa, ale sama byla bledá jako duch. Z tváře jí strachem a starostmi zmizela veškerá krev.

Kdyby dorazili o pouhou minutu později...

Ze zádě se ozval Robert s vysílačkou přitisknutou k uchu. „Policie říká, že ještě v noci prohledají rozvaliny.“ Spustil ruku. „Ale vypadá to, že se Spanglerův oddíl ztratil jako pára nad hrncem.“

„K čertu s těmi parchanty,“ zaklel Charlie. „Jestli je někdy dostanu do rukou...“

23.34

David sbíhal po úzkém schodišti malé policejní šalupy. Unikli jen tak tak. Varování o příjezdu policie se k němu dostalo ve stejný okamžik, kdy zjistil, že objevili Jacka.

Nezbýval mu čas na nic jiného, než rozmístit výbušné nálože kolem celého ostrova a následně provést rychlou evakuaci na čekající loď. V případě misí s černou prioritou bylo odhacení či chycení horší než smrt. Museli pracovat bezchybně a nesměli za sebou nechat jedinou stopu.

Sebrali svoje mrtvé a rychle zmizeli do bludiště atolů a ostrovů. Nakonec trvalo opuštění místa činu pouhých pět minut.

I tak ale měli namále. Když se zhasnutými světly odplouvali, David

spatřil, jak se v zálivu objevuje první policejní loď se zapnutým majákem. Exploze pomohla zamaskovat jejich ústup, protože přilákala pozornost policie jiným směrem.

Ještě nikdy v celé své kariéře ale nebyl tak blízko neúspěchu.

Zamračeně dospěl k nejnižšímu patru plavidla a přistoupil k ocelovým dveřím. Vyťukal elektronický kód a vstoupil do malé cely. Sice ztratil dva dobré muže, ale nakonec se nejednalo o naprosté fiasko. V cele ležela ta kanadská antropoložka, přivázaná k posteli. Při jeho vstupu se zazmítala a pokoušela se vyvléci z pout. V ústech měla roubík.

„Vzdejte to. Nemůžete utéct.“ Vytáhl ze stehenního pouzdra potápěčský nůž a přistoupil k ní.

Místo aby se rozplakala nebo sebou házela ještě víc, znehybněla a jenom ho propalovala vzteklymi pohledy.

David si sedl na okraj postele a přeřízl jí nožem roubík. Vyplivla kus látky z úst. „Ty hajzle!“

David si pohrával s nožem. „Trochu si popovídáme, profesorko Graceová. Doufám, že vám nebudu muset rozvazovat jazyk tímhle ostrím.“ Všiml si kapky krve, která jí stékala od vlasů ke krku, natáhl se k ní a přitiskl palec k její bouli.

Trhla sebou.

Když objevil její úkryt, omráčil ji pažbou pušky. Její lest s tužkovou svítilnou téměř zafungovala. Zabořil palec do citlivého místa a s potěchou si vychutnal, jak vykřikla bolestí. „Už jste skončila s těmi svými triky?“

Plivla mu do tváře.

Nechal její slinu volně stékat a nenamáhal se ji otírat. „Jen abychom si rozuměli.“ Chytil ji rukou za rozkrok, po koupeli v mořských kanálech dosud vlhký, a tvrdě stiskl.

Zalapala po dechu, vytréštila oči a pokusila se před ním uhnout. „Nesahej na mě, ty zatracený parchante.“

Držel ji pevně. „Moji nadřízení vás sice chtějí živou, aby zjistili, co víte, ale to neznamená, že vás nemůžeme zranit tak, jak by vás nenapadlo ani v těch nejhorších nočních můrách. Takže začneme znovu. Kde je ten krystal, o kterém jste se zmínila v e-mailu panu Kirklandovi?“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Špatná odpověď,“ řekl a krutě se usmál.

Zaklepání na dveře ho vyrušilo z jeho malé hry. Viděl, že na prahu stojí Rolfe, stále ještě v potápěčské kombinéze, byť zpola rozepnuté. Rolfe přejel pohledem po zajatce a znovu se zahleděl na Davida.

„Pane, Jeffreys nadále monitoruje policejní linky. Právě... ehm, právě se

dozvěděl překvapující zprávy.“ Rolfe kývl na vězenkyni. „Možná bychom měli jít ven...”

Žena na posteli se ozvala: „Jack žije, že ano?”

David jí uštědřil hřbetem ruky políček. „Chovej se slušně, děvko.“

Rolfe neklidně přešlápl z nohy na nohu. „Ona má pravdu, pane. Vytáhli Kirklanda z oceánu. Je zraněn, ale naživu.“

V Davidovi vzkypěl vztek. „Zatraceně! Copak ten chlap nemůže jednou zůstat po smrti?”

„To není všechno.“

„Co ještě?”

„Je... je na palubě *Deep Fathomu*.“

Davida ta zpráva ohromila natolik, že chvíli nedokázal promluvit.

Rolfe to rozvedl: „Nevím, jak je to možné, ale jeho loď je tady.“

David zavřel oči a cítil, jak mu celým tělem cloumá vztek. Ten chlap mu neustále maří plány. Otočil se ke svázané ženě. Kirkland riskoval život, aby mohla uniknout. Proč? Prohlížel si ji. Měl dojem, že získal jistou výhodu, kterou by mohl využít ke svému prospěchu.

Vstal a ukázal na zajatkyni. „Dovlečte ji na palubu.“

23.56

Jack se pomalu probudil. Teprve po několikerém nadechnutí si uvědomil, kde vlastně je. Týkové obklady, ta skříňka se zásuvkami, kapitánský stolek. Byla to jeho vlastní kajuta na palubě *Deep Fathomu*. Nedávalo to smysl.

„Podívejme, kdo se vyspínal,“ pravil něčí hlas.

Jack otočil hlavu a poprvé si všiml, že má na obličeji kyslíkovou masku, jejíž trubice vedla k přenosné nádrži. Zvedl ruku, aby ji odsunul stranou.

„Nech si ji.“

Jack zaostřil pohled na ženu sedící vedle jeho lůžka. „Liso?” Za ní postával Charlie Mollier. Při zvuku hlasu svého pána zvedl Elvis hlavu z podlahy a položil si ji k němu na prostěradlo.

„Koho jsi čekal?” Lisa mu narovnala polštář. „Jsi dost silný, aby ses posadil?”

Jack se zmateně pokoušel pochopit, co se děje. Pamatoval si honičku v rozvalinách Nan Madolu i cestu podmořskou chodbou, ale... „Vy jste přece všichni mrtví.“ Namáhavě se zvedl, rozkašlal se a hlasitě zasténal.

„Opatrně.“ Lisa mu pomohla do sedu a podložila mu záda polštáři.

„Jau.“ Bolel ho každý centimetr těla. Zvedl paže a všiml si nitrožilní

infuze, která vedla k vaku s fyziologickým roztokem. Ruce měl natřené hojivou masťou a ovinuté obvazy.

„My že jsme mrtví?“ ozval se Charlie se širokým úsměvem. „Člověče, to ty máš kliku, žes to přežil.“

Jack se znovu rozkašlal. Měl pocit, že mu někdo vydrhl plíce ocelovým kartáčem. „Ale ta bomba...?“

Charlie si sedl k němu na postel. „Jo tohle, promiň, ale potřebovali jsme, aby si všichni mysleli, že jsme se potopili. Nálož mám zamčenou dole v laboratoři.“

Jack zavrtěl hlavou, ale okamžitě toho zalitoval. Zašklebil se bolestí. „Co se sakra stalo?“ vyštěkl podrážděně.

Charlie mu odvyprávěl poslední události, jak posádka našla bombu a Robert rozpoznal ve spouštěcí přijímač rádiových signálů. Vzhledem k Lisině zkušenostem s elektronickými zařízeními nebylo obtížné přijímač odstranit. Věděli nicméně, že ten, kdo sem nálož nastražil, nebude spokojený, dokud loď nevyletí do povětří. Proto zavolali Jackovi a oznámili mu nález bomby, aby v případě, že jsou odposloucháváni, přiměli nepřátele nálož odpálit. „Což se taky stalo,“ vysvětloval Charlie. „Když jsme viděli, jak ten odmontovaný přijímač bliká, věděli jsme, že byl vyslán signál k detonaci, a zinscenovali jsme vlastní smrt. Hodili jsme přes palubu několik křesel a bójek, nalili jsme do vody trochu paliva a všechno jsme to zapálili.“

Jack nevěřícně hleděl z jednoho na druhého.

„Pak jsme se plnou parou vydali rovnou sem k Pohnpei. Samozřejmě jsme museli zachovávat naprosté mlčení. Nemohli jsme nijak komunikovat, jinak bychom prozradili svoji lest.“

„Ale... ale...“ Jack cítil, jak se v něm dme chladná zlost, která mu dodává čerstvé síly. Stáhl si kyslíkovou masku a propaloval oba pohledem. „Máte vůbec ponětí, jaký jsem měl strach?“

Charlie po něm nevinně loupł očima. „Takže bys byl radši, kdybychom vyletěli do vzduchu?“

Jack chvíli hleděl na Charlieho raněný výraz a vyprskl smíchem. Musel se chytit za boky, aby zmírnil bolest. „Jistěže ne.“ Vzhlédl k nim a oči se mu zalily slzami. „Nemáte tušení, co to pro mě znamená, když vás všechny vidím...“

Lisa se k němu sklonila a krátce ho objala. „Jen odpočívej. Máš za sebou mizerný den.“

Jack si náhle vzpomněl. „Ale co Spangler? A ostatní?“

Charlie se podíval na Lisu a poté znovu na Jacka. „Spangler vzal dávno

roha. Ale spojila se se mnou profesorka Nakanová. Doufala, že víš, co se přihodilo s doktorkou Graceovou. Nepodařilo se jim ji najít.“

Jack cítil, jak se mu sevřely útroby. „Jak to? Nechal jsem Karen s ní.“

Charlie zavrtěl hlavou. „Policie ještě profesorku Nakanovou vyslýchá na jedné ze svých lodí. Nakanová nás požádala, jestli by se k nám nemohla přidat. Odpověděl jsem, že klidně ano.“

Jack přikývl, ale v mysli mu vířily tisíce otázek. *Kde je Karen? Co se stalo?*

Po chodbě se rozlehly spěšné kroky. Do místnosti vpadl Robert a přejel pohledem po všech přítomných. „Díky bohu, že jsi vzhůru, Jacku.“

„Co se děje?“

„David Spangler nás kontaktoval vysílačkou,“ odvětil Robert udýchaně. „Chce s tebou mluvit.“

Jack spustil nohy z postele a odsunul Elvise stranou. Kývl na Lisu a infuzi. „Odpoj mě.“

Lisa zaváhala.

„No tak. Už je mi fajn. Přežil jsem horší věci.“

Lisa odlepila náplast a vytáhla mu ze žíly katetr. Poté malou ranku zalepila a ustaraně se podívala na Charlieho.

Jack nejistě vstal. Charlie se k němu natáhl, aby mu pomohl udržet rovnováhu, ale Jack na něj mávl, ať jde pryč. „Tak se pojďme podívat, co ten parchant chce.“

Všichni společně vystoupali do kormidelní. Jack zvedl mikrofon k vysílačce a ohlásil se: „Tady Kirkland.“

Z reproduktoru zapraskal Spanglerův hlas: „Jacku, jsem rád, že ti nic není. Slyšel jsem, že jsi měl namále.“

„Jdi do hajzlu. Co chceš?“

„Zdá se, že máš něco, co chci, a já mám zase něco, co bys chtěl ty.“

„O čem to mluvíš?“

Z vysílačky se ozval nový hlas. „Jacku?“

Křečovitě sevřel v prstech mikrofon. „Karen! Jsi v pořádku?“

Odpověděl Spangler: „Užívá si naši společnost. Teď si ale promluvíme obchodně. Já tu ženskou k ničemu nepotřebuju. Chci jenom ten kus krystalu.“

Jack vypnul mikrofon a ohlédl se na Lisu. „Kde je můj batoh?“

„Dole v kajutě.“

Jack znovu mikrofon zapnul. „Co navrhuješ?“

„Výměnu kus za kus. Krystal za tu ženu. Pak se všichni rozejdeme jako přátelé a zapomeneme, že se to vůbec stalo.“

Jasně, pomyslel si Jack. Věděl, že Davidovi nemůže věřit ani dobrý den. Neměl ovšem na výběr. „Kdy?“

„Aby se nikdo nepokusil o žádné další úskoky, řekněme zítra za rozbřesku. Na moři. Za plného světla.“

„Dobře, ale místo vyberu já.“ Jackovi se v mysli začaly skládat obrysy předběžného plánu.

„Souhlasím..., ale jestli uvidím jedinou policejní loď, nasekám tu ženskou na kousíčky a nakrmím s ní žraloky.“

„Chápu. Takže se setkáme za svítání u východního pobřeží ostrova Nahkapw.“ Jack to jméno vyhláskoval. „Víš, kde to je?“

„Najdu to. Uvidíme se tam.“ Vysílačka ztichla.

Jack odložil mikrofon.

„Uvědomuješ si, že je to past?“ zeptal se Charlie.

Jack se zhroutil do sedadla. „Jistě, o tom není pochyb.“

17. kapitola

Změna kurzu

7. srpna, 5.30

U východního pobřeží ostrova Nahkapw, Mikronésie

Půl hodiny před rozbřeskem Jack plaval tmavou vodou. Podíval se na zářící displej potápěčských hodinek. Zatím všechno probíhalo podle plánu. Zádřovou palubu *Deep Fathomu* opustil před deseti minutami. Na sobě měl neoprénový potápěčský oblek, ploutve, nádrže se stlačeným vzduchem a kompenzátor vznášivosti. Už dávno rozhýbal všechny ztuhlé svaly. Rovnoměrně zabíral, pomalu, ale rázně kopal ploutvemi a rychle postupoval po mořském dně. Hladce se vyhnul dalšímu kamennému sloupu, který se před ním vynořil ve tmě. Vzal si s sebou Robertovu výbavu pro noční potápění – malou ultrafialovou svítilnu připevněnou k zápěstí a masku s nočním viděním –, takže neměl sebemenší potíže s viditelností.

Pohlédl na kompas a zamířil směrem ke Spanglerově policejní šalupě. Hodinu před svítáním obě plavidla dorazila k východnímu břehu ostrova Nahkapw. Udržovala mezi sebou uctivou vzdálenost půl námořní míle a čekala na rozbřesk.

Jack se ovšem spustil do vody, ještě než jeho loď zcela zastavila. Jeho plán vyžadoval rychlost a kradmý postup nočním šerem. Ještě předtím si nechal zafaxovat nákres lodě pohnpeiské policie a kód k číselnému zámku cely tohoto konkrétního plavidla. Jestli mají Karen, drží ji určitě tam. Nebo v to aspoň doufal.

Před ním se objevil další kamenný pilíř a vzápětí ještě jeden. Jack zpomalil. Spatřil stěny a polorozpadlé domy porostlé silnou vrstvou korálů a chaluh. Pozvedl zápěstí se světlem. Do dálky se táhly další budovy.

Proplouval potopenou kamennou vesnicí Kahnihnw Namkhet.

Karen ji popisovala předchozího dne cestou k Nan Madolu. Jednalo se o důvod, proč si vybral toto místo. Policejní šalupy byly vybaveny sonarem a Jack potřeboval maximální možné krytí, aby se dokázal nepozorovaně přiblížit ke Spanglerově lodi.

Držel se u dna a u sloupů, zdí i domů, protože chtěl sonaru poskytovat co možná nejmenší cíl. Ve vzdálenosti dvou set metrů od cíle začal kličkovat a snažil se neustále krýt za stěnami.

Nad sebou viděl pátrací reflektory šalupy, které se míhaly sem a tam po hladině. Přes masku s nočním viděním celá oblast zářila jako vánoční stromeček.

Pokračoval ještě opatrněji, zastavoval se a čekal v jednotlivých výklencích a za hromadami uvolněných kamenů.

Konečně se ocitl přímo pod kýlem policejního plavidla, splývajícího na hladině dvanáct metrů nad ním. Podíval se na hodinky. Měl několikaminutové zpoždění. Brzy vyjde slunce.

Vyprázdnil kompenzátor vznášivosti a uvelebil se na mořském dně sedmnáct metrů pod lodním kýlem. Skryl se ve stínu dávné pevnosti se silnými hradbami. Sundal si nádrže se stlačeným vzduchem, skopl z nohou ploutve a odložil zátěž. Během odstrojování si ponechával v ústech přívod vzduchu a několikrát se před cestou vzhůru zhluboka nadechl. V předklonu odvázal druhou, menší nádrž, kterou měl na boku. Ta byla určená pro Karen. Položil ji vedle vlastního vybavení. Všechno bylo nachystané.

Narovnal se a sáhl si k opasku, aby podruhé zkontroloval, že má pořád u sebe dva nepromokavé plastové váčky. Spokojeně zhasl UV světlo. Obklopila ho temnota.

Vyplivl z úst regulátor přívodu vzduchu a odrazil se ode dna. Namířil přímo k zádi loď. Cestou vzhůru pomalu vydechoval, aby vyrovnával změnu tlaku. Vynořoval se rychleji, než bylo bezpečné, ale nemohl se příliš dlouho zdržovat na otevřeném prostranství.

Za pár vteřin už se dlaní dotkl hladkého podbřišku lodi. Vydal se obezřetně k zádi, kde se vynořil ve stínu trupu a stáhl si z obličeje masku. Natřel si obličej i ruce kolomazí, aby se mu od bledé kůže odráželo co nejméně světla.

Spatřil, jak se o zábradlí opírá jeden ze Spanglerových mužů s cigaretou v puse. Jack se zaposlouchal. Neslyšel nikoho dalšího, ale nemohl nic riskovat. Přesunul se k pravoboku, vytáhl z opasku zrcátko na teleskopickém rameně a vysunul je k zádi. S jeho pomocí se rozhlédl po zadní palubě. Byl tu jen ten jediný muž. Dobře, pomyslel si Jack. Šalupa mířila přídi k *Fathomu* a tam se podle všeho také soustředila bezpečnostní opatření. Natočil zrcátko k přídi a ihned si všiml nějakého pohybu. Dva muži. Možná víc.

Jack rychle zrcátko zatáhl a vrátil se k žebříku na zád'. Rukou vyzkoušel jeho pevnost. Žebřík tu byl připevněn nastálo ocelovými šrouby, takže by

neměl rachotit.

Vzal si z opasku jeden z čistých plastových vaků a prsty sevřel rukojeť pistole, kterou měl uvnitř. Pozvedl ji nad hladinu a přes tenkou umělou hmotu položil ukazováček na spoušť. Zbraň už měl odjištěnou. Čekal na vhodnou příležitost.

Přitom vrhl krátký pohled na hodinky. Na východním obzoru už se objevila záře nadcházejícího úsvitu. *No tak, sakra...*

Strážný nad ním odhodil nedopalek do moře. Hořící špaček přeletěl Jackovi nad hlavou a se syknutím dopadl do vody. Muž zazíval, otočil se a opřel se o zábradlí zády. Sáhl rukou do kapsy a vytáhl krabičku winstonek, z níž se pokusil vyklepnout další cigaretu.

Jack se jednou rukou vytáhl na žebřík, zapřel se nohama o příčku, namířil a vypálil. Tupý zvuk tlumiče zakryl nenápadným zakašláním. Na bílou palubu dopadly kapky krve. Jack se natáhl vzhůru a zachytil hroutící se mužovo tělo. Využil jeho mrtvou váhu jako opora, přehoupl se přes zábradlí a spustil bezvládné tělo na palubu.

Přikrčeně přeběhl k vnější nádrži šalupy, vytáhl druhý plastový pytlík a stiskl červené tlačítko. Těžce polkl, podíval se na hodinky a zasunul balíček vedle ocelové nádoby.

Otočil se a vyrazil ke dveřím vedoucím ke schodišti na spodní palubu. S namířenou zbraní nahlédl do chodby. Nikde nikdo. Otevřel dveře dokořán a seběhl po matně osvětlených schodech dolů. Na konci chodby se nacházely dveře z nerezové oceli, s jediným malým okénkem.

Jack k nim opatrně vykročil. Byly tu uskladené různé bedny a role nepromokavých plachet, které vytvářely potenciální úkryty. Obezřetně pokračoval v cestě, mířil pistolí před sebe a prohledával očima zákoutí a temná místa. Nikdo tu nebyl. Jakmile dospěl k ocelovým dveřím, nahlédl dovnitř okénkem. Měl co dělat, aby nevydechl úlevou. Uvnitř ležela Karen, připoutaná k posteli.

Jack spěšně vyťukal přístupový kód a uslyšel vítaný zvuk uvolňované západky. Otevřel dveře a vkulil se do místnosti, připraven na nenadálý útok ze zálohy. Rozhlédl se po místnosti se zbraní přichystanou k výstřelu. Nikde žádné strážce.

Karen se zasmíkala a vytřeštila překvapeně oči. „Jacku!“ Když k ní přikročil, uvědomil si však, že v jejím hlase nezní překvapení, ale strach.

Od dveří za sebou zaslechl zašustění a otočil se. Na chodbě stál David s pistolí namířenou na jeho hrud'. Stočenou plachtu, pod níž se ukrýval, měl nyní přehozenou přes ramena.

„Odhod' zbraň, Kirklande.“

Jack zaváhal, ale pak položil zbraň na zem.

David ze sebe setřásl nepromokavou plachtu. „Odkopni zbraň sem.“

Jack zamračeně a s rukama nad hlavou poslechl.

„Jsi tak předvídatelný, Jacku. Pořád si hraješ na hrdinu.“ David vstoupil do cely. „Já věděl, že tě sem nalákám na správnou návnadu. Ale musím říct, že jsi nezapomněl nic ze svého výcviku. Dostal ses přes moje vlastní muže, aniž by si tě někdo z nich všiml.“ Pozvedl pistoli. „Naštěstí důvěřuju jen sám sobě.“

„Nikdy jsi nebyl týmový hráč, Spanglere. Proto mi dali přednost před tebou.“ Davidova tvář se zrůznila vztekem a Jack pokračoval o něco pomaleji. „To tě na mně štve ze všeho nejvíc, že ano? Nejde o tvou sestru. Nejde o smrt Jennifer. Nedokážeš překousnout skutečnost, že obyčejný, neurozený občan mohl překonat čistokrevného Árijce, jako jsi ty, vid’?“

David proti němu zlostně vykročil a zvedl hlaveň zbraně Jackovi k hlavě. „Už nikdy nevyslovuj její jméno.“

Jack si dovilil letmý pohled na hodinky. *Patnáct vteřin*. Potřeboval, aby David zůstal vzteklý a držel se blízko u něj. „Přestaň něco předstírat, Spanglere. Tvoje sestra a já jsme si o tobě dlouze povídali. Vím o tobě a o tvém otci.“

Davidova tvář získala téměř fialový odstín. Nenávistně vyprskl: „To, co ti řekla..., ať už to bylo cokoli, byly jenom lži. Nikdy se mě ani nedotkl.“

Jack nakrabatil čelo. Jennifer se kdysi dávno zmínila o tom, že ho jeho otec fyzicky zneužíval. Co když to ale u toho neskončilo? Jack spiklenecky ztišil hlas. „Slyšel jsem něco jiného.“

David k němu přikročil ještě blíž. „Zavři sakra hubu!“

Pět vteřin...

Jack zapřel nohy do země a sevřel ruce v pěst.

Od Davidových úst létaly kapičky slin. „Nikdy se mě nedotkl!“

Jedna...

V okamžiku, kdy lodí zaduněla exploze, se Jack ohnal pěstí. Podlaha se mu zahoupala pod nohama. Jeho pěst zasáhla Davida do čelisti a srazila ho stranou.

Z pistole vyšla rána, ale kulka se neškodně zaryla do stěny za Jackem. Jack se otočil a vykopl Davidovi zbraň z ruky. Pistole odletěla přes místnost.

David se vrhl kupředu. Jack instinktivně uhnul ke straně, ale ještě než se otočil, uvědomil si vlastní omyl. Reflexy ho pro jednou zradily. David je možná pitomec, ale zároveň je to trénovaný zabiják. Dopadl kousek od Jackovy odkopnuté pistole, přesně jak měl v úmyslu, a překulil se rovnou k

ní.

Karen zaječela z postele: „Uteč, Jacku!“

Jack znehybněl. „Zabije tě...“

„Ne! Jeho nadřizení mě chtějí živou! Běž!“

Jack zaváhal. David se natáhl po zbrani.

„Zmiz!“ vykřikla Karen.

Jack zaklel a vyběhl ze dveří, které za sebou ještě cestou zabouchl. Chodba už byla plná kouře. Nad schody tančily jazyky plamenů. Jack vrazil do sousední kajuty. Bomba, zhotovená z malé části trhaviny C-4 z Davidovy původní nálože, měla posloužit k zamaskování Jackova a Karenina útěku.

Jack přeběhl kajutu a rozmotal nouzový žebřík. Natáhl si přes obličej potápěčskou masku, naskočil na žebřík a otočil klikou poklopu na zadní palubu.

Rozezněla se poplašná siréna.

Rozrazil poklop a vypadl na palubu. Kotoulem se zvedl na nohy. Kolem pobíhali muži s vědry a hadicemi. Jeden se s ústy otevřenými překvapením zastavil a zablokoval Jackovi únikovou cestu.

V dalším okamžiku pustil kbelík a ruka mu sjela k pouzdru se zbraní. Jack proti němu vyběhl a udeřil ho loktem do krku. Voják se zhroutil na záda a začal se dávit. Jack se vrhl přes zábradlí na pravoboku.

Dopadl do vody a okamžitě se ponořil. Přidržel si masku, doplaval ke dnu a na zápěstí si navlékl ultrafialové světlo. To už vodou kolem něj začaly svištět kulky. Nedbal na nebezpečí a rozhlédl se, kam si uložil potápěčské vybavení.

Rychle je našel. Ve stínu zhroucené stěny se krátce nadechl z malé nádrže se stlačeným vzduchem a odhodil ji stranou. Karen ji nebude potřebovat. Vzhlédl.

Šalupa zůstávala nad ním, ale to nebude platit nadlouho. Výbuch nádrže s palivem představoval signál pro Charlieho, aby zavolal policii. Původní plán zněl tak, že se Jack s Karen měli ukrývat na dně, dokud policie Davida nezažene pryč.

Jack si nazouval ploutve, když vtom spatřil koutkem oka nějaký pohyb. Otočil se a podíval se nahoru.

Do vody kolem něj klesaly malé kovové předměty, nepřesahující velikostí plechovky se sodovkou. Bylo jich snad tucet, možná víc. Jeden z nich narazil do vysokého sloupu patnáct metrů od něj. Výbuch odhodil Jacka na písek a vyrazil mu vzduch z plic. V uších se mu ozvala prudká bolest. Exploze ho přechodně oslepila a Jack se překulil po dně.

Když se mu zrak vrátil, spatřil, jak se kolem něj snáší nejméně deset jiných náloží. Další past. Zbývalo mu necelých pět vteřin, než série výbuchů roztrhá celou oblast na kousky.

Popadl vznášivou vestu s připojenou nádrží se stlačeným vzduchem, otočil ji a zasunul do ní ruce v opačném směru. Nádrž, otočenou o sto osmdesát stupňů, tak měl na hrudi místo na zádech. Rozmáchl se celým tělem a udeřil s ní o vedlejší kámen. Ventil se uvolnil. Stlačený vzduch vyrazil ven.

Nádrž, nyní spíše raketa, vystřelila pryč.

Jack ji svíral pevně v náručí a ujížděl od kaskády hlubinných náloží. Pokoušel se nějak řídit směr pohybu, ale vzápětí narazil do strany jedné z ponořených rozvalin. Prasklo mu žebro. Bolestí se kousl do rtu a sevřel nádrž ještě pevněji. Pomocí ploutví a nohou řídil zhruba trajektorii plavby v bludišti sloupů a stěn, kterými prolétal jako postava z nějaké počítačové hry.

Za ním se ozvaly první výbuchy. Každý z nich cítil jako kopanec divokého mezka. Kolem se mihl velký kus čediče a kutálel se po dně.

Za několik vteřin se Jackův let zpomalil, protože v nádrží došla zásoba vzduchu. Kopal nohama, aby se ještě vzdálil od hlubinných nádrží. Nakonec už však nemohl ignorovat bolest v plicích. Odhodil prázdnou nádrž a začal se vynořovat k hladině.

Slunce stoupalo nad obzor a měnilo odstín vody z púlnoční černi v tmavou modř.

Doplaval k chabému svitu a vzápětí se nadechl čerstvého vzduchu. Zlomené žebro protestovalo proti každému nadechnutí, ale úleva z toho, že má v plicích dostatek vzduchu, bolest překonávala. Otočil se.

Nad mořem se převalovala mlha s příslibem deště. O sedmdesát metrů dál se kolem policejní šalupy stále čeřila hladina. Vypadalo to, jako kdyby loď plula v hrnci s vroucí vodou. Právě se ozvala poslední exploze, která vyvrhla vysoko do vzduchu gejzír tekutiny.

V dálce zakvílelo několik policejních sirén. Na Spanglerově plavidle se rozeřval motor, před se zvedla do vzduchu a loď prudce vyrazila pryč.

Jack mohl jen bezmocně přihlížet. Šlapal vodu a propadal malomyslnosti.

Přežil, ale ztratil Karen. Prohrál. A bez ohledu na svá slova byla v ohrožení života. Jakmile přestane být užitečná, bez milosti se jí zbaví.

Šalupa ujížděla plnou rychlostí od něj a za chvíli zmizela za výběžkem ostrova Nahkapw.

Jack za ní beznadějně hleděl. Z nebe se začal snášet mírný déšť.

Převrátil se na břicho a vydal se na dlouhou zpáteční cestu k *Deep Fathomu*.

8.46, u břehů atolu Pingelap

Tři hodiny po Jackově úniku stál David v kormidelně štíhlé šalupy. Do oken narážely provazce lijáku. Bouře se zhoršovala, ale s tím si nedělal starosti. Déšť a mlha mu aspoň poskytly dokonalé krytí, takže mohl znovu utéct před policií. Urazili více než osmdesát kilometrů a vzdálili se od ostrova Pohnpei, jak jen mohli nejdál.

Na severu viděl malý atol Pingelap. Jeho muži zrovna nakládali vybavení do člunu. Jakmile budou mít všechno připravené, vezmou vězeňkyni, potopí loď a přeplaví se k nedaleké liduprázdné pláži. Vrtulník, který je tu měl vyzvednout, už byl na cestě.

David poslouchal, jak ho po zakódované lince plísnil Nicolas Ruzickov. Nejenže celá mise málem skončila naprostým neúspěchem, ale navíc odvedli nepořádnou práci, když uvrhli v podezření vládu Spojených států. Americká ambasáda na Pohnpei měla plné ruce práce – musela chlácholit místní úřady a ujišťovat je o tom, že nasadí všechny páky, aby pachatelé byli dopadeni. Velvyslanec horlivě popíral jakoukoliv povědomost o přítomnosti Davidových mužů či o tom, co dělali v Nan Madolu. Také už odcházely značné finanční částky na soukromé účty klíčových pohnpeiských úředníků. David věděl, že neexistuje problém, který by se nepodařilo vyřešit dostatečně velkou hotovostí. Zítra budou všechny důkazy o účasti USA zametyeny pod koberec.

Ruzickov dokončil svou tirádu. „Mám dost problémů s válkou. Nemůžu ještě žehlit to, co zpackáte, veliteli.“

„Ano, pane, ale Jack Kirkland...“

„Ve své zprávě tvrdíte, že jste se ho zbavili.“

„Myslíme si to.“ David si dobře pamatoval, jak kolem lodi bublala voda, která rozhoupala celé plavidlo. Pomyslel si, že Jack nemohl nijak přežít, ale zároveň podezřívavě přimhouřil oči. Nebyl si ničím jistý. Ten grázl měl víc životů než ztracená kočka. „Je tu ale ještě jeho posádka. Domníváme se, že stále mají ten krystal.“

„Na tom už nezáleží. Vědcům se podařilo odebrat vlastní vzorek. Právě ho studují a první výsledky jsou velice zajímavé. Důležitější ale je, že podle Corteze by překlad nápisu na obelisku mohl urychlit výzkum, takže zapomeňte na ten druhý fragment. Vaší prioritou je dopravit co nejrychleji tu antropoložku na základnu Neptun.“

David sevřel ruku v pěst. „Ano, pane.“

„Poté pomůžete oddílu námořnictva vyzvednout celý pilíř a dopravit ho do Spojených států. Teprve pak budete smět začistit zbývající volné konce.“ V ředitelově hlase zněla jasně patrná zlost.

David hněvem zbrunátněl. Ruzickov ho ještě nikdy předtím takhle neseřval. Přišel o tři muže a další je těžce zraněný. Tahle operace bude představovat černou skvrnu v jeho záznamech.

„Slyšel jste mě, veliteli Spanglere?“

David chvilku nereagoval a nořil se do svého vzteku a ponížení. „Ano, pane. Okamžitě přesuneme tu profesorku na podmořskou základnu.“

Na druhém konci linky se ozvalo povzdychnutí. „Veliteli, situace na Dálném východě se každým okamžikem zhoršuje. Kolem Tchaj-wanu zuří námořní bitva. Okinawa je pod opakovanými raketovými útoky. A ve Washingtonu se už mluví o odpovědi v podobě jaderných zbraní.“ Ruzickov se odmlčel, aby Davidovi došel plný význam jeho slov. „Jistě tedy chápete důležitost svých úkolů. Pokud lze nějak využít energii ukrytou v tom krystalu, musíme tak učinit co nejrychleji. Je třeba tomuto cíli podřídit všechno ostatní. Soukromé války a pomsty musejí jít stranou.“

David zavřel oči. „Rozumím. Už vás nezklamu.“

„Dokažte to, veliteli. Přivezte tu ženu na Neptun.“

„Už jsme na cestě.“

„Výborně.“ Linka ztichla.

David ještě chvíli držel sluchátko. *Jdi se bodnout*, dodal v duchu a praštil s telefonem.

V dálce se ozvalo hlasité tepání listů helikoptéry. David si zapnul leteckou bundu a vykročil z kormidelny do zuřící bouře. Přistoupil k Rolfovi.

Poručík se postavil do pozoru.

„Přiveďte sem tu ženskou,“ přikázal mu David.

„Myslím, že je stále v bezvědomí.“

„Tak ji přineste. Vyrážíme.“ David sledoval, jak jeho zástupce mizí v podpalubí. Zatnuté pěsti si opřel v bok. Možná na ni byl příliš krutý, pomyslel si, když si vzpomněl, jak si po Kirklandově útěku vybil veškerou frustraci na bezbranné zajatkyni. Další chyby už nebude tolerovat – u sebe, u svých mužů, ani u ní.

Rolfe se objevil na schodech s bezvládnou vězeňkyní přes rameno.

Zdálo se, že ji děšť trochu přivedl k sobě. Zachvěla se a pozvedla tvář. Kolem levého oka se jí vybarvoval monokl a z nosu a natrženého rtu jí skapávala krev. Rozkašlala se.

David se odvrátil. Bude žít.
Ne, nebyl jsem příliš krutý.

15.22, *Gibraltar*, Luzonský průliv

Pruh vody mezi Tchaj-wanem a Filipínami se hemžil loděmi, z nichž na mnohých se blýskaly výstřely z palných zbraní. Admirál Houston sledoval boj přes nazelenalá okna velitelského můstku. Oblohu zakrýval příkrov kouře, který měnil denní světlo v šero. Ráno se *Gibraltar* připojil k bitevní skupině plavidla *John C. Stennis* skládající se z masivní letadlové lodi třídy Nimitz s letkou stíhaček a flotilou torpédoborců.

Ihned po příjezdu *Gibraltaru* začal čínský nálet. Na nebi hřměly letouny, které zasypávaly lodě pod sebou hustou palbou. Proti nim vzlétaly rakety protivzdušné obrany Sea Sparrow. Několik letounů explodovalo a zřítilo se v oblacích plamenů do oceánu – skutečná bitva však teprve začínala. Zanedlouho se ke konfliktu přidalo čínské námořnictvo, které se vynořilo zpoza obzoru a začalo úžinu zasypávat raketami.

Námořní bitva zuřila celý den.

Na jihu hořel americký torpédoborec *Jefferson City* a nakláněl se na bok. Právě probíhala evakuace. Z *Gibraltaru* startovala letka vrtulníků, aby pomáhala bránit jejich úsek moře.

Po Houstonově boku křičel kapitán Brenning rozkazy na svoje podřízené na můstku.

Houston vyhlížel do dýmu a všeobecného chaosu. Obě strany se navzájem rvaly na kusy. A kvůli čemu?

Rozezněla se poplašná siréna. Kulomety ráže 20 mm na přední straně lodní nástavby se otočily a zahájily palbu rychlostí padesáti střel za sekundu. Na pravoboku dva kilometry od *Gibraltaru* vybuchla střela s nízkou dráhou letu, která mířila jejich směrem.

Úlomky rakety zasáhly bok plavidla a odrážely se od kevlarového pancéřování. *Gibraltar* přečkal jejich bombardování bez většího poškození.

„Panel!“ ukázal jeden z poručíků. Dva vrtulníky, zasažené fragmenty sestřelené rakety, se okamžitě zřítily do moře. Obranné kulomety na prodloužené zádi lodě současně s tím zahájily palbu na další rakety, které letěly proti obléhanému plavidlu. Minomety střílely proti útoku mračna pum.

Gibraltar se otřásal a chvíl pod dopady úlomků.

Kapitán Brenning řekl: „Admirále, musíme se stáhnout. Je tu příliš horká půda na vrtulníky.“

Houston sevřel ruce v pěst, ale přikývl. „Vydejte rozkaz k vyklizení letecké paluby.“ Zatímco byl jeho pokyn předáván dál, Houston se otočil k *Jeffersonu*, aby se stal tichým svědkem smrti mnoha námořníků. Díval se, jak oheň zuří se stále prudší intenzitou. Od potápějícího se obra se vzdalovaly malinké záchranné čluny.

Vtom u lodní zádě došlo k masivní explozi, po které se k nebi vznesla ohnivá koule. Čluny, které byly stále příliš blízko mateřského plavidla, vynesla tlaková vlna do vzduchu. Před torpédoborce se zlověstně zvedla a zád' naopak klesla pod hladinu. *Jefferson* klouzal pod vodu. Houston nepřestával přihlížet.

„Pane!“ zavolal poručík od radaru. „Blíží se k nám řada upírů ze severu. Celkem asi třicet raket.“

Kapitán Brenning ihned zareagoval několika rozkazy.

Houston sledoval, jak *Jefferson* mizí pod hladinou. Znal limity obranných systémů *Gibraltaru* a v duchu se pomodlil za svou posádku právě v okamžiku, kdy prodlouženou zádí lodě oťrásla první exploze.

18.32, cestou na základnu Neptun

Karen seděla ve vrtulníku Sea Stallion. Okny prázdně sledovala, jak pod ní ubíhá oceán. Bolela ji tvář a nedokázala se úplně zbavit pachuti krve v ústech. Po výprasku z dnešního rána byla zesláblá a zvedal se jí žaludek. Dvakrát už zvracela.

Spangler tiše chrápal na sedadle proti ní. Zbýlá tři místa obsadili jeho muži. Jeden z nich, Spanglerův zástupce, na ni nepřestával zírat. Oplatila mu pohled. Odvrátil zrak, ale ještě předtím zahlédla v jeho obličeji záblesk studu.

Znovu se podívala na moře a v duchu probírala různé možnosti. Mohou ji sice tělesně zranit, ale ona svůj boj nevzdá. Dokud bude žít, pokusí se Spanglerovi a jeho oddílu mařit plány.

Hleděla na vodní hladinu a opřela si hlavu o chladné sklo. I po hrůzách prožitých během uplynulého dne jí na mysli tanula především jedna starost: o Jacka. Slyšela tlumené exploze, které rozkývaly celou loď.

Zavřela oči a vzpomněla si na bolest v jeho pohledu, když vybíhal ze dveří a nechával ji připoutanou na posteli. Je naživu? V duchu složila slib. Prežije, i kdyby jen proto, aby zjistila odpověď na tuto otázku.

19.08, *Deep Fathom*, u severního pobřeží ostrova Pohnpei

Jack stál v čele pracovního stolu v Robertově laboratoři. Kolem seděla jeho posádka včetně dvou nových přírůstků: Mijuki a Mwahua. Oba nastoupili na palubu před několika hodinami.

Policie je všechny vyslechla, ale bylo jasné, kdo zavinil nedávné události. Zakrátko byli propuštěni. Policejní náčelník je podle všeho chtěl vidět co nejdál od ostrova a nestaral se nijak horlivě o to, aby vyšetřil noční útok a únos. Jack měl podezření, že jakási neviditelná ruka zametá celou záležitost pod koberec.

Ničemní piráti, tak zněla konečná chabá odpověď. Policejní náčelník sliboval, že bude pokračovat v pátrání po nezvěstné antropoložce, ale Jack věděl, že si policista jen vymýšlí. Jakmile zvednou kotvy, celá záležitost zajde na úbytě.

„Jak tedy budeme postupovat dál?“ zeptal se Charlie.

Jack nedbal na bolest, která mu vystřelila z ovázaného hrudníku, a zvedl batoh, jenž mu ležel u nohou. Karenin batoh. Vysypal jeho obsah na stůl. Mezi ostatními věcmi byla i krystalická hvězda. Vedle ní dopadla platinová kniha, kterou našli uvnitř Horon-kovy krypty v Nan Madolu.

„Potřebujeme odpovědi,“ pronesl vášnivě a posunul knihu k Mijuki. „Nejdřív ze všeho potřebujeme získat překlad.“

Mijuki knihu otevřela. Jack věděl, co se v ní skrývá. Už ji sám prostudoval. Její stránky byly tvořeny tenkými pláty platiny, do kterých byly vyryty další hieroglyfy. „Hned se do toho s Gabrielem pustíme.“

Mwahu se sklonil ke knize, kterou Mijuki opět zavřela. Dotkl se jediného symbolu vyznačeného na deskách. Trojúhelník uvnitř kruhu. „*Khamwau*,“ řekl. „Tuhle značku já znát. Můj otec učít. Znamenat ‚nebezpečí‘.“

„To je fakt překvapení,“ poznamenal Kendall McMillan sarkasticky. Všechny oči se stočily jeho směrem. Jack mu navrhl, aby zůstal na Pohnpei, ale účetní nervózně odmítl a dodal: „Vzhledem k tomu, jak tam všechno zametají pod koberec, nemám sebemenší šanci, že se z toho ostrova dostanu živý.“ A tak zůstal na palubě *Fathomu*.

Jack obrátil svou pozornost zpátky ke knize a řekl: „Mwahu, když znáš něco málo z toho dávného jazyka, možná bys mohl pomoci Mijuki s překladem.“

Poté přesunul hvězdu k Charliemu. „Potřebuju, abys prozkoumal její vlastnosti a schopnosti.“

Geolog se usmál a hltal artefakt očima.

„Georgi...“, otočil se Jack k šedovlasému historikovi. „Chci, abys pokračoval v zjišťování informací o ztracených lodích v Dračím trojúhelníku. Pokus se v tom objevit nějaký řád.“

George přikývl. „Už prověřuji několik teorií.“

Kendall McMillan se zamračil a znovu se ozval: „Jak nás cokoliv z toho vytáhne z průšvihu, do kterého jsme se dostali? Proč se jednoduše nedržíme při zdi a neutečeme někam daleko?“

„Protože bychom nikdy nemohli přestat utíkat. Oni nás nenechají na pokoji. Jediná cesta ven spočívá v tom, že zjistíme skutečný důvod zřícení Air Force One.“ Jack se opřel o zaťaté pěsti. „Tahle odpověď představuje klíč ke všemu. Prostě to vím!“

Promluvila Lisa na opačném konci stolu: „Ale Kendall má pravdu. Co budeme dělat mezitím? Kam poplujeme?“

„Zpátky tam, kde to začalo. Na místo neštěstí.“

Lisa se zamračila. „Proč? To místo obšancovala armáda. Nemáme naději, že se dostaneme až k němu.“

Jackovi znělo v hlase napětí. „Protože jestli tam má namířeno David, musíme tam i my.“

18. kapitola

Temná hmota

8. srpna, 1.15

Generální štáb, Bílý dům

Lawrence Nafe poslouchal pozdně noční hlášení náčelníků štábů. Zprávy v něm nevyvolávaly žádnou radost. Čínské námořní a letecké síly odolávaly americkému útoku.

Na opačném konci stolu se postavil velitel námořnictva. „Vojenské základny podél západního pobřeží se ještě nevzpamatovaly po sérii zemětřesení a to omezuje naše možnosti vést dlouhodobý konflikt na druhé straně Pacifiku. Druhá letadlová loď, *Abraham Lincoln*, už je se svou flotilou na cestě z Indického oceánu, ale pořád jí ještě zbývají tři dny plavby.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Nafe vyčerpaně a podrážděně.

Odpověděl Hank Riley, velitel námořní pěchoty: „Bojujeme tuhle válku s jednou rukou svázanou za zády, pane. Naše zásobovací trasa přes Tichomoří je přinejlepším chatrná. Po vlnách tsunami je Honolulu stále pod metrovou vrstvou vody. Tamější letecké základny...“

„To už jsem slyšel od velitele letectva,“ přerušil ho Nafe nevrle. „Potřebuju odpovědi a alternativní plány...“

Předseda sboru náčelníků štábů, generál Hickman, se pomalu postavil. „Je tu ještě jedna možnost ke zvážení.“

„Jaká?“

„Jak už bylo řečeno, bojujeme s jednou rukou svázanou za zády. To ovšem můžeme změnit.“

Nafe se narovnal. Tohle chtěl slyšet – odpovědi, nikoliv seznam problémů. „Co navrhuje?“

„Omezený jaderný útok.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Nafe sevřel ruce na svých kolenech. O

této možnosti už dříve toho dne debatoval s Nicolasem Ruzickovem. Když promluvil, snažil se potlačit z hlasu vzrušení. „Máte připravený nějaký plán?“

Generál přikývl. „Rozhodným úderem zlomíme blokádu. Zničíme výhradně vojenské cíle.“

Nafe přimhouřil oči. „Pokračujte.“

„Zasáhneme tři kritické oblasti střelami Trident II, odpálenými z našich ponorek třídy Ohio u pobřeží Filipín.“ Generál označil cíle na veliké mapě. „Tím zlikvidujeme páteř blokády. Číňané se budou muset stáhnout. Ještě důležitější ale je, že pochopí, jak vážně myslíme ochranu svých zájmů v daném regionu.“

Nafe střelil pohledem k Nicolasi Ruzickovovi. Ředitel CIA mu představil podobný scénář. Bylo jasné, že jeho vliv sahá až k náčelníkům štábů. Nafe nasadil výraz zádumčivé melancholie, který slušel jeho roli ustaraného patricije. „Jaderný útok.“ Zavrtěl hlavou. „Číňané nám připravili opravdu pochmurný den.“

„Ano, pane,“ souhlasil generál a sklonil hlavu.

Nafe si povzdychl a svěsil ramena, jako kdyby musel akceptovat porážku. „Bohužel však nevidím jiné východisko. Okamžitě proveďte svůj plán.“ Po vhodně dlouhé pauze se postavil. „Kéž nám Bůh odpustí.“ Otočil se a vyšel z místnosti, doprovázen osobní ochrankou.

Nicolas Ruzickov se k němu zanedlouho připojil v chodbě a srovnal s ním krok.

Nafe mu zamyšleně věnoval nepatrný úsměv. „Dobrá práce, Nicku. Opravdu dobrá.“

11.15, *Deep Fathom*, střední Tichomoří

Lisa si všimla Jacka u zábradlí na zádi, jak hledí k obzoru. Obloha měla barvu břidlicové šedi s oblaky a oparem, který nedokázalo rozptýlit ani polední slunce. Jack stál v obvyklých červených plavkách s nohavicemi a volné, rozepnuté košili.

Vedle něj seděl Elvis a opíral se o jeho nohu. Lisa se musela nad tímto prostým gestem náklonnosti a věrnosti usmát. Jack nepřítomně drbal psa za ušima.

Lisa k němu přistoupila, poháněná touhou zjistit pravdu o tom, co jí už nějakou dobou vrtalo hlavou.

Otočil se k ní a zamrkal. Prsty si přešel po obvazech, jež mu zakrývaly část hrudi. „Copak?“

Zastavila se vedle něj a položila ruce na zábradlí. Elvis odklusal na slunečné místo na palubě a lehl si.

Lisa vyhlížela na moře a po chvilce ticha se zeptala: „Jacku, proč to děláme?“

„Co tím myslíš?“

Obrátila se k němu a opřela se o zábradlí. „Máme ten krystal. Mijuki tvrdí, že zanedlouho bude znát překlad toho starého jazyka. Proč se nedržíme někde při zemi, dokud nebudeme znát odpovědi, a pak nepošleme celý příběh do *New York Times*?“

Jack křečovitě sevřel ruce v pěsti. „V takovém případě by byla Jennifer po smrti, ještě než se noviny dostanou do stánků.“

Lisa na něj mlčky hleděla a snažila se odhadnout, jestli si uvědomuje svoje přefeknutí. Jack se ale stále díval na moře. „Jennifer?“

„Cože?“

„Právě jsi řekl, že by *Jennifer* byla po smrti.“

Jack k ní konečně obrátil pohled plný bolesti a zmatku. „Víš, co myslím,“ zamumlal a mávl rukou.

Lisa ho chytila za paži. „Ona není Jennifer.“

„To vím,“ odsekl.

Lisa ho nepouštěla, aby se od ní nemohl odvrátit. „Mluv se mnou, Jacku.“

Povzdychl si, ale neuvolnil ztuhlé držení ramen. „Karen je v nebezpečí kvůli mně. Já... utekl jsem a nechal jsem ji s tím šilencem.“

„Vysvětlil jsi nám přece proč. Karen měla pravdu. Kdybys zůstal, zabili by vás oba. Jestli je tak silná, jak o ní říkáš, přežije to.“

„Jenom dokud bude tomu hajzlovi užitečná.“ Otočil se. „Musím se ji pokusit zachránit. Nemůžu pořád utíkat.“

Lisa se jemně dotkla jeho ramene. „Jacku, utíkáš celou dobu, co tě znám. Před Jennifer, před havárií raketoplánu, před svou minulostí. Co se najednou změnilo? Co pro tebe ta žena znamená?“

„Já... já nevím.“ Jack se nahnul a se svěřenou hlavou civěl do vln za lodí. Konečně opět vzhlédl k Lise. „Ale rád bych měl šanci si to ujasnit.“

Objala ho kolem pasu. „To jsem chtěla slyšet.“ Opřela si hlavu o jeho rameno a potlačila smutek i bolestné píchnutí v srdci. Jack se konečně pootevřel, byť jen trochu, nějaké ženě... a nebyla to ona.

Také ji objal a přitáhl ji k sobě, jako kdyby vycítil její zármutek. „Promiň.“

„Nic se nestalo, Jacku. Ale, páni, že sis uměl vybrat chvíli, aby ses zabouchnul.“

Oplatil jí úsměv a políbil ji na čelo. Stáli u sebe, dokud na ně z otevřených dveří nezavolal Mwahu: „Mijuki říká, vy přijít!“

Jack se k němu otočil. „Už má přeložený ten jazyk?“

Mwahu energicky přikyvoval. „Vy jít!“

Lisa následovala Jacka za snědým ostrovanem. V podpalubí si Mijuki zřídila počítačovou stanici na Robertově dlouhém pracovním stole, jehož desku pokrývaly hromady papírů s vytištěnými texty i ručně načmáranými poznámkami a hrnky od kávy.

Mijuki ustaraně vzhledla od jednoho listu papíru.

„Uspěli jste?“ zeptal se jí Jack.

Přikývla a uhladila papír před sebou. „Gabriel uspěl. Zásadní důležitost ovšem měla i Mwahuova pomoc. Díky jeho schopnosti přiřadit několika symbolům správný kontext se Gabrielovi podařilo sestavit celý slovník. Přeložil všechno – knihu z krypty, nápis na pilíři a dokonce i ten text z chatanských pyramid.“

„Výborně! Co jste zjistili?“

Mijuki se zamračila. „Zdá se, že nápis na obelisku tvoří z větší části modlitby, žádající bohy o dobrou úrodu, plodnost a podobně.“ Vytáhla ze stohu jeden list a přečetla: „Nechť slunce září na naše holá pole a učiní je plodnými..., nechť břicha našich žen obtěžkají dětmi v počtu rovnajícím se množství ryb v moři.“

„To nám moc nepomůže,“ podotkl Jack.

„Ovšem ostatní dva texty jsou zajímavější. Oba popisují totéž – dávnou katastrofu.“

Jack zvedl ze stolu platinovou knihu. „Karen mluvila o něčem podobném. O zmizelém světadíle, který se potopil pod hladinu moře.“

„Měla pravdu.“

Ukázal na knihu. „Co se tu píše?“

Mijuki odpověděla ponurým hlasem: „Vypadá to na deník Horon-ka.“

„On náš nejstarší učitel,“ skočil jí Mwahu do řeči.

Mijuki přikývla. „Vypráví o svém národě mořeplavců, kteří se plavili po celém Tichém oceánu před nějakými deseti až dvanácti tisíci lety. Žili sice dosti kočovným způsobem života, ale měli svoji domovinu v podobě rozlehlé souše uprostřed Pacifiku. Obývali malé pobřežní vesnice a městečka. Jednoho dne se vrátil lovec z výpravy do vnitrozemí s ‚kouskem slunečního kouzla‘. S kouzelným kamenem, který zářil a třpytil se. Horon-ko dlouze popisuje, jak tento dar umožnil jeho národu přemísťovat těžké kameny vzduchem, jako kdyby létaly.“

„Ten krystal!“ řekl Jack.

„Přesně tak. Odkryli další krystaly..., všechny na jednom místě hluboko ve vnitrozemí svého kontinentu. Vyřezávali z nich nástroje a uctívané modly.“

„Co se tam uvádí o schopnostech krystalů?“

Lisa je přerušila: „Tohle by si asi měl poslechnout i Charlie.“

Jack přikývl. „Svolej sem všechny, ať vědí, co je nového.“

Za necelých pět minut už byli rozsazeni v Robertově laboratoři a Lisa kývla na Mijuki. „Můžeme pokračovat.“

Mijuki rychle zopakovala to, co zatím sdělila jen Jackovi s Lisou, a poté navázala: „Tyto krystaly Horon-kův národ silně ovlivnily. Lidé byli schopni stavět velká města a chrámy v mnoha různých zemích. Jejich společnost se šířila a hloubila stále větší doly, v nichž pátrali po dalších krystalech. Jednoho dne pak narazili na bohatou žílu pohřbenou v jakémsi kopci. Během patnácti let celý kopec odkryli a odhalili pod ním krystalický sloup.“

„Ten pilíř!“ vykřikl Jack.

„Podle všeho ano. Uctívali ho a věřili, že jde o požehnání jejich bohů. Udělali z něj poutní místo. Horon-ko byl vlastně jedním z kněžích toho sloupu.“

„Co ta velká katastrofa?“

„To je právě divné,“ odpověděla Mijuki a obrátila se k počítači. „Gabrieli, mohl bys přečíst překlad od dvacáté sekce?“

„*Zajisté, profesorko Nakanová,*“ ozvalo se z malých reproduktorů. „*Nastal čas zlých znamení Na severu se objevila podivná světla. Noční oblohou se přelévaly stužky záře připomínající mořské vlny. Země se chvěla. Lidé přicházeli k pilíři bohů, aby se modlili a žádali o pomoc. Přinášeli mu oběti. Posledního dne však vyšel Měsíc a pozřel Slunce. Po zemi chodili bohové noci.*“

„Zatmění slunce,“ zahučel Charlie.

Gabriel pokračoval: „*Pilíř bohů se rozhněval na Měsíc a rozzářil se oslnivým jasem. Země se trásla. Hory padaly a hladina moře se zvedla. Ze země vyšlehl oheň, který pohltil vesnice. Bohové nás ale neopustili. Ze sloupu vykročil bůh světla a přikázal nám, ať postavíme velké lodě a shromáždíme na ně zvířata i lid. Bůh hovořil o hrozně době temna, kdy moře stoupne a zaplaví naši zem. O tom, že se musíme vydat pryč na velkých lodích. Naložili jsme tedy semena i zvířata a postavili jsme velkou loď.*“

„Jako Noemova Archa a příběh o potopě,“ zašeptala Lisa.

Gabriel předčítal dál: „*Bůh mluvil pravdu. Nebe pohltila velká temnota.*

Slunce na mnoho měsíců zmizelo. Hořely prudké ohně, které šlehaly z otvorů do podzemí. Vzduch se naplnil smrtícím kouřem. Stoupla teplota. Zvedla se hladina moře a zaplavila naši zem. Na palubě velkých lodí jsme se vydali k Zemi věčného ledu daleko na jihu. Jakmile jsme se tam dostali...“

Mijuki ho přerušila. „Děkuji, Gabrieli, to bude stačit.“ Vstala. „Zbytek knihy popisuje, jak uprchlíci, kteří přežili velkou katastrofu, udržovali odkaz jejich civilizace. Rozjeli se do celého světa a nacházeli jiné lidské národy, kterým předávali své příběhy a učení, dokud se nerozředili natolik, že jejich kultura zanikla. Jen Horon-ko a hrstka dalších se vrátili k hrobu své domoviny, aby tu zemřeli. Varoval ty, kteří tu zůstali, aby se střezili starých míst a nevzbudili hněv bohů.“ Mijuki si vzdychla. „Tady příběh končí.“

Jack se rozhlédl po místnosti. „Tak co si o tom myslíte?“

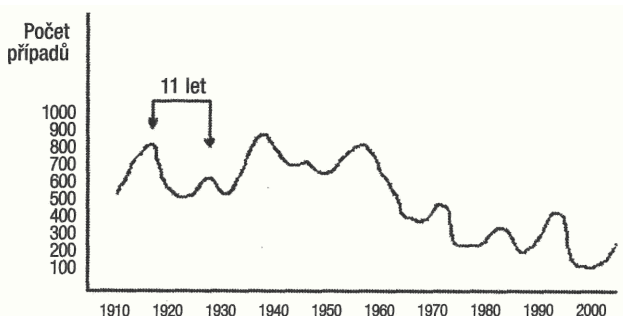
Nikdo nepromluvil.

Jack se podíval na George. „Pomůže ti to se zkoumáním Dračího trojúhelníku?“

„To nevím jistě.“ Historik zůstal po celou dobu zticha a mlčky kouřil dýmku. Odkáslal si. „Ráno jsem narazil na zajímavou statistiku ohledně zmizelých lodí v oblasti. Nemám ovšem tušení, co to znamená.“

„Co jsi zjistil?“

„Hned vám to ukážu.“ Zalovil v kapsách a prohledával jednu po druhé. Konečně vytáhl přeložený papír. „Udělal jsem graf, do kterého jsem zanesl počet zaznamenaných zmizení v jednotlivých letech, a to za poslední století.“ Rozložil list papíru.

„Jak vidíte, je tu jistá perioda.“ Poklepal na obrázek. „Počet zmizení velice pravidelně kolísá. Střídají se období nárůstu s poklesem. Velikost jednotlivých maxim se liší, ale frekvence nikoliv. Je tu možné rozeznat

jednoznačný jedenáctiletý cyklus.“

Charlie, skloněný nad papírem, překvapeně hvízdal.

Všichni se otočili jeho směrem.

„Je to snad nějak důležité?“ zeptala se Lisa.

„Možná. Musím si něco ověřit.“ Charlie se otočil k Georgeovi. „Můžu si to půjčit?“

George pokrčil rameny. „Mám to uložené v počítači.“

„Co tě napadlo?“ naléhal Jack na Charlieho.

Geolog zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“ Omluvil se a odešel do své laboratoře, kde za sebou zavřel dveře.

Všichni za ním hleděli, dokud nepromluvila Lisa: „Tak, Jacku, teď jsi na řadě ty. Co bude s Karen? Jaký máš plán na její záchranu?“

11.45, základna Neptun

Ponorka se snášela k hlubokomořské výzkumné stanici. Karen užasle vyhlížela ze zadního oddílu dvojmístného plavidla. Po dvaceti minutách klesání stále černější tmou se pod nimi objevila základna jako vycházející slunce. Osvětlovaly ji venkovní lampy a z okének se linula teple žlutá záře. Karen málem zapomněla na svou situaci a s otevřenými ústy zírala na nádherný výhled.

Ponorka proklouzla mezi dvěma pilíři pod stanici k přistávacímu doku. Cestou si Karen všimla hranatých robotů, kteří natahovali kabely a rozmísťovali různá zařízení. Mezi nimi se pohybovaly postavy mužů ve zpevněných hlubokomořských skafandrech. Vypadali jako kosmonauti na povrchu cizí planety – a vzhledem k nepřátelskému prostředí i podivné krajině ozdobené pokroucenými lávovými pilíři se opravdu jednalo o cizí svět.

Kolem ponorky proplula drobná světélkující ryбка, přilákaná jejich pohybem. Karen jí oplácela pohled přes dvanácticentimetrové sklo – dva cizinci z odlišných prostředí, zírající jeden na druhého. Ryba mávla ocasem a zmizela zpátky do šera.

Z předního oddílu ponorky k ní doléhaly zvuky, jak pilot procházel procedurou přistávání a koordinoval postup s technikem ve stanici.

Všechno bylo zřejmě v pořádku, protože ponorka se svými dvěma pasažéry v další chvíli vystoupala poklopem do uzavřené místnosti. Poklop se pod nimi uzavřel a začalo odčerpávání vody. Krátce poté už pilot pomohl Karen z těsného prostoru podmořského plavidla.

Protáhla si záda. Poručík Rolfe, který pilotoval, jí prikázal, ať zvedne

paže, a rozeplnul jí pouta.

To bylo poprvé od zajetí, kdy měla volné paže. Promnula si zápěstí, rozhlédla se a okamžitě pochopila, proč jí dali tuto svobodu. Kam by mohla utéct? Na celém světě neexistovalo bezpečnější vězení. Útěk byl nemyslitelný.

Na opačném konci doku se otevřely dveře a dovnitř vpadl šedovlasý, podsaditý šedesátník. Přihlítl se rovnou k poručíkovi. „Jaký to má význam? Není sebemenší důvod, abyste ji přivázeli sem dolů. Mohla nám klidně pomáhat z hladiny. Rizika, která podstupuje...“

„Tak zněly mé rozkazy, doktore Cortezi,“ přerušil ho Rolfe stroze. „Odteď přebíráte za vězeňkyni zodpovědnost vy.“

Cortez učinil pohyb, jako kdyby hodlal poručíkovi zablokovat cestu, ale rychle si to rozmyslel. „Pokud jde o ty nové rozkazy – to váš velitel nemůže myslet vážně!“

„Četl jste hlášení.“ Poručík vlezl zpátky na místo pilota. „Vrátím se s velitelem Spanglerem. Veškeré námitky vyřídíte s ním.“

Cortez přenesl pozornost na Karen. Všiml si jejího vzhledu a zamračil se. „Co se jí sakra stalo?“ Opatrně se natáhl k jejímu napučenému oku, ale Karen před ním uhnula. Cortez se prudce otočil k poručíkovi. „Tak mi zatraceně odpovězte!“

Poručík se mu nedokázal podívat do očí. „Proberte to s velitelem Spanglerem,“ zopakoval z ponorky.

Vědcova tvář potemněla. „Pojďte,“ řekl krátce Karen. „Doktor O'Bannon se na vás podívá.“

„Nic mi není,“ řekla a vydala se za ním k východu z místnosti. Už dostala pár aspirinů a injekci antibiotik. Měla bolesti, ale mohla pracovat.

Za poklopem ji Cortez odvedl po žebříku k vyšším patrům. Cestou jí v hrubých obrysech popsal strukturu a fungování stanice. Karen pozorně poslouchala – její okolí na ni udělalo hluboký dojem. Chodila si tu suchou nohou šest set metrů pod vodou. Tomu se dalo těžko uvěřit.

Vystoupala po žebříku k druhému podlaží, kde se několik lidí činilo v miniaturních laboratořích. Všechny hlavy se otočily jejím směrem a ozvalo se tiché šeptání. Věděla, jak asi musí vypadat.

„... a o patro výš jsou obytné prostory. Těsné, ale s veškerým komfortem domova.“ Pokusil se o unavený úsměv.

Karen přikývla. Připadala si tu jako vetřelec a cítila na sobě oči všech.

Cortez si vzdychl. „Je mi to líto, doktorko Graceová,“ řekl. „Tohle lze těžko považovat za vhodný způsob seznamování kolegů a...“

„Kolegů?“ Zaškaredila se na něj. „Já jsem vězeň, doktore Cortezi.“

Zdalo se, že ho její slova ranila. „Ujišťuji vás, že s tím nemáme nic společného. Zdejšímu zařízení velí Spangler. Vzhledem k probíhající válce se našemu hlasu nevěnuje velká pozornost. Naš výzkum byl označen za záležitost národní bezpečnosti. Ve jménu obrany národa jsme se museli vzdát části svých práv.“

„To není můj národ. Jsem Kanadanka.“

Cortez se zamračil. Zjevně v tom neviděl žádný rozdíl. „Nejlepší způsob, jak zabránit dalšímu... ehm...“ Střelil pohledem po její zhmožděné tváři. „... násilí, je spolupracovat. Jakmile bude po všem, vláda vám jistě najde odpovídající místo.“

Blbost, pomyslela si Karen. Dobře věděla, o jaké odpovídající místo půjde: zastřelí ji jako špiónku a pohřbí ji dva metry pod zem. Neviděla ale žádný důvod, proč tomu muži brát iluze. „Tak co jste tu zjistili?“ změnila téma.

Rozzářil se. „Je toho docela dost. Podařilo se nám odebrat vzorek krystalu, který už při předběžných zkouškách vykazuje ty nejpozoruhodnější vlastnosti.“

Karen přikývla, ale o vlastních vědomostech se nezmínila.

„Podle nejnovějších příkazů Washingtonu jsou ovšem další výzkumy zastaveny.“

„Nových příkazů?“

„Válka zuří blízko od nás a Washington považuje naši lokalitu za riskantní. Včera jsme dostali pokyny, abychom vyzvedli celý pilíř a dopravili ho k dalšímu studiu do Spojených států. Teď však byl změněn i tento rozkaz.“

„Jak to myslíte?“

„Průzkumné vrty do sedimentů na mořském dně odhalily, že pilíř je jen vrcholkem daleko rozsáhlejšího krystalu. Dosud se nám nepodařilo určit jeho skutečnou hloubku a velikost. Ta zatracená věc odolává všem standardním zobrazovacím metodám. Víme jen, že je pořádně velká. Jakmile se Washington dozvěděl o našem objevu, vydal nové pokyny.“ Ustaraně přimhouřil oči. „Místo odběru pouhého pilíře máme pokud možno vyzvednout celé ložisko.“

„Jak to chcete provést?“

Ukázal k jednomu okénku. Karen vyhlédla ven.

V dálce na okraji světelného ostrůvku vyzařovaného okolními lampami rozeznala obrys vysokého pilíře. Jackův sloup! Po celé oblasti pracovali další dělníci v hlubokomořských skafandrech. „Co je to za muže?“

„Demoliční experti námořnictva. Mají v úmyslu odpálením náloží

otevřít šachtu do nitra ložiska a tou je pak vytěžit.“

Karen se ohromeně dívala ven. „Kdy začnou?“

„Zítřka.“

Otočila se. „Ale ten obelisk... a ty nápisy...“

Zdálo se, že Cortez sdílí její pocity. „Já vím. Pokoušel jsem se přemluvit nadřízené k větší opatrnosti. Celá oblast je geologicky krajně nestabilní. Každý den tu dochází k záchvěvům a předevčírem jsme tu měli dokonce docela silné zemětřesení. Jenže mě nikdo neposlouchá. Právě proto – odhlédnu-li od okolností, za nichž jste sem byla dopravena – jsem rád, že jste se k nám připojila. Kdybychom věděli, co je na tom obelisku napsáno, mohli bychom pozdržet vládní akci o trochu víc a získat další čas na výzkumy.“

Karen se vzpírala pomyšlení na to, že bude pomáhat svým únoscům, ale zničení starobylého artefaktu se jí přičilo ještě víc. Ustoupila od okénka. „Co když vás dokážu v případě toho nápisu nasměrovat správným směrem?“

Zvědavě povytáhl obočí.

Ztišila hlas. „Ale budeme si muset navzájem věřit.“

Pomalu přikývl.

Karen řekla: „Budu potřebovat počítač a vaše dosavadní výsledky, kterých jste při bádání ohledně nápisu dosáhli.“

Pokynul jí, ať ho následuje, a potichu odpověděl: „Naším archeologem je Rick. Zatím zůstává na hladině, ale můžu mu říct, ať nám sem pošle všechna data.“

„Dobře. Tak se dejme do práce.“

Zatímco ji Cortez odváděl k neobsazenému pracovnímu místu, Karen už v duchu sprádala různé plány. Nelíbilo se jí, že musí toho muže klamat, ale neměla na vybranou. „Když se budu moct připojit k internetu,“ dodala, „ukážu vám, co jsem zjistila.“

18.45, *Deep Fathom*, střední Tichomoří

Jack zaklepal na dveře u Charlieho. Geolog celý den nemluvil s nikým kromě George Kleina, a lovní historik se vzápětí zavřel ve své knihovně. Oba zjevně na něčem pracovali, ale Jack už ztrácel trpělivost.

„Kdo je to?“ zavolal Charlie chraptivě.

„Jack. Otevři.“

Následovalo zašustění a dveře se pootevřely. „Co je?“

Jack se bez pozvání vmáčkl dovnitř. Stav místnosti ho polekal.

Charlieho laboratoř byla obvykle udržovaná v bezvadném pořádku, ale nyní tu panoval naprostý chaos. Na pracovním stole u jedné stěny stály různé přístroje. Uprostřed všeho nepořádku spočívala krystalová hvězda, zachycená ve svěráku z nerezové oceli. Na obrazovce geologova počítače zářily nepopsatelně komplikované grafy a tabulky. Jack musel obcházet štosy vědeckých časopisů, z nichž si Charlie vytrhal konkrétní články a rozvěsil si je po stěnách.

Jako kdyby se tudy prohnal hurikán. A Charlie nevypadal o nic líp. Měl zarudlé oči a popraskané rty. Jeho oblečení – krátké kalhoty a košile – bylo potřísněno inkoustem, olejem a mastnotou. Panovalo tu horko a vlhko a Jack si na Charlieho košili všiml zpocených skvrn na zádech a v podpaží.

Jediný větrák v místnosti byl odpojený, aby uvolnil místo Charlieho přístrojům. Jack ho ihned zapojil a zapnul ho na maximální výkon.

„Kristepane, Charlie, co tady provádíš?“

Geolog si projel rukou vlasy. „Bádám, co si myslíš?“ Odkopl stranou několik časopisů, přitáhl si židli a sedl si na její okraj.

„Spal jsi vůbec od chvíle, kdy jsem ti dal tu věc?“

„Jak bych mohl? Ten předmět je úžasný. Zatím nebyla objevena žádná aspoň vzdáleně podobná látka. Tím jsem si jistý. Vyzkoušel jsem na ni všechno, co tu mám: hmotnostní spektrometr, protonový magnetometr, rentgen, ale nic na ni neúčinkuje. Zatím ti nejsem schopen sdělit molekulovou hmotnost, chemickou reaktivitu, hustotu – nic! Dokonce tu zatracenou hmotu ani nemůžu roztavit.“ Poklepal na miniaturní pec. „A to jsem ji vystavil teplotě sedmi set stupňů.“

„Takže nevíš, co to je?“ Jack se opřel o stůl.

„Já... Mám jisté představy.“ Charlie se kousl do rtu. „Ale musíš chápat, že jsem s výzkumy teprve na začátku. Značná část toho všeho jsou pouhé spekulace.“

Jack přikývl. „Důvěřuju tvému instinktu.“

Charlie se rozhlédl po laboratoři. „Kde mám začít?“

„Co takhle na začátku?“

„No, nejdřív došlo k Velkému třesku...“

Jack zvedl ruku. „Tak daleko dozadu se vracet nemusíš.“

„Ten příběh ale sahá až tak daleko do minulosti.“

Jack povytáhl obočí.

„Radši to proberu postupně. Když jsem slyšel tvůj popis účinků toho krystalu na čedič, začal jsem přemýšlet. Zkusil jsem zopakovat totéž s jinými nerosty. Se žulou, obsidiánem, pískovcem. Nic nefunguje. Jenom čedič.“

„Proč zrovna on?“

„To jsem si taky říkal. Čedič je vlastně ztuhlé magma. Obsahuje nejen hodně prizmatických krystalů, ale také je bohatý na železo. Dokonce natolik, že ho lze zmagnetizovat.“

„Opravdu?“

„Jistě si vzpomínáš na to podivné zmagnetizování kovových částí vaku Air Force One. Totéž se stane i s čedičem, pokud ho přiblížíš k aktivovanému krystalu. Aktivní krystal vyzařuje zvláštní magnetické vlny.“

„Jak ale magnetizace může změnit hmotnost kamene?“

„Hmotnost se nemění. Jen jeho tíha.“

„Nerozumím.“

Charlie se zamračil. „Byl jsi přece ve vesmíru.“

„No a?“

„Tam jsi taky nic nevážil, že ano?“

„Samozřejmě.“

„Ale pořád jsi měl stejnou hmotnost, ne? O tíze rozhoduje gravitace. Čím větší gravitace, tím větší tíha.“

„Dobře, to chápu.“

„Totéž platí i naopak. Čím menší gravitace, tím méně něco váží.“

Jackovi začalo svítat. „Takže ten krystal nemění hmotu daného předmětu, ale účinky gravitace.“

„Přesně tak. Způsobuje, že čedič váží méně.“

„Jenže jak?“

Charlie překulil kousek čediče k Jackovi, který ho chytil. „Víš vůbec, co je to gravitace?“

„Jistě, je to... tedy, je to... no dobře, chytrolíne, co je to?“

„Podle Einsteinovy sjednocené teorie pole je gravitace pouhým vlněním.“

„Jako rozhlasové vlny?“

„V podstatě ano. Frekvence pozemské gravitace byla určena na hodnotu 1012 hertzů, což je někde mezi krátkými rozhlasovými vlnami a infračerveným zářením. Pokud přiměješ nějaký objekt, aby rezonoval s tímto kmitočtem, sníží svoji váhu.“

„A to ten krystal umí?“

„Ano. Krystal vyzařuje takovou energii. Magnetizuje obsah železa v čediči, což spouští rezonanci krystalické mřížky. Když hornina vibruje s frekvencí rovnou gravitaci, ztrácí váhu.“

„Tohle všechno jsi zjistil přes noc?“

„To jsem vlastně zjistil už během první hodiny pokusů s krystalem. Na

tomhle nebylo nic složitého. Potíž nastala až s pochopením energie, která z krystalu vyzařuje.“ Charlie se na něj unaveně usmál.

„A přišel jsi na to?“

„Mám jistou představu.“

„Tak už to vyklop. Pověz mi to.“

„Je to temná energie.“

Jack si vzdychl, protože cítil, že se blíží další přednáška. „Co je temná energie?“

„Jde o sílu postulovanou kosmologem Michaellem Turnerem v časopise *Physical Review Letters*.“ Charlie kývl k jedné stránce přilepené na stěně. „Po Velkém třesku se vesmír začal rozpínat do všech směrů, a toto rozpínání stále pokračuje. Podle nejnovějších studií pohybu vzdálených galaxií a nejjasnějších supernov rychlost expanze stále narůstá.“

„To nechápu.“

„Vesmír se rozpíná stále rychleji a rychleji. K vysvětlení tohoto jevu bylo třeba vymyslet novou sílu – ‚temnou energii‘. Podivnou sílu, která zrychluje expanzi vesmíru tím, že působí proti gravitaci a odpuzuje hmotu.“

„A ty si myslíš, že energie toho krystalu by mohla být temnou energií?“

„Právě to se snažím dokázat. Tahle teorie ale dokáže zřejmě vysvětlit i složení krystalu. Temná energie je spojena s dalším pojmem teoretické fyziky – temnou hmotou.“

Jack obrátil oči v sloup.

Charlie se rozesmál. „Co vidíš, když se podíváš na noční oblohu?“

„Hvězdy?“

„Přesně tak, člověče, to, co astronomové nazývají zářící hmotou. To, co vidíme. To, co osvětluje oblohu. Jenže takové hmoty není dost, aby vysvětlila pozorovaný pohyb galaxií a momentální expanzi vesmíru. Podle fyzikálních výpočtů na každý gram zářící hmoty připadá devět gramů hmoty, kterou nevidíme. Neviditelné hmoty.“

„Temné hmoty.“

„Správně.“ Charlie přikývl a střelil pohledem po krystalu. „Víme, že podstatnou složku té chybějící hmoty tvoří obyčejná tělesa jako černé díry, planety, hnědé trpaslíky a další objekty, jaké naše teleskopy nedokážou detekovat. Vzhledem k tomu, že se nám ale nedostává plných devadesáti procent hmoty vesmíru, většina fyziků má podezření, že skutečnou temnou hmotou bude něco dočista odlišného.“

„Jako náš krystal, který vyzařuje temnou energii?“

„Proč ne? Ten krystal se chová jako dokonalý supravodič a pohlcuje energii tak dokonale, že ho většina zobrazovacích metod vůbec nevidí.“

„Takže na to šli astronomové celou dobu špatně. Místo aby se dívali na noční oblohu, měli hledat dole pod nohama.“

Geolog pokrčil rameny.

Jack konečně rozuměl Charlieho nutkání pokračovat ve výzkumu. Pokud se nemýlí, držel v rukách odpověď na nejzákladnější tajemství původu vesmíru – a samozřejmě také zdroj úžasné moci. Dosud nevídaný zdroj energie. Jack si představil ten obrovský krystal na mořském dně. Co by svět dokázal s takovým zdrojem?

V otevřených dveřích za ním se objevil George se štosem papírů. „Charlie, měl bys..., ach, Jacku, ty jsi tu taky.“ George vypadal neupraveně a rozrušeně.

„Podařilo se ti zjistit, oč jsem tě žádal?“ zeptal se Charlie.

George přikývl a v očích se mu zaleskl strach.

Jack se otočil k Charliemu. „Co se děje?“

Charlie kývl na Georga. „Ten jeho graf. To, že se každých jedenáct let zvyšuje počet zmizelých lodí v oblasti. Přinutilo mě to přemýšlet. Připadalo mi to povědomé, zejména jednotlivé letopočty. Ověřil jsem si je a zjistil jsem, že Georgův graf takřka přesně kopíruje cyklus sluneční aktivity. Každých jedenáct let propukají na Slunci intenzivnější magnetické bouře. Tehdy pozorujeme maximum slunečních skvrn. A jejich maxima časově odpovídají mizení plavidel v Dračím trojúhelníku.“

„Ty jsi znal sluneční cyklus jen tak z hlavy?“

„To zrovna ne. Už jsem si o něm něco zjišťoval. Vzpomínáš, že v den, kdy došlo v celé tichomořské oblasti k zemětřesením, probíhalo právě zatmění v kombinaci se silnou sluneční bouří? Zajímalo mě, jestli neexistuje určitá souvislost.“

„Myslíš, že sluneční bouře spouští zemětřesení – a ten pilíř s tím má něco společného?“

„Nezapomeň na tu platinovou knihu. Už tehdy se pisatel zmínil o podivných světlech na severní obloze, která se objevila před otřesy půdy. Polární záře. Během slunečních bouří získává na jas a rozšiřuje se směrem na jih. Dávni lidé zaznamenali svědectví o silné sluneční aktivitě, následované katastrofou.“

Jack zavrtěl hlavou. „To se mi zdá přitažené za vlasy.“

„Tak ti k tomu povím ještě něco. Vzpomínáš, jak jsme se před pár dny bavili o Dračím trojúhelníku?“

Jack přikývl.

„A vzpomínáš, jak jsem říkal, že Dračí trojúhelník leží přesně naproti slavnému Bermudskému trojúhelníku? Jak ty dvě oblasti vytvářejí jakousi

osu, jež prochází planetou a způsobuje poruchy v magnetických siločárách Země? Teď si myslím, že pro to mám vysvětlení. Vsadil bych se, že existují dvě masivní ložiska temné hmoty: jedno pod Dračím trojúhelníkem a druhé pod trojúhelníkem bermudským. Oba póly účinkují jako kladný a záporný konec baterie a vytvářejí mohutné elektromagnetické pole. Domnívám se, že právě díky tomuto poli se pohybuje zemské magma.“

Jack se pokoušel tuto myšlenku vstřebat. „Jde o obdobu zemské baterie? Myslíš to vážně?“

„Začínám tomu věřit. A jestli se nepletu, ti dávní lidé udělali hroznou chybu, když odkryli jeden pól baterie a vystavili ho přímému slunečnímu svitu včetně občasných magnetických bouří. Můžeš si to představit jako gigantický hromosvod. Krystal vstřebal sluneční energii, proměnil ji v temnou energii a rozdmýchal magmatické jádro Země, čímž způsobil tektonickou aktivitu, která zničila celý kontinent.“

„A ty naznačuješ, že něco podobného se stalo i před dvěma týdny?“

„Slabší verze téhož, ano. Nezapomeň, že v minulosti stál pilíř na souši. Dnes ho izoluje šest set metrů vody, která odstínila podstatnou část energie sluneční bouře. K vyvolání pozorovaných zemětřesení bylo třeba mimořádně silné sluneční aktivity.“

George pozvedl ruku, jako kdyby se hlásil o slovo, ale Jack ho ještě přerušil, protože se obával, že mu unikne nit myšlenek. „Jak to všechno souvisí s prezidentovým letadlem?“

„Jestli přelétalo nad daným místem v okamžiku, kdy krystal vyzařoval temnou energii, mohlo dojít k poškození palubních přístrojů. I já sám jsem si při experimentech s krystalem všiml podivných jevů: magnetických impulzů, elektromagnetických vln a dokonce i malých fluktuací v toku času, podobných tomu, co jsi pozoroval na palubě ponorky ty. Vsadil bych se, že tyhle výrony energie ovlivňují plavidla v oblasti už celá staletí.“

„Jestli máš pravdu...“

Charlie pokrčil rameny. „Nechci ze sebe dělat odborníka na temnou energii..., aspoň zatím ne. Ale dovedeš si představit devastaci, ke které tu došlo před několika tisíci lety? Zemětřesení, která trhají kontinenty. Masivní vulkanické erupce. Oblaka popela, která zastiňují celou planetu. Potopy.“

Jack si vzpomněl na obrat ve starobylém textu: *čas temna*. Vrstva popílku v atmosféře vyvolala skleníkový efekt, rozpustila polární čepičky a zvedla hladinu oceánů, které zaplavily poškozenou souš.

„Tentokrát jsme vyvázli docela hladce,“ pokračoval Charlie. „Dokážeš si představit, jaké to muselo být tehdy?“

„Možná si to nebudeme muset představovat,“ ozval se George chraptivě. Jack s Charliem se k němu otočili.

George zvedl list papíru. „Spojil jsem se s Marshallovým střediskem vesmírných letů. Mám potvrzení toho, co jsi chtěl, Charlie. Dvacátého třetího července, čtyři dny před zemětřeseními, satelit Yohkoh detekoval masivní koronární erupci na povrchu Slunce.“

„Koronární erupci?“ zopakoval Jack.

„Výron ionizovaného plynu ze Slunce,“ vysvětlil Charlie. „Při něm se do vesmírného prostoru mohou dostat miliardy tun hmoty. Trvá čtyři dny, než plyn doletí k Zemi a vyvolá tady geomagnetickou bouři. Na podporu své teorie jsem přišel s domněnkou, že k vyvolání tak závažné reakce podmořského pilíře muselo před tím dojít právě k podobnému silnému úkazu.“

George si vzdychl. „Také mi potvrdili, že epicentrum tichomořských zemětřesení se nacházelo v místě pilíře. Přesně na místě, kde se zřítilo Air Force One.“

Charlie se okamžitě rozzářil. „Měl jsem pravdu. To není špatné na dvoudenní práci.“

Jack se obrátil k Georgeovi. Historik už nervózně hleděl na druhý papír. „Máš ještě něco, že ano?“

George polkl. „Když jsem se spojil se střediskem vesmírných letů, poslali mi nejnovější snímky z japonského satelitu. Před třemi dny došlo k další masivní koronární explozi. Jedná se o největší sluneční výbuch, jaký byl zatím zaznamenán.“ George se na ně podíval. „Stokrát silnější než poslední.“

„A kruci,“ zaklel Charlie a přestal se usmívat. „Kdy NASA očekává, že nás zasáhne?“

„Zítra odpoledne.“

„K čertu...“

„Co je?“ zeptal se Jack. „Co se stane?“

Charlie k němu otočil hlavu. „Ted' už nepůjde jenom o zemětřesení a tsunami. Ted' hovoříme o konci světa.“

19.02

Mijuki seděla u pracovního stolu v laboratoři mořského biologa. Za sebou slyšela tlumené hlasy, jak Jack a dva členové jeho posádky něco vzrušeně probírali v geologické pracovně. Pozorovaly ji tisíce očí různých tvorů naložených v průhledných plastových nádobách rozmístěných po

policích a skříňkách v místnosti. Těžko se v takovém prostředí soustředila.

Zavrtěla hlavou a pokračovala ve vlastních výzkumech. Už dříve požádala Gabriela, ať provede pátrání mezi všemi dochovanými nápisy *rongorongo* z Velikonočního ostrova, aby zjistil, jestli nenajde další odkazy na dávnou katastrofu. Zatím neměla štěstí. Gabriel objevil jen několik nejasných náznaků, ale nic významného. Nyní si znovu četla text platinového deníku.

U lokte jí zacinkal přenosný počítač a z reproduktorů se ozval Gabrielův hlas. Pracoval zrovna na lingvistické podobě toho jazyka, s pomocí hláskosloví dodaného Mwahuem. Mijuki vzhlédla od potišťených papírů.

„Omlouvám se, že ruším, profesorko Nakanová.“

„Co se děje, Gabrieli?“

„Přijal jsem hovor od doktorky Graceové. Chcete si ho převzít?“

Mijuki málem spadla ze židle. „Karen...?“ Přesunula se před počítač. „Gabrieli, spoj nás!“

Nad plochým monitorem zablikala miniaturní kamera. Na obrazovce se kaskáda barevných čtverečků pomalu zformovala do trhané podoby její přítelkyně. Mijuki se naklonila k mikrofonu. „Karen! Kde jsi?“

Karenin obraz zablikal. „Nemám moc času. Podařilo se mi kontaktovat Gabriela přes tvoji kódovanou adresu na internetu. Gabriel tuhle linku zašifroval, ale nemůžu si být jistá, že někdo naše vysílání nezachytí.“

„Kde jsi?“

„Na podmořské výzkumné stanici kousek od Jackova obelisku. Je tam Jack?“

Mijuki přikývla a zaklonila se. „Jacku! Pojď sem honem!“

Kapitán *Fathomu* ustaraně vykoul z geologovy laboratoře. „O co jde?“

Mijuki si stoupla a ukázala k obrazovce. „Volá Karen!“

Vytřeštil oči, doslova vypadl ze dveří a oběhl stůl. „Jak jsi to...“ Vtom spatřil Karenin obraz. Přispěchal k počítači a naklonil se k němu. „Karen, jsi to ty?“

19.05, základna Neptun

Karen sledovala Jackovu tvář v malém okénku v pravém horním rohu počítačového monitoru. Tak je přece jen naživu! Oči se jí zalily slzami.

„Karen, kde jsi?“

Odkáslala si a krátce shrnula události posledních čtyřiaadvaceti hodin: její zajetí, let vrtulníkem a uvěznění na podmořské stanici. Pak pokračovala: „Dala jsem místním výzkumníkům malý dárek a pověřila jim

o spojitosti s jazykem *rongorongo*. Bez dalších nápisů, které jsme objevili, jim to k ničemu nebude, ale to oni nevědí. Díky předstírané spolupráci mi dali určitou volnost.“ Ohlédl se přes rameno – zpoza oblého rohu se ozval něčí hlasitý smích. „Ostatní jsou na večeři nebo pracují někde v soukromí. Nevím, jak dlouho se mi podaří udržet tuhle linku otevřenou, aniž bych vzbudila podezření.“

„Přijdu na to, jak tě tam odtud dostat,“ řekl Jack. „Důvěřuj mi.“

Karen se naklonila k obrazovce. „Chtěla jsem, abyste věděli, co plánujíte. Někdy zítra odpoledne chtějí vyhodit ten obelisk do povětří. Prozkoumali celou oblast a zřejmě se domnívají, že je pod mořským dnem celé rozsáhlé ložisko. Ten sloup je jen příslovečnou špičkou ledovce.“

Jack se na monitoru podíval někam ke straně. „Měl jsi pravdu, Charlie!“

„Jistěže ano,“ odpověděl kdosi.

Karen se zamračila. „Jak to myslíš? Co víte?“

Poslouchala, jak ji Jack stručně seznamuje s tím, co zjistili z oné platinové knihy, i s Charlieho teoriemi. Karen omráčeně vstřebávala příběh, který se před ní rozvíjel: dávné katastrofy, temná hmota, sluneční bouře. S otevřenými ústy si vyslechla varování o blížící se hrozbě.

„Ach, můj bože!“ vydechla. „Kdy sem ta bouře dorazí?“

„Zítra těsně po poledni.“

Na monitoru se objevila nová tvář. Jack je rychle představil. „Tohle je Charlie Mollier, lodní geolog.“

„Takže co uděláme?“ zeptala se Karen. Po zádech jí stékala kapka potu. Byla si jistá, že ji každou chvíli někdo přistihne.

„Povězte mi o těch náložích a úmyslech demoliční jednotky,“ řekl Charlie.

Karen mu vysvětlila plán námořnictva na odkrytí hlavní žíly krystalu.

Ozval se Jack: „Třeba to je dobře. Aspoň už nebude vyčnívat ven ten pilíř.“

„Ne,“ odporoval Charlie. „Tím se všechno jenom zhorší. Otevrou samotné srdce ložiska, takže zvýší plochu vystavenou sluneční bouři. Jediný způsob, jak se ochránit před hrozící katastrofou, spočívá v pohřbení toho pilíře nebo v jeho oddělení od hlavního ložiska.“

„Jinými slovy musíme srazit hromosvod,“ poznamenal Jack.

Karen se podívala na hodinky. Jestli má ten geolog pravdu, zbývá sedmáct hodin. „Co když se pokusíme nálože namířit specificky proti tomu sloupu?“

„To je pořád příliš nebezpečné,“ zahučel Charlie. „I kdyby se vám to povedlo, kinetická energie výbuchu by mohla proniknout k hlavnímu

ložisku.“ Zavrtěl hlavou. „Je to moc riskantní. Síla exploze dost rozsáhlé k tomu, aby srazila pilíř, by mohla odstartovat katastrofu, které se chceme vyhnout.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, během něhož všichni hloubali nad bezvýchodností situace.

„Potřebujeme pomoc,“ zamumlal Charlie.

Karen si to nechávala projít hlavou. „Mohla bych o tom povědět zdejšímu hlavnímu výzkumníkovi, doktoru Cortezovi. Nabádal námořnictvo k opatrnosti ohledně té demolice a taky mám dojem, že není zrovna velký kamarád Spanglera.“

„Já nevím,“ řekl Jack. „Nedůvěřuji nikomu, kdo pracuje po boku toho parchanta.“

„Je to geofyzik,“ namítla Karen. „S bohatými zkušenostmi v oboru.“

„Mně by se odborná pomoc opravdu hodila,“ souhlasil Charlie.

Jack se zamračil a zadíval se přímo do kamery. „Ale můžeme mu věřit, Karen?“

Dlouhou chvíli seděla tiše a pak si povzdychla. „Myslím, že ano. Ale potřebuji vaše údaje. Potřebuji ho přesvědčit.“

Jack se otočil k Charliemu. „Můžeš nahrát do počítače všechno, co jsi zjistil?“

Geolog přikývl a zmizel.

Mimo obraz se ozvala Mijuki. „Připravím shrnutí všech překladů a pověřím Gabriela, ať je odešle.“

„Výborně,“ řekl Jack. Obrátil se do kamery a Karen měla pocit, jako kdyby jí hleděl přímo do srdce. „Jak se máš ty?“ zeptal se jemně.

„Když uvážíme, že jsem uvězněná kilometr pod hladinou a zítra nastane konec světa, nejsem na tom až tak zle.“

„Zmlátili tě?“

Vzpomněla si na monokl pod okem a opatrně se ho dotkla prstem. „Ne, upadla jsem na kliku dveří... několikrát po sobě.“

„Je mi to líto, Karen. Neměl jsem tě do toho všeho vůbec zatahovat.“

Narovnala se. „Nedávej si to za vinu, Jacku. Radši jsem tady než zpátky na univerzitě, kde bych o ničem z toho neměla sebemenší tušení. Jestli nějak můžeme zastavit to, co se chystá, radši budu ve frontové linii.“

Znovu promluvila Mijuki. „Mám shromážděná všechna data, ale k jejich odeslání musím využít tuhle linku.“

Jack přikývl. „Slyšelas ji?“

„A-ano.“ Karen se ze všech sil pokoušela udržet pevný hlas. Nesnášela pomyšlení, že ztratí spojení se svými přáteli.

„Gabriel pak bude tuhle linku pořád sledovat,“ pokračovala Mijuki. „Až si s námi budeš chtít promluvit, vyťukej jeho kód.“

Jack se naklonil ke kameře a jeho obličej vyplnil celé okno. „Buď opatrná, Karen. David je hajzl, ale není to hlupák.“

„Já vím.“

Chvilku si hleděli do očí. Jack si políbil špičky prstů a přitiskl je k obrazovce. „Dostanu tě tam odtud.“

Než stačila odpovědět, obrázek zmizel a telefonické spojení se přerušilo. Místo ní se objevil dlouhý obdélník, který se postupně plnil přenášenými daty. Nasměrovala tok informací přímo do vypalovačky DVD a o samotě čekala, až se všechno stáhne.

Po straně se ozval něčí hlas: „Co tu děláte?“

Karen se otočila. Ze spodního patra právě po žebříku stoupal David. Měl být v *Perseu* a dohlížet na činnost demoličního týmu. Zřejmě se vrátil předčasně.

V potápěčské kombinéze a bos k ní přistoupil. „Řekl jsem Cortezovi, že u vás musí pořád někdo být. Co tady děláte bez dozoru?“

Nasadila bezvýraznou tvář a koutkem oka sledovala, jak se pomalu přenášejí data. „Dala jsem Cortezovi, co jste chtěl. Klíč k tomu starému nápisu. Právě se mu věnují a nechtěli mou pomoc.“

Přikročil k jejímu boku.

Karen se otočila a zablokovala obdélník na monitoru loktem.

David se podíval na obrazovku a znovu na ni. Přimhouřil oči. „Pokud vás zrovna nepotřebují, měla byste být ve své kajutě.“ Chytil ji za rameno. „Pojďte se mnou.“

Trhnutím ji postavil na nohy. Netroufala si pohlédnout na obrazovku, aby tím k ní nepřilákala jeho pozornost. „Proč by mě měli zavírat v kajutě?“ zeptala se drze a stoupla si před něj, aby mu zablokovala výhled.

David se zamračil. „Protože tak zněly moje rozkazy. Nikdo se jim nesmí protivit. Dokonce ani Cortez.“

„K čertu s...“

Tvrdě ji udeřil hřbetem ruky do tváře a srazil ji stranou. Karen jeho úder zastihl nepřipravenou, zalapala po dechu a málem padla na koleno. Chytila se židle, aby se udržela na nohou.

„Nikdo nesmí zpochybňovat moje rozkazy,“ pronesl ostře. Promnul si hřbet ruky a obrátil pohled k počítačovému monitoru.

Karen sebou trhla. *Ach, bože...* Otočila se k obrazovce.

Naštěstí už byla prázdná. Přenos dat skončil.

Ulehčené se narovnala.

David se rozhlédl po kruhové řadě laboratoří. Zjevně ji podezříval z nějaké sabotáže. Viděla, jak se mu chvěje chřípí a jak nasává vzduch jako lovecký pes na stopě kořisti, než se otočil zpátky k ní.

Karen mimoděk ustoupila.

Naklonil se k ní. „Cítím z tebe Kirklanda, ty děvko. Nevím, co máš za lubem, ale zjistím to.“

Po zádech jí přeběhl mráz.

Popadl ji za loket a zaryl jí prsty do kůže. „Ted’ najdeme ostatní. Je načase, abych jim vysvětlil pár věcí o vojenském postupu.“

Karen se ještě ohlédla po prázdném pracovním místě. Na malém stříbrném disku tam byly ukryty odpovědi na vše – na dávná tajemství o počátku vesmíru a dokonce i o osudu světa. Musela najít způsob, jak je vložit do rukou někoho, kdo by jí dokázal pomoci. *Jenže jak?*

20.12, Deep Fathom

Jack seděl na židli v geologické laboratoři, zatímco Charlie pracoval u počítače a procházel všechna data. Oba se pokoušeli najít řešení. Jack se snažil přemýšlet, ale Karenina poděšená a pohmožděná tvář mu nešla z mysli a rozptylovala jeho pozornost. Zavřel oči. „Co kdybychom se tu zatracenou věc pokusili zkratovat?“

„Cože?“ zeptal se Charlie.

„Říkal jsi, že to ložisko funguje jako nějaká elektromagnetická baterie. Co kdybychom ji, já nevím, přetížili nebo něco takového?“

Charlie se otočil k počítači a unaveně se zamračil. „To by jenom urychlilo...“ Vrásky na čele se mu prohloubily. Jack téměř viděl, jak Charlie v duchu počítá.

„Myslíš, že by to mohlo zabrat?“

Geolog znovu zaostřil pohled na Jacka. „Ne, to určitě ne, ale přivedls mě na jiný nápad.“ Vstal, přešel k pracovnímu stolu a prohrabal se svými přístroji. Za pár okamžiků už měl k elektroměru připojenou náhradní lodní baterii.

„Co to děláš?“ zeptal se Jack.

„Takový malý experiment.“ Zvedl vedení od obou pólů baterie a připojil je k ocelovým svorkám držícím krystalovou hvězdu. Nasadil si jednu z Robertových masek s nočním viděním. „Zhasneš, prosím tě?“

Jack se postavil a otočil vypínačem. V tmavé kabině slyšel, jak Charlie s něčím šramotí. Poté zaslechl krátké elektrické prasknutí. Mezi elektrodami baterie proletěl modrý oblouk, ve tmě bolestně jasný. Artefakt se rozzářil

jako opravdová hvězda.

Vyzařované světlo se rozložilo do celého spektra barev. Jack si vybavil podobný pohled – když se elektromagnet používaný k vyzvedávání kusů prezidentského letadla příliš přiblížil k pilíři. Tehdy se sloup rozzářil podobným jasnem.

Hvězda svítila stále intenzivněji. Pozvedl ruku, aby si zakryl oči. Charlie se skláněl nad předmětem a těkal očima mezi krystalem a elektroměrem. Jednou rukou otočil knoflíkem na přístroji. Hukot baterie zesílil.

„Charlie...“

„Pst.“ Otočil knoflíkem ještě víc.

Hvězda se zvedla ze stolu a vznášela se několik centimetrů nad jeho povrchem. Vydávala takřka oslnivé světlo. Množství elektrického náboje ve vzduchu hmatatelně vzrostlo. Jackovi se zježily jemné chloupky na předloktí a začaly ho bolet zubní plomby. Jako tehdy v ponorce.

Podíval se na nástěnné hodiny, které visely nad probíhajícím pokusem. Minutová ručička se pohybovala opačným směrem.

„Úžasné,“ zahučel Charlie, stále skloněný nad vznášející se hvězdou.

Vtom se nevelkou místností rozneslo hlasité lupnutí. Vrátila se tma. Jack slyšel, jak krystal padá zpátky na stolní desku.

„Rozsviť,“ pokynul mu Charlie.

Jack si promnul předloktí a otočil vypínačem. „Co jsi to udělal?“

Charlie kleštěmi zvedl hvězdu. Ocelové svorky byly rozpálené doruda. „Hmm..., zajímavé...“

„Co?“

Geolog naklonil hvězdu tak, aby ji Jack viděl. Předmět praskl v půlce.

„Co to znamená?“ zeptal se Jack.

Charlie k němu vzhlédl. „To ještě nevím.“

20.56, základna Neptun

Karen se snažila neplakat. Seděla na úzkém lůžku v kabině, která velikostí nepřesahovala polovinu koupelny. Co bude dělat? David shromáždil celou posádku stanice v jídelně a strávil patnáct minut tím, že na ně řval. Jeden z vědců se dopustil základní chyby, když položil jednoduchou otázku. David mu za jeho troufalost roztříštil nos nečekanou ranou. Poté se v místnosti rozhostilo mrtvé ticho. David jasně dokázal, kdo je tu pánem. Po své demonstraci se vyřítil z místnosti s Karen v závěsu.

Zanedlouho už byla zamčená ve své kajutě. Její situace vypadala beznadějně. Během uplynulých dvou dnů se skoro nevyspala. Byla

vyčerpaná a měla bolesti.

Svěsila tvář do dlaní. Sama to nezvládne.

Z hrdla se jí vydral vzlyk, když tu se od dveří ozvalo jemné zaklepání.
„Doktorko Graceová?“

Ostražitě se narovнала. „Kdo je to?“

„Tady doktor Cortez. Smím dál?“

Karen se málem zalkla radostí. „Jistě.“

Uslyšela v zámku klíč a stoupla si. Druhý vědec vklouzl dovnitř a zavřel za sebou dveře. „Omlouvám se za to, že vás ruším tak pozdě.“

„To je v pořádku. Docela se mi hodí něčí společnost.“ Neskrývala nijak v hlase úlevu.

„Z toho syčáka jde docela strach, co? Nikdy jsem vás tady dole neměl nechávat o samotě. Nepřemýšlel jsem. Váš objev o spojitosti s nápisy z Velikonočního ostrova mě zaujal tak, že jsem nevěnoval pozornost ničemu jinému.“

Karen se posadila. Pokynula mu, ať si sedne na jedinou zdejší židli. „To nebyla vaše chyba.“

„Až bude po všem, vyplním formální stížnost.“

Přikývla. Nechtěla mu ničit iluze o tom, že stížnost bude mít nějaký reálný dopad. Spangler jednal na základě pověření nejmocnějšího úřadu v zemi. Mohl beztrestně dělat, co se mu zlíbí.

Cortez pokračoval: „Přišel jsem se vás zeptat, jestli byste nám nemohla pomoci. Pořád máme potíže s luštěním těch symbolů.“

Karen polkla. Má-li mít nějakou naději, je nejvyšší čas, aby začala důvěřovat někomu jinému. „Doktore Cortezi, nebyla jsem k vám zcela upřímná.“

„Jak to myslíte?“

„Mám k dispozici celý překlad. Nejen textu na pilíři, ale i dalších nápisů ze stejného období.“

Cortez chvíli jen ohromeně zíral. Vykoktal: „Nechápu..., jak to..., ale kdy...?“

„Mám informace, které musím dostat k někomu s dostatečnou autoritou,“ řekla Karen. „Někomu mimo Spanglerův řetězec velení.“

„Jaké informace?“

„O konci světa.“

Cortez se pochybovačně zamračil.

Karen vstala. „Vím, jak to asi zní, ale odved'te mě k pracovnímu místu ve druhém patře a předložím vám důkaz.“

Stále váhal.

Karen se mu upřeně zadívala do očí. „Komu po dnešním večeru chcete věřit víc – Spanglerovi, nebo mně?“

Cortez na okamžik svěsil hlavu a postavil se. „To je směšně jednoduchý výběr. Tak pojďte. Velitel je ve své kajutě, ale jeho zástupce hlídkuje. Držte se při mně. Dokud budete se mnou, mělo by všechno probíhat hladce.“ Otevřel dveře.

Karen za ním vyšla ven. Nebyl sice vydán zákaz, že se pod dohledem nesmí pohybovat po podmořské stanici, ale přesto měla pocit, jako kdyby prchala z vězení. Oba se tiše kradli obytnými prostory, nahlíželi za rohy a tajili dech. Nikde nikdo.

Dospěli k žebříku vedoucímu k laboratořím a Cortez se po něm vydal jako první. Zasignalizoval, že je čistý vzduch, a Karen ho opatrně následovala. Ihned po jejím průchodu se s hlasitým zasyknutím uzavřel poklop mezi podlažními. Neslyšně kráčeli kolem laboratoří až k pracovnímu místu, jež jí bylo přiděleno.

„Co teď?“ zeptal se Cortez a rozhlédl se po liduprázdné chodbě.

Karen mu pokynula, ať si sedne, a sama zůstala stát. „Mám všechny údaje na disku.“ Natáhla se kolem něj a stiskla několik kláves, aby vyvolala potřebné informace.

Na obrazovce začala probíhat data. Karen Cortezovi postupně vysvětlovala, co který údaj znamená, ukázala mu text z platinové knihy a seznámila ho s tím, kde ji objevili. Přednesla mu zkrácenou verzi svých a Jackových nálezů.

Cortez ji po chvíli umlčel. Sklonil se k počítači a otevřel několik oken s dalšími informacemi. Většina z nich byla na Karen příliš technická, ale Cortez jim podle všeho rozuměl. „Tenhle Charlie Mollier je vynikající vědec. Je neskutečné, co dokázal o tom krystalu zjistit během tak krátké doby. Ovšem jeho výsledky potvrzují mnohé z mých vlastních pokusů.“ Pokračoval v prohlížení textů a grafů.

Karen sledovala, jak úžas v jeho tváři postupně nahrazuje hrůza. Nakonec se Cortez opřel a sundal si brýle. „Já věděl, že bychom měli postupovat s větší opatrností. Je šílenství si jen tak zahrávat s takovými silami.“

Podívala se na něj. „Pomůžete mi tyhle informace dostat k někomu, kdo nás vyslechne? Zbývá pouhých patnáct hodin, než nás zasáhne ta sluneční bouře.“

„Jistě, samozřejmě. Mám přátele v Los Alamos a Národní laboratoři Lawrence Berkeleyho. Existují způsoby, jak obejít obvyklé vládní kanály.“

Karen cítila, že se v ní zvedá vlna naděje.

Cortez si promnul oči. „Víte ještě něco?“

„Tím si nejsem jistá. Víc mi toho neposlali. Ale můžu to zjistit.“

„Jak?“

Vytukala na klávesnici Gabrielův přístupový kód. Z reproduktorů se téměř okamžitě ozval hlas: „*Jak vám mohu pomoci, doktorko Graceová?*“

„Kdo je to?“ zeptal se Cortez.

„Vlastně... nikdo.“ Karen se otočila k počítači. „Gabrieli, potřebuji se spojit s *Deep Fathomem*.“

„Zajisté. Hned to bude.“

Spojení se vzdálenou lodí bylo zakrátko navázáno a v rohu obrazovky se otevřelo malé okno, v němž se objevila Mijukina tvář. „Karen?“

„Mám tu doktora Corteze. Je ochoten nám pomoci.“

Mijuki na několik vteřin zmizela a vzápětí se místo ní objevil Jack s Charliem. Karen je rychle představila.

„Máte někdo nějaká doporučení?“ zeptal se Cortez. „Mohu dostat ty informace do rukou správných lidí, ale co potom? Podle vašich dat mohu jen předpokládat, že je třeba najít nějaký způsob, jak zabránit tomu, aby nápor sluneční bouře dospěl k hlavnímu ložisku. Tady se nám ovšem nenabízí příliš možností.“

Jack přikývl. „Už jsme o tom diskutovali. Nejjednodušší by bylo pilíř zastínit. Pohrbit ho, zavřít ho do olověné konstrukce, něco na ten způsob. Jenže nevím, jestli je to dosažitelné takhle narychlo. Pokud ne, budeme muset riskovat a odpálit speciálně namířenou nálož, která by ho odlomila od ložiska pod ním.“

Cortez se zamračil. „Jenže kinetická energie výbuchu...“

„To víme, ale jak jsem říkal, je to teprve záložní možnost. A pořád je to lepší, než nedělat nic, protože pak už zbývá jediné.“

„A to?“

„Dát si pusu na rozloučenou.“

Cortez se zachmuřil.

Do ticha promluvil Charlie. „Budu dál pracovat s tím krystalem a uvidím, jestli nepřijdu na něco dalšího.“ Neznělo to ale nijak nadějně.

Jack navázal: „Zbývá tedy už jediná překážka – Spangler. Nemůžu riskovat, aby mu Karen zůstala v rukou déle, než je nezbytně nutné. Jakmile se David doslechne, že jsme ho obešli, nebude její život stát za zlámanou grešlí. Musíme zajistit, aby zmizela, než Spangler zjistí, co děláme.“

Cortez se zamračil. „To bude obtížné. Zítra ráno před detonací náloží z bezpečnostních důvodů evakuují stanici. Už jsem se díval na evakuační schéma. Karen a já máme základnu opustit jako poslední společně se

Spanglerem.“

Karen se přesunula před kameru. „A pochybuji, že mě po dnešním incidentu Spangler zítra spustí z očí.“

„V tom případě zřejmě budeme opět potřebovat vaši pomoc, doktore Cortezi. Moje loď je půl dne plavby od vás. Jakmile budu dostatečně blízko, potopím se se svojí ponorkou a pak budeme muset zkoordinovat postup, jak dostat Karen ze Spanglerových drápů.“

„Budu se snažit. Ukážu doktorce Graceové všechno, co vím o Neptunu, a snad nás napadne nějaký plán.“

Jack přikývl. „Spojím se s vámi, až budu na cestě.“

Někde za Karen klapl zavíraný poklop. Ona i Cortez nadskočili. „Někdo jde,“ zasykla Karen a otočila se k obrazovce. „Musíme se odpojit.“

Jack jí oplácel pohled. „Zítra se uvidíme.“

Karen se dotkla monitoru a linka zčernala.

Cortez vytáhl z počítače DVD a zasunul si je do kapsy. „Jakmile vás doprovodím do kajuty, ozvu se pár přátelům. Ráno bude úplně nový den. Přechkáme to – my i celý svět.“

Karen se usmála s novou nadějí v žilách. Opakovala si Jackova poslední slova: *Zítra se uvidíme*. Měla v úmyslu po něm požadovat splnění tohoto slibu.

22.55

„Měl jste pravdu, pane,“ řekl Rolfe a stáhl si z uší sluchátka.

David udělal totéž. Seděli v jeho kajutě. S pomocí Jeffreyse, který zůstal na hladině, odposlechli tajné vysílání na Kirklandovu loď. David mrštil sluchátky přes místnost. „Ten parchant je pořád naživu. Až ho příště uvidím, vrazím mu granát do zadku, abych se ho konečně zbavil.“

„Ano, pane. Jaké jsou vaše rozkazy?“

David se na židli opřel a propletl prsty na bříše. Slyšel jen poslední část konverzace. Jeffreyse, expert jeho týmu na komunikaci, sledoval spojení navazovaná z podmořské stanice, ovšem tenhle zatracený přenos dat byl šikovně zakódován. Než se Jeffreysovi podařilo kód prolomit, rozhovor už šel ke konci. I tak ale David slyšel dost. Měli v úmyslu provést sabotáž probíhajících prací a osvobodit tu ženu.

„Pane?“

David si odkašlal. V hlavě se mu formoval plán. „Zůstaneme potichu, aby si mysleli, že vyhráli.“

„Kdy tedy začneme jednat?“

„Jakmile budeme vědět, že je Kirkland na cestě sem. Sám, mimo svou loď.“ Napřímil se. „Pak to ukončíme. Vy si vezmete na starost jeho loď a narušíte jim veškerou komunikaci. Jacka necháte mně. Pokud budu mít tu ženu, přijde k nám.“ Rolfe přikývl. „Velmi dobře, pane. Ale co s Cortezem?“ David se zazubil a rozpráhl paže. „Zdá se, že dnes v noci musíme ještě trochu uklidit.“

23.14

Cortez s hekáním slézal po žebříku k nejnižšímu poschodí stanice.

Nejnižší patro se dělilo do tří místností: na velký dok, místnost s čerpadly v podobě dvoustakilogramových hydraulických pump a malou řídicí místnostku se skladištěm nazývaným „garáž“. Nyní zde byly uskladněny hlubokomořské skafandry pracovního týmu.

Cortez přešel k ovládacímu panelu. Všechno bylo automatizované. Stačilo stisknout jediné tlačítko a celý postup přistávání či vyplouvání ponorky proběhl hladce sám. Tlak v doku se zvedne na okolní hodnoty, pak se otevře poklop, kterým projede ponorka dovnitř či ven, a nakonec se poklop opět uzavře.

Tak tomu alespoň bylo na papíře.

Poté, co odvedl Karen do její kabiny, ho však jeden z techniků informoval, že se tu objevil jakýsi problém. Nejprve ho měl v úmyslu ponechat k vyřešení někomu jinému, ale nikdo neznal systémy Neptunu tak dobře jako on. A vzhledem k tomu, že už zkoušel volat svému příteli v Los Alamos, byl plný nervózní energie.

Shýbl se ke kontrolnímu panelu, připravil si kufřík s nástroji a rychle panel otevřel. Ihned upozoroval, v čem spočívá potíže. Jednomu z čerpadel vyhořela pojistka. Šlo o drobný problém. Dok mohl fungovat i se třemi zbývajícími pumpami, jen se všechno trochu zpomalí.

Cortez tiše zanedával nad touto nepříjemností, podíval se, jestli má u nástrojů potřebnou náhradní pojistku, a vstoupil do doku. Obě ponorky, *Perseus* i *Argus*, byly momentálně na hladině, kde podstupovaly prohlídku před zítřejší evakuací podmořské základny. Prázdný dok připomínal velké skladiště, jehož stěny lemovalo silné vodovodní potrubí.

S nástroji v ruce přešel k opačné straně místnosti. Jednalo se o jednoduchou opravu.

Cestou ho přepadl tísnivý pocit, že není sám. V útrobách se mu ozvalo mravenčení jakéhosi primitivního instinktu, který ho informoval o hrozcím nebezpečí. Zpomalil a otočil se. Před otevřenými dveřmi doku si všiml

pohybu – trochu se tam pohnuly stíny.

Srdce se mu rozbušilo prudčeji. „Kdo je tam?“

Hleděl ke dveřím a malému okénku nad řídicím panelem. Nikdo neodpověděl. Nic se nepohnulo. Třeba se mu to jenom zdálo.

Pomalů se otočil a pokračoval v chůzi k protější straně místnosti. Jeho nervozita vzrůstala. Sluch měl vyladěný na sebemenší hluk. Slyšel však jen vlastní kroky.

Když dorazil ke stěně, dokem se rozneslo hlasité cvaknutí. Ohromeně zalapal po dechu. Srdce mu vyletělo až do krku. Otočil se. Dveře do doku byly zavřené. Sledoval, jak se na nich otáčí kolo místo kliky.

„Hej!“ zaječel. „Já jsem tady!“

Pustil kufřík s nástroji, posunul si brýle a přeběhl přes dok. Co když ho tu zamknou na celou noc? Ostatní na něj spoléhají.

V polovině cesty nad sebou zaslechl pisklavé syčení. Zhrozeně vzhlédl. Znal každý kousek, každý zvuk a každé zavržení na celé stanici. „Ach, bože..., ne!“

Bylo zahájeno otvírání doku. V místnosti stoupal tlak.

Vyběhl ke dveřím. Musel dát někomu vědět, že je tu. Zahlédl pohyb. Za okénkem se objevila hlava. Cortez tu tvář i její pokřivený, samolibý úšklebek ihned poznal.

Spangler.

Tohle není žádný omyl. Cortez se potácivě zastavil. Už teď ho rostoucí tlak bolel v uších. Zanedlouho se zvýší na hodnotu odpovídající hloubce šesti set metrů.

Cortez se otočil. Čerpadlo jistě poškodil Spangler – nastražil past, aby ho vylákal sem dolů. Jeho jedinou nadějí bylo vyřadit z činnosti zbývající tři pumpy. Kdyby se mu podařilo odstranit zbývající pojistky...

Vydal se k protější stěně a odloženému kufříku. Tlak v místnosti stále stoupal. Cortez dýchal už jen s největšími obtížemi. Zúžilo se mu zorné pole. Lapal po dechu a potácel se kupředu.

V hlavě mu vybuchla bolest, když povolily ušní bubínky. Vykřikl a nekoordinovaně zvedl ruce k hlavě. Přitom si srazil z nosu brýle. Po krku mu stékala krev.

Tlak se nepřestával zvyšovat.

Před očima se mu dělaly tmavé mžitky, po jejichž okraji probleskovala světélka. Padl na kolena a snažil se dýchat. Zhroutil se na jednu ruku a poté na druhou. Tlak ho doslova drtil. Už se nedokázal nadechnout, svalil se na bok a poté se překulil na záda. Nic neviděl – oči měl zatlačené příliš hluboko do kostěných očních.

Šmátral prsty po podlaze a modlil se o vysvobození.

Tíha na prsou stále rostla. Zaplavila ho bolest, když začala jedno po druhém povolovat jeho žebra a trhat mu na kusy plíce, jež už se nemohly roztáhnout. A tlak stále vzrůstal.

Přestal zápasit a znehybněl. Jeho žena Maria obětovala před smrtí projektu Neptunu celý život. Bylo svým způsobem případné, aby učinil totéž.

Marie..., láska..., miluju tě.

Pak konečně ztratil vědomí a pohltila ho černota.

23.20

David hleděl okénkem na rozdrcené tělo bývalého vedoucího výzkumného týmu. Sledoval, jak mu tlak rozmáčkl lebku a na kovovou podlahu vystříkly kousky mozku. Jako potápěč si dobře uvědomoval, že tomuto nebezpečí čelí všichni, kdo se snaží pokořit hlubiny. Ale vidět to na vlastní oči...

Odvrátil se. Najednou se mu udělalo nevolno. Hrozné.

Rolfe stál u kontrolního panelu. „Pane?“

„Je čas spláchnout.“

Jeho zástupce poslechl a zatopil dok vodou.

19. kapitola

Válečník

9. srpna, 5.02

USS *Hickman*, Východočínské moře

Admirál Houston stál na záďové palubě torpédoborce *Hickman*. Dosud nevyšlo slunce, ale na jihu zuřily ohně, které osvětlovaly celý obzor.

Ještě nikdy neviděl hořet oceán.

Jaderné hlavice odvedly čistou práci: zničily leteckou a raketovou podporu, kterou si Číňané zřídili podél blokády. Batan, Senkaku Shoto, Lu wan: většina světa je vůbec nezná, ale jména těchto drobných ostrůvků se brzy stanou synonymy Nagasaki a Hirošimy.

Americké síly už postupovaly kupředu, aby rozdrtily zbytky blokády.

Hickman ale nikoliv. Ten se vracel se zraněnými zpátky na Okinawu. Houston měl pravou paži v sádře, a proto ho počítali mezi raněné. Přežil potopení *Gibraltaru*, když unikl z lodi těsně před tím, než ji roztrhal děšť střel. Mnohým se ale únik nepodařil. Počet mrtvých a raněných stoupal do tisíců, včetně kapitána a značné části velení.

Houston tiše odříkával jejich jména..., jména lidí, které znal. Neznámých zahynulo daleko víc.

„Pane, tady byste neměl být,“ promluvil po jeho boku tiše mladý poručík. Hispánský důstojník mu byl přidělen jako pobočník. „Měli bychom se zdržovat v podpalubí.“

„Nebojte se. Už jsme dost daleko.“

„Kapitán...“

„Poručíku,“ přerušil ho stroze.

„Ano, pane.“ Mladík zmlkl a ustoupil.

Houston cítil, jak mu volnou leteckou bundou prostupuje časně ranní chlad. S paží v sádře si ji nemohl dopnout. Zachvěl se zimou. Za hodinu dorazí do Nahy na Okinawě, zrovna za rozbřesku. Pak se měl vrátit zpátky do Států.

Plamenná zkáza pomalu mizela pod obzorem a ohnivá záře bledla. Nad

hladinou tu a tam zazněla ozvěna vzdáleného dunění.

Houston se konečně otočil. „Už půjdu dolů,“ řekl unaveně.

Poručík přikývl a nabídl svému nadřízenému pomocnou ruku, když tu se rozezněla poplašná siréna. Oba muži ztuhli. Radarové varování. Blíží se střela.

Pak to Houston uslyšel. Svištivé hřmění.

Poručík ho chytil za zdravou ruku, aby ho odvedl k nejbližšímu poklopu.

Houston se mu vysmekl. „Letí od nás.“

Na důkaz jeho slov se po noční obloze mihla kouřová stopa mířící nad plavidlem k severu.

„M-1 1,“ poznamenal Houston a přešel na pravobok lodi s pobočníkem v závěsu.

Sledovali vzdalující se raketu, když nad nimi přeletěla druhá... a vzápětí třetí. Tyto střely letěly ze západu, z Číny. Pocházely sice z jiného směru, ale Houston dokázal odhadnout jejich cíl. Přímo před nimi ležela Okinawa. „Ach, bože...“

„Co je to?“

Na severovýchodě vystartovalo vzhůru do noci tucet tenkých plamenů, po dráhách křížících se s čínskými střelami. Salva raket Patriot II se hvízdavě vznesla k nebi jako rachejtle na oslavy Dne nezávislosti.

Jedna zasáhla čínskou střelu. Ohnivý oblouk se změnil v pád plamenné koule, která vzápětí zmizela za horizontem. Druhé dvě však pokračovaly v letu a zmizely v temné noci.

„Co se děje?“ zeptal se poručík.

Houston jen němě zíral za střelami.

Nejprve se neozval žádný hluk. Objevil se jen záblesk světla, jako kdyby těsně pod obzorem explodovalo samotné slunce.

Poručík ustoupil.

Nad hladinou se rozněl hluboký zvuk, připomínající podmořskou bouři. Na horizontu vykvetla oslnivá záře do podoby dvou zvedajících se oblaků, které pomalu, velice pomalu stoupaly vzhůru na vrcholu ohnivého třeně. Ze středu hřibů sálaly jasné odstíny oranžové, červené a tmavě růžové barvy.

Houston zavřel oči.

Rázová vlna zasáhla i na takovou vzdálenost torpédoborec *Hickman* jako úder obřím kladivem a spálila Houstona na prach, než stačil dokončit poslední modlitbu svého života.

6.04, Nautilus

Jack nastoupil v potápěčské kombinéze do ponorky, která se pohupovala na mírných vlnách u zádě *Deep Fathomu*. Vsoukal se na místo pilota a zahájil poslední kontrolu systémů.

Věděl, že to patrně není nutné, a tlačil ho čas, ale potřeboval se uklidnit. Tentokrát neselže. Nesmí selhat.

Celou noc pluli plnou parou k místu, kde se zřítilo prezidentovo letadlo, a jeho posádka připravovala *Nautilus* na dlouhou plavbu: dobíjela hlavní baterie, doplňovala nádrže se stlačeným vzduchem, vyměňovala filtry v lapačích oxidu uhličitého a promazávala všechny spoje v motoru. Ponorka vypadala po jejich péči jako nová.

To vše však bylo potřeba. Dnes se Jack chystal vydat s *Nautillem* na dosud nejdelší cestu.

Před hodinou *Fathom* spustil kotvu na závětrné straně malého ostrůvku, který velikostí nepřesahoval baseballové hřiště a nacházel se přibližně třicet kilometrů od místa neštěstí. Jack měl v úmyslu připlížit se s ponorkou co nejbližší k podmořské základně a zkoordinovat s doktorem Cortezem a Karen plán na její záchranu. Bude to vyžadovat dokonalé načasování.

Jack ukázal vztyčený palec Robertovi, který spustil akrylovou kopuli a přenosnou elektrickou vrtačkou ji upevnil Jackovi nad hlavou. Obvykle to dělal Charlie, ale ten zůstal celou noc zavřený ve své laboratoři a pracoval s oním krystalem.

Robert poklepal na bok ponorky – obvyklý signál, že je vše připraveno k ponoření. Jack mu odpověděl kývnutím. Robert položil dlaň na kopuli, aby mu beze slov popřál hodně štěstí, a seskočil z trupu.

Jack se ohlédl. U zádového zábradlí se shromáždila celá posádka. Vedle Lisy stál dokonce i Elvis a pomalu vrtěl ocasem.

Všem jim zasalutoval a stiskl tlačítko, kterým vpustil vodu do prázdných nádrží po obou stranách ponorky. Plavidlo se pomalu potopilo. Když jeho kopuli zalila voda, pocítil Jack na okamžik neblahou předtuchu. Potlačil ji jako obvyklou nervozitu před potopením, ale hluboko uvnitř věděl, že dnes jde o něco víc.

Za šest hodin dospěje k Zemi dosud největší sluneční bouře, a jestli on a ostatní neuspějí, bude jedno, jestli se mu podaří zachránit Karen nebo ne.

Jack nechal ponorku klesat vlastní vahou dolů. S použitím motorů mohl sestupovat rychleji, ale musel šetřit energií v bateriích. Barva okolní vody potměla na půlnoční modř, když minul hloubku padesáti metrů. Sešlápl mírně pedál a pomalu se vydal od ostrůvku na otevřené moře.

Ponorka pokračovala v sestupu do věčného šera... *sto metrů*... a poté do věčné noci... *sto padesát metrů*.

Jack nechával vypnuté xenonové reflektory, aby šetřil baterie, a řídil pouze podle údajů z počítače. Celou oblast zmapovali sonarem, když sem připluli s *Fathomem*, a získané informace nahráli do palubní navigace. Jakmile se přiblíží ke dnu, zapne si sonar. Také se rozhodl zachovávat ticho a nekomunikovat s mateřskou lodí, aby zmenšil pravděpodobnost, že někdo zaznamená jeho přítomnost.

Dvě stě metrů... Kolem něj se začaly objevovat jiskřičky záře. Světélkující plankton a další drobní zástupci mnohobuněčného života.

Jack si ten pohled užíval. Život si našel způsoby, jak prosperovat i za takových podmínek. To v něm budilo aspoň nějakou naději.

Čtyři sta metrů. Konečně zapnul palubní sonar, aby se s jeho pomocí přiblížil ke dnu. Tam, kam měl namířeno, bylo příliš nebezpečné plout poslepu. Sledoval analogový hloubkoměr i údaje ze sonaru. Jemnými pohyby ovládal nožní pedály a nepatrně upravoval směr plavby.

Přihlížel, jak se mění čísla na hloubkoměru. *Pět set metrů*. Konečně stiskl vypínač a okolní tmu prorazily dva kužely světla, jež ozářily krajinu pod ním.

Sešlápl pedál a naklonil ponorku ke straně, aby si prohlédl reliéf dna. Bylo tu přesně takové, v jaké doufal: bludiště hlubokých kaňonů, které pokračovalo až k místu neštěstí. Hodlal plně využít nerovností dna k tomu, aby se pokradmu přiblížil k cíli, podobně, jako využil potopené rozvaliny dávného města, když plaval k Davidově šalupě. Doufal nicméně, že dnešní operace dopadne lépe. Poprvé se vrátil s prázdnými rukama.

Údaje na hloubkoměru se přehoupaly přes šest set metrů a Jack namířil ponorku do hlubokého údolí mezi dvěma hřebeny. Zpomalil a nastavil vznášivost tak, aby setrval stále ve stejné hloubce.

Zahájil dlouhou, křivolakou cestu kupředu.

Stěny po obou stranách pokrývali mlži, plži, sasanky a hlubokomořští koráli. Kolem kamenů se pohybovali humři a krabi, kteří mávali na vetřelce v jejich středu klepety. Ze světla ponorky prchala hejna rybek se stříbrnými břichy, šarlatově červené chobotnice, jež mizely v oblacích temného inkoustu, a okřídlení černí rejnoci, kteří se zahrabávali hlouběji do písečných usazenin.

Jacka při plachtění údolím na okamžik okouzila bohatost zdejší fauny. Další hodinu pokračoval v cestě a za pomoci sonaru a kompasu navigoval bludištěm kaňonů, jak uměl nejlépe. Klikatou cestou se blížil k cíli.

Po obeplutí podmořské hory se ponořil do dalšího dlouhého, hlubokého

údolí. Dokonalé maskování. Do stran odstupovaly užší kanály a trhlíny, ale samotný kaňon mířil přímo k podmořské stanici.

Podíval se na hodinky. *Do poledne zbývají čtyři hodiny.* Dochází čas. Přidal plyn a vyrazil údolím rychleji. To mu zachránilo život. Stěna po pravé straně náhle vybuchla.

Rázová vlna zasáhla ponorku zezadu, přetočila ji a mrštila s ní o protější stěnu.

Jack se udeřil hlavou o kopuli a zasykl bolestí. *Nautilus* se kutálel ze svahu a vzápětí se ozvalo nervy drásající kovové skřípění. Něco se utrhlo z podbřišku plavidla. Jeden z xenonových reflektorů se slyšitelným prasknutím pukl a do stran odletěly střepy silného skla.

Jack se pokoušel udržet v sedadle a modlil se, aby vnitřní kostra z titanu a neprůstřelného akrylu vydržela. Jediná trhlina by v této hloubce vedla k okamžité implozi, která by ho rozmačkala na kaši.

Sešlápl pedály a konečně se mu podařilo ponorku vyrovnat. Vznášel se v oblaku zvířených usazenin. Viditelnost byla nulová. V hydrofonech slyšel, jak se za ním hrouť kameny narušené stěny. Ohlédl se a dokázal rozeznat matné obrysy hromady balvanů.

Zaklonil hlavu. Mořské proudy rychle pročišťovaly zvířený písek a odnášely ho pryč.

Díky tomu Jack spatřil útočníka.

Jako žralok na lovu nad ním kroužila druhá ponorka. Měla tvar doutníku a krátká křídélka. Okamžitě ji poznal.

Perseus – nejmodernější ponorka námořnictva, elegantní a smrtící. Ten večer, kdy došlo k sabotáži, mu ji admirál ukázal. Ze všech hledisek *Nautilus* bohatě předčila: byla rychlejší, dokázala se potápět do větších hloubek, uměla lépe manévrovat. Nejhorší ze všeho ale bylo, že dostala do vínku i zuby.

Jack si všiml hřbetní ploutve tohoto titanového dravce.

Z trupu čněla řada miniaturních torpéd.

Zhasl zbývající reflektor. Pohltila ho temnota, kterou narušoval jen kužel pátracího světla, jež mu kroužilo nad hlavou.

Hladový predátor se chystal dobít svou lapenou kořist.

8.02, Deep Fathom

Charlie přecházel mezi stěnami své laboratoře a mumlal si pro sebe. „Tohle by mohlo fungovat...“ Kontroloval stále znovu a znovu svoje výpočty a podnikl ještě několik pokusů s krystalem.

Přesto ale nebyl stoprocentně přesvědčený. Teorie je jedna věc. Před spuštěním svého plánu chtěl ten nápad ještě konzultovat s doktorem Cortezem na podmořské základně. Jenže pomalu docházel čas a Charlie se s ním neměl jak spojit. Záviseli na tom, až z podmořské stanice zavolají jim.

Znovu se sklonil k počítači, stiskl tlačítko a na obrazovce naskočil trojrozměrný model Země, kolem které pomalu obíhala stovka malých křížků v synchronizovaném, komplikovaném baletu. Zleva se k planetě každou minutou přibližovalo čelo mnoha tenkých linek označujících sluneční bouři. Charlie se podíval do pravého horního rohu, kde se odpočítával čas do kolize ionizovaného plynu s horními vrstvami zemské atmosféry.

Čtyři hodiny.

Tanec křížků kolem planety byl založen na datech z Marshallova střediska kosmických letů, jež monitorovalo postup bouře a odhadovalo, jak by mohla ovlivnit obíhající družice.

Charlie položil prst na jeden z křížků.

Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře. Oslovila ho Lisa: „Charlie, volá Karen.“

Charlie se s úlevou narovnal. „Díky bohu! Už je sakra načase, člověče!“ Vytáhl z počítače disk s nejnovějšími údaji a vyběhl ze dveří.

Našel Lisu a Mijuki skloněné před profesorčíným přenosným superpočítačem. Okamžitě vycítil panující napětí. Ani jedna z žen nevypadala spokojeně.

„Co se stalo?“ zeptal se Lisy a obešel stůl.

Karen ho slyšela a z reproduktorů se ozvala její odpověď: „Volám, abych se vás zeptala, jestli se s vámi nespojil doktor Cortez.“

Charlie se sklonil ke kameře „Jak to myslíte? Proč se ho nezeptáte sama?“

„Protože jsem se ráno doslechla, že v noci odcestoval na hladinu, a od té doby nevím nic dalšího. Doufala jsem, že se vám ozval.“

„Ne, ani slovem.“ Charlie si nechal projít hlavou, co jim Karen právě sdělila. „To se mi nelíbí. Když je doktor Cortez nezvěstný, možná bychom měli pozměnit plány. Pro všechny případy. Jack už je na cestě v ponorce. Přepojím vás na *Nautilus*, abyste se vy dva mohli domluvit, jak vás dostaneme z té základny.“

Karenin obraz zablikal. „To bude asi nejlepší. Poslední vědci mají opustit stanici asi tak za hodinu, takže tu zůstanu sama s Davidovým zástupcem. Jestli mám utéct, musí to být brzy. Jenže co s tím pilířem? Co budete dělat, když se neozve doktor Cortez?“

„Snad nám ještě zavolá. Třeba má jenom plné ruce práce se záchranou světa, takže si nenašel čas na to, aby se s námi spojil.“ Charlie si ale uvědomoval, o jak nepravděpodobnou možnost se jedná. „Poslyšte, Karen, na něčem jsem tu pracoval. Možná bychom to měli zkusit. Odteď musíme všichni zůstat v kontaktu.“

„Pokusím se, ale bude to obtížné. Poručík Rolfe je zrovna dole u doku. Předstírala jsem, že musím naléhavě na toaletu, abych vám zavolala.“ Podívala se na hodinky. „Dochází mi čas. Už bych měla jít dolů za ním.“

„Tak vás hned přepojíme na Jacka.“ Charlie se obrátil k Mijuki.

Profesorka stiskla tlačítko a promluvila: „Gabrieli, spoj nás, prosím, s *Nautilem*.“

Následovala odmlka. „*Obávám se, že vám nemohu vyhovět. Zdá se, že spojení je nějakým způsobem rušeno.*“

Karen ustaraně nakrabatila čelo. Její obraz znovu zablikal a změnil se v šumění, které pohltilo další vysílání.

„Gabrieli, spoj nás s ní!“ přikázal Charlie.

„Obávám se, že vám nemohu vyhovět. Zdá se, že spojení je nějakým způsobem rušeno.“

Než mohl Charlie požádat Gabriela o podrobnější vysvětlení, jeho pozornost přilákal zvuk kroků. Někdo sbíhal po schodech dolů.

Z reproduktorů intercomu se ozval Robertův hlas: „Máme...“

„Společnost,“ dokončil Kendall McMillan, který právě vpadl do místnosti. „Dvě vojenské lodi, které k nám míří z opačných stran ostrůvku.“

Všichni se vydali ke schodům, kromě Mijuki, která zůstala u počítače a tūkala něco do klávesnice. „Nenechám Karen ve štychu,“ zavolala za nimi. „Budu se s ní dál zkoušet spojit, abych jí řekla, co se stalo.“

Charlie přikývl. „Snažte se. Ale jestli nás obsadí vojáci, ten počítač radši schovejte. Možná je to jediné, co stojí mezi námi a koncem světa.“

Vystoupal na zářovou palubu *Fathomu* a sledoval, jak se zpoza jižního cípu maličkého ostrůvku vynořuje dlouhé plavidlo.

Z jeho paluby se rozezněla siréna následovaná dunivým pokynem: „*Připravte se na obsazení plavidla! Jakýkoliv odpor bude zlomen silou!*“

McMillan jen zíral. „Co budeme dělat?“

„Nemáme na vybranou,“ řekl Charlie. „Tentokrát se musíme vzdát.“

8.14, základna Neptun

Karen se pokusila znovu vytukat Gabrielův přístupový kód. Pořád žádná odpověď. Podívala se na hodinky a odstrčila se od počítače. Nemůže

se tu zdržovat ani o vteřinu déle, nemá-li vyvolat podezření. Ještě jednou se zamračila na prázdnou obrazovku. Z náhlého přerušení spojení s *Deep Fathomem* začínala panikařit.

Přešla k žebříku vedoucímu na spodní patro a vydala se po něm dolů. V duchu pořád hloubala nad poruchou spojení. Někdo ji zdola popadl za kotník a trhl s ní.

Vykřikla a spadla ze žebříku.

Rolfe ji chytil ocelovým sevřením za paži. „Co vám trvalo tak dlouho?“

Karen polkla a sklopila oči před jeho výhrůžným pohledem. Odpověděla hlasem, jehož rozechvělost ani nemusela příliš předstírat. „Já... já...“

„Tak co?“

Zadívala se mu zlostně do očí. „Mám zrovna periodu, když už to musíte vědět!“

Rolfe zčervenal ve tváři. Zdálo se, že ani tihle tvrdí vojenští zabijáci nemusejí zrovna vědět všechno o takových ženských věcech. „No dobře, ale držte se u mě. Zrovna se chystáme vypustit poslední ponorku na hladinu.“

Karen se vůbec nelíbilo, jak to zní. *Poslední ponorka...* A co ona?

Rolfe ji odvedl ke kontrolnímu panelu v místnosti vedle doku. Vyhlédl z okénka a promluvil do tenkého mikrofonu. „Všechno připraveno, *Argusi*?“

Karen se podívala do doku, kde spočívala ponorka s pilotem a dvěma posledními vědci, natěsnanými v zadním oddíle plavidla.

„Všechny systémy fungují. Jsme připraveni vyrazit,“ odpověděl pilot.

„Vyrovnávám tlak s okolím.“ Rolfe stiskl velké modré tlačítko, kterým zahájil spouštění ponorky.

Karen přihlížela. Jakmile se tlaky vyrovnaly, otevřely se záklopký potrubí a do doku natekla voda, která rychle pohltila celou ponorku. Karen všechno pozorně sledovala. Když tu teď není doktor Cortez, možná bude muset tohle všechno absolvovat sama.

Celé ráno musela následovat Rolfa a tiše pozorovala, jak celá stanice funguje. Všechny systémy měly jednoduché ovládání, především díky tomuto kontrolnímu panelu. Řada čtyř monitorů zobrazovala výhledy do okolí základny. Další dva monitory byly přiřazeny kamerám na robotech, dálkově ovládaných páčkami jako při počítačové hře. Zbytek panelu se týkal samotného doku.

Karen se dívala, jak přes okénko stoupá hladina. Vtom její pohled přilákal kovový záblesk. V doku se volně vznášel nějaký drobný předmět. Usoudila, že jde o zapomenuté nářadí, a opět se soustředila na ponorku. Pilot zapnul motory a vznesl se z plošiny.

Její pozornost však přilákalo nové zablesknutí. Jednalo se o tentýž předmět, který nyní plaval přímo před okénkem.

Karen se naklonila blíž a s úlekem ho poznala.

Brýle. S popraskanými čočkami a zprohýbanými obroučkami.

Zalapala po dechu a zakryla si ústa dlaní.

8.15, Nautilus

Jack se pod rouškou oblaku zvířených usazenin opatrně s ponorkou přesunoval k základně útesu a držel se pod skalním převisem, aby zmenšil svůj sonarový stín. Dotýkal se pedálů co nejjemněji a snažil se nepohybovat větší rychlostí než okolní proudy. Netroufal si zrychlit, aby za sebou nevytvořil vlnu, která by odhalila jeho polohu. Pátrací reflektory *Perseu* mu stále nad hlavou přejížděly sem a tam a čekaly, až se písek znovu usadí.

Jack věděl, že do té doby musí být pryč.

Přesto se ale nadále nutil k hlemýžďí rychlosti a postupoval kupředu poslepu, bez světel, pouze podle údajů sonaru. Jeho cílem byl postranní kaňon kousek před ním. Netušil, kam vede, nebo jestli nejde o slepou uličku, ale věděl, že musí zmizet z hlavního údolí, než se usadí zvířený písek.

Vtom mu v uších zahlaholil hlas: „Já vím, že jsi tam dole, Kirklande. Nemůžeš se schovávat navěky.“

Spangler..., skvělé..., takže žádné překvapení.

Jack zůstal zticha a nedával o sobě vědět.

„Mám tu tvoji ženskou na základně a právě jsme obsadili tvoji loď. Ukaž se a nechám ostatní naživu.“

Jack se musel přemáhat, aby se nezasmál. *Jo, to určitě.*

Ticho se protahovalo. Znovu se ozval Davidův hlas, tentokrát už o něco zlostnější. „Chtěl bys, abych v tvé nepřítomnosti udělil doktorce Graceové malou lekci? Nebo bys chtěl slyšet její výkřiky, až ji bude znásilňovat poručík Rolfe?“

Jack sevřel ruce v pěst, ale neodpovídal. Kdyby se Davidovi odhalil, ublížil by tím Karen a nikomu by nepomohl. Musel se plížit dál.

Konečně se vepředu po pravé straně otevřel postranní kaňon. Jack navedl *Nautilus* do úzké štěrbiny a přidal plyn. Navigační obrazovku vyplnil obraz sonaru. Jack vydechl úlevou. Postranní údolí nepředstavovalo slepou uličku. Klikatilo se do dálky a dále se větвило do stran.

Opatrně ještě přidal a v další chvíli uháněl hlubokým kaňonem. Kolem něj se míhaly skalní stěny. Potřeboval čas a prostor, aby se mu povedlo toho

parchanta setřást.

„Kampak pluješ, Jacku?“ Vyšlehla za ním světla.

Jack sebou trhl a ohlédl se. *Kruci...*

Perseus se snesl do údolí za něj jako obratná a smrtící šelma.

Jack si uvědomil svůj omyl. Za jeho ponorkou se táhla stopa zvířeného písku. Jasně patrná. Dopustil se té nejhlupejší chyby.

Přestal předstírat, že tu není, rozsvítil zbývající reflektor a přišlápl pedály k podlaze. *Nautilus* vystřelil vzhůru a v mžiku opustil kaňon.

Při otočce ho těsně minulo jedno malé torpédo, které se prohnalo kolem jeho kopule. Nalevo od něj došlo k explozi, když torpédo zasáhlo podmořskou horu, a v hydrofonu ještě chvíli doznívalo dunění.

Jack prudce sklonil ponorku dolů a nechal se rázovou vlnou postrčit k sousednímu údolí. Vyrovnal stroj, který vyryl v písečném dně brázdu a zvedl oblak písku.

To, co ho před chvílí zradilo, ho nyní mohlo zachránit. Zhasl světlo a nechal se unášet proudem bez motorů, přičemž zmizel v rozšiřujícím se oblaku písku a usazenin.

Slyšel, jak David tiše kleje. Spangler ve své dychtivosti co nejrychleji ho zasáhnout zapomněl, že nechal zapnutou vysílačku. Jack ho na jeho chybu neupozorňoval a poslouchal: „K čertu s tebou, Kirklande. Ještě dneska tě uvidím zemřít.“

Jack se zazubil. *Jen to zkoušej, břídíle*. Plul průrvou a zatáčel kolem skalních výčnělků. Vtom mu varovně zapípal radar. Kaňon končil plochou stěnou útesu pouhých dvacet metrů před ním.

„Sakra...“ Zařadil zpátečku, aniž by dbal na nesouhlasné zakvílení motorů, a otočil před ponorky přímo vzhůru. Na překonání setrvačnosti to však nestačilo. Dno *Nautilu* tvrdě narazilo do skály.

Do ramen se mu zaryly bezpečnostní pásy. Udržel se v sedadle a držel sešlápnuté pedály. Ponorka stoupala podél stěny nahoru.

V počítači zablikalo nové varování: docházejí mu baterie.

„Super..., prostě super...“

Vzdálil se od stěny a uháněl podél vrcholu podmořské hory. Modlil se, aby mu energie vydržela dostatečně dlouho. Vycítil pohyb po své levici a otočil se. Oslepil ho kužel světla.

Z nedalekého kaňonu se vynořil *Perseus* a zamířil přímo k němu.

Jack obrátil svoje plavidlo, aby do něj protivníkova ponorka nenarazila z boku, ale spíše zespoda. *Nautilus* se prudce otřásl. David ho zasáhl do zádě a Jackova ponorka se roztočila. Pokoušel se získat ztracenou rovnováhu, ale bezúspěšně. Narazil do boku hory a zapíchl se přídíl do vrstvy usazenin.

Na čele mu vyrazil pot a se zvoněním v uších se pokoušel uvízlé plavidlo vytáhnout.

Chvíli se ozývalo jen skřípání namáhaného kovu, ale nakonec se *Nautilus* přece jen osvobodil.

Koutkem oka *zahlédl*, jak se *Perseus otáčí* směrem k němu a míří na něj svou sadou torpéd.

Je načase zmizet!

Dupl na pedály. Motory zakvílely. Ponorka se chvěla a třásla, ale odmítala se pohnout. Přední motor byl plný písku. „No tak, no tak...”

Zkusil zpětný chod a vyfoukl písek pod sebe.

Perseus se přiblížil. David byl rozhodnutý, že ho tentokrát už nemine. „Jsi připravený zemřít, Kirklande?”

Jakmile se Jack zbavil písku z motoru, přidal prudce plyn. Neměl čas uniknout, a tak zamířil přímo proti svému protivníkovi v riskantním pokusu využít Davidovy zbabělosti. Příliš blízká exploze by ohrozila i jeho vlastní ponorku.

Tiskl pedály k podlaze a uháněl kupředu.

Perseus ale zachovával stále stejný kurz.

Jack rozsvítil xenonový reflektor, aby Davida oslnil.

Spangler na poslední chvíli strhl svou ponorku stranou.

Jack proletěl pod nepřátelským plavidlem. Krátce *zahlédl* Davida, jak leží na břiše ve svém doutníkovitém skleněném pouzdru. V další chvíli se mu *Perseus* ztratil z očí.

Ještě si ale všiml, jak se torpéda na vzdalující se ponorce natáčejí jeho směrem. Z jedné trubice vyšlehl záblesk plamene.

„A kruci!”

Narovnal se na svém místě. Nejbližší kaňon byl příliš daleko. Už na sonaru viděl rychle se blížící torpédo. Nakláněl se kupředu, jako kdyby tím mohl urychlit vlastní únik. „Tak se pohni...”

Ze sluchátka se ozval smích. „Adios, chlapečku!”

Jack si uvědomil, že nemá šanci dospět k údolí včas. Rozhlédl se po jiné možnosti a spatřil velký balvan, ležící na vrcholu podmořské hory. Dupl na levý pedál a pod ostrým úhlem zamířil dolů k němu.

„Sebevražda, Jacku? Aspoň zemřeš čestně!”

Jack těkal očima mezi plovoucím torpédem a blížícím se kamenem. Kousal se do rtu a v duchu počítal. V posledním okamžiku vyprázdnil nádrže se zátěží a přidal plyn. Před ponorky narazila do písečného dna před balvanem – a *odrazila se*.

Drobné plavidlo díky zvýšené vznášivosti udělalo salto a jako gymnasta

přeskakující koně se přeneslo na opačnou stranu kamene.

Torpédo nic podobného nedokázalo.

Balvan za *Nautilem* se rozletěl na tisíc kousků. Výbuch zasáhl ponorku do zádi a o spodní část zarachotilo několik úlomků. Jack se nechal unášet rázovou vlnou, zatímco čerpal do nádrží novou zátěž. V další chvíli doklouzal k okraji kaňonu.

Ponořil se a klesl jako závaží přímo do dalšího údolí.

U dna plavidlo vyrovnal a pokračoval kupředu. Cítil úlevu kombinovanou se vzrušením, ale to netrvalo dlouho. Temná voda nad ním se projasnila – David ho nepřestával pronásledovat ve svém rychlejším stroji.

Jack se podíval na sonarové údaje. Před ním se objevil podivný stín. Nechával rozsvícený reflektor a čekal, co přijde v dalším okamžiku.

Potřeboval najít nějaký úkryt – a to brzy!

Proplul ohybem kaňonu a spatřil anomálii, kterou signalizovaly údaje sonaru. Nad roklinou se klenul skalní oblouk jako jakýsi vysoký kamenný most.

Doplul pod něj. Most byl příliš malý na to, aby ho skryl, ale přivedl ho na nápad. Zpomalil a usadil se na písečném dně.

Nastal čas srovnat šance.

Generální štáb, Bílý dům

Lawrence Nafe stál před počítačovou strategickou mapou, která zářila na zadní stěně místnosti. Za ním se shromáždili náčelníci štábů, ministři a představitelé zpravodajských služeb.

Ostrov Okinawa na mapě žhnul červenou září.

Zničený. V jediném oslňujícím záblesku našly smrt stovky tisíc lidí.

Promluvil ministr obrany. „Je třeba vybrat cíl, pane prezidente. Odveta musí být rychlá a důrazná.“

Nafe ustoupil od mapy a otočil se. „Peking.“

Muži kolem stolu na něj zírali.

„Spalte ho na skalní podloží.“

8.55, Perseus

David proplul vleže na břicho ve štíhlém nitru ponorky kolem skalního rohu. Po obličejí mu stékal pot do nosu a do úst. Neobtěžoval se tím, aby jej

stíral. Netroufal si pustit ovládání. Přes polyakrylovou předřovou kopuli zářil displej se sonarovými linkami překrývajícími skutečný obraz krajiny.

Spatřil svou kořist. Usmál se. Takže ten parchant nepřežil výbuch bez následků.

Jackova potemnělá ponorka se chvěla a zmítala pod kamenným obloukem. Zjevně měla potíže. David sledoval, jak se Jack zoufale pokouší svůj stroj zprovoznit. Kolem *Nautilu* se vířil písek, ale ponorka se nehýbala z místa.

Jako ptáčátko se zlomeným křídlem.

„Máš potíže?“ zeptal se do vysílačky.

„Jdi do hajzlu!“

David se zazubil. Spustil se s *Perseem* níž a namířil reflektory tak, aby osvětlil nitro kopule druhé ponorky.

Viděl, jak Jack zápasí s ovládáním.

David vzrušeně zamířil ke svému protivníkovi. Dopluhl pod kamenný oblouk a nepřestával mířit reflektory *Perseu* na bezmocného nepřítele. Působilo mu neskonale potěšení, když viděl, jak Jack horečně bojuje o život. Když David proplouval přímo nad poškozeným plavidlem, oba protivníci si pohlédli do očí.

Jack zvedl hlavu a David se na něj zašklebil.

Z této blízkosti však v Jackově pohledu neviděl žádný strach, jen uspokojení. Jack zvedl ruku, zamával mu – a vtom se *Nautilus* prudce zvedl ze dna.

Davidova nečekaný manévr zastihl zcela nepřípraveného. Nemohl uhnout včas. Obě plavidla do sebe narazila. David se udeřil bradou o kopuli a kousl se do špičky jazyka. Před očima se mu zajiskřilo a ústa se mu naplnila krví.

Jackova kopule na okamžik projížděla kolem Davidovy přídě. Oba muži leželi na dosah paže jeden od druhého, a přesto se nemohli dotknout.

Jack se na něj zazubil. „Je načase vyrovnat naše šance, parchante.“

David se podíval na údaje ze sonaru. Najednou pochopil smysl Jackovy pasti – jenže o zlomek vteřiny pozdě.

Vršek *Perseu* narazil do kamenného oblouku nad nimi. David šťavnatě zaklel. Torpéda se s kovovým skřípěním otřela o pevnou skálu. Jedno z nich se samovolně zažehlo, vystřelilo do kaňonu a vybuchlo u vzdálené stěny. Ostatní se odlomila a snesla se ke dnu.

Jackova ponorka opět klesla. „Jak jsi říkal..., adios!“ *Nautilus* vyrazil kupředu k zvířenému oblaku po výbuchu zbloudilého torpéda.

David vyplivl krev a stiskl tlačítko. „To si jenom myslíš, chlapečku.“

9.04, Nautilus

Jack se přestal usmívat, když se *Nautilus* znenadání zachvěl a naráz se zastavil.

Otočil se a spatřil, že jeho ponorku drží mechanické rameno *Perseu* v pevně sevřených kleštích. David ho nehodlal nechat uniknout. Titanové rameno zesílilo tlak a ozvalo se děsivé vrzání kovu.

Na obrazovce počítače Jackovi naskákala varování. Byl v pasti. David ho chytil ze zadu, takže se nemohl bránit vlastními rameny.

Titanový plášť ponorky nadále protestoval, zatímco se do něj zarývaly mechanické kleště. Počítač zablikal. Filtry oxidu uhličitého ztichly. David přerušil hlavní vedení. To nebylo dobré.

Jack se rychle zamyslel a s pomocí zátěže se potopil ke dnu. Ponorku námořnictva tím stáhl za sebou. Při klesání začal kroužit. Rozsvítil xenonový reflektor a zamířil k odlomeným torpédům ležícím na mořském dně. Světlo zářilo kvůli poškození elektrického vedení jen matně. Jack však na to nedbal a soustředil se na svůj cíl.

Jakmile se ocitl dostatečně blízko, natáhl se po ovládání vlastních ramen. Pravým mechanickým ramenem pak zvedl jedno z miniaturních torpéd.

To už si David uvědomil hrozící nebezpečí a zatřásl *Nautilem* ze strany na stranu.

Jack se zakymácel a upustil torpédo, ale obratně ho zachytil druhým ramenem. Než o něj mohl znovu přijít, napřáhl se a mrštil jím proti základně kamenného oblouku.

Výbuch poškodil skalní most natolik, že se oblouk rozlomil a klesal k nim.

Přesně jak Jack doufal, David nehodlal riskovat vlastní život. Pustil *Nautilus* a vyrazil pryč. Jack se však otočil za ním a chytil *Perseus* za zádí trupu. Jejich pozice se teď vyměnily – držel žraloka za ocas.

„Kampak tak rychle?“ zeptal se.

Shora se k nim řítily hlavní část oblouku.

„Pusť mě! Oba nás zabiješ!“

„Oba? To bych neřekl.“

Kolem nich dopadly první menší kameny, které vyrývaly hluboké krátery do vrstvy usazenin. Jack sledoval sonar i padající kusy skály. Druhým mechanickým ramenem odtrhl z *Perseu* hlavní motor a poškodil mu trysky. Teprve poté pustil sevření a na plný plyn začal couvat.

Davidova ponorka se zazmítala a pokoušela se vzdálit od padajících

balvanů, ale nemohla. Do usazenin se řítily stále větší a větší kusy.

Jack sledoval, jak se kolem *Perseu* objevují bublinky. Nejprve si myslel, že ponorka imploduje, ale když se vír bublinek pročistil, z titanového trupu vyrazilo akrylové pouzdro. Spangler aktivoval nouzový mechanismus a odpojel od těžšího vnějšího pláště skleněný „záchranný člun“. Opuštěnou titanovou konstrukci v další chvíli rozdrtily tuny skály.

Ten darebák uniká!

Jack se zamračil a vystoupal nad rozšiřující se oblak.

Záchranné pouzdro i se svým pasažérem rychle stoupalo k hladině, hnané vlastní vznášivostí. Ze zádě na Jacka výsměšně blikalo červené světélko. Jack neměl naději, že ho se svým těžším strojem dohoní.

Sledoval Spanglerovu dráhu reflektorem. Záchranné pouzdro už vystoupalo z kaňonu a ocitlo se v otevřeném prostranství.

Jack křečovitě svíral ovládání a přemítal, co by měl udělat – vtom ale jeho pozornost přilákal nějaký pohyb na straně.

Ze skalnatého doupěte se vynořil obrovský tvor a natáhl se po unikající skleněné skořápce. Patrně ho přilákaly výbuchy, které ohrožovaly jeho teritorium.

Jack se dotkl mikrofonu na hrdle. „Davide, mám dojem, že se z tebe stane hlavní chod snídaně.“

9.17

David se po Jackových slovech zamračil. O čem to mluví? Jak mu chce ublížit? Jackova ponorka ho nikdy nemůže dohonit. Záchranné pouzdro sice nebylo ozbrojené a nedalo se s ním manévrovat, ale rychle stoupalo k hladině. Štíhlý akrylový doutník byl lehký a měl vysokou vznášivost.

David vyťukal do počítače kód, aby se spojil s podmořskou základnou. Přikáže Rolfovi, aby zabil tu antropoložku, a to co nejpomaleji. Rolfe je výborný „tazatel“. Už rozvázal ne jeden vzpurný jazyk. David zařídí, aby se předsmrtné výkřiky a prosby oběti donesly k Jackovi.

Jen co však stiskl poslední tlačítko, záchranné pouzdro sebou šklublo. Davida nečekaný náraz hodil ke straně. Rozhlédl se kolem, ale v chabé záři nouzového majáčku na zádi nic neviděl. Zvedl se na loket. Vtom se pouzdro znovu zachvělo a cosi ho strhlo přímo dolů. David udeřil hlavou do silné vrstvy akrylu.

„Co to kur...“ Slova mu odumřela na rtech, jakmile se podíval za sebe. Ve světle červeného majáčku spatřil obrovskou přísavku o velikosti jídelního talíře, která se přilepila ke stěně jeho doutníku. Vzápětí se kolem

pouzdra ovinulo silné rameno, jež ho vleklo do hlubin jako chycenou rybu na háčku.

Obří oliheň!

Četl hlášení o Jackově bitvě s tímto netvorem. Přitiskl dlaně k akrylu a cítil vzrůstající paniku. Neměl žádnou zbraň. Rozhlédl se kolem. V červeném blikajícím světle se svíjela další ramena a blížila se k chycené kořisti.

Pouzdro se divoce zazmítalo. David se překulil a zjistil, že si ho prohlíží obrovské černé oko.

Zalupal po dechu.

Oko zmizelo a pouzdro se v tvorově sevření otočilo. David se zapřel o lokty. Ze všech stran ho obklopovala chapadla.

Náhle vycítil nebezpečí přímo nad sebou, zvedl hlavu – a zaječel.

Na délku paže od něj se otevřela obrovská tlama lemovaná hranami ostrými jako břitva, dost velkými, aby rozlomily křehké akrylové pouzdro vedví. Chapadla ho strhla přímo k nestvůrnému chřtánu, který se zakousl do skleněného povrchu.

David se v hrůze stáhl do zadní části záchranného pouzdra, přičemž loktem narazil do komunikačního systému.

Stočil oči k displeji o velikosti dlaně. Pořád má spojení! Může zavolat pomoc. Neprůstřelné sklo třeba té stvůře odolá dostatečně dlouho. Nebo se oliheň unaví marnými pokusy rozkousnout odmlouvající kořist a pustí ho.

Upjal se k této drobné naději jako tonoucí, který se chytá stébla, potlačil paniku a pokoušel se udržet soustředění.

Natáhl se k vysílači. Zatímco volal na hladinu, schránkou se roznese hrozivý zvuk.

Prasknutí.

Zvedl hlavu. Po skle se do stran rozbíhaly pavučinovité pukliny. *Ach, bole..., ne...* Vzpomněl si, jak zahynul doktor Cortez, kterému tlak vody doslova rozmáčkl a rozdrtil lebku.

Netvor ho nadále tiskl zobákovitými čelistmi. Praskliny se rozšiřovaly. Za těchto okolních tlaků mohla imploze nastat každým zlomkem vteřiny.

David sevřel ruce v pěst. Všechny naděje se rozplynuly. Zbývala mu jediná myšlenka: *pomsta*.

Jeho nadřizený Nicolas Ruzickov vymyslel ve své paranoie bezpečnostní systém, který měl být použit v případě, že vyjde najevo existence podivného pilíře. Ředitel CIA nechtěl, aby zdejší síla padla do cizích rukou. „Ať ji raději nezíská nikdo, než aby sloužila někomu jinému,“ vysvětlil.

David vyvolal speciální obrazovku a vytukal kódovou sekvenci. S prstem nad tlačítkem Enter zaváhal.

Vzhlédl. Monstrózní čelisti drtily jeho záchrannou skořápku. Pukliny se rozbíhaly do všech stran.

Netvor nebo tlak... Jaká smrt je horší?

Zmáčkl poslední tlačítko.

Na vteřinku z obrazovky zamrkal nápis BEZPEČNOSTNÍ SYSTÉM AKTIVOVÁN.

Pak se jeho pouzdro zhroutilo a vmžiku ho rozdrtilo napadrt'.

9.20, základna Neptun

Karen seděla vedle svého strážce a věděla, že jí dochází čas. Za necelé tři hodiny udeří sluneční bouře. Musela se spojit s *Fathomem* a oznámit jim, že doktor Cortez byl zavražděn. Poručík Rolfe ji ale odmítal spustit z očí.

Křečovitě svírala ruce v klíně a Rolfe se zatím nakláněl k vysílačce. Volali ho z hladiny. I když šeptal, podařilo se Karen rozeznat dvě slova: „evakuace“ a „nouzový“.

Pokoušela se zaslechnout něco dalšího.

Poručík nakonec odložil sluchátka a obrátil se k ní. „Posílají dolů *Argus*. Musíme okamžitě opustit stanici.“

Karen neušlo, že se jí při tom nepodíval do očí. Lhal – on možná odpluje, ale ona nikoliv.

Předstírala souhlas, vstala a protáhla se. „Už je načase.“

Poručík se zvedl a Karen si všimla, jak jeho levá ruka sklouzla k noži připevněnému u stehna. Žádné střelné zbraně. Za těchto tlaků nikoliv.

Otočila se a spěšně přešla k žebříku, který vedl dolů do doku. Naskočila na něj jako první a neustále po očku sledovala svého protivníka.

Kývl na ni, ať sleze dolů, a spustil ruku z rukojeti nože.

Karen v duchu probírala různé možnosti. Ihned po příchodu sem ji seznámili s bezpečnostními mechanismy základny. Všechno tu bylo automatizované. Aby její plán fungoval, musela všechno naprosto dokonale načasovat. Pomalu sestupovala po žebříku, jednu příčku po druhé. Rolfe ji následoval a držel se jako obvykle těsně za ní.

Dobře.

V polovině cesty Karen náhle seskočila a přistála s tlumeným zaduněním na podlaze.

Poručík Rolfe se na ni zamračil: „Opatrně, sakra!“

Karen se vrhla ke stěně a udeřila loktem do skla u nouzového spínače.

Vzápětí sáhla mezi střepy, o něž si pořezala prsty, k červené páčce. Jednalo se o bezpečnostní pojistku izolující od sebe jednotlivá patra v případě, že dojde k zatopení.

Poručík, který stál pasem přímo proti nouzovému uzávěru, pochopil její záměr a odrazil se od žebříku.

Karen trhla za červenou páčku.

Rozezvučely se nouzové sirény.

Poklop se zavřel.

Karen se odkulila stranou v okamžiku, kdy poručík padal ze žebříku a mířil jí kopem na hlavu. Jeho útok ale v polovině ochabl.

Karen se otočila a spatřila, že Rolfe visí z uzávěru za krk. Poklop byl navržen tak, aby odolal tlaku vodního sloupce o mocnosti šesti set metrů.

Ozvalo se zapraskání kostí a na podlahu vytryskla krev.

Odvrátila se od chvějícího se těla bez hlavy, které dopadlo vedle ní.

Odběhla o několik kroků a začala zvracet. Opírala se o kolena a opakovaně se dávila, dokud jí v žaludku nezbývalo vůbec nic. Věděla, že nemohla jinak. *Zabij, nebo budeš zabit*, řekl před časem Jack.

Přesto...

Na kontrolním panelu zabzučel intercom a ozval se hlas technika: „Neptune, tady řídicí stanoviště na hladině. Vidíme tu signál, že u vás došlo k nouzovému zavření poklopů. Jste v pořádku?“

Karen se narovнала. V uších jí bušila krev. *Argus* je jistě na cestě dolů. Nemohla riskovat, že ji dopadnou. Přeběhla k pultu a horečně se pokoušela upamatovat, jak se zachází s vysílačkou. Konečně stiskla správnou páčku a sklonila se k mikrofonu. „Tady je Neptun. Nepokoušejte se dokončit evakuaci. Došlo k poškození stanice. Bezprostředně hrozí imploze. Rozumíte?“

Hlas zasmušile odpověděl: „Rozumím. Bezprostředně hrozí imploze.“ Následovala dlouhá odmlka. „Modlíme se za vás, Neptune.“

„Děkuji. Přepínám a končím.“

Karen se kousla do rtu. Konečně byla volná. Nyní ale obrátila svou pozornost k bezprostřednějším starostem.

Kde je k čertu Jack?

9.35, Nautilus

Jack se trhaně pohyboval posledním kaňonem. Před sebou spatřil světla. Už je u místa neštěstí! Je tak blízko. Tiskl pedály a pokoušel se z vybitých baterií vyždímat ještě trochu energie. Motory chabě bzučely.

Když už nic jiného, divoká honička mezi podmořskými horami ho dovedla do vzdálenosti pouhých čtyř set metrů od základny. Po implozi Davidova záchranného pouzdra mu trvalo pouhých osm minut, aby dospěl k cíli. Počítačová obrazovka nicméně blikala různými varováními v odstínech červené a žluté barvy. Nejhorší bylo, že ukazatel stavu baterie hlásil nulovou zásobu energie.

Jack byl nucen vypnout všechny systémy, které nezbytně nepotřeboval: světla, filtry oxidu uhličitého a dokonce i topení. I po tak krátké době se už celý klepal a rty mu zmodraly od ledového chladu okolní vody.

Nyní osvětlovala poslední rokli světla základny. Jack vypnul sonar. Tím získal dalších třicet sekund pro motory. Klouzal s *Nautilem* kupředu. Zprohýbané ližiny ponorky se vznášely pár centimetrů nad písčným dnem.

Konečně vyplul z kaňonu.

Po dlouhém pobytu ve tmě se mu světla nepříjemně vpalovala do očí. Zamrkal. Pilíř stál dvacet metrů po jeho pravici a základna se nacházela přímo před ním v podobě jasně osvětlené struktury připomínající tři koblihy poskládané na sobě. Proč ji postavili tak daleko? Tam se nikdy nemůže dostat.

Jako na potvrzení jeho obav motory náhle zmlkly a ponorka se ponořila do zlověstného ticha. Jack sešlápl pedály. „No tak, už jsme přece tak blizoučko!“ Podařilo se mu z motoru vyždímat tiché zavrčení, ale nic jiného.

Zamyšleně se opřel. Promnul si ztuhlé, prochladlé prsty. „Co teď?“

9.48, základna Neptun

Karen si o kalhoty otřela krev z rukou. Vypnula nouzový systém a vyšplhala zpátky do druhého podlaží. Posledních pět minut se bezúspěšně snažila spojit s Gabrielem.

Byla odříznutá od světa a připadala si slepá a hluchá. Co bude dělat?

Vstala a pokoušela se utlumit svoji nervozitu přecházením sem a tam. Dokonce zvažovala, že by zavolala na hladinu a řekla, co udělala. Osud celého světa visel na tom, aby někdo něco podnikl... kdokoliv. Věděla nicméně, že má jen minimální šance, aby přesvědčila někoho s dostatečnou autoritou o realitě hrozícího nebezpečí. Disk s daty z *Fathomu* zmizel, spolu s tělem doktora Corteze. A kdo by věřil ženě, která právě zabila významenaného příslušníka americké armády?

Karen se podržela na hlavě. Srdce jí divoce bušilo. Musí přece existovat nějaký způsob.

V chůzi se jí zachvěla podlaha pod nohama. Zastavila se. Vibrace jí přecházely do nohou. Zatajila dech. To jí ještě scházelo: hlubokomořské zemětřesení. Přikročila k jednomu z okének. Vyhlédla ven, ale chvění už ustalo. Její pohled přilákalo blednoucí světlo vycházející od pilíře.

Karen si ho přimhouřenýma očima pozorně prohlížela. Zvláštní.

Náhle od sloupu vyšlehl nový záblesk a země se opět zatřásla. Karen se opřela o stěnu, aby udržela rovnováhu. Světlo zářilo jen krátkou chvíli, ale v jeho záři si všimla něčeho kovově lesklého.

Něco tam je.

Zemětřesení ustalo a světlo pohaslo.

Napínala zrak, ale ve tmě už nic neviděla.

„Co to bylo?“ zahučela si pro sebe.

Stála, objímala se pažemi a přemýšlela, jak by to mohla zjistit.

10.18, Nautilus

Jackovi cvakaly zuby zimou. Byl zesláblý z vydýchaného vzduchu a snažil se mechanickým ramenem uchopit další kámen z okolních usazenin. Z prvních čtyř kamenů se mu podařilo dvakrát zasáhnout pilíř. To není špatné skóre.

Když jeho ponorka znehybněla na mořském dně, vzpomněl si na Charlieho přednášku o citlivosti pilíře k energii, dokonce i ke kinetické energii, když něco narazí do jeho povrchu. V bateriích měl právě tak dost šťávy, aby hýbal jedním ramenem a házel kameny proti sloupu. Pilíř vždycky zazářil a země se zachvěla. Je tu ale někdo, kdo uvidí jeho tíšnový signál? Nebo už základnu všichni opustili? Nemohl to nijak zjistit.

Pokoušel se zvednout další kámen. Zrak se mu rozostřil. Chlad a vysoká hladina oxidu uhličitého si vybírala svou daň. Snažil se zůstat při vědomí, ale vtom mechanické rameno znehybnělo. Zatahal za ovládání. Došly mu zbytky energie.

Naposledy zkusil vysílačku. Baterie pořád ještě umožňovaly poslední zavolání. „Slyšíte mě někdo? Charlie..., kdokoliv...“

Se zastánáním se zhroutil do svého chladného sedadla. Žádná odpověď. Chvěl se po celém těle. Čekal. Hlubina už vysála z malé ponorky veškeré teplo. Zorné pole mu opět potměnlo. Začal ztrácet vědomí. Bojoval s mdlobou, ale oceán byl silnější.

V posledním záblesku vědomí spatřil, jak se k němu blíží jakési obrovské monstrum..., a pak ho pohltila temnota.

10.21, základna Neptun

Karen seděla u ovládání v prvním podlaží a manipulovala páčkou k dálkově řízenému robotu jménem Huey, aby jeho rameny chytila Jackovu ponorku. Na monitoru před sebou sledovala, jak se jí to daří. Robotická klepeta se pevně sevřela kolem jedné části titanového potrubí na povrchu ponorky.

Spokojeně začala s robotem couvat zpátky k základně. Zdálo se, že plavidlo na okamžik odolává její snaze, ale pak se pomalu pohnulo. Karen si otřela pot z očí. „To zvládneš, Hueyi.“

Robot o velikosti volkswagena brouka pomalu ustupoval a táhl ponorku za sebou. Karen střídavě natáčela kameru opačnými směry, aby cestou nenarazila do žádné překážky a zároveň neztratila Jacka a jeho plavidlo.

Přes akrylovou kopuli viděla, jak se Jackovo tělo bezvládně kymácí ze strany na stranu. Hlavu měl svěšenou na prsa. Je v bezvědomí? Mrtvý? Nemohla to nijak poznat, ale odmítala se vzdát.

Střelila rychlým pohledem k hodinám na stěně. Dlaně jí pokrýval lepkavý pot. Zbývají necelé dvě hodiny. Jak mohou doufat v úspěch? Na monitoru sledovala, že Huey stále couvá a táhne za sebou nehybnou ponorku. V žádném případě tam Jacka nenechá.

Zápasila s ovládací páčkou a naváděla robota vrstvou usazenin. Prostranství mezi pilířem a podmořskou stanicí našťestí už předtím armáda vyčistila, včetně posledních zbytků prezidentského letadla. Karen postupovala tak rychle, jak jí to umožňovala opatrnost, a modlila se, aby měla více času.

Náhle se z reproduktorů kontrolního panelu ozval známý hlas: „*Doktorko Graceová, jestli nás slyšíte, prosím, odpovzte.*“

Karen vykřikla úlevou. Jednu ruku ponechala na páčce a druhou zapnula komunikační systém. „Gabrieli!“

„*Dobré dopoledne, doktorko Graceová, počkejte, prosím, na spojení s Deep Fathomem.*“

Huey konečně dospěl k základně. Karen robota zpomalila a opatrně dotáhla Jackovu ponorku přímo pod stanicí. Naklonila kameru vzhůru, aby se plavidlo ocitlo přesně pod poklopem do doku.

„Karen!“

„Mijuki! Ach, díky bohu!“

Než její přítelkyně mohla odpovědět, nahradil ji nový hlas. Byl to ten palubní geolog, kterého okamžitě prozradil jamajský přízvuk. „*Doktorko Graceová, dochází nám čas. Víte něco o doktoru Cortezovi? Co se děje?*“

Karen stručně vyličila, co věděla, a přitom zahájila otvírání doku. Geolog jí na oplátku oznámil, že všechna plavidla na hladině odplouvají plnou parou pryč a že tu vojáci *Fathom* nechali. Jakmile odpluli, zprůchodnily se komunikační kanály.

„Proč mizí?“ zeptala se.

„Gabriel zachytil kódované vysílání a podařilo se mu ho rozluštit. Zřejmě byla aktivována nějaká bezpečnostní procedura. Celá oblast má být zničena. Zdá se, že armáda nehodlá riskovat, že by zdejší zdroj energie, ať už se jedná o cokoliv, padl do cizích rukou. Místo bylo označeno za cíl rakety.“

„Kdy?“

„To se Gabriel ještě pořád pokouší zjistit.“

Karen z toho jímala závrat'. Z kolika různých stran jim hrozí smrt?

„A co Jack?“ zeptal se Charlie.

Karen se soustředila na monitory. „Snažím se ho vytáhnout na palubu, ale nevím. Robot jeho ponorku do doku neuzvedne. Jack to musí udělat sám a myslím, že nemá energii.“

„Řeknu Gabrielovi, ať vás spojí s ponorkou. Zkuste ho vzbudit.“

„Zkusím to.“

Zatímco Karen čekala, naklonila se k okénku vedoucímu do doku. Místnost byla zatopená a poklop už se otvíral.

„Doktorko Graceová, máte spojení s hlubokomořskou vysílačkou v Nautilu.“

Karen promluvila do mikrofону: „Jacku, jestli mě slyšíš, vzbud' se!“ Sledovala monitor a namířila kameru přímo na akrylovou kopuli. Jedním robotickým ramenem zatřásla ponorkou. „Vzbud' se, sakra!“

10.42, Nautilus

Jack se vznášel v temnotě, když tu zaslechl jakési šeptání. Známý hlas. Následoval ho vzhůru k jasnému světlu. Hlas anděla...

„*Kruci, Jacku! Tak už se prober!*“

Trhl sebou. Byl úplně vyřízený. Zvrátil hlavu dozadu. Všude kolem něj zářila světla. Nic neviděl.

„Jacku, tady Karen!“

„Karen...?“ Nebyl si jistý, jestli to řekl nahlas, nebo jestli si její jméno jen pomyslel. Okolo se míhalo oslnivé světlo.

„Jacku, musíš zvednout ponorku o pět metrů. Potřebuju, aby ses dostal do otevřeného doku, který máš přímo nad sebou.“

Jack vzhlédl. Když si jeho oči zvykly na záři, spatřil otevřený poklop. Pochopil. „Nemůžu,“ zamumlal. „Nemám šťávu.“

„Musí existovat nějaký způsob. Jsi tak blízko.“

Jack si vzpomněl na Spanglerovu smrt. Možná tu skutečně je jedna možnost.

Karen zoufale pokračovala: „Jacku, zkusím, jestli jsou robotická ramena dost silná, aby tě zvedla dovnitř.“

„Ne...“ Jazyk se mu pletl v ústech. Sáhl pod sedadlo a nahmatal prsty páku sloužící k nouzovému uvolnění vnějšího pláště ponorky. Zatáhl za ni. Buď byla zaseklá, nebo neměl dostatečnou sílu.

„Jacku...“

Zhluboka se nadechl a znovu popadl páku necitlivými prsty. Zapřel se nohama a oběma pažemi zatáhl. Slyšel tlumené prasknutí čepů. Vnitřní pouzdro se uvolnilo od vnějšího pláště a díky vlastní vznášivosti vystoupalo od trupu jako hmyz odhazující starou kuklu, přímo do otevřeného poklopu.

Jack nic z toho neviděl, protože opět ztratil vědomí.

10.43, základna Neptun

Karen na obrazovce sledovala, jak se ponorka rozlomila v půlce. Prudce se nadechla, ale pak spatřila, jak z ní stoupá vnitřní pouzdro a prochází otevřeným poklopem do doku. Okamžitě stiskla tlačítko, aby zahájila odčerpávání vody.

Přistoupila k okénku. Jackova schránka narážela do stropu. Poklop pod ní se uzavřel a rozezvučela se čerpadla.

Karen se zatajeným dechem přihlížela. Jack už zase ležel naprosto bezvládně.

Pět minut nutných pro odčerpání vody a snížení tlaku v místnosti na úroveň jedné atmosféry bylo nekonečných. Krátce se spojila s *Fathomem*, aby je seznámila s nejnovějším vývojem. Dozvěděla se, že Charlie s Gabrielem pracují na nějakém náhradním plánu.

Karen sotva poslouchala – v první řadě se bála o Jacka.

Konečně nad dveřmi do doku zazářilo zelené světlo. Otočila klikou a otevřela je. Schránka pilota, zpola titanová a zpola akrylová, ležela na boku. Karen už podle Robertových instrukcí věděla, jak ji má otevřít. Vzala si s sebou lahev s kyslíkem a proběhla do doku.

Přispěchala k pouzdro a začala ručně otáčet šroubem. Přitom hleděla dovnitř. Jack byl úplně modrý v obličeji. Zdvohnásobila svoje úsilí a zanedlouho těsnění s hlasitým zasyčením povolilo. Karen cítila, jak ji

ovanul nedýchatelný vzduch z nitra ponorky – zatuchlý a plný oxidu uhličitého.

Natáhla se po kopuli a strhla ji stranou. Klekla si, rozeplula Jackovi bezpečnostní pásy a vytáhla jeho bezvládné tělo na podlahu doku. Měl na dotyk chladnou a lepkavou kůži. Karen si byla jistá, že je mrtvý.

Zkontrolovala mu pulz na krční tepně. Slabý a nitkovitý. Dýchal jen mělce. Sáhla pro kyslíkovou lahev s drobnou maskou. Otočila ventilem a přiložila Jackovi masku přes ústa a nos.

Sklonila se k jeho uchu a zašeptala: „Dýchej, Jacku.“

Hluboko uvnitř ji zřejmě slyšel. Jeho hrud se začala zvedat a klesat podstatně víc než prve. Karen mu rozeplula neoprénovou kombinézu, aby mu uvolnila hrudní koš.

Jack malátně zvedl ruku a chytil ji za zápěstí.

Podívala se mu do tváře a zjistila, že jí pohled oplácí.

Chraptivým hlasem ze sebe vyrazil: „Karen...?“

Rozplakala se a jemně ho objala kolem krku. Chvilí se ani jeden nehýbal.

Konečně se Jack pokusil posadit. Karem mu pomáhala. Odstrčil stranou masku i kyslíkovou lahev. Do obličeje se mu vracela barva. „Pověz mi, co se stalo,“ řekl s cvakajícími zuby.

Poslechla.

Jack se překulil na kolena a rozkašlal se. „Jaký má Charlie plán?“

„To mi přesně neřekl.“

„To je celý on.“ Jack si s její podporou stoupl a promnul si paže. „Kolik času zbývá?“

„Jedna hodina.“

20. kapitola

Poslední minuty

9. srpna, 11.05

Základna Neptun, střední Tichomoří

Jack seděl zabalený do teplých ručníků. Konečně se mu začínal vracet cit do prstů u nohou. Na počítačovém monitoru před ním poblikával Charlieho obraz. „Nejdřív mi pověz o té raketě. Jak to s ní vypadá?“

„Někdo zpod hladiny aktivoval bezpečnostní pojistku. Myslel jsem, že o tom budeš vědět něco víc ty.“

Jack se podíval na Karen.

„Odtud to nikdo nespustil,“ řekla. „V tu chvíli jsem byla s Rolfem.“

„Tak to musel udělat Spangler,“ pronesl Jack zachmuřeně. „Je to jeho poslední pokus, jak mě zabít ze záhrobí.“

„To tě musel fakt nenávidět, Jacku,“ ozval se Charlie, „aby na nás poslal raketu s jadernou hlavicí.“

Jack vykulil oči. Naráz zapomněl na prochladlé končetiny.

„Kolik času nám zbývá?“

„Podle Gabrielova odhadu padesát sedm minut. Raketa dopadne minutu po zásahu sluneční bouří.“

Jack zavrtěl hlavou. „Takže i když se nám podaří zneškodnit pilíř a zachránit svět, zahyneme při jaderném výbuchu.“

Charlie pokrčil rameny. „Tak nějak.“

Jack chvíli seděl nehybně a tvrdohlavě zvažoval jejich možnosti. Nakonec si povzdychl. „K čertu s tím. Hrdinové nemají žít věčně. Tak do práce. Jaký máš nový plán, Charlie?“

„Je to tak trochu divočina.“

„Vzhledem k současné situaci se spokojím s čímkoliv.“

„Ale opravdu jsem si chtěl svoje výpočty nejdřív ověřit u doktora Corteze.“

„Pokud u sebe nemáš médium, které tě dokáže spojit se záhrobím, můžeš na to zapomenout. Tak to vyklop. Co tě napadlo?“

Charlie se tvářil dost ponuře. „Ten nápad jsem měl od tebe, Jacku. Pokusíme se pilíř přetížit energií.“

„Zkratovat ho?“

„To přesně ne. Když přetížíme pilíř přesným množstvím energie o správné frekvenci, měl by se odlomit, aniž by došlo ke kinetické reakci. Je to podobné roztržení skleničky, pokud se zahraje správná nota.“

„A ty tu správnou notu znáš?“

Charlie přikývl. „Myslím, že ano. Hlavní potíží ale spočívá v tom, jak ji tomu pilíři zahrát. Množství energie musí být naprosto přesné a musíme ji dodávat tři minuty.“

„A přišel jsi na nějaké řešení?“

„Snad ano.“ Charlie si povzdychl. „Pracujeme na něm s Gabrielem od chvíle, kdy jsi odplul – a nebude se ti to líbit, Jacku. K takovému úkolu musíme použít zbraň v podobě částicového paprsku.“

„Kde máme něco takového sehnat?“

Charlie na něj hleděl, jako kdyby Jack odpověď dávno znal.

Vtom mu to došlo. Trhl sebou a potácivě se zvedl na nohy. „Počkat... Přece nemůžeš mít na mysli Spartaku?“

„Gabriel prolomil jeho kódy. Mělo by to fungovat.“

„Co je ten Spartakus?“ přerušila je Karen.

Jack klesl zpátky na židli. „Satelit námořnictva. Ten, při jehož vypouštění na oběžnou dráhu došlo k poškození raketoplánu *Atlantis*. Je vybavený experimentálním dělem vyzařujícím částicové paprsky určené k ničení cílů z vesmíru. Letadel, střel, lodí a dokonce i ponorek.“ Jack se obrátil na Charlieho. „Ale ten je nefunkční. Poškodil se.“

Charlie zavrtěl hlavou. „Jenom naváděcí systémy – což samozřejmě znamená, že je pro vládní účely bezcenný. Aby fungoval, museli by do něj posadit někoho, kdo bude mířit ručně.“ Charlie se odmlčel. „A my naštěstí někoho takového máme.“

Jack nechápal, ale Karen si okamžitě uvědomila, o čem to Charlie mluví. „Gabriel!“

„Přesně tak. Už jsem ho pověřil, ať se pokusí dostat do centrálního procesoru družice. Vzhledem k současné celosvětové krizi a tomu, že vláda považuje Spartaku za mrtvé těleso, podařilo se mu s Mijuki proklouznout přes staré bezpečnostní bariéry. Procesor stále pracuje.“

„To není možné... Po tolika letech?“ podivila se Karen nevěřicně.

„Je poháněný sluneční energií. Ta se hned tak nevyčerpá.“

Jack seděl tiše na místě a v duchu si vybavil lesklý satelit v nákladním prostoru raketoplánu i jeho rozkládající se stříbrná křídla se solárními

články. Pokoušel se uzavřít svou mysl před vzpomínkami na to, co následovalo, ale neuspěl. Exploze, výkřiky, nekonečný pád prostorem...

Zachvěl se – nikoliv zimou, ale nepříjemnou předtuchou. Spartakus je prokletý. Obklopuje ho smrt. Z té zatracené věci nemůže vzejít nic dobrého. „To nebude fungovat,“ zamumlal.

„Máme na vybranou?“ obrátila se na něj Karen, položila mu dlaň na rameno a znovu oslovila Charlieho. „Kdy to vyzkoušíme?“

„Teď přijde ta správná pointa. Máme jedinou možnost. Družice se dostane do vhodné pozice až za čtyřicet osm minut.“

Jack se podíval na hodinky. „To je tři minuty před sluneční bouří.“

„Tři minuty úplně stačí. Buď to zabere, nebo ne.“

Jack potřásl hlavou. „To je šílené.“

„Co musíme udělat?“ zeptala se Karen.

„K zacílení na pilíř Gabriel potřebuje signál GPS. Potřebujeme, abyste umístili vysílačku GPS z *Nautilu* těsně ke sloupu. Ta bude odesílat údaje na *Fathom* a my je vzápětí přepošleme Gabrielovi.“

Jack zavrtěl hlavou. „To je ale problém. *Nautilus* je pořád mimo základnu. Musel jsem se do doku dostat nouzovým odhozením vnějšího pláště. Vysílačku nemůžeme nijak dostat ven.“

Ozvala se Karen: „A co dálkově ovládaný robot?“

„Ten nedokáže pracovat tak jemně, aby odmontoval vysílačku GPS, aniž by ji poškodil. Někdo to bude muset udělat ručně.“

Nikdo nepromluvil. Všichni zaraženě mlčeli.

Vtom se Karen rozjasnila tvář. „Možná mě něco napadlo.“

11.44

Jack stál v doku a sledoval, jak mu před průzorem stoupá hladina vody. Pohnul pažemi, aby si zvykl na hlubokomořský skafandr. Oblékl si jeden ze speciálních skafandrů námořnictva. Přilba měla čtyři okénka, vepředu, po stranách, a nahoře a byla tak mohutná, že bez zúžení přecházela v ramena. Vznikal tak jakýsi tvar nábojnice s odstupujícími končetinami. Na přilbě a na zápěstích byly přimontované svítilny a do zad konstruktéři zabudovali motory připomínající raketový pohon z vědeckofantastických seriálů.

Jack se pomalu prošel po doku a zjistil, že pohyb v potápěčském obleku se nijak výrazně neliší od pohybu ve skafandru určeném do vesmíru.

„Jak ti to jde?“ ozvala se z přilbové vysílačky Karen. Jack si všiml, jak na něj zpoza okénka mává. Jen co domluvili s Charliem, Karen odvedla Jacka dolů do skladu s hlubokomořskými obleky. Musel ji obdivovat.

Jednalo se o chytré řešení.

Také jí zamával. „Skvěle.“

„Máme spojení i s Charliem. Sleduje, jak probíhá zdejší operace.“

„Charlie?“ zavolal Jack.

„Jsem tady, člověče.“

„Jak si vede Gabriel?“

„Ten malý šikula už prověřil systémy satelitu. Nabíjí zbraň a čeká na náš signál. Vezmi tu vysílačku GPS a pohni sebou. Dochází nám čas.“

Jack střelil pohledem k malému počítačovému monitoru uvnitř přilby. „Rozumím.“

Ozvala se Karen: „Opatrně. Otvírá se poklop doku.“

Jack se trochu předklonil a zahleděl se dolů. Několik desítek centimetrů od něj klouzaly ke straně obrovské dveře. Pod nimi se nacházel volný oceán.

Vyкроčil k otvoru. „Radši vyrazím.“ Ještě za okénkem zahlédl Karen. Držela si rukou hrdlo. Vypadala vyčerpaně a vyděšeně. Jack cítil, že si dělá větší starosti o něj než o osud světa.

Naposledy zamával, udělal krok do prázdna a snesl se na mořské dno. Ručně si upravil vznášivost a postavil se ve vrstvě usazenin. Vnější plášť *Nautilu* ležel jen dva metry od něj. Jack se s pomocí motorů otočil čelem k ponorce a přistoupil k ní.

Klekl si na koleno a natáhl se k ní. Vysílací jednotka byla umístěna hned před levým motorem. Po chvilkovém hledání ji nahmatal a odšrouboval z ní kryt. Musel trochu zapáčit, protože kryt byl promáčkнутý od hrubého zacházení, jímž plavidlo v poslední době prošlo.

Kryt konečně odpadl.

Jack se nemotorně sklonil a posvítil si malinkou baterkou na zápěstí dovnitř. *Ach, ksakru...* Přístroj o velikosti krabice od bot byl rozdrcený a k jeho součástkám se dostala mořská voda. Nahlas zasténal.

„Jsi v pořádku, Jacku?“ zeptala se Karen.

Narovnal se. „Vysílačka je zničená. Ta už nám k ničemu nebude.“ Beznadějně dodal: „K čertu s tím pitomcem Spanglerem!“

Z reproduktorů se rozlehl Charlieho hlas: „Ale Jacku, já tu vidím signál GPS.“

„To není možné. Rozhodně nepochází z *Nautilu*.“

„Ustup od něj,“ řekl Charlie. „Vydej se od základny.“

Jack zapnul motory a odplul mezi dvěma ocelovými oporami do volného oceánu.

„To jsi ty!“ vykřikl Charlie. „Ten skafandr je zřejmě vybavený

automatickým vysílačem GPS. Bezpečnostní opatření pro případ, že se potápěč ztratí!“

Jack cítil, jak se mu vrací naděje. „Takže stačí, když doplavu k pilíři.“

„Máš osm minut,“ odpověděl Charlie a odmlčel se. „Jestli je ale ten vysílač součástí skafandru, budeš tam muset zůstat.“

Jack pochopil, co tím Charlie naznačuje. To bude znamenat jeho smrt.

Karen to došlo také. „Musí existovat jiný způsob. Co ten druhý plán? Plán poslední záchrany. Nastavit připravené nálože a vyhodit pilíř do vzduchu?“

Charlie namítl: „Kinetická energie, která se přitom uvolní...“

Jack vyplul kupředu. „Lidi, stejně už sem letí jaderná střela. Tohle je jediná schůdná možnost.“ Sledoval, jak pod ním ubíhá mořské dno. Pilíř stál padesát metrů od něj. „Připravte se.“

11.58, Deep Fathom

Lisa stála s Robertem a Georgem u zábradlí na přídi. Nad hlavou jí zářilo oslnivé slunce. Na obloze neplul jediný mráček. Vyšli na palubu, aby počkali na výsledek akce. Laboratoř byla i se čtyřmi lidmi, kteří zůstali dole, stále přeplněná. Lisa potřebovala na tvářích cítit vánek..., i kdyby to mělo být naposledy.

George s Robertem se k ní připojili. George kouřil dýmku a Robert měl v uších sluchátka svého walkmana. Lisa slyšela plechový zvuk písničky Bruce Springsteena „Zrozen k běhu“.

Povzdychla si. Kdyby tak mohli utéct...

Jenže nemohli. *Fathom* musel zůstat dostatečně blízko, aby zajišťoval tok dat mezi podmořskou základnou a družicí na oběžné dráze. Nikdo z nich se nezachrání. I kdyby jejich plán fungoval, celou oblast brzy sežehne obrovský jaderný výbuch.

George vytáhl dýmku z úst a mlčky ukázal k horizontu.

Lisa se podívala. Ze severovýchodu se vynořila úzká kondenzační stopa, která stoupala výš na oblohu. *Raketa s jadernou hlavicí.*

George si znovu vložil dýmku do úst a rozhlédl se po nebi.

Nikdo nepromluvil.

11.59

Jack stál ve svém těžkém skafandru zády obrácený ke krystalovému

pilíři. Všude kolem něj se rozkládalo temné mořské dno. Před chvilkou přikázal Karen, ať zhasne venkovní lampy, takže se oceán ponořil do obvyklé temnoty. Vypnul i vlastní svítilny. Nemohl riskovat, že probudí pilíř předčasně a nějak naruší signál GPS.

„Snímáte můj signál bez potíží?“ zeptal se.

Z *Fathomu* odpověděl Charlie. „Jasně a zřetelně. Posílám údaje Gabrielovi.“

Rozhlédl se. Jediné světlo pocházelo ze žluté záře okének základny. I když Karen neviděl, cítil, jak ho pozoruje. Vzdychl. Moc rád by dostal příležitost, aby ji poznal lépe. To byla jediná věc, které litoval.

Čekal. Nemohl dělat nic jiného. Změnil se v živý, dýchající terč vojenského systému na oběžné dráze ve vesmíru.

Vzhlédl horním okénkem v přilbě, jako kdyby mohl dohlédnout až k družici – Spartaku. Vždycky věděl, že se jejich cesty opět jednoho dne zkříží. Byl to osud, který se musel naplnit. Jednou už unikl smrti, jako jediný. Nyní stojí na mušce téhož satelitu. Podruhé se smrti nevyhne.

Zavřel oči.

Karen mu zašeptala do ucha jako duch: „Jsme s tebou, Jacku. My všichni.“

Beze slov přikývl. Celý život ho obklopovali duchové. Vzpomínky na mrtvé. Nyní, v posledním okamžiku, nechal všechny odejít. Konečně si uvědomil, jakou moc přikládal stínům minulosti.

To ale skončilo. V této chvíli chtěl mít po boku jen přátele z masa a kostí. Otevřel oči a odpověděl: „Hodně štěstí, všichni. Tak se do toho pusťme!“

Vzápětí se ozval Charlieho hlas: „Začínáme.“

12.01, oběžná dráha kolem Země, 800 kilometrů nad Tichým oceánem

Sluneční svit se odrážel od trupu lesklé družice, na jejímž boku bylo vidět jasný nápis, který od okamžiku, kdy byl vymalován, nijak nevybledl: malá vlajka, identifikační čísla a velká červená písmena skládající se ve jméno Spartakus.

Satelit proplouval nad ohromnou rozlohou Tichého oceánu a pomalu se otáčel kolem své osy. Solární panely se naklonily, aby zachytávaly více energie a mohly zásobovat vysokoenergetický chemický laser.

Jednalo se o dokonale vyvážený balet energie a síly.

Na spodní straně se otevřel poklop a z něj se vynořila výsuvná hlaveň.

Horní vrstvy atmosféry kolem probuzeného satelitu začaly bombardovat

částice, jež nabíjely ionosféru záblesky radiace podobnými dopadům kapek deště na hladinu kaluže. Vlny se začaly šířit do stran. Komunikační systém družice zapraskal.

Něco uvnitř reagovalo a kompenzovalo účinky interference.

Tyto kapky představovaly teprve začátek nadcházející záplavy. Skutečná bouře se řítila kolem oběžné dráhy Měsíce k Zemi jako zuřící vichřice nespoutané energie a částic, jež se pohybovaly prázdňem vesmírného prostoru rychlostí tří milionů kilometrů za hodinu.

Satelit bez ohledu na hrozící nebezpečí dokončil přípravy. Chemický laser předal pulzy energie generátoru částicového paprsku. Množství energie rostlo exponenciálně až k prahu, za níž ji dokázal udržet jen zběsile rotující pár elektromagnetů. Odstíněný centrální procesor zaznamenával stav zbraně a podle signálu hluboko pod sebou provedl poslední úpravy.

Mezi vířícími magnety se zmítala zachycená energie a hledala nějakou únikovou cestu.

Konečně se otevřela záklopka – a energie se vrhla ven v podobě úzkého paprsku neutronů, které se prohnaly atmosférou, dospěly k hladině moře a pokračovaly v cestě stejně snadno, jako kdyby letěly vzduchem. Paprsek, napájený vesmírným zdrojem, se zanořil do temných hlubin oceánu, kam neproniká ani světlo slunce.

12.02, základna Neptun

Karen stála s tváří přitisknutou k chladnému okénku. Za hranicí chabého ostrůvku světla se pokoušela zahlédnout Jacka, ale nic neviděla.

Obklopovala ji noc bez hvězd.

Pilíř se najednou rozzářil oslepujícím jasnem.

Karen zalapala po dechu. Zavřela oči a zakryla si tvář rukou, ale pilíř stále zářil a jeho obraz se jí vypálil do sítnice. Odpočala se o několik kroků zpátky a po lících jí stékaly slzy. Trvalo několik vteřin, než dokázala znovu otevřít oči. Všemi okénky dovnitř dopadalo tak mocné světlo, jako kdyby k mořské základně sestoupilo samotné slunce.

„Můj bože!“

Zastínila si oči a přistoupila k jednomu okénku, aby se pokusila vyhlédnout. Neviděla vůbec nic. Ani Jacka, ani mořské dno. Svět se změnil v čisté světlo. „Jacku...“

12.02, Deep Fathom

Lisa nadále stála u příďového zábradlí s Georgem a Robertem.

Starý historik vydechl proužek dýmu a zdánlivě se nenechával vyvádět z klidu raketou, která mířila oblohou přímo k nim. Teď už byl jasně vidět její ohnivý ohon.

Lisa vzala George za ruku. Stiskl její prsty ve své dlani. „Neboj se,“ zašeptal konejšivě a nespouštěl oči z nebe.

Společně zpozorovali, jak střela pojednou jako by znehybněla na místě jako hmyz uvězněný v kapce tuhnoucího jantaru. Lisa civěla s otevřenými ústy. Určitě jde jen o optickou iluzi.

Uběhla jedna vteřina..., potom další a další.

Raketa se stále nehýbala.

Ozval se Robert, který odlákal jejich pozornost od podivného výjevu na obloze. Nakláněl se u zábradlí a hleděl dolů. Nyní se k nim otočil a vyndal si z uší sluchátka. „Lidi..., kde je oceán?“

„Jak to myslíš?“ Lisa s Georgem se připojili k mladému mořskému biologovi. Lisa se podívala kolem lodi a zalapala po dechu.

Pod kýlem nebyla žádná voda. Loď se vznášela ve vzduchu a jemně se pohupovala na neviditelných vlnách. Hluboko pod nimi zářilo oslnivé světlo.

Otočila se kolem své osy. Ve stometrovém okruhu kolem plavidla moře zmizelo. Za obvodem tohoto kruhu viděla normální oceán. Jako kdyby se *Deep Fathom* vznášel nad hlubokou studnou v mase vody.

Jenže tahle studna měla na svém dně zářící slunce.

„Podívejte se na oblohu!“ vykřikl George.

Lisa odtrhla oči od zázraků pod sebou, aby nad hlavou spatřila ještě cosi úžasnějšího. Malá raketa, která se ještě před chvilkou nehybně vznášela nad jedním místem, nyní klouzala zpátky a polykala svou kouřovou stopu, jako kdyby couvala.

„Co se to děje?“ vydechla Lisa.

12.02

Jack stál s pažemi pozvednutými tak, aby zastínily okénka v přilbě. Krčil se před oslepujícím světlem a ústa měl otevřená v bezhlesém výkřiku. Energie, která proučila pouhých několik centimetrů za jeho zády, rozechvívala skafandr. Cítil ji až v morku kostí. *Bože...!*

Než záře spálila poslední zbytky jeho přičetnosti, povšiml si změny v

energetickém proudu. Světlo bylo náhle o něco měkčí.

Spustil paže.

Z pilíře se místo oslnivých blesků linula stříbřitá záře, která prosvěťovala okolní vody. Podmořské hory, výzkumná stanice i lávové pilíře byly orámovány bledým světlem a měnily se v jakási zvláštní zrcadla.

Do ucha mu zašeptal vystrašený hlas plný beznaděje. „Jacku...“

Věděl, že ho za několik okamžiků čeká smrt. Koutkem oka zpozoroval nějaký pohyb. Otočil se a vyhlédl přilbovými průzory.

Pak je spatřil!

Ve stříbřitém povrchu nedalekých skalních útesů klečely obrazy mužů a žen s pažemi pozvednutými k nebesům. Za nimi stáli shromáždění další. Zástup postav v dlouhých hábitech a rouchách, některé s jemnými čelenkami s pery a drahokamy, jiné s podnosy naloženými ovocem či vedoucími na kožených řemínkách ovce a prasata.

„Můj bože,“ hlesl.

Rozhlédl se. Ve všech zrcadlových plochách viděl totéž: pokřivené postavy pohybující se po nerovné stěně podmořské základny, nabízené dary na rozlámaných pilířích, a na nedalekém balvanu odraz vysokého muže, který klečel s tváří přitisknutou k zemi.

Jako kdyby se stříbřité povrchy staly kouzelnými okny do jiného světa.

„Jacku, jestli tam jsi, ozvi se mi!“ To byla Karen.

Jack odpověděl užaslým hlasem. Jeho strach se rychle rozplýval. „Vidíš je?“

Klečící muž pozvedl tvář. Měl plnovous, pronikavé oči a vypracované paže. Postavil se a ustoupil od balvanu.

Jack zalapal po dechu a mimoděk zády vrazil do pilíře za sebou. Zástup lidí kolem něj vykročil kupředu a opustil zrcadlové povrchy. Zaslechl vzdálené hlasy zpívající jakési monotónní písně.

Postava z balvanu pozvedla ruce k nebi a ze rtů se jí vydral radostný výkřik.

Jack mimoděk obrátil oči vzhůru. Neviděl žádný oceán, jen nebe. Viselo nad ním jasné slunce, přes něj přecházel měsíční kotouč. V dálce zahlédl mlžné hory a husté pralesy. Současně ale stále vnímal přítomnost oceánu, podmořské základny i okolních útesů...

Náhle pochopil. To jsou ti dávní lidé ze zmizelého kontinentu. Nahlíží do jejich světa.

Karen mu zašeptala do ucha. Její hlas byl v zesilujícím zpěvu sotva slyšet. „Já... vidím kolem tebe nějaké lidi, Jacku!“

Tak je nevidí jen on. Pokročil kupředu, aby si ten úkaz prohlédl lépe.

Vysoký vousatý muž okamžitě padl na kolena. Ve tváři se mu zračila čirá extáze. Zíral přímo na Jacka.

„Myslím, že mě taky vidí!“ pronesl ohromeně.

„Kdo to je?“

Jack se zastavil a pozvedl paži. Po celém přízračném prostranství padli muži i ženy na kolena. „To jsou ti tví dávní lidé. Ti, které jsi tak dlouho hledala. Vidíme do jejich světa díky nějaké podivné časové smyčce. A oni naopak vidí do našeho.“

Klečící muž, patrně nějaký náčelník či šaman, cosi nahlas zvolal. Jack sice slovům nerozuměl, ale muž ho zjevně o něco žádal.

Vtom dostal nápad. „Karen, máme pořád spojení s *Fathomem*?“

„Ano.“

„Můžeš poslat to, co ten muž říká, Gabrielovi? Třeba to přeloží.“

„Zkusím to.“

Následovala dlouhá odmlka. Jack se užasle rozhlížel kolem sebe.

Konečně se mu u ucha ozval známý kovový hlas, zeslabený dlouhou vzdáleností, již musel signál překonat.

„*Pokusím se o překlad..., ale teprve jsem začal přiřazovat k tomu starému jazyku fonetiku.*“

„Udělej, co bude v tvých silách, Gabrieli.“

Promluvil Charlie: „Musíš si pospíšíť. Maximální hladiny pulzu dosáhneme za třicet dva vteřin.“

Muž u Jackových nohou stále hovořil. Gabriel průběžně překládal. „Naše potřeba je velká, duchu pilíře, ach, bože slunce. Jakou zprávu nám přinášíš, když se naše země chvěje a puká ohněm?“

Jack si poprvé všiml, že se mu pod nohama otřásá půda, a v tu chvíli mu došlo, nejen *kde* je, ale také *kdy*.

Stál na prahu katastrofy, která zničí celý světadíl.

Také pochopil svou úlohu. Vzpomněl si na příběh vyprávěný v platinové knize: *Ze sloupy vykročil bůh světa...*

Ve svém hlubokomořském skafandru a zalitý světlem..., to *on* je ten bůh.

Jack znal svou povinnost. Vykročil kupředu a pozvedl obě paže. „Uprchněte!“ vykřikl slova, jež mu Gabriel přeložil. „Nadchází čas temnoty a těžkostí! Oceán pohltí vaše domovy a zaplaví je. Musíte být připraveni!“

Jack viděl šokovaný výraz na mužově tváři. Ten člověk mu rozuměl.

Charlie zaječel: „Připrav se na konečný pulz!“

Obraz ztraceného kontinentu začal blikat.

Jack spěšně vykročil. „Postavte velké lodě!“ přikázal. „Shromážděte

svoje stáda a naplňte útroby plavidel semeny z polí! Zachraňte svůj lid!“

Šaman sklonil hlavu. „Tvůj pokorný sluha Horon-ko slyší a poslechne.“

Z reproduktorů se ozvalo překvapené vydechnutí. „Horon-ko,“ zašeptala Karen. „Autor toho deníku... To jeho kosti byly v té rakvi.“

Jack přikývl a hleděl na muže před sebou. Jejich společný příběh opsal celý kruh. Narovnal se. Obrazy postav se vrátily na zrcadlové povrchy.

„Je to tady!“ vykřikl Charlie.

Jack se připravil a čekal na nadcházející explozi.

Ta však nenastala – místo toho jednoduše pohaslo světlo, jako když se náhle sfoukne svíčka.

Jack se rozhlédl. Po oslnivé záři mu okolní oceán připadal obzvlášť temný. Světlo z okének základny bylo mdlé a slabé.

Karen na něj ustrašeně zvolala: „Jacku!“

„Jsem pořád tady.“

Vydechla úlevou. Charlie se zeptal: „A co pilíř?“

Jack se s pomocí motorů otočil a zapnul svítlny. Kužel světla ozářil prázdný prostor.

Nikde nic.

Krystalový pilíř zmizel. Zbývaly jen kousky a úlomky roztroušené po temném mořském dně, kde jiskřily odraženým světlem jako rozsypané hvězdičky. Vykročil mezi třpytivé souhvězdí.

„Jacku?“ zašeptal Charlie.

„Dokázali jsme to. Pilíř je zničený.“

Charlie radostí zajásal.

Jack se zamračil. Těžko mohl sdílet přítelovo nadšení. Svět byl sice zachráněný, ale co bude s nimi? „A ta jaderná střela?“ zeptal se. „Spanglerova pomsta? Kdy dopadne?“

„S tou bych si nedělal starosti, člověče.“

Deep Fathom

Charlie seděl v kormidelně a tiskl si vysílačku ke rtům. „Jacku, minule jsi to zatmění prošvihl. Možná by ses tentokrát mohl vynořit, abys ho nepropásl i podruhé.“

„O čem to sakra mluvíš?“

Charlie se zazubil nad Jackovým zmatkem. Nedokázal odolat pokušení kapitána ještě chvilku trápit. Doslova pukal úžasem a radostí. Stoupl si a vyhlédl ze širokého okna. Ostatní byli na palubě a ukazovali vzhůru.

Z bezmračné oblohy k nim shlíželo potemnělé slunce, zalévající oceán

odlesky platinové záře.

Charlie se podíval na hodinky. Bylo něco po poledni. Znovu pohlédl na slunce. Viselo nízko nad obzorem – příliš nízko.

Užasle zavrtěl hlavou a střelil pohledem k satelitnímu navigačnímu systému. Jeho hodiny a datum se neustále upravovaly podle tuctu družic GPS. Zakotvil očima na digitálním displeji. Už si tyto údajové anomálie ověřil na místní meteorologické stanici.

Úterý, 24. července

13.45

„Sakra, Charlie, o čem to mluvíš?“

Charlie si povzdychl a usoudil, že už se Jacka natrápil dost. „Ocitli jsme se v takové malé anomálii, Jacku. Jak už jsem říkal, nejsem žádný odborník na temnou energii.“

„No a dál? Co se tedy stalo?“

„Když jsme bombardovali pilíř částicovým paprskem, temná energie se zachovala přesně tak, jak jsem doufal – vyzařovala nahoru a nikoliv dolů. Jenže se objevil vedlejší účinek, který jsem nepředvídal.“

„Jaký?“

„Místo rozbouření magmatu temná energie vyvolala globální časový vír, který znovu nastavil zemskou baterii na okamžik, kdy byla temná hmota naposledy ozářena, to znamená k sluneční bouři před dvěma týdny. K okamžiku zatmění.“

Jackovi zněla v hlase nevíra. „Co tím chceš kruci říct? Ze jsme odcestovali nazpět časem?“

„Ne my, ale svět. Až na místní kapsu u pilíře zbytek světa sklouzl o šestnáct dní nazpátek.“

Základna Neptun

Karen pomohla Jackovi v doku podmořské základny z těžkého potápěčského obleku. Slyšela jeho rozhovor s tím geologem.

Globální časový vír.

Znělo to příliš šíleně, než aby se to momentálně pokoušela pochopit. Jediné, čím se zaobírala, byla skutečnost, že všichni přežili. Pilíř zmizel. Svět je zachráněný. Záhady einsteinovských anomálií, temné hmoty a temné energie mohou klidně počkat.

Jack se zasténáním vystoupil ze skafandru.

Karen ho držela za paže a pomáhala mu. Zde bylo něco, čemu dobře rozuměla: důkaz z masa a krve. Jack přežil a vrátil se k ní, jak slíbil.

Konečně vykročil ze skafandru a s úsměvem se narovnal. „Dokázali jsme to.“

Karen otevřela ústa, aby mu pogratalovala – a vtom se jejich oči střetly. Uvědomila si, že slova k vyjádření skutečných pocitů nestačí. Místo toho ho objala kolem krku a natlačila ho zády zpátky ke skafandru.

Než kdokoliv z nich plně pochopil, co se děje, jejich ústa se propojila.

Karen ho líbala tvrdě, jako kdyby si potřebovala ověřit, že není žádný duch. Přitáhl ji k sobě. Jeho ústa se přesunula od jejích rtů k hrdlu. Horko jeho dotyku ji elektrizovalo, jako kdyby se jednalo o jiný druh temné energie. Vydechla jeho jméno a propletla si jeho vlasy mezi prsty. Už nikdy ho nechtěla pustit.

Jejich planoucí vášně nebyla láskou, ale ani chtíčem. Byla něčím víc. Byli jako dva lidé, kteří si potřebují dokázat, že stále žijí. V teple rtů a dotyku kůže oslavovali život i jeho veškeré tělesné potřeby, pocity a záranky.

Naléhavě a dychtivě se k ní přitiskl. Sevřela ho rozechvělými pažemi.

Konečně se od ní odtrhl. „My... Ted'... Ted' ne, takhle ne. Není dost času.“ Svěsil ramena a jednou rukou ukázal nahoru. „Musíme najít způsob, jak se dostat na hladinu.“

Karen ho popadla za zápěstí. „Pojď se mnou.“ Spěšně ho odvedla k žebříku. Během výstupu stále cítila horko jeho dotyku i příjemné teplo, které se jí rozlévalo končetinami. V horním patře mu pomohla vstát ze žebříku.

„Hned po příjezdu jsem prošla bezpečnostním školením,“ vysvětlila. „Je tu vestavěný nouzový evakuační systém.“ Přešla k panelu označenému velkými varovnými nápisy a otevřela ho. Pod krytem spočívala velká páčka ve tvaru písmene T. „Pomoz mi s tím.“

Jack přikročil k jejímu boku a otřel se o ni ramenem. „Co je to?“

„Horní podlaží funguje jako nouzový záchranný člun, něco podobného, jako měla tvoje ponorka. Celé patro se uvolní a samo od sebe by se mělo vznést k hladině. Jsi připravený?“

Jack přikývl. Společně trhli za páčku. Ozvala se tlumená exploze, která jim rozechvěla podlahu pod nohama. Nástěnná světla pohasla, jakmile se jejich podlaží oddělilo od hlavního generátoru.

Karen ve tmě nahmatala Jackovu ruku. Za okamžik naskočilo červené nouzové osvětlení.

Podlaha se zhoupla a naklonila. Karen padla Jackovi do náruče.

Pevně ji držel. „Funguje to. Už stoupáme k hladině.“

Po chvílce se k ní otočil. Oči mu v matném světle zářily. „Za jak dlouho budeme nahoře?“

Karen v jeho hlase poznala touhu. Sama cítila totéž. „Za třicet nebo čtyřicet minut,“ odpověděla chraptivě. Vymanila se z jeho objetí a sáhla si k blůze. Rozepnula horní knoflíčky a vykročila k ložnicím. Ani na zlomek vteřiny se mu nepřestala dívat do očí. „Mám pocit, že jsem tě tady ještě pořádně neprovedla.“

Následoval ji krok za krokem. Sáhl si k zipu potápěčské kombinézy a rozepnul jej. „Ne. A řekl bych, že je nejvyšší čas.“

Deep Fathom

O sedm hodin později seděl Jack s ostatními u provizorního stolu na palubě. Přinesl šampaňské a vytáhl z mrazáku poslední steaky. Hodlali povečeřet při západu slunce na oslavu přežití a tajemství, sdíleného devíti lidmi kolem stolu.

Jen oni věděli, co se ve skutečnosti přihodilo.

Před pár hodinami si rozdělili úkoly, aby si ověřili, jak si vede zbytek světa. Charlie zjistil, že tentokrát vzhledem ke zničení pilíře zůstal svět ušetřen přírodní katastrofou. „Po celém Tichomoří nedošlo k sebemenšímu záchrvě.“

George mezitím zkoumal, jestli se někde neplaví druhý *Deep Fathom*, jejich protějšek ze staré časové linie. Nikde nic. „Jako kdyby nás něco přesadilo z jednoho místa na jiné.“ Historik také na základě havajských novin potvrdil, že podmořská základna Neptun zmizela ze svého doku ve vodách nedaleko od Wailey. S úsměvem přečetl úryvek ze zprávy. „Vedoucí experimentálního projektu, doktor Ferdinand Cortez, vyjádřil při rozhovoru s policií svůj úlek a zmatek nad skutečněnou krádeží.“

Nejvíce ze všech se ulevilo Karen. „Takže přežil?“

Odpověděl Charlie: „Mořské proudy zřejmě odvěkly jeho tělo za zónu kolem pilíře. Když se objevil časový vír, jednoduše se vrátil do staré časové linie, v níž nikdy nepříjel sem a taky nezemřel.“

„A nepamatuje si nic z toho, co se stalo?“

Charlie pokrčil rameny. „Zřejmě ne. Možná někde hluboko uvnitř. Nějaký nevyslovený, podivný pocit.“

„Ale co poručík Rolfe? Jeho tělo je pořád dole.“

„Přesně tak. Zůstal uvnitř zóny, takže je pořád po smrti. Vsadil bych se,

že se prostě ztratil, jako kdyby ho něco vytáhlo z časové linie skutečného světa podobně jako *Fathom* nebo tu podmořskou stanici.“

Jack se rozhodl, že si tuto skutečnost ověří sám. Zavolal admirálu Houstonovi, který se stále zdržoval v San Diegu. Admirál byl nadšený, že se mu Jack po tolika letech ozval. „Zrovna dneska jsem na tebe myslel, Jacku. Během toho zatmění.“

Po výměně zdvořilostí a slibu, že se musejí sejít, Jack spěšně vysvětlil, že by si chtěl ověřit, kde se zdržuje jeden z jeho přátel, poručík Ken Rolfe. Po dvou hodinách admirál zavolal zpátky, náhle plný podezření. „Jacku, nevíš náhodou něco, co mi neříkáš? Před hodinou došlo hlášení z Turecka. Podle něj se tvůj kamarád ztratil při zvláštní operaci na hranicích s Irákem – spolu s jiným tvým starým přítelem.“

„S kým?“

„S Davidem Spanglerem.“

Jack měl co dělat, aby zakryl svoje překvapení a nějak hovor ukončil. Jakmile položil sluchátko, na několik okamžiků se zamyslel. Takže David zůstal mrtvý, patrně stále v břiše té obří olihně. Oliheň se jistě zdržovala v doupěti někde blízko pilíře. Jack pocítil záchvěv lítosti. Když všechno dobře dopadlo, mohl si dovolit věnovat Davidovi soucitnou vzpomínku. Pokřívilo ho jeho dětství a zneužívání ze strany otce. Kde tedy leží skutečná vina? Jack věděl, že odpovědi na takové otázky mu nepřísluší.

Později odpoledne Lisa navrhla speciální večeři, při které si měli připít na to, že přežili. Všichni radostně souhlasili.

Nyní se slunce pomalu nořilo do oceánu a Jack se usadil ke stolu k ostatním. Jeho pohled zachytil Kendall McMillan, který seděl naproti. Účetní, měl na sobě krátké kalhoty a vytahaný svetr, což u tohoto muže představovalo mimořádně ležérní oblečení.

„Kapitáne,“ oslovil ho Kendall, „mám na vás jednu prosbu.“

„Jakou?“

Účetní si odkašlal a pevně pokračoval: „Rád bych se oficiálně připojil k vaší posádce.“

Tato novinka Jacka překvapila. Kendall si vždycky udržoval jistý odstup. Jack se zamračil. „Nevím, jestli potřebujeme mít účetního na plný úvazek.“

Kendall sklopil oči ke svému talíři a zahučel: „Až z vás budou milionáři, budete ho potřebovat.“

„O čem to mluvíte?“

Kendall se rozhlédl kolem stolu a promluvil o něco hlasitěji: „Mluvíím o *Kochi Maru*. Jestli se pan Mollier nemýlí a tentokrát neproběhla žádná

zemětřesení, existuje dobrá šance, že k sopečné erupci, která tu loď s pokladem pohřbila, vůbec nedošlo. Loď je dost možná pořád na mořském dně.“

Jack povytáhl obočí a vykulil oči. Vzpomněl si na nákladní prostor plný zlatých cihel. *Nejméně sto tun*. Vstal a naklonil se přes stůl, aby Kendallovi nadšeně potřásl rukou. „Vítejte v posádce *Deep Fathomu*, pane McMillane. Za tuto příhodnou poznámku jste si právě sám vysloužil desetinu podílu.“

Kendall se zazubil od ucha k uchu.

Jack pozvedl sklenku šampaňského. „Rozdělíme se rovným dílem. Všichni. To znamená včetně nových členů posádky: Karen, Mijuki a Mwahua.“

Kendall se rozhlédl. „Ale mluvil jste o desetině. Nás je tu přece jen devět.“

Jack poklepal na desku stolu. Starý německý ovčák se postavil na zadní a opřel se packami o stůl. Jack ho podrblal za ušima. „Má snad někdo námitky proti tomu, aby Elvis dostal spravedlivý podíl? Nakonec vás všechny zachránil – nebýt jeho, vyletěli byste do povětří.“

Kendall vyskočil jako první a zvedl sklenku k přípitku. „Na Elvise!“

Ostatní rychle následovali. Pes hlasitě zaštěkal.

Jack se s úsměvem posadil.

Pomalu přešli na dezerty a lidé se scházeli do menších skupinek, v nichž probírali poslední události i budoucnost. Všichni byli šťastní, že vůbec nějakou mají. Jack si všiml Karen u zábradlí na pravoboku, odkud hleděla k posledním slunečním paprskům toho dne.

Vstal. Mírně se mu točila hlava od šampaňského. Přistoupil k ní a položil jí paži kolem ramen. Přitáhl ji k sobě a všiml si, že v rukách drží úlomky krystalické hvězdy.

Když promluvila, v hlase jí zněla melancholie. „Po těch posledních objevech můj výzkum skončil. Pradědeček měl pravdu. Opravdu tu dříve býval kontinent, který se potopil. Víím, že ti dávní lidé skutečně existovali.“ Smutně k němu vzhledla. „Pokud ale máme udržet temnou hmotu v tajnosti, nikdo se nesmí dozvědět pravdu. Vždyť nás málem zničila pouhá síla atomu. Dovedeš si představit, co bychom asi dokázali s energií celé planety?“

Vyklonila se nad moře a hodila úlomky hvězdy do tmavé vody. „Stejně jako naši dávní předkové, ani my nejsme na takovou sílu připraveni.“

Jack ji vzal za ruce a sevřel je ve svých dlaních. „Neboj se. Jsou tu i jiná tajemství, která je třeba objevit.“ Zahleděl se jí upřeně do očí a jeho rty se dotkly jejích. Zašeptal: „Jenom musíš vědět, kam se podívat.“

Epilog

Úterý, 24. července
San Francisco, Kalifornie

Doreen McCloudová opustila několik hodin po zatmění svoji kancelář. Hleděla na Market Street. Ze slunce zbývala už jen matná záře nad západním obzorem. Obrátila oči k nebi a náhle se v ní vzedmula vlna nevysvětlitelné radosti. Nechápala, kde se v ní bere. Dnes ztratila zásadně důležitého klienta a starší partneři ve firmě si ji pozvali na následující ráno, aby si s ní promluvili o jejím neúspěchu. Za normálních okolností by ji něco takového naplnilo obavami, ale dnes večer si plnými doušky vychutnávala chladný sanfranciský větřík.

Cestou ke stanici metra si všimla, že i ostatní usměvavě a vesele vzhlížejí k obloze.

Zastavila se nad schody a naposledy se ohlédla k zapadajícímu slunci.

Jaký je dnes podivně nádherný den.

Aleutské ostrovy, Aljaška

Jimmy Pomautuk scházel po stezce se svým malamutem Nanukem po boku. Hlučná trojice Angličanů kráčela před ním. Všichni neustále žvatlali a žertovali. Celou cestu nahoru si stěžovali, ale zatmění slunce na ně podle všeho učinilo hluboký dojem. Ten pohled ostatně zasáhl i jeho cynickou duši: *temné slunce, stříbrný oceán, jasná polární záře.*

Přál si, aby se na to vše mohl dívat se svým synem, s další generací, které by předal odkaz předků.

Ohlédl se na slunce, které právě mizelo za Glacial Pointem. Z nějakého důvodu si dnes připadal blíže svému dědovi, předkům i dávným bohům svého lidu.

S povzdychem pohládl Nanuka po hlavě.

„Dnes byl dobrý den, chlapče.“

Hagatna, ostrov Guam

V zahradním altánku guvernérova sídla stál Jeffrey Hessmire vedle ministra zahraničí. Společně sledovali, jak prezident Bishop přechází přes zahradu. Oslavy spojené se zatměním pomalu končily a lidé se vraceli k normálním aktivitám.

Prezident Bishop přikročil k předsedovi vlády Čínské lidové republiky. Mírně se uklonil na znamení úcty a podal mu ruku.

Po krátké pauze premiér zvedl paži a sevřel prezidentovu ruku ve své. Stranou se zaleskly blesky fotoaparátů – tisk horlivě dokumentoval tuto historickou chvíli.

„Vím, že je třeba mezi našimi zeměmi dořešit spoustu dalších problémů,“ řekl prezident, „ale společně nalezneme cestu k míru.“

Premiér souhlasně sklonil hlavu.

Ministr Elliot si vedle Jeffreyho odfrkl. „Z toho klepne Lawrence Nafea pepka – jeho i ty jeho dravé kumpány. Po dnešku viceprezidentova politická podpora vyschne rychleji než louže na Sahaře. A i když mu možná potrvá ještě nějaký čas, než si to uvědomí, jeho kariéra právě skončila.“ Elliot poklepal Jeffreyho po rameni. „Celkově vzato to byl zatraceně skvělý den.“

Jeffrey sledoval slavnost a nedokázal se přestat usmívat.

O tom není pochyb... tento den si rozhodně zapamatuje.